

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

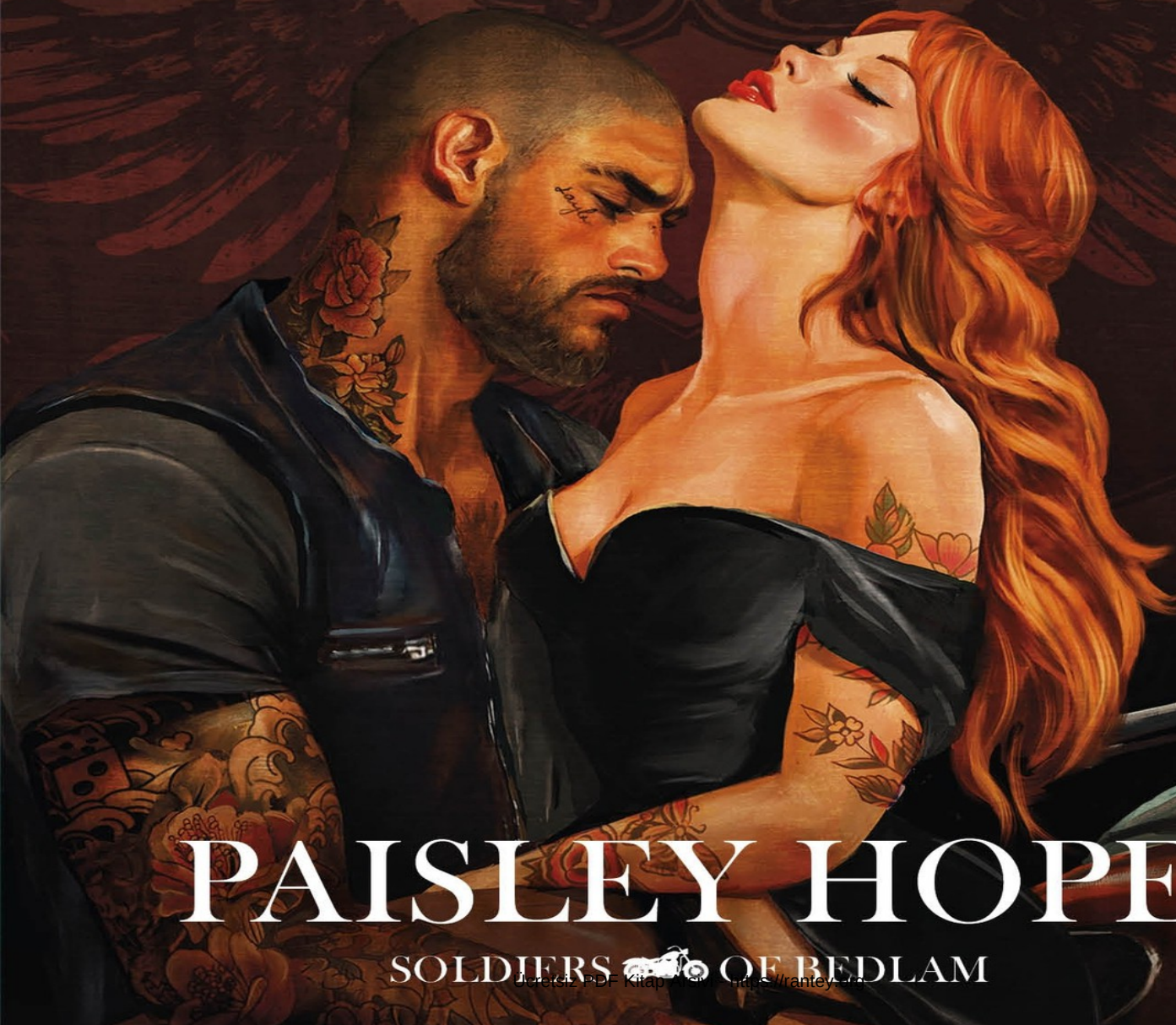
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's spent her life searching for a spark.
He's ready to burn the world for her.

DOVE

PAISLEY HOPE

SOLDIERS OF BEDLAM

evermore

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

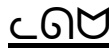
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Yazar Hakkında

Paisley Hope, romantizmi seven bir anne, eş ve yazardır. Kanada'da büyüyen yazar, bir gün okuyucuların kendilerini kaptırabilecekleri, gerçek olmasını diledikleri, hayal ettiklerinde kendilerini görebilecekleri bir yer, bir dünya yaratabilmeyi hayal eder ve yazardı. Ailesiyle vakit geçirmeyi, bahçeciliği, pasta yapmayı, yogayı ve iyi bir cabernet sauvignon şarabını sever.

 @authorpaisleyhope

Paisley Hope'un diğer eserleri

Silver Pines Serisi
Dizginleri Tutmak Kalbi
Eğitmek Yükseklerde
Sürmek Vahşiliği
Serbest Bırakmak
Bedlam'ın Askerleri serisi
Wolf.e

Okuyucular *Soldiers of Bedlam* serisine doyamıyor: "Şimdiye

kadar okuduğum en iyi kitaplardan biri!"

"Bu kitabı yeterince hızlı okuyamadım."

"Mükemmel."

"On yıldız!"

"Bir günde okudum, elimden bırakamadım."

"Tek oturuşta bitirdim."

"Paisley Hope'dan bir başka şaheser"

Paisley Hope

DOVE

Ruh eşiniz parlak zırlılı bir şövalye olmak zorunda değildir. Bunun yerine, vücudu dövmelele kaplı, siyah deri giysiler giymiş ve sizi duvara dayayıp boğazınızı elleriyle sıkıştırdığı ilk andan itibaren sizi seven biri olabilir.

Kulüp Jargonuna İlişkin Terimler Sözlüğü

MC:

Motosiklet Kulübü

Kulüp işi:

Kulübe fayda sağlayan yasal/yasal olmayan faaliyetler

Cut:

Kulüp amblemini taşıyan deri yelek veya ceket

Sweetbutt:

Kulüp çevresinde dolaşan, genellikle seks veya yardım teklifinde bulunan, üyenin sevgilisi olmayı uman kız

Ol' lady:

Kulüp üyesinin eşi veya ciddi kız arkadaşı

Rockers:

Motosikletin arkasına yapıştırılmış, kulübün amblemiyle kesilmiş yamalar

Yama üstü:

Bir MC başka bir MC'yi devraldığı anda

Sprite:

İyi kız, peri, prenses

Squid:

Kulübün hor gördüğü, motosikletçi sağduyusundan yoksun bir pozcu sürücü

Code:

Kulüp üyelerinin uyduğu kurallar

Şapel:

*The Oda içinde içinde kulübe kulübün faaliyet
günlük/haftalık günlük/haftalık toplantılar*

Hizmet:

Kulüp işlerini görüşmek için yapılan toplantı

Başkan veya Prez:

En yüksek yetki sahibi, patron, işlerin yöneticisi

VP:

Başkan yardımcısı

Yürütücü:

Kulüp kurallarını uygular, yama sahiplerini korur, kulübün itibarını savunur, çatışma çözümüne yardımcı olur.

Silahlı Çavuş:

Silahlı Çavuş, başkanın koruyucusu, onun bir numarası

Aday:

Kulüp çırağı — genellikle bir yıl boyunca aday rozetini takar ve hizmet, güven ve kimsenin yapmak istemediği bir dizi gerçekten berbat görevlerle sadakatini kanıtlar.

Rally:

Motosikletçilerin bir araya geldiği toplantı, genellikle eğlence amaçlıdır ancak kulüp işleri de genellikle bu toplantılarda yürütülür

Dove alma Listesi

1. *Way Down We Go* — KALEO
2. *Fortunate Son* — Creedence Clearwater Revival
3. *Kashmir*—Led Zeppelin
4. *Dreams*—Fleetwood Mac
5. *Pour Some Sugar On Me*—Def Leppard
6. *Arka Kapı* — KALEO
7. *Barracuda* — Heart
8. *Deuces Are Wild* — Aerosmith
9. *More Than a Feeling* — Boston
10. *Take Me To Church* — Hozier
11. *Feeling Whitney* — Post Malone
12. *Where Did You Sleep Last Night*—Nirvana
13. *Howlin' For You* — The Black Keys
14. *Açlık Grevi* — Temple of the Dog

İçerik Uyarıları

Bu kitap, daha karanlık unsurlar içeren, birbiriyle bağlantılı MC romantizminden oluşmaktadır. 18 yaşından büyükler için yazılmıştır. Yolculuğunuza devam etmeden önce lütfen bu uyarıları okuyun:

Kanunsuz bir motosiklet kulübünün hayatında bekleneceği üzere şiddet, bunlarla sınırlı olmamak üzere: hafif işkence, silahlı şiddet, cinayet, on altı yaşındaki bir çocuğa cinsel saldırı hakkında tartışma (sayfada geçmişte yaşanan olayların ayrıntılı anlatımı yoktur —sayfada geçmişte yaşanan olayların anlatımı). Hafif alkol ve uyuşturucu kullanımı. Askeriyedeki yaşamın tartışılması; travmatik savaş anılarının geri dönüşleri.

Cinsel tetikleyiciler, olay örgüsünü ve önemli anları gizlemek için tam olarak listelenmemiştir, ancak daha karanlık niteliktedir. Bunlar arasında şunlar yer alır, ancak bunlarla sınırlı değildir: kan, nefes ve bıçak oyunları, anal seks, ritüelistik hissi veren seks, rızaya dayalı rıza dışı seks, aşağılama.

Prolog Sean

Değişen Pusula

"Bugün bir erkek olmak için ilk adımı atıyorsun, Sean." Babam enseme kavrar, kanlı eliyle sırtımı okşar, göğsü inip kalkar. Yerdeki adama bakarım ve öfkemi yutarım, çünkü o adam bizden çalmaya çalışmış ve annemi incitmiştir. Annem, yüzünde kanlı bir bezle, teyzem Theresa tarafından götürülmektedir. Babamın başkan yardımcısı Switch ve başkan Ray arkamızda duruyor. Burada olmamalıyım, daha on beş yaşındayım, ama annemin babam için ağladığını duyduğumda onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

"Ben sonsuza kadar burada olmayacağım. Bir gün bu aileyi miras alacaksın ve kendini ve anneni korumak zorunda *kalacaksın*. Yani, zamanı geldi, evlat." Ona bakıyorum, emin değilim ve korkuyorum, ama bunu ona asla itiraf edemem. "Ne için?" Sesim çatlıyor ve korkumu yutuyorum.

Korkmanın bir anlamı yok, sonucu değiştirmez.

"Yolunu değiştirmenin zamanı geldi." Göğsüme hafifçe vurur ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yerde yatan cesede yaklaştırır. Önümde yatan adam zar zor nefes almaktadır.

"Görüyorsun ya evlat, ahlak sadece insanın zihninde var olur."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Demek istediğim, neyin gerçekten ahlaki olup neyin olmadığını sadece sen karar verebilirsin. Eğer düşmanın olmadan dünyanın daha iyi bir yer olacağına karar verirsen, o zaman onun yoluna bir nedenden dolayı çıktığına inanırım. Karar vermek sana kalmış, başkasına değil. Bu durumda" —yerde yatan adama başını sallayarak

— "Onu öldürmenin sana bağlı olduğunu söyleyebilirim. Annen için, kulüp için. Ama seçim senin."

Onun sözleriyle, açıklayamadığım bir korku ve heyecan dalgası içimi titretir. Babamı tanırım — bana bir şey yapmamı söylediğinde tartışmaya yer yoktur, bu yüzden bundan kurtulmanın bir yolunu aramaya çalışmam. Bunun yerine, odaklanmamı keskinleştirir, görevimi tamamlamanın en etkili yolunu değerlendirmeye çalışırım. Bu pisliğin kafasını kırmak için zemini kullanamam, boynunu da kıramam. Babam bunu kabul etmez. O benim yumruklarımınla ölmeli. Bu benim gücümü gösterecektir.

"Yumruklarını kullan," diye emreder, sanki aklımı okumuş gibi.

Nefes alıp adamın yüzüne odaklanıyorum, amcalarımın bana öğrettiği dövüş tekniklerini hatırlıyorum. Basınç noktaları, nereye vurmam gerektiğini, onu en hızlı şekilde öldürecek noktaları. Kaderimi kabullenip dizlerimin üzerine çöküyorum, hissettiğim tüm korkuyu bastırıp düşünme alanıma giriyorum. Beynimin sorunlarımı çözen kısmı. Bir şeyi analiz etmem gerektiğinde bana mantıklı gelen kısmı.

Hızla vücut ağırlığımı ve şakağına doğrudan bir yumruk atmak için gereken gücü hesaplıyorum. Onun kötüleşmiş durumunda, beş yumruk veya daha azıyla işi halledebilmeliyim. Tüm gücümle vurursam.

"Devam et, Sean," diye babam arkamdan cesaretlendiriyor. Kollarımı dirseklerime kadar iki kez eşit şekilde sıvazlayıp derin bir nefes alıyorum. Annemin yüzünü beton duvara çarptıktan sonraki halini gözümün önüne getiriyorum. Babamı hayal kırıklığına uğratamam. Gözlerimi kapatıp zihnimde hesaplamaya devam ediyorum ve yumruğumu sallıyorum. Sanırım çığlık atıyorum ama yine de yumruğumu sallamaya devam ediyorum. Tekrar, tekrar. Dokuz yumruk atıyorum, parmak eklemlerim parçalanıp kanayana kadar.

Sonra bastıramadığım bir ihtiyaçla karışık öfke aniden içimde kabarıyor ve ona vurmaya devam ediyorum. Ne kadar sürdü bilmiyorum, ama babam beni ondan çekene kadar durmadığımı biliyorum. Babamın tutuşuna karşı direniyorum, çırpınıyorum. İşimi yaptığımdan ve görevimi tamamladığımdan emin olmam gerekiyor.

"O öldü, evlat," diyor babam, beni sersemliğimden uyandırarak. Rahatlıyorum ve gözyaşlarımı geri çekiyorum, böylece beni bırakırken ağladığımı görmesin. Ne tür bir korkak ağlar ki? Ben on beş yaşındayım, lanet olsun.

Kanlı ellerime baktıktan sonra adamın yüzüne tekrar baktığımda, babamın haklı olduğunu anlıyorum. Kafamdaki hayali kutuyu işaretleyip, biraz daha derin nefes alıyorum. O da "Aferin oğlum" diyor ve

güçlü kolunu bana doladığında, kafamdaki hayali kutuyu işaretlerim ve biraz daha derin nefes alırım. "Ahlaki pusulan artık farklı olacak. Hâlâ sağlam, ama değişmiş."

"Nasıl?" diye soruyorum, az önce öldürdüğüm adama bakma isteğine direnerek.

"Hala yolunu bulmana yardımcı olacak, ama bir daha asla gerçek kuzeyi göstermeyecek. Bundan sonra yolun, kimseyi öldürmemiş bir adamın yolundan farklı olacak. Bu senin gerçeğin olacak ve onun hayatını neden aldığını bildiğin sürece sorun yok. Bunun haklı bir nedeni olduğunu bildiğin sürece, ki *vardı*."

Başımı salladım, kendimle gurur duyuyordum, daha güçlü hissediyordum. *Onun* gibi hissediyordum. Babam gibi. omzumu sıkıştırıp başımın üstüne öpücük kondurur.

"İyi iş çıkardın. İlk seferinde mükemmel bir av olmak zorunda değilsin, evlat. Gelişecek çok yer var... Hadi, seni temizleyelim..."

Değiştirilmiş pusula, çölde ve sokaklarda her gün hatırladığım babamın bir parçasıdır.

Gördüğüm ve yaptığım şeyler çoğu insanı dehşete düşürür, ama pişman olduğum tek bir şey bile yok. Seçimlerimi yaptıktan sonra düşünmüyorum ya da geriye bakmıyorum, çünkü zaman değiştirilemez ve asla durmaz. Bu dünyadaki zamanımın sonunda, benim gerçeğimi yaşamak zorunda olan tek kişi benim. Asla düşünmeyi bırakmadığım için kafamda tekrar tekrar dönen bir gerçek.

Küçük yaşta bir dahi, bir dahi olarak adlandırıldım. Sanırım bir epidemiyolog olabilirdim ya da MIT'ye gidip bir astrofizikçi olabilirdim, NASA'nın henüz hayal bile edemediği teknolojiler geliştirebilirdim. Ama bu benim geleceğim değildi, iki nedenden dolayı: Birincisi, başkalarının kurallarını pek uymam. İkincisi, yirmi beşinci yaş günümde o kadar çok insanı öldürmüştüm ki, toplumun normlarına asla uymayacağımı biliyordum. Ve öldürdüğüm her insanın anısını sırtımda taşıyorum. Her birinin göz bebeklerinin korkuyla büyüdüğünü, hayatlarının son ışığının söndüğünü hatırlıyorum.

Bu anılar ve birikmiş çifte standartlar benim gerçeğimin bir parçası, çünkü savaşta ölüm, ülkem için savaşmakla haklı çıkar. Toplum, bu ölümler için gurur duymam gerektiğini söylüyor ve bana kahraman diyor. Tanrı aşkına, bu ölümler için bana madalya veriyorlar.

Ama sokaklarda, farklı bir savaşta aldığım canlar bana farklı bir unvan kazandırıyor.

Kanun kaçağı. Suçlu. Canavar.

Çifte standart, ölümün ancak masasının arkasında oturan, düşmanlarının penislerini ölçmek için sabırsızlanan zengin bir adamın izniyle izin verilmesidir.

Bir pislik, benim karım olacak kadına zarar verebileceğini düşündüğü için ölüm mü? Yasadışı. Ne yazık ki o pislik için, ülkem için ölüm ve sokaklarda ölüm benim için aynı şey ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Bu adamı öldürmek, ceset yığınının bir ceset daha eklemek ve kafamdaki bitmek bilmeyen film şeridine bir klip daha eklemek anlamına gelir. Bunun için bir dakika bile uykumdan ödün vermeyeceğim.

Kulüp binam ile onun evi arasındaki sokaklarda olabildiğince hızlı sürerken, ona ona yaklaşabileceğini düşündüğü için ödetmek için onu nasıl işkence edeceğimi hayal ediyorum. Telefonu açtığımda sesinin nasıl olduğunu düşünüyorum... boğuk, uzak ve korkmuş. Bir erkeğin sesini duyana kadar ne olduğunu anlamadım, ama o ses duyduğumda her şeyi anlamış oldum.

Saniyeler içinde motosikletimden inip kapısına varıyorum, sonra sessizce eve giriyorum. Onu görmeden önce sesini duyuyorum ve kanım kaynıyor, belimden silahımı çekip bilinmeyene nişan alıyorum, her şeye hazır ve lazer gibi odaklanmış durumdayım.

"Onun gözleri var sende..." diye dişlerini sıkarak, titrek ve alçak sesle söyledi. "Sanki lanet bir hayalet görmüşüm gibi..."

Onun hafifçe inlediğini ve bir saniye boyunca yalvardığını duyuyorum — "Neden? Beni nasıl buldun?" — sonra onun asırlık evinde nerede olduklarını anlıyorum.

Bana aşıl原因an gizlilik eğitimi, onun benim geldiğimi duymasına izin vermiyor. Duyabilse bile, onu oturma odasının duvarına sıkıştırılmış halde görünce damarlarımdan akan adrenalin bana

On adamın gücüne sahip oluyorum. Onu tutan adam nefesini boşa harcıyor ve üzerinde yakmak için sabırsızlandığım bir yara izi var. "Lütfen, beni dinle..." Uzun, sırık gibi vücudu kadına yapışmış durumda, bu da onu paramparça etmek istememe neden oluyor. O kadından zaten çok şey aldı.

Sanırım "Cevapları arıyorsun ve ben sana onları vereceğim..." gibi bir şey mırıldandığını duyuyorum...

Sonra tanıdık bir sis görüşümü kaplıyor ve içimdeki canavar kontrolü ele geçiriyor.

Silahımı belime geri koyup, kafasını geriye doğru çekerek yumruğumu yüzüne indirdim. Kulakları sağır eden bir sesle burnu anında kırıldı. O bir kelime daha söylemeden ya da güzel kızın kafasına elini sürmeden önce, kollarımı kalın boynuna dolayarak onu uyutma pozisyonuna getirdim. Onu arka kapıdan dışarı sürükledim, kızın odasına tek bir damla kan bile dökülmesini istemiyordum.

Güneş, mülkünü çevreleyen ağaçların arkasına batmaya başlıyor. Burası özel ve sessiz bir yer, ben de onu bir çalının arkasına yere atarken, kanla dolu ağızından bozuk kelimeler dökülmeye çalışıyor.

"Orospu çocuğu..."

Yumruğum tekrar indiğinde, tüm gücümle ona saldırıyorum. Çenesinin kırılma sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yakalama heyecanı azalıyor, ama onun ölümünün verdiği tatmin ufukta görünüyor. Korku kokan kokusu ve bu pisliğin boktan, işe yaramaz kesiklerinden kan akmasına bakılırsa, o da bunun farkında. Kırık parmak eklemlerimden kan sızarken ona vurmaya devam ediyorum. Zaman geçiyor, ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama bu anda, kanla kaplıyken, hiç olmadığı kadar net hissediyorum.

Huzur içinde.

Bu da benim gerçeğimin diğer kısmı.

Basitçe umurumda değil. Böyle hissetmek barbarca değil, arındırıcı.

Bu sadece göze göz diş diş değil. Bu, benim bağlamam *gereken* bir yarım kalmış iş. Ne pahasına olursa olsun kaşınması gereken bir zihinsel kaşıntı.

"Sean..." Sesi titriyor ve yumuşak, arkamdan bir yerden adımı çağırıyor. Bu kadar kısa bir süre geçmesine rağmen, kaldırdığım yumruğumu ona tekrar indirmemi engelleyebilecek tek ses bu.

Gözlerimi kırpttırıp, sersemliğimden çıkıp aşağıya bakıyorum. Saldırgan baygın, ama şimdilik hala nefes alıyor.

Kanla ıslanmış gömleğini bırakıp ona dönüyorum.

"Yeter artık," diye yumuşak bir sesle emretti. Ona bir bakış attım ve yüzümü buruşturarak ayağa kalktım ve bahçesini geçtim. Onun zarar görmemiş olmasına duyduğum rahatlama ve ben gelene kadar dayanabilme yeteneğine duyduğum hayranlık ilk kez beni sardı ve sanki bacaklarımın üzerinde duramıyormuşum gibi hissettim. Onu kollarıma aldım ve ona sıkıca sarıldım, o da beni sıkıca sararken adını mırıldandım. Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum, sonunda evin yanına gidip, kıvrılmış hortuma bağlı musluğu açtım. Ellerimi yıkadıktan sonra tişrtmn altından küçük bir parça kumaş kopardım ve onu su altında yıkadım, sonra geri dönüp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü sildim, yumuşak boynundan ve omuzlarından onun sıçrayan kanını temizledim. Bu değersiz pisliğin kanının ona yakın bir yerde olması düşüncesine dayanamıyorum.

"O... cevapları olduğunu söylüyor... olabilir mi?" diye kekeliyor, ben de ellerimi çıplak kollarının üzerinde gezdirerek onu ısıtıyorum.

"Bunu zeceğim." Yumuşak, ateşli saçlarını alnından çekip, onu kendime çekmeden önce alnına nazıkçe bir öpücük konduruyorum. Derin bir nefes alıyor ve vücudunun gevşemeye başladığını hissediyorum.

"Böyle daha iyi," diye fısıldıyorum, tatlı kokusunu içime çekerek. Unutamadığım bir başka ayrıntı. şu anda bile, onunla ilgili her şey beni cezbediyor. Bu pisliği kulbme nasıl geri gtreceğime odaklanmam gerekirken, tek düşünebildiğim onun teninin tadı. Telefonumu çıkarıp kulübümün infazcısı ve başkan yardımcısı olan Kai ve Jake'e mesaj atıyorum, on dakika içinde burada olacaklarını biliyorum.

"şimdi ne yapacağız?" Sesi göğsümde boğuklaşıyor.

"Ben işimi yaparım, sen de benim dünyama ne kadar girmek istediğine karar verirsin."

Onun şehvetli kahverengi gözleri bana umutla bakıyor.

"Onu avlıyordum. Onu öldürmeyi planlamıyordum, ama şimdi..." Ağrıyan yumruğumu sıkıyorum. O pisliğin yüzünü yere vurmuş olan yumruğumu. "Sen benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun..." Başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Evet," diye cevapladı, sıcak elini kaldırıp benimkinin üzerine koydu.

"Ama gerçeği bilmekle onu *görmek* tamamen farklı şeyler, anlıyor musun?"

Hissettiği korkuyu yutuyor ve başını sallayarak ona yan gözle bakıyor.

"Elbette," diye fısıldıyor yumuşak bir sesle.

Onun görüş alanına girerek gözlerini tekrar bana çeviriyorum.

"Ona bakma. Orada öyle yatıyor çünkü senden bir şey aldı ve ben bunu asla tolere edemem. Kimse bir daha senin saçının tek bir teline ya da sevdiğin birine zarar veremeyecek."

"Sevdiğim çok fazla insan yok. Ama... sence onun var mı?" Bu adamın, sırf ona zarar verdiği için muhtemelen öleceğini kabullenirken, güzel yüzünde şaşkınlık belirir.

Bu, onun hiç düşünmek zorunda kalmadığı bir "doğru-yanlış" meselesi. Çenesini bana doğru kaldırıyorum. "Bunu yapma. Bana bak. O, pişmanlık duyulacak bir adam değil. Hayatında kendi seçimlerini yaptı... yanlış seçimleri. Bu onun kaderi."

Onun bu yeni gerçeğe mücadele ettiğini izlerken, beynimin onunkinden farklı çalıştığını, bir insanın hayatını sonlandırmak söz konusu olduğunda, onu acımasızca elinden alan birinin bile olsa, duyguları işten ayırmanın onun için kolay olmayacağını kendime hatırlatıyorum.

Benim için bu *sadece* iş. Bu adamın ailesi ya da bu gece eve dönmediğinde onu arayacak kimse umurumda değil.

Sadece iki şey için endişeleniyorum. Kulübüm ve şimdi de... o.

Nefesimi tutarak, parmakları benim parmaklarımın üzerinden kayarken, ellerimi yüzünden çekmesini bekliyorum. Omuzlarını düzelterip kalın bakır rengi saçlarını düzeltiyor, ama gömleğinin altını kesik kot şortunun içine sokarken konuşmuyor. Sanki dış görünüşünü düzeltmek, iç dünyasındaki duygularını da düzeltecekmiş gibi.

Onun beni geçip saldırganın baygın bedeninin yanına gitmesine izin veriyorum. Göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor. Artık korkmuş görünmüyor. Cesur ve kontrolü elinde tutan biri gibi görünüyor. Güçlü görünüyor. Uzun saçları, odaklanırken akşamüstü yaz esintisinde serbestçe ve vahşice dalgalanıyor.

Asla gelmeyecek soruları, asla ortaya çıkmayacak daha belirgin bir korku veya şoku bekliyorum. Bunun yerine, felaketi basitçe kucaklayarak *beni* şok ediyor.

"Senin sandığından daha güçlüyüm, Sean," diye fısıldadı ve dizlerinin üzerine çöktü. Küçük yumruğunu kaldırıp Sean'ın yüzüne vurdu ve çığlık attı. Ben ise hayranlıkla onu izledim. Bahçesinden ağır, sivri bir taş aldı ve yumruğunu tekrar kaldırdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Layla

Birkaç Gün Önce...

"Seni görmek ne güzel canım. Uzun zaman oldu. Sen... farklı görünüyorsun."

Başımı sallayıp zorla gülümsemeye çalışarak, ailemin kilisesinden yaşlılar Judy Pryor ve kocası Roy'un önüne menüleri koyuyorum. Siparişlerini almak için mini tabletimi hazırlıyorum ve ona yargılayıcı bakışlarını başka yere çevirip siktirip gitmesini söyleme isteğine direniyorum.

"Uzun zaman oldu," diye cevap veriyorum, çıplak kolumun boyunca uzanan çiçek ve asma dövmelerine bakarak görünüşümle ilgili yorumunu görmezden gelerek. "İyi misin?" diye kibarca soruyorum. Sesim yapmacık bir tatlılıkla, başka bir hayattan geliyor.

"İyiyim. Kiliseyle hep çok meşgulüm, nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki," diye hemen cevap veriyorum. Aslında demek istediği şey şu: *Eskiden kiliseye geldiğin zamanları hatırlıyor musun?* Ben özel menüleri sayarken, gözleri yargılayıcı bakışlarını sürdürüyor. Bitirdiğimde, sahte bir ilgiyle bana bakıyor.

"İyi misin Layla? Sen... şeyden beri ortalarda görünmüyordun..." Sesini keser ve artık çok daha uzun, kızıl kahverengi saçlarıma bakar. Gençliğimde saçlarım çok donuk bir kahverengiydi, sanki bir ömür önce, onun tüm beklentilerini karşıladığım zamanlarda.

O zamanlar beni şimdi olduğu kadar tanı mıyordu, ama buna gerek de yoktu. Ben *oradaydım*. Boş zamanlarımda sincapları öldürüyor olabilirdim, ama pazar günü o binada bulunuyorsam, "küçük sevimli" ve "gerçek bir tatlılık" olarak görülüyordu.

"Ben gayet iyiyim, ilginiz için teşekkürler." Ses tonumdaki alaycılığı bastırmaya çalışıyorum. Ona hiçbir şey söylemeden, her şeyi bir anda söylüyorum. *Siktir git, Judy.*

Siparişlerini alıp tableten "gönder"e tıklayarak mutfağa gönderiyorum.

"İkinizi de görmek ne güzel," diyorum kibarca. Dönmeden önce Judy uzanıp koluma dokunuyor, kişisel alanımı ihlal ediyor.

"Sormak zorundayım, yeni bir kilise aileniz var mı? Sizin için dua eden bir dostluk grubu?"

Onların faturalarından alacağım bahşişe çok ihtiyacım olduğunu kendime hatırlatarak kolumu nazikçe çekiyorum. "Aileyle vakit geçirebileceğim kadar uzun bir süredir vaktim yok," diye cevaplıyorum. Bu doğru, ama aynı zamanda yılın en hafif tabiri. Onun bilebileceği bir şey değil, ama okulda, masaj terapisi için hızlı bir programda olmak, boş zamanımın çoğunu alıyor. Kendimi beslemek ve barındırmak için haftada otuz saat çalıştığımı söylemeye gerek bile yok. Ayrıca, hala dünyadaki en iyi arkadaşımın ölümünün yasını tutuyorum, bu yüzden kiliseyi öncelik haline getirmek şu anda benim için pek önemli değil.

"Eğer kiliseye geri dönmek isterseniz, hepimiz sizin için buradayız. Ve hepimiz sizin için dua ediyoruz."

"Teşekkür ederim, Bayan Pryor," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "Çok naziksiniz. İçecekleriniz hemen geliyor."

Dönüp nefesimi veriyorum. İçimde kaynayan bir öfke dolaşıyor. Annem benden çalındığında, hiçbiri benim için "orada" değildi. Hiçbiri, annemin nihayet kendini özgürleştireceği gece öldüğünü bilmiyor. Annemin ayrılacağını benden başka kimse bilmiyordu, çünkü dışarıdan bakıldığında, annemle babamın evliliği hayranlık uyandıran bir şeydi. Ama içten içe babam kontrolcü, kadın düşmanı ve şiddet uygulayan biriydi. Bazen çok içtiğinde annemi döver, sonra bir hafta boyunca özür diler ve ona bunu hak ettiğini inandırmaya çalışırdı. Bu arada o, ilişkiler yaşıyor ve birikimlerini kumarda harcıyordu. Ama önemli olan tek şey, her pazar sabahı ön planda olmalarıydı, bu yüzden toplum için gerçek birer nimetti.

Bu sahte imajı, kimsenin hayal edemeyeceği kadar iyi yansıtıyorlardı. Ama bunların hiçbiri önemli değil, çünkü artık yoklar ve

annemin ölümü bana öğrettiği bir şey varsa, o da kamuoyundaki imajın tamamen saçmalık olduğudur.

Geri dönemem, ama kendime söz verebilirim ki asla annem gibi olmayacağım, sevgisiz bir evlilikte, kilise adına bir adamdan bok yemeyeceğim.

Kendim olacağım ve mutlu olacağım, nasıl görünürse görünsün.

İnancımı kaybetmedim ve Tanrı'ya daha yakın olmaya ihtiyacım yok. Tanrı ve benim aramda bir anlaşma var. Aramız iyi. Roy ve Judy gibi insanların, kendileri sayısız günah işlemişken, Tanrı'yı memnun etmek için nasıl yaşamam gerektiğini *söylemelerine* kesinlikle ihtiyacım yok.

Örneğin, Judy kilisede herkes ve her şey hakkında dedikodu yapmayı seven bir baş belasıdır. Eminim bu hafta kadınlar toplantısına gidip orada herkese zavallı Layla Monroe'yu nasıl gördüğünü anlatacaktır... *"Artık bir sürü dövmesi var ve saçını boyamış. İnancını kaybetmiş. Herkes onun için dua etsin."* Sonra da öğretmen olmam gerekirken garson olarak çalıştığımı anlatacak.

Onun üzücü varlığını görüyorum. Sahte iyiliğini. Çünkü eğer inancı gerçekten onun temel taşı olsaydı, nerede çalıştığım, kaç tane dövmem olduğu ya da kiliseden uzaklaştığım onun için önemli olmazdı. Önemli olan tek şey iyi bir insan olmamdı, ki öyleyim, ve o da beni gerçekten önemserdi, ki önemsemiyor.

Çalıştığım yer de sıradan bir bar değil. Palm Club, Georgia eyaletinin Harmony kasabasında bulunan en lüks butik restoran. İnsanlar ilk randevularında veya yıldönümlerinde yemek yemek için buraya gelirler. Sıcak tuğla duvarlar, canlı kenarlı ahşap tablalı ferforje masalar ve vurgulu aydınlatma ile rahat bir atmosfere sahiptir. Tavan yeşilliklerle ve parıldayan ışıklarla kaplıdır ve tüm mekan hip ve rustik bir yerel buluşma yeri havası yayar.

Ayrıca, öğretmenlik yapmanın annemin benim için hayali olduğunu ve onun ölümünden sonra, onun hayallerini takip etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek kendi hayallerimin peşinden gitmeye başladığımı da bilmiyorlar. Bu, bu dönemin okul ücretini ödeyebilmek için kendimi yorup, Judy gibi insanların yargılayıcı bakışlarına ve kocasının açgözlü gözlerine katlanmak anlamına gelse bile.

Onlara içeceklerini getiriyorum ve restoran kalabalıklaşırken ve dışarıdaki gökyüzü bulutlarla kararırken yine sahte bir gülümseme takınıyorum. Temmuz ayında Harmony için tipik bir akşam. Kasabamız Savannah ve denize yakın, bu da yazın nemi azaltan gök gürültülü fırtınaların sık sık yaşandığı anlamına geliyor. Bugün de kesinlikle bir istisna değil. Dışarısı 39 derece sıcaklıkta, bu yüzden saat altıdan hemen sonra gürültülü bir gök gürültüsü büyük cam pencereleri salladığında neredeyse hiç irkilmiyorum.

"Ara vermelisin," diyor arkadaşım ve iş arkadaşım Chantel. Dolgun, kırmızı dudakları gülümsemeye dönüşüyor. İki yıldır burada çalışıyor ve bu işi çok iyi öğrenmiş. Bana, yeterince açık ama yine de şık olan kıyafetleri seçmeyi öğretiyor. Chantel bu tarzı "şık ve çekici" olarak adlandırıyor. Ve bu konuda ustadır, dalgalar halinde sırtına dökülen uzun sarı saçları, siyah kalem eteği ve tam doğru miktarda dekolte gösteren beyaz kolsuz bluzuyla.

Bu gece, siyah deri eteğim ve omuzları açık, sırtı daha açık ve dekolte beyaz bodysuit'imle bu stili taklit etmeye çalıştım. Kalın, dalgalı saçlarım yumuşak bir bakır rengindedir. Yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüzümü çerçeveleyen bir kakül ve kahverengi gözlerimi vurgulamak için dışarıda bırakılmış birkaç tutam saç var. Herkes bana kahverengi gözlerimin en güzel özelliğim olduğunu söyler. Dudaklarım mükemmel bir kırmızı tonunda ve tırnaklarım da buna uyacak şekilde manikürlenmiş, param olmadığı için kendi ellerimle boyadım. Tırnaklarımı yaptırmak için yüz dolardan fazla para ödediğim anı bir an için aklımdan geçiriyor, ama o günler geride kaldı. Artık görünüşüme dikkat ediyorum ve neyse ki Chantel'in inanılmaz bir topuklu ayakkabı koleksiyonu var ve bacaklarımın 1,62 metrelik boyumdan daha uzun görünmesi için bana ödünç veriyor.

"Yakında molaya çıkacağım. Bu gece çok yoğun. Şimdilik iyiyim," diyorum ona, içecek siparişim gelince ve onları kolaylıkla alırken.

"Uh-huh," diye mırıldanıyor. "Hiç öğrenmiyorsun," diye gülererek söylüyor. Mart ayından beri buradayım, burada iki vardiyada kazandığımın yarısı kadar para kazandığım perakende işinden ayrıldım.

"Peki, bebeğim, sen henüz molanı almadıysan, ben alacağım. Birkaç dakika beni idare eder misin?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum ve ikinci masaya Long Island buzlu çaylarını götürmek için hazırlanırken, The Palm Club'ın logosu bulunan cam çift kapı açılıyor. Dışarıdaki nem içeri giriyor — sıcak hava ve yağmur kokusu — ama üç çok ıslak, çok uğursuz görünümlü motosikletçi tüm girişi kapladığında içimden bir ürperti geçiyor.

İş ıkışı iş adamları ve kasabanın üst tabakası arasında tamamen yerlerinden olmuş durumdalar ve Harmony'de yaşayan herkesin tanıyacağı renkleri giyiyorlar: Hells Hounds Motosiklet Kulübü. Buradaki herkes onları tehlikeli kanun kaçakları olarak görecek, ama ben onların deri giysilerini ve vücutlarındaki dövmeleri gördüğüm anda, aklıma son gördüğüm annemin yüzü ve neredeyse iki yıldır kafamda yer eden polis robot resmi geliyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Layla

Çevremdeki konuşmalar yavaşlar ve ses sisteminden çalan müzik daha belirgin hale gelir. Önümde duran adamın bana doğru yaklaştığını izlerken, sırtımdan bir ürperti geçer. Adam, kesik siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah motosiklet botları giymektedir. Yüzü kısmen siyah bir bandana ile örtülüdür. Onun görünüşü, kalbimin açıklanamayan bir şekilde hızla atmasına neden olur. Yutkunarak sakinleşmeye çalışıyorum ve kendime *nedenini* soruyorum. Ona baktığımda hissetmem gereken tek şey öfke ve travma olmalı.

O bana doğru gelmeye devam ediyor ve ben, onun karanlık ve sert güzelliği karşısında donup kalmış, bir ayağımdan diğerine geçmekten başka bir şey yapamıyorum. Kafası kazınmış, canlı yeşil gözleri ileriye sabitlenmiş — bir iblisin ruhunun pencereleri — otoriter bir tavırla yürüyor ve adamları onu takip ediyor. Bandanasını indirip diğer yüz hatları görünür hale geldiğinde dikkatle izliyorum. Sakalı koyu kahverengi, geniş çenesini kaplıyor ve yüz hatları düz ve erkeksi. Kaşlarını çatmış hali onu neredeyse kızgın ve sert gösteriyor. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken dizlerimin titrediğini açıklayamıyorum. Zümrüt yeşili gözleri beklenmedik bir şekilde benimkilere kilitleniyor, bakışlarımı kaçırmaya vaktim yok ve şiddetli, derin bakışları midemi bulandırıyor. Çenesi gergin ve kalın boynu atarken bana vahşi bir gladyatörü hatırlatıyor. Nefes almak için bakışlarından kaçınıyorum ve gözlerimi onun geri kalanına kaydırıyorum. Boynunda künne asılı ve tabii ki, ait olduğu hayatın açık bir işareti var.

O lanet olası kesik.

Cehennem Köpekleri, küçük kasabamın hayatım boyunca çekindiği motosiklet çetesi. Hepimiz onların yöntemlerini biliyoruz ve annemin

Harley'lerinin sağır edici sesini duyduğumuzda annemin bana onlara bakmamamı söylediğini hatırlıyorum. Kasabada onlara bakmamam, yoluna çıkmamam konusunda uyarıldım. Kasaba dışında bulunan ve rakip kulüplere ait cesetleri biliyoruz. Kolluk kuvvetlerinin, yaptıkları her türlü yasadışı şeyi atasözündeki halının altına süpürdüğünü biliyoruz. "Kasabanın çıkarına değil" sık sık yapılan bir açıklamadır. Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz: onlar da kulüp için çalışıyorlar.

Cehennem Köpekleri, Harmony'nin karanlık yüzüdür, bu yüzden bu gladyatörden ve yapabileceklerinden korkmam gerekir. Yaklaştıkça kokusu beni sarar, anılarımdan koparır, ama beklediğim korku ya da öfke yerine, durdurulamaz bir arzu beni derinden sarsar. Sedir ağacı, deri ve duman kokuyor ve bu koku duyularımı harekete geçiriyor, beni kendine çekiyor... Tamamen büyülenmiş durumdayım.

Motosikletçi durur ve sanki sadece yoluna çıktığım için beni incelemeye hakkı varmış gibi kasıtlı olarak bana bakar. Onun şaşırtıcı derecede güzel gözleri benimkilere takılıp sonra yüzümün hatlarını izlerken nefes almayı bıraktığıma yemin ederim. Dudaklarım, boynum. Kalbim güm güm atıyor ve o ilgisiz bir şekilde nihayet başka yere bakana kadar zaman durmuş gibi hissediyorum. Gözlerimi kırıştıtarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ve kalbinin üzerindeki yamaya bakıyorum: *Silahlı Çavuş*.

Üçü oturmak için beklemeden, doğrudan Chantel'in bölümüne yöneliyorlar. O mola verirken benim yerime baktığım bölüm.

Sersemliğimden kurtulup hızla ikinci masaya geçiyorum, içeceklerini masaya koyup yemeğin gecikmeyeceğini söylüyorum ve gladyatörün rozetini düşünerek rütbesinin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyorum. Diğer ikisi ise *Enforcer* ve *Treasurer* rozetleri takıyor. Bunların ne anlama geldiğini de bilmiyorum ama çavuşun önlerinde yürüdüğü için üçünün lideri olduğu açık. Kafamı sallayıp, neden hala onu düşündüğümü soruyorum kendime, başka bir masanın içecek siparişini alırken ve Chantel'in acele edip motorcu masasına bakması için dua ediyorum. Dışarıdaki fırtına şiddetini sürdürüyor.

Bir sonraki içki siparişlerini beklemek için bara doğru yöneliyorum. Bir saat sonra, içki içen kalabalık içeri girip restoran daha çok bir pub'a dönüşecek ve ben de vardiyamın geri kalanında barın arkasında olacağım.

Müzik ses seviyesi yükselir, arkadaki bilardo masaları daha kalabalık hale gelir ve bar dolup taşar. Barın arkasında çalışmak benim için sorun değil, hatta daha çok hoşuma gidiyor. Saat geçtikçe daha fazla para kazanıyorum.

İçecekleri servis ettikten sonra, kulüp üyelerinin bir sonraki masam olduğunu bilerek başımı kaldırıyorum, ama Chantel hala geri dönmemiştir. Pes edip onlara bir göz atıyorum. Çavuş, deri koltukta arkasına yaslanmış, derin bir sohbete dalmış. Bacakları rahat, dövme ön kolu masanın üzerinde, heykel gibi elleri de dövmeler ve yüzüklerle kaplı. Başparmağıyla, işaret parmağındaki yüzüğü metodik bir şekilde çeviriyor. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissedebiliyormuş gibi, sonra ilk iki parmağıyla ve çenesini yukarı doğru sallayarak beni çağırıyor.

Menüleri ve çatal bıçakları alırken boğazıma bir sıcaklık yükseldiğini hissettim. Onun cesur tavırları ve beni kiraz kırmızısı topuklu ayakkabılarımdan saçlarımin ucuna kadar yavaşça süzen bakışları beni tedirgin ediyordu. Bu davranışları incelikli değildi ama aşağılayıcı da değildi. Bana hissettirdiği şeyi tam olarak tanımlayamıyorum. Bir şekilde kendimi örtmek istiyorum, ama aynı zamanda vücudumdaki her bir giysiyi yırtıp atmak istiyorum, böylece onun bakışları çıplak tenimde kalıcı bir yuva bulsun. Sonra gözleri benden ayrılıp karşısındaki adamlara dönüyor.

Yaklaşırken sahte bir özgüvenle çenemi kaldırıyorum ve içimdeki bir şey kontrolü ele geçiriyor. Bunun kilisemdeki yaşlılarla olan karşılaşmamdan mı kaynaklandığını, yoksa bu adamın sanki hakkıymış gibi beni baştan aşağı süzdükten sonra gözleriyle beni bir o kadar çabuk reddettiğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Masaya üç menü koyarken, birine, *herhangi birine*, benim sandıkları kişi olmadığımı söyleme ihtiyacı beni boğuyor.

"Bir dahaki sefere, biri sizi masaya oturtana kadar beklemelisiniz," diyorum olabildiğince kendinden emin bir şekilde. "Bu akşam hepiniz yemek yiyecek misiniz?" diye soruyorum, birinden diğerine bakarak.

Yakışıklı sarışın, uygulayıcı, gülüyor ve eliyle sakallı çenesini ovuyor; gülümsemesi megavatlarca. Heath Ledger'a benziyor ve sadece görünüşüyle bile hayatta nasıl başarılı olamadığını merak ediyorum.

"Ne servis edeceğine bağlı, güzelim." Bu sözlerle o tipik Amerikan gülümsemesi daha da genişliyor.

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "İçecekler ve yiyecekler," diyorum, peçetelere sarılmış çatal bıçakları masaya koyarken, *benimle uğraşma* tonuyla. "Bunu pek dışarı çıkarmayız," yanındaki adam alçak sesle diyor ve başparmağını omzunun üzerinden uzatıyor. İlk kez ona dikkatle bakıyorum. Sayman. Keskin hatlı, dağınık kahverengi saçları ve geçmişteki işkencelerin izlerini taşıyan delici mavi gözleri var. işkence izleri barındıran keskin hatları, dağınık kahverengi saçları ve delici mavi gözleri vardı.

İki adam kıkırdar ve bu beni daha da sinirlendirir ve rahatsız eder.

"Bu lanet olası aptalları affedin." Çavuşun derin, dumanlı sesi onların kahkahalarını hemen keser. Sanki kimse onu kesmeye cesaret edemeyeceği için konuşmak için tüm zamanı varmış gibi, kalın bal gibi pürüzsüzdür.

Gözlerimi ona çevirdim, kendimi güçlü tutmaya ve onun zarif tavırlarından etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. O öne doğru eğildi, bıçağını ve çatalını peçete üzerinde mükemmel bir hassasiyetle düzelttikten sonra, dirseklerini masaya dayayarak ellerini birleştirdi.

O kadar kaslı ki, sanki haftanın yedi günü spor yapıyor gibi, çok güçlü olduğunu belli ediyor. Damarlı ön kolları sert damarlarla gergin ve parmak eklemlerinde bile semboller ve kelimeler olduğunu fark ediyorum. Erkeklerin dövmelelerine bayılırım, ama şahsen bu kadar çok dövmesi olan birini tanımıyorum, bu yüzden utanmadan onları inceliyorum. Gözlerim sağ eline ve hızlıca kataloglayabildiğim şeylere takılıyor. Ayrıntılı görünümlü hançerlerden yapılmış bir haç parmağını kaplıyor. Elinden aşağıya doğru kıvrılan süslü bir zincirin ucunda, üzerinde huzurlu bir güvercin duran çatlak bir pusula ile birleşiyor. Annemin anısına omzuma yaptırdığım dövmeden çok da farklı değil, sadece benimki uçuyor. Annem öldüğünde kafesinden kaçtığını düşünmek hoşuma gidiyor. Neden haç ve güvercin seçtiğini kısa bir süre merak ediyorum. Sonra gözlerimi kırıp, bunu fark ettiğim için kendimi azarlıyorum. Boğazını temizleyerek bakışlarımı fark ediyor. Gözlerimi o koyu, zümrüt rengi havuzların derinliklerine geri çeviriyorum ve başını eğip bana tekrar konuşurken, gözlerinde bir parça eğlence gördüğüme yemin edebilirim.

"Üç bourbon alalım, Hellbender. Ve..." Bir an duraksıyor. "Evet, bu akşam hepimiz yemek yiyeceğiz." Sesi güçlü ve etkileyici, beklenmedik bir görüntüyle omurgamdan bir ürperti geçiyor, yüzü bacaklarımın arasında gömülü bir görüntü.

Nefesimi tutarım, onun görüş alanından çıkmam gerekir. Bana ne oldu bilmiyorum, ama ona karşı hissetmem gereken tiksinti yerine, kafamdan bu görüntüyü silmeye çalışırken kanım kaynamaya başlar.

"Sana birkaç dakika vereceğim," diyorum ve bara doğru yöneliyorum.

Sırtımı dönüp içecek siparişlerini verirken, onun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Beni izlediğinden eminim. Bu his hem ürkütücü hem de heyecan verici.

"Teşekkürler bebeğim," diyor Chantel, bana doğru gelip etrafına bakınırken.

"Mükemmel zamanlama." Uzun bir nefes veriyorum.

"İyi misin? Titriyorsun." Chantel'in yüzünde endişe beliriyor.

"Evet, sadece..." Az önce ayrıldığım erkeklerin masasına başımı sallıyorum ve Chantel'in gözleri onlara kayıyor.

"Oooh, lanet olsun, kötü çocuk Hells Angels üyeleri mi? Annem hoşlanır," diyor, hepsini süzerken. Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum, gözlerimi o derin bakışlardan uzak tutuyorum.

"Hepsi senin," diyorum ona ve dördüncü masanın mezelerini almaya gidiyorum. Çavuşun bakışlarından kurtulduğum için mutlu olmam gerekirdi, ama birkaç saniye sonra kendimi tutamıyorum. Onun masasına bakmaya karar veriyorum, bakışlarının çekiciliğini hissediyorum ve baktığımda, o karanlık gözlerin hala utanmadan bana sabitlendiğini görüyorum, sanki o da benim gibi bakışlarını benden ayıramıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Layla

Akşam yemeği kalabalığı içki içen kalabalığa dönüşürken, barda telaş hiç bitmiyor. Dans pistimiz saat sekizde açılıyor ve ışık zincirlerinin yumuşak ışığı altında hemen doluyor.

İki garson daha geç vardiyayı devralmak için geldiğinde, ben de barın arkasına geçip işe koyuluyorum. Yönetici ve hafta sonu barmeni olan Tyson ile iyi anlaşıyoruz. Komik ve nazik biridir. Bana ağabeyim Dell'i hatırlatır ve aramızda bir uyum oluşmuştur. O kendi işini yapar, ben de benimkini, bazen de ortada buluşuruz. Çoğu hafta sonu bu yoğun barı kolaylıkla idare ediyoruz.

Gece ilerledikçe insanlar gelip gidiyor, ama tek sabit olan şey köşede oturan üç Hounds of Hell üyesi. Periyodik kahkahaları ve muazzam bir ziyafet çekmeleri dışında, orada olduklarını asla anlayamazsınız. Tabii benim gibi, liderlerinin gözlerini üzerinizde hissedebiliyorsanız başka.

Eğilip, fazla stokun yanındaki soğutucudan bir Corona alıyorum. Açıp, barın üzerinden düzenli bir müşteriye uzatıyorum ve yanındaki adamdan başka bir sipariş alıyorum.

"Gözlerin çok güzel," diye müzik sesini bastırarak bağılıyor. "Adım Ryan," diye ekliyor, ben sormamış olmama rağmen.

Ona gülümser ve başımı sallarım. "Teşekkürler, ne alırsınız?" "Bana bir içki, sana bir içki?"

Ryan, eğer bu gerçek adıyla, iş adamı tipinde, takım elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giyiyor. Geldiğinden beri ceketini ve kravatını kaybetmiş gibi görünüyor, aynı zamanda alyansını da, ama sol elinin yüzük parmağında hala bronzluk izi var.

"Çalışırken içki içmem," diyorum ve o içki seçimini yaparken, yanındaki kadının siparişini alıyorum. Ona bir

ev yapımı beyaz şarabı verip Ryan'a bakıyorum.

"Karar verdin mi?" diyorum.

"Sana bakmayı bırakmak istemediğime karar verdim, bu yüzden karar vermem biraz uzun sürerse..." Bana yapmacık bir gülümseme atıyor ve ben bu gece keyifsiz olmalıyım çünkü sabrım tükeniyor. Hızla. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum ve bunun yerine omzunun üzerinden köşede oturan çavuş ve ekibine bakıyorum. Gözlerinin bana dikildiğini, bardağının kenarından bana baktığını fark edince midem düğümlenir. Sonra çavuş tamamen bana döner ve ayağa kalkmadan önce bir anlığına bakışlarıyla beni tutar. Muhtemelen gitmeye hazırdır. Gözlerimi başka yere çevirmeye zorlarım ve Ryan'a çok sahte bir gülümseme sunarım, bana asılma girişimini görmezden gelirim.

"Burada harika yerel butik binalarımız var..."

"Ayrıca seni neyin gülümsettiğini bilmek istiyorum. Az önce gülümsediğini gördüm." Beni keserek, yine gülümsedi ve kalın kirpikli mavi gözlerini bana çevirdi. Derin bir nefes alıp, bu adamı olabildiğince kibarca reddetmeye hazırlandım. Sonra Ryan eğilip, ben bara peçeteyi koyarken bileğimi tuttu. Vücudum onun dokunuşunu fiziksel olarak reddetti ve kolumu geri çektim.

"Sanki... sanki her seferinde gökyüzü açılmaya başlıyor gibi..."

"Van Morrison mu?" diye sorar derin bir ses, neredeyse sinirli bir tonda. "Bu bok sana iyi geliyor mu?"

Geri çekilip çavuşa döndüm ve onun buraya gelmek için ayağa kalktığını fark ettim.

"Bir kadını öyle tavlayamazsın, ahmak, özellikle de o sadece işini yapmaya çalışırken, tamam mı?" Çavuş, çatık kaşlı bakışlarını dikkatle bana çevirir, bara yaslanır ve Ryan'ı kenara iter. Büyük eli uzanıp bileğimi kavrar. Aşağıya bakarım ve sağ elindeki zincir dövmesinin neredeyse bir tür bilezik gibi görüldüğünü fark ederim. Başparmağı kolumun iç kısmındaki yumuşak deriyi okşar. Bu dokunuş beni itmez, aksine beni zayıflatır. Tüylerim diken diken olur ve o hemen yoğun bakışlarıyla gözlerimi sabitler.

"Ben ve çocuklar biraz daha kalıp biraz eğleneceğiz, *Bebeğim*. Bir tur daha Hellbender içmemiz gerekecek.

Ağzım açık kalır, Ryan'ınki de öyle. Ben bile bu kanun kaçağının alışılmadık bir şekilde yıkıcı derecede yakışıklı olduğunu kabul ediyorum ve nedense, sanki biz bir *çiftmişiz gibi* davranıyor gibi görünüyor.

Başımı yana eğip, konuşma tarzına gözlerimi kısıyorum. Ses tonu neredeyse zengin, beklenmedik ve Ryan'a bakıp sonra da beni çok tedirgin eden adamın gözlerine bakarken bunu anlayamıyorum. Kolumu çekiyorum.

"Ve buradaki yeni arkadaşının ne içeceği varsa, onu da benim hesabıma ekle," diyor, muhteşem bir gülümsemeye, ama bu gülümseme onun canlı gözlerine kadar ulaşmıyor. Bu, onu bir şekilde daha da tehditkar gösteriyor.

"Teşekkürler dostum," diyor Ryan, temkinli bir gülümsemeye kekeleyerek. "Ben bir viski sour alayım. Üzgünüm... Onun bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum..."

"Ben alınmadım," diye araya giriyorum. O bara geldiğinde aradığım öfke sonunda geldi. *Kendini ne sanıyor bu adam?*

Çavuş bana uyarıcı bir bakış attı.

"Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Artık özür dilediğine göre..." diyor ama sözleri, sırf bana yönelik olan alaycı sırıtişısıyla, bir güvence olmaktan çok bir tehdit gibi geliyor. Beni herkesin önünde sahiplenme şekli, Ryan'ın içkisini hazırlarken beni *kendisine aitmişim gibi* davranma hakkına sahip olduğunu düşünmesi, utanmaz tavırları beni neredeyse kızdırıyor.

Viski sour'u bara koyuyorum ve Ryan onu almak için harekete geçiyor, ama çavuş daha hızlı. "Oh... bir şey daha var," diyor Ryan'a içkiyi uzatırken. "Şimdi defolup gideceksin ve bir daha bu tarafa bakmayacaksın, tabii gözlerinin yuvalarından çıkarılmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorsan. Anladın mı?"

Büyük elini Ryan'ın omzuna koyar ve Ryan gözlerini genişleterek neredeyse yere yığılır. Ryan kadar ben de bu adamın tehdit ettiği şeyi yapmaktan çekinmeyeceğini anında anlarım. Sonra Ryan'ın omzuna bir tokat atarak onu bırakır ve bu, işyerimizin "müşteri her zaman haklıdır" mantrasına rağmen, nedense *beni* cesur hissettirir. Bu müşterinin bana asılma hakkı yok.

"Aslında, iki şey var..." Ryan'a dönerek, bir elimi belime koyarım. "Alyansını tak, aptal gibi görünüyorsun."

Ryan bir saniye boyunca ikimizi birbirine baktıktan sonra, hayatımda bir erkeğin bir bardan kaçtığını hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde arkasına bakmadan ortadan kayboldu. Bir kez olsun aklımdan geçenleri söylemenin verdiği heyecanı hissetmeden edemiyorum. Bu çok iyi geldi. Çavuşun gözlerine baktığımda yüzüme küçük bir gülümseme kaçıyor ve o da bana sırtarak karşılık veriyor.

"Rica ederim. Ama o Hellbender'ları gerçekten istiyorum," diye emreder, gözleri parlayarak ve bar tezgahına vurarak. Ayrılmak için döner ama onu durdururum. Kollarımı barın üzerine genişçe açarım, beni duyabilmesi için eğilirim, gözleri kısılır ve yaklaşır, neredeyse uçmuş gibi hissedirim.

"Ben de senin için müsait değilim ve Neandertal gibi davrandığın için sana teşekkür etmiyorum. Ben yetişkin bir kadını ve aylardır burada çalışıyorum." Ona anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Kendimi koruyabilirim."

Çavuş da benim duruşuma uyarak kollarını açar ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırır, beni baştan aşağı süzer — yavaşça, ateşli bir şekilde, inanılmaz kokusu beni sararken.

"Şimdi yapabilir misin?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyorum. Hafif tabirle, o çok baskın bir adam, ama bu adamın beni hiç de rahatsız etmediğini ona belli edemem. Bir şey bana, tereddüt edersem bana saygı duymayacağını söylüyor, ama gözleri üzerimde dolaşırken, bir şey de bana, onun *saygısızlığına* şaşırtıcı bir şekilde razı olacağımı söylüyor.

Bu adam gerçekten sırtıyor. "Hellbender'lar, değil mi?" diyor, gözleriyle beni yutarcasına.

At kuyruğumu omzumun üzerinden atıp, parmak uçlarımda yükselerek ikinci en yüksek raftan Hellbender'ı alıyorum. Geri dönüp barın altından dört bardak çıkardığımda, cildimde bir karıncalanma hissediyorum, çünkü çavuşumun bakışları önceki şakacı bakışlarından farklı. Bu bakış yıkıcı ve neredeyse açgözlü.

Çavuşum mu? Ne oluyor Layla?

Elimden geldiğince görmezden gelip dört shotını dolduruyorum, sonra onları barın üzerinden kaydırıyorum. Son shot ona ulaştığında parmaklarımız birbirine değiyor ve kolumda tüylerim diken diken oluyor, tam da onun arkadaşı sarışın yanına otururken.

"Ax, lanet olsun, neden bu kadar uzun sürdü? Senin sıran..." diyor, bana bakarak, sözleri bir gülümsemeye dönüşüyor. Ax? Adının Ax olmasına şaşırmadım. Bütün bu motorcuların isimleri böyle değil mi? Ax? Razor? Tank?

"Oh... anladım." Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "Hâlâ açım." Kıkırdıyor. Ax, sarışın adamın göğsüne bir tokat atıyor, üç shot'ı kendi eline alıyor ve Ax'inkini ona bırakıyor.

"Adın Ax mı?" Barı silerken düşünmeden soruyorum. "Adamlarım bana öyle diyor," diye cevaplıyor, gözleri hiç içkisini alırken gözleri hiç

"Oduncu gibi mi? Adamlarınızın bulabildiği en orijinal teklif bu mu?" diye patlarım. Ax, ne diyeceğini bilememiş gibi bir anlığına bana bakar. Sonra, daha önce gördüğüm aynı eğlence gözlerinde belirir. Kadehini dolgun dudaklarına götürür ve göz teması kurmaya devam ederek tek dikişte içer. Dudaklarını yaladıktan sonra bir yüzük parmağıyla alt dudağını silmesini izlerim. Bardağı bara koyup beklerken, ellerini genişçe açar, kaslı kollarını gerer.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ne *cüret!*

"Doldurmamı ister misiniz, Majesteleri?" diye soruyorum.

O, hafif bir gülümsemeye bir kez başını sallar. Şişeyi kaldırıp duraksamışım.

"Sadece bir bakışla ne yapmam gerektiğini söylemen hoşuma gitmiyor," diyorum öfkeyle. Ona karşı dikkatli davranmalıyım; kim olduğunu bilmiyorum, ama bana zarar vermeyeceği konusunda garip bir hisse kapılıyorum ve şu anda beni sinirlendiriyor, zamanımı boşa harcıyor, hem müşterilerimi hem de bahşişlerimi kaybetmeme neden oluyor.

Arkasında ve yanında bir kuyruk oluşuyor, ama o farkında değil ya da umursamıyor gibi görünüyor, çünkü sanki burası onunmuş gibi her yerde dolaşıyor.

"Doldurun *lütfen*." Ben burbonu dökerken, zümrüt rengi gözleri benim ifademi değerlendirirken yanıyor.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Ona, sanki ders verdiğim küçük bir çocukmuş gibi soruyorum.

"Benden korkmuyorsun," diye merakla soruyor, ben de kehribar rengi sıvıyı dökmeyi bitiriyorum. Hafifçe gülümsüyorum.

"Ax?" diye soruyorum. Dudaklarımdan çıkan adı, simgelediği silah kadar tehlikeli geliyor ve içkisini ona uzatıyorum. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını yaşadım ve beni korkutmak için *çok şey* gerekir." Onu baştan aşağı süzdüm. "Ama beni korkutmak senin işinse, elbette, elinden geleni yap, *bebeğim*." Ona benim için kullandığı takma adı kullanıyorum ve dudaklarım B harfini çıkarırken, sözlerim bir tür davet gibi geliyor. Geri adım atmak yerine devam ediyorum, vücudum karıncalanıyor. "Oh, ve bu gece bana daha fazla bahşiş kaybettirirsen, korkması gereken *sensin*," diye ekliyorum ve bakışlarımı başka yöne çevirip barın altındaki bardakları düzeltiyorum. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama onun önünde öylece durmamam gerektiğini biliyorum, yoksa ellerimin titremesini fark edecek.

Ax geniş bir gülümsemeyle başını geriye doğru eğdi, göğsünden derin bir kahkaha sesi yükseldi ve ben daha önce barda bırakılmış on dolarlık banknotu alırken eli benimkinin üzerine geldi. Avucunun içi sıcaktı ve parmakları o kadar kalın ve genişt ki, benim elim onun elinin altında kayboluyordu. Bu hareket hakimiyet ve... huzur vericiydi. Arkasında yatan gücü hissettiğimde titrediğimi ona belli etmemeye çalıştım. *Uyarı*.

Yine onun lezzetli kokusunu alabilecek kadar yakınımda ve bu koku, o gözlerle birlikte duyularımı bulanıklaştırıyor. Cennet, şeytanın kendisi tarafından yapılan davetkar çağrı ile karışmış.

"Güzel ağzını silah olarak kullanıyorsun," diye düşünür. "Ama bu beni caydırmayacak. Aslında, bu sadece beni cezbetmek için hizmet ediyor, bu yüzden dilediğin şeye dikkat et." Sesi alçak, beni şaşırtıyor. Bana bakışları, sanki tamamen başka biriymişim gibi hissettiriyor. Onun kim olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama bu his beni teşvik ediyor.

"Ne istediğimi ya da istemediğimi bilemezsin, Ax," diyorum, neredeyse nefes nefese.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Sanırım biliyorum, küçük güvercin."

Elimi hafifçe sıktıktan sonra geri çekildi ve yeni doldurduğu bardağıyla kalabalığın içinde kayboldu. Gözlerimi kırıp nefesimi verdim, etrafında oluşan kuyruğu hızlıca servis etmeye başladım, tüm bu süre boyunca kafamı dik tutmaya çalışıyordum.

Bu da neydi böyle? *Küçük güvercin mi?* Hâlâ titreyerek onun yönüne bakıyorum. *Kahretsin, bu beni tahrik mi etti?*

Birkaç dakika sonra, sıra nihayet azaldığında, barın diğer ucundaki Tyler'a birkaç dakikalığına arkaya çıkacağımı işaret ediyorum.

"Geri geldiğinde biraz limon getirir misin?" diye seslendi. "Tabii ki," diye cevapladım, dışarıda fırtına koparken oradan çıkmaya çalışıyordum. Ax'in gözlerinde kopan fırtınayla kıyaslanamazdı. ona meydan okuduğumda. Sadece düşüncesi bile kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

Kahretsin. Şimdi kesinlikle o molaya ihtiyacım var.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sean

Beklerken ter ve toz gözlerimi yakıyor, uzay ve zamanın engellemediği kuşa odaklanıyorum. O, benim aksime istediği zaman uçup gidebilir ve ben kıskanıyorum. Uçup gitmeli. Bu lanet çölden defolup gitmeli, ama gitmiyor. Bunun yerine müzik çalıyor. Güvercin beni koruyormuş gibi bana bakarken müzik tekrar tekrar çalıyor ve ben de helikopterin sesi yaklaşırken uyanık kalmak için elimden geldiğince odaklanmak için onu kullanıyorum. "Neden buraya daha sık gelmiyoruz? Siktir." Kai sözümü kesiyor.

Elimde içkimle bardan bیلardo masasına geldiğimde bir an geriye dönüyorum. Uzun bir yolculuktan sonra sırtım ağrıyor ve viskinin bu ağrıyı geçici de olsa hafifleteceğini biliyorum. Kai'nin atışını izliyorum, sarı topu yan cebe sokuyor ve omzunun üzerinden köşedeki iki esmer kıza bakıyor.

"Bu küstah sürtükler bana bir şeyler yapıyor, dostum." Alt dudağını dişlerinin arasına alıp başını sallar ve geniş bir gülümsemeye "Mmmm-mmmm-mmmm" diye mırıldanır. Kadın ve arkadaşını süzerken. İkisi de otuzlu yaşların ortalarında, ondan daha yaşlı görünüyorlar. Elimle yüzümü ovuşturuyorum. Siktiğimin orospusu.

Mason gülerek ayağa kalkar ve atışını hazırlar. "Sanırım onunla bir kez çıkmıştım. Yemin ederim onu kulüpte görmüştüm." Barın üzerine eğilmiş sarışına başını sallar. O, benim dikkatimi çeken ve kapıdan girdiğim andan beri bırakmayan kadına gülümsüyor. Bir şey beni ona çekiyor, onu aramamı söylüyordu. Sadece güzelliği değildi, daha fazlası vardı. İçgüdülerimden asla şüphe etmem ve o, bourbonuma uzanmak için döndüğü anda, uzun bakır rengi saçları sırtından dökülürken...

omzuna dokunduğumda, nedenini *anladım*. Bir tür aydınlanma diyebiliriz, ama onunla işimin henüz bitmediğini biliyordum.

Şimdi onun çalışmasını izliyor ve bir sonraki hamlemi planlıyorum. Küçük beline uzanan kıvrımlı kalçaları ve ellerimi mükemmel bir şekilde dolduracak dolgun göğüsleri. Uzun bakır rengi dalgalı saçları, yüksek elmacık kemikleri, büyük kahverengi gözleri ve dolgun kırmızı dudakları olan kalp şeklinde yüzü. Yumuşak teni bronzlaşmış ve ipeksi görünüyor. Sanki şehrin üst sınıfında büyümüş gibi kibirli bir tavrı var, ama ilk gördüğümde beklemediğim bir küstahlık ve kavgacılıkla dolu. Bunun gerçek mi yoksa sadece giydiği bir zırh mı olduğunu anlayamıyorum. Ama gerçek ya da sahte, loş bar ışıklarında onu izlerken, o dolgun kalçalarla yapabileceğim tüm günahkar şeyleri hayal ediyorum, yani o benim kalın sikimi sürerken onları sıkıca kavramayı.

Güzelliği yadsınamaz, ama dönüp gözlerime bakarken, hala arkadaşıyla konuşurken, yine hissediyorum. Beni içine çeken daha derin bir şey. Ama onun ayrıntılarını listelerken, henüz onun kökünü veya çözümünü bulamıyorum ve bu da beni daha fazlasını *istemeye* itiyor, çünkü genellikle kadınlar beni cezbetmez, kafamı karıştırmaz veya beni çağırır, ama o yapıyor.

İçkimi yudumlarken, bana nasıl da umursamazca baktığını, ama ben ona yaklaşırken ince beyaz gömleğinin altında meme uçlarının sertleştiğini düşünüyorum. Dokunuşumla nasıl titrediğini, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda nasıl da büyüdüğünü, *lütfe bana tapın ve beni kirlet* diye bağıarak.

Yağmura bakıyorum ve henüz dinmediğini görüyorum, sonra tekrar *ona* dönüyorum.

"Şansını deneyecek misin, pislik, yoksa barın arkasındaki o güzele göz süzmeye devam mı edeceksin?" Kai şaka yapıyor. "Tanrım, belki de mecbur kalırım..."

Onu iterek geçtim, o kadar sert ki biraz geri adım attı. "Ona bakmayı aklından bile geçirme," diye mırıldandım.

Kai ve Mason sözlerime gülerek karşılık verdiler.

"O çok çekici. Bunu kabul ediyorum, bu yüzden sen onu tuvalette becerirken beklememiz gerekiyorsa, bize haber ver, biz de sensiz başka bir oyun oynayalım." Kai'nin gözleri bara kayıyor ve ben onun yoluna çıkmak için hareket ediyorum, yumruğumu sıkıp kendime

. Neden ona karşı birdenbire bu kadar koruyucu davrandığımı bilmiyorum, çünkü bu benim tarzım değil.

"Sana ona bakma dedim."

Kai omzuma hafifçe vurur. "Anladım patron, ama çabuk olsan iyi olur. Görünüşe göre çıkıyor, yağmur diner dinmez biz de çıkmalıyız. Shel ve Prez geç kaldığımız için kafamızı koparacaklar."

Bara tekrar bakıyorum ve odanın diğer ucunda onun gözlerini görüyorum; istemeden dudaklarını yalıyor. Büyüleyici. Bakışlarının saf, filtrelenmemiş bir şehvet dolu olduğunu farkında olmadığı belli. Gözlerimiz buluştuğunda yanakları kızarıyor, ama beklediğim gibi bakışlarını kaçırmıyor ve ben de onu benim için böyle kızartabileceğim diğer tüm yolları hayal etmeye başlıyorum. Sonra dönüyor, gözleri titreyerek omzunun üzerinden bana bir kez daha bakıyor ve arka kapının arkasında kayboluyor, eli kapı çerçevesinden aşağı kayarken, sözleri kafamda yankılanıyor.

Elinden geleni yap, bebeğim.

Onun sözlerini düşünürken yumruklarımı sıkıyorum. Kendisinin bile anlamadığı bir davet. Sadece o sözlerin hatırası bile, bir adamı avlamak üzereyken derimin altında yayılan aynı kaşıntıyı hissettiriyor. Bu, pes etmeme, işimi temiz ve kesin bir şekilde bitirme konusundaki aşırı farkındalık. Ancak onu öldürmek istemiyorum. Aksine. Onu canlı hissettirmek istiyorum

—ve sonra, onun da dokunduğum diğer kadınlar gibi olduğunu anlarsam, lanet olası günümü devam ettirebilirim.

Mason imkansız bir atış yapıp bilyayı vurunca başımı sallıyorum, ama zihnimde kararımı çoktan vermişim, sopamı tutucusuna koyup diğerleriyle aynı hizaya gelecek şekilde çeviriyorum. "Henüz işim bitmedi. Prez'e mesaj at ve geç kalacağımızı söyle."

"Tanrım," diye nefes verir Kai. "Bizi tutuklatma yeter. Bu yüz hapiste bir gün bile dayanmaz."

Onları geride bırakıp avıma başladığımda onun kıkırdadığını duyuyorum.

Zamanla, yeterince kendinden emin davranırsam kimsenin beni sorgulamayacağını öğrendim. Açıkça ait olmadığım bir restoranın arka tarafına doğru yürüdüğümde bile.

Ben sabit ve düzenli adımlarla arkaya doğru ilerlerken, garsonlar Maglite ışığı altında hamam böcekleri gibi koşturuyorlar ve ben onun geride bıraktığı tatlı kokuyu içime çekiyorum. Hiç kimse bana barın eşiğinden geçmeye yetkim olmadığını söylemek istemediği için, tüm çalışanlar beni fark etmemiş gibi davranıyorlar. Zaten yolumdan çekilseler iyi olur. Kontrolsüz bir arzuyla doluyum ve biri yoluma çıkarsa ne yapabileceğimi bilmiyorum, çünkü otuz iki yıllık hayatımda hiç böyle bir *kadını* kovalamamıştım.

Onu düşündükçe, onu bulma arzusu ve ihtiyacı beni daha da tüketiyor. Vanilya ve şeftalinin en tatlı kokusu duyularımı dolduruyor ve yürürken, onun yakınımda olduğunu ve onu çözme, haklı olup olmadığımı öğrenme şansımın yaklaştığını bilmenin memnuniyetiyle gülümsüyorum.

BÖLÜM BEŞ

Layla

Dinlenme odasında bir yudum viski içerek yakıcı tadını yutuyorum. Vardiyamız sırasında içki içmememiz gerekiyor ama bu geceyi atlatmak için buna ihtiyacım var. Son on dakikadır tek kelime okumadan baktığım dergiyi kapattım.

"Vay canına, dışarısı çok kalabalık!" Gece servisi çalışanlarından Amber, dinlenme odasına girip çantasından sigaralarını çıkarırken böyle diyor. Amber güzel ve nazik bir kız. Ailesi Taylandlı ve anne babası hala burada ve orada yaşıyorlar, ama o nadiren onlarla birlikte seyahat ediyor, onlar yokken lüks evlerinde yalnız kalmayı tercih ediyor. Ben buraya başladığımda benimle ilk arkadaş olan oydu ve şimdi bana gülümsüyor. Koyu renkli saçları uzun katlar halinde kesilmiş ve ince bir kakül var, her zaman mükemmel bir şekilde taranmış.

"Yağmur yüzünden," diyorum ona, ayağa kalkıp eteğimi düzeltirken. "Herkesi içeri çekiyor, çünkü 40 derece sıcaklıkta ve fırtınada başka ne yapabilirler ki?"

"Evet, ve hala yağmur yağıyor. Bütün gece yağmaya devam edecekmiş diye duydum."

Harika.

"Motosikletçilerin ne kadar kalacaklarını merak ediyorsun. Onları buralarda hiç görmüyorum." Amber, gömleğini dar siyah pantolonuna sokmaya çalışırken kafamdaki düşüncüyü uzaklaştırıyor.

Aynada kendi yansıma bakıyorum, annemin gözleri bana bakıyor. Keder beni kaplıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. Onu neredeyse görebildiğim anlar oluyor. Neredeyse elini elimde hissedebiliyorum ya da gülümserken gözlerinin köşelerinin kırıştığını görebiliyorum.

O öldüğünden beri bu görüntü aklımı meşgul ediyor: parmaklıkların arkasında, onlara tutunmuş bir kadın. Bu kadın ikimizden biri değil, daha çok ikimizin karışımı, ama bize benziyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor. Onun içinde kendimi görmek alışılmadık bir şey değil, ama az önce barda Ax ile karşılaştığım ve içimden geçenleri söylediğimden sonra, o farklı görünüyor — şimdi biraz daha cesur, sanki bir umut ışığı varmış gibi. Sanki özgürlüğü mümkünmüş gibi.

"Kulübümüzdeki üç motosikletçi, ana akım haberler gibidir," diyorum, gözlerimi yansımamdan ayırmadan.

"Bakması zor şeyler, ne demek istediğimi anlıyorsan," diyor Amber, kendi rujunu sürerken ve göğüslerini yukarı doğru iterek. "Tanrım, en irisi çok *seksi*. Sanki, beni bağlayıp kıcımlı kırmızıya çevirecek gibi garip şeyler yapmasından korkmasam, onu bir ağaç gibi tırmanırdım."

Çavuşun ellerinin üzerimde olduğu düşüncesi tekrar aklıma geliyor. Bu düşünceyi kafamdan atıp aynada kolyemi düzeltiyorum.

"Şey, şaplaklar bir yana, umarım Chantel'in iyiliği için iyi bahşiş vermişlerdir," diye gülerek, eteğimdeki popomu kontrol etmek için arkama dönüyorum. Müşteriler için bir zaman sınırı olmadığını fark ediyorum, yani sipariş vermeye devam ettikleri sürece, kapanış saatine kadar burada kalabilirler.

Aynaya eğilip at kuyruğumu düzelterip, dikkatlice rujumu tazeliyorum, dudaklarımı hafifçe birbirine sürterek. Muhtemelen sadece kendini beğenmiş, kadın düşkünü bir suçlu olan birini romantikleştirmeye çalışmıyorum, çünkü o, bir erkekte aradığım özelliklerin tam tersi. Aklım onun heykel gibi ellerinin çizgilerine kayıyor ve bu ellerin muhtemelen kulübü adına korkunç şeyler yaptığını kendime hatırlatıyorum. O hipnotik yeşil gözlerin tanık olduğu şeyler muhtemelen bana kabuslar yaşatırdı. Ve sonra kendime tekrar soruyorum, neden bu kadar ona takıntılıyım? *Neden bu kadar umursuyorum?*

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Amber sevmediği başka bir garson hakkında konuşurken, yüzü kısmen siyah bandanayla örtülü Ax'in bana doğru yaklaştığı görüntüsü zihnimi dolduruyor ve kendimi bir adım daha ileri götürüyorum. Vücudunun benim üzerimde olduğunu, bana bastırdığını ve o sert, derin sesiyle kulağıma fısıldadığını hayal ediyorum. O sert, tecrübeli ellerin yanlarımdan aşağıya doğru kaymasını...

"Bu gece barın arkasında mı kalacaksın?" Amber, saç spreyi sıkarken kafamın içini keserek sorar. Gözlerimi kırıştıtırıp kendimi derin bir nefes almaya zorlarım.

"Evet," diyorum, nefesimi verirken gözlerimi aynadan ayırmadan. "Ama molamın bitmesine hala biraz zaman var."

"Tamam, sigara içmeye gidiyorum. Dışarıda görüşürüz," diyor. Amber'ın kapalı terasımıza çıktığını bilerek gülümsüyorum. Kendine günde sadece bir veya iki sigara içme izni veriyor. Buna "stres dengesi" diyor.

"Tabii ki." O odadan çıkarken aynadan gözlerimi ona çeviriyorum.

At kuyruğumu son bir kez sıkıca çekerim ve arkamda bir şeyin gölgesinin gözüme çarptığına yemin ederim. Dönüp bakarım, aniden yalnız olmadığımı hissedirim. Gözlerim ileri geri hareket ederken nefesim hızlanır, beklerim ama hiçbir şey duymam.

"Aklını kaçıırıyorsun," diye mırıldanıyorum, sonra erkenden dışarı çıkmaya karar veriyorum. Dinlenme odasında oturup, o büyük, kötü motorcunun ellerinin çıplak bacaklarımda kaymasının nasıl bir his olacağını düşünmek kimseye fayda sağlamıyor. Özellikle de, bu düşünceyle birlikte zaten biraz nemlenmiş olan ince pamuklu külotuma.

Tüm depo, restoranın kendisiyle aynı ambiyansı yaratmak için sık sık siyah apliklerle süslenmiş, uzun ve dar bir sıcak tuğla koridorun ortasında yer alıyor. Tam ortasında devasa bir kuru gıda deposu var ve onun karşısında tüm soğuk ve dondurulmuş ürünlerin saklandığı devasa bir soğuk hava deposu bulunuyor. Kapı s ı banka kasası gibi görünüyor ve kapıyı açıp içeri girdiğimizde ışıklar otomatik olarak yanıyor.

Ağır kapıyı açıp içeri giriyorum, bar için limon almam gerekiyor, ama ışık yanmıyor. Durup eşikten geri adım atıyorum, sonra tekrar soğutucuya giriyorum, hareket sensörlerini tetikleyip ışığın yanmasını umuyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Kapının dışına eğilip manuel anahtara uzanıyorum.

Otomatik sensörün neden kapalı olduğunu merak ederken, iki güçlü kol arkamdan beni sarar ve içeri çeker. Kokusu beni sarar ve bu soğutucuda benimle birlikte kimin olduğunu anında anlarım. Korkudan kanım donarken çığlık atmak için ağzımı açtım, ama göğsüm soğuk soğutucu duvarına bastırılırken ağır bir el ağzımı kapattığı için ses çıkaramadım. Daha önce gördüğüm görüntü canlanırken, derin ve sert sesi kulaklarımı doldurdu.

"Bakalım korku senin istediğin şey mi, küçük güvercin..."

ALTINCI BÖLÜM

Layla

"Bırak beni!" Elini ısıyorum, ama sesim boğuk çıkıyor ve dirseğimi kaburgalarına dayıyorum. Ax ısırmamla homurdanıyor, sonra karanlık bir kahkaha atarak elini kolumdan aşağı kaydırıyor, önümdeki bileğimi kavrayıp beni sıkıca tutuyor.

Gerçekte korkmam *gerekirdi*, ama Ax'ın güçlü tutuşuna karşı boşuna direnirken başka bir şey oluyor. Sedir ve deri kokusu beni sarıyor ve vücudumu daha önce hiç hissetmediğim bir çılgınlığa sürüklüyor. Beni sıkıca tutarken nefesi düzenli ve sakin, ayağıyla kapıyı kapatıyor. Bir eliyle güvenlik mandalını indirip bizi bu dondurucu soğukta kilitlerken, başını boynuma eğip derin bir nefes alır ve burnunu boğazımın boyunca gezdirir.

"*Siktir...*" diye inliyor, burnu kulak kepçemi okşarken ve nefes alırken. Sadece bunu söyleme şekli bile tüylerimi diken diken ediyor ve vücudumdaki her hücre, daha önce hiç hissetmediğim bir tehlike hissi ve sapkın bir arzu ile titriyor. Başımı göğsüne yaslayarak, bunun zihnimin en karanlık köşelerinde gömülü, keşfedilmemiş bir fantezi olduğunu fark ettim. Alınmak, zorlanmak. Ama yine de, onun kollarından kurtulmak için mücadele ediyorum, çünkü yapmam gereken bu. Onun buraya gizlice girip bana bu şekilde dokunmasını istememeliyim.

"Buraya gelip bana böyle dokunamazsın," diye inliyorum, yanağım buz gibi soğuk duvarın üzerine bastırılırken. Doğru ve yanlış, arzu ve ihtiyacın çok edici derecede canlı bir kaleydoskopu gibi birbirine karışıyor. O beni daha sıkı tuttuğunda kafam bulanıklaşıyor.

"Vücudun başka bir hikaye *anlatıyor*." Elini uzatıp kalçalarımıdan birini sıkıca kavradı ve ben de kalçalarımı geriye doğru salladığımı fark ettim,

ondan uzaklaşmak yerine ona doğru sallandığımı fark ettim. "Benim egom, beni istemiyormuş gibi davranmanı kaldırabilecek kadar büyük. Aslında, bu küçük oyunu çok seviyorum."

Dudakları tekrar boynuma düşüyor ve o anda içimi iki duygu kaplıyor: öfke ve *ihitiyaç*. Bu iki duygunun çarpışması ses patlaması gibi ve bu tamamen yeni bir şey. Ona karşı öfke duyuyorum çünkü o gizemli, korkutucu ve güzel. Yine de bir istikrar var, çünkü hiçbir erkeğin kollarında şu anda onun kollarında hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim. Yeni tanıştığım biriyle kurduğum bu bağ tamamen yabancı ve her ne kadar bunu sadece kendime itiraf edebileceğim zor bir gerçek olsa da, onun bana dokunmasını *istiyorum*.

"Belki de sandığın kadar korkutucu değildir," diye alay ediyorum, sesim istediğimden çok daha kısık ve dolayısıyla daha seksi çıkıyor.

Onunla ve kendi arzularıyla tekrar mücadele etmeye başlıyorum, beni döndürdüğü sırada onu tutabildiğim her yerinden yakalıyorum. Çıplak sırtım soğuk beton duvara bastırıldığında nefesim kesiliyor. Ax'in eli boğazıma geliyor ve dudakları benimkilerin üzerinde dolaşırken kolaylıkla boynumu kavırıyor.

"Ne kadar korkutucu olabileceğimi bilmiyorsun, ama ben şimdiden anlayabiliyorum." Dudaklarımı izlemek için duraksıyor. "O korkuyu istiyorsun ve onu hissetmeye zorlanmak istiyorsun."

Onun sözlerini yalanlayamadan, inleyerek cevap veriyorum.

"Seçeneğin olmadığı düşüncesi, bu daracık amcığı benim için ağlatıyor olmalı." Serbest elini aşağı kaydırıp kıkımın kıvrımının altına sıkıştırıyor, kanım kaynıyor. Diğer eli boğazımda kalıyor, başparmağı ortasından ileri geri kayıyor. Derisine kazınmış zincirin artık boğazımdaki bir kolye gibi görüldüğünü hayal ediyorum ve bu tuhaf bir şekilde içimi rahatlatıyor.

"Sadece beni istediğini bildiğin için korkuyorsun... benim seni istediğim gibi, ve bunun nedenini açıklayamıyorsun," diye sert bir fısıltıyla belirtiyor.

"Beni korkutuyorsan, bunun tek nedeni senin neler yapabileceğini bilmem, ama *seni* tanımamam," diyorum, onun sözleri ve benim hissettiğim aynı açıklanamayan bağı hissettiğini itiraf etmesi içimi titretirken.

"Bildiğini sanıyorsun." Alnını alnıma dayadı. "Ve *tam da* bu yüzden hoşuna gidiyor. Ama bebeğim..." Elini kışkımdan çeneme getirip bakışlarımı onun bakışlarıyla buluşturmak için durakladı. "Beni tanıyacaksın."

O unutulmaz gözlere bakarken zihnim hızla çalışıyor, bunu şu ana kadar yaşadığım tüm erkeklerle karşılaştırıyorum. Kendimi esnememek için zorladığım sıkıcı randevular. Üniversitede bir yıl boyunca birlikte olduğum ciddi bir erkek arkadaşım vardı, tanıştığımızda tatlı görünüyordu ama benim yardımım olmadan beni orgazma bile ulaştıramıyordu. Şu anda bana sunulan şey bunların hiçbiri değil.

Bu saf bir çekicilik. Tutkulu ve saf. Benden hiçbir şey istemiyor. Bu sadece şu an için geçerli. Ama onu *isteyemem*... değil mi? Onu daha yeni gördüm. Bunu durdurmak için son bir çaresiz girişimde, onun gibi bir adamın hayatımın bir gün içinde umut dolu olmaktan tamamen berbat bir hale gelmesinin sebebi olduğunu kendime hatırlatmaya zorluyorum.

Beynimin mantıklı kısmı kontrolü ele geçirmek için elinden geleni yapsa da, karanlıkta canavarıma sarılıyorum. Ve sadece sarılıp kalmıyorum, onu kendime çekiyorum, tişörtünü yumrukluyorum. Tırnaklarım tişörtünü çiziyor ve sert, sıcak göğsünü tırmalıyor. O da tıslayarak boğazımı daha sıkı kavırıyor. İnlemem kaçarken amım zonkluyor.

"İşte bu... istediğim ses bu, küçük güvercinim."

Aynı anda nefes alıyoruz, göğüslerimiz karanlık, soğuk alanda inip kalkıyor. Acil durum ışığının parıltısında, çenesinin ve elmacık kemiklerinin güçlü hatlarını zar zor seçebiliyorum. Soğuğa rağmen vücudumdaki her kas yanıyor, onun hareket etmesini, bir şey yapmasını bekliyor. Benim için karar versin ki, onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmayayım.

"Aklın hayır diyor, ama vücudun daha fazlasını istiyor, değil mi? Biraz korku ve belki biraz acı? Vücudun, seni gördüğüm anda tahmin ettiğim gibi yalvarıyor." Kolunu indirip belime dolayarak beni vücuduna sıkıca çekiyor ve o anda onu hissediyorum. Büyük ve sert, karnıma bastırıyor. Onunla mücadele etmek onu da benim kadar tahrik ediyor.

"Beni sadece bakarak bunu bilemezsin," diye nefes veriyorum, artık sahip olmadığım bir tür kontrol için çaresizce çabalarken

"Sana bakmama bile gerek yok." Göğüsleri göğsüme bastırırken, deri ceketinin kenarı meme uçlarımı okşadı, onları sertleştirip sıcak dudaklarını arzulamaya başladı.

"Sana bakmama bile gerek yok." Göğüs uçlarımdan birini sertçe çimdikledi. "Kokunu *alabiliyorum*." Elini yan tarafıma kaydırды. "Ve bu daracık eteğin altında sıırılsıklam olduğunu biliyorum." Parmakları eteğin kenarının hemen altına kaydı.

"Siktir git!" diyorum, soğuktan ve adrenalın patlamasından dişlerim takırdarak. Ama pes ediyorum ve onu daha da kışkırtıyorum, uzanıp göğsüne vuruyorum. Vuruyorum ama Ax hiç irkilmiyor. Bunun yerine, memnun bir gülümsemeye sertleşmiş sikini tekrar bana doğru itiyor. Arzu dalgaları vücudumu titretirken, ben de titriyorum.

Onun haklı olduğu gerçeğine boyun eğiyorum. Onunla savaşmak *istiyorum*. Onu *sınamak* istiyorum. Sahip olduğum son masumiyet kırıntısını da almasını istiyorum. Bu yabancıнын benden özgür irademi almasını istiyorum.

"Sen benim dünyamdan değilsin, bu çok açık. Seni daha önce dokunan hiçbir erkeğin sunamayacağı kadar fazlasını sana sunabileceğimi biliyorsun."

Boğazımı bırakıp parmaklarını at kuyruğumun altındaki saçlarıma batırırken, dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor, sonra saçımı tutup sıkıca çekiyor, başımı geriye doğru eğerek dudaklarımı açıyor.

"Sen kafese kapatılmış küçük bir asi kızsın," diye fısıldadı. "Şimdiye kadar sahip olduğun tüm ahlaksız arzularını tatmin edebilecek bir erkek arıyorsun." Ben nefes nefese, onu öpmek için çaresizce çabalarken, uyluklarımı birbirine sıkıştırmak için çaresizce çabalarken, dili alt dudağımın üzerinde hafifçe kaydı, ama yapamadım, çünkü beni yerinde tutuyordu. At kuyruğumu bıraktığında kıpırdamadım, direnmedim. Nefesimi tutarak, gözleri yüzümü, boynumu izlerken bekliyorum.

Sözleri doğru.

Cinsel olarak beni kontrol edebilecek bir erkek hayal ettim. Yanlış olduğunu düşünsem bile, bunu hayal ettim. Beni sahiplenecek, bana sahip olacak ve arzulamanın ne demek olduğunu öğretecek birini. Ne kadar yanlış olsa da, Ax'ın beni istemesini *istiyorum*. Sırılsıklam ıslanmış külotum ve ağrıyan içim bunun kanıtı.

Pes ediyorum, amımı onun uyluğuna bastırıp inliyorum, o da karşılık veriyor.

Sadece bu seferlik kendimi bırakabilir miyim? Beni özgür bırakmasına izin verebilir miyim?

Ax, deri eteğimin izin verdiği kadar bacaklarımı daha da açıyor. Belimi sıkıca kavradığı sırada eteğim uyluklarımdan yukarı kayıyor.

"Korkduğun bir adam tarafından mahvolmak istiyorsan, seni mahvedecek adam *benim*," diyor ve başparmağını alt dudağımın bir tarafından diğer tarafına kaydırarak, yeni sürdüğüm rujumu bulaştırıyor. Beni bir kez daha içine çekerek yine inliyor ve bu ses beni ateşliyor. "Beni büyüledin, küçük güvercin. *Hiçbir* kadını istemiyorum. Ama *seni* istiyorum."

Onun sözleriyle içimde bir şey kırılır. Arzumu kontrol etmeyi bırakır, bir elimle onun kesik kısmını sıkıca kavrar, diğer elimle yukarı doğru hareket eder, ilk iki parmağımla meme ucumu okşarım. Gözlerine bakarken arzuyla inlerim.

"Belki de... başından beri planım buydu?" Dudaklarımı yalarken parmaklarımla meme ucumun çevresini tekrar okşuyorum ve o, aceleyle ve çılgınca dudaklarını boynuma indirip ısırıp sonra derin nefeslerle emmeye başlarken göğsünden düşük bir homurtu çıkıyor. Nane ve burbon kokulu nefesi cildimde sıcakken, o beni en iyi şekilde işkence ederken, pamuklu bodysuitimin üzerinden meme ucumu çekiştirirken, ben ona inlerim.

"Ax..." Onun için bildiğim tek ismi mırıldanarak, elimi kesik yerinden beline kaydırıp tişörtünün altına sokuyorum, karın kaslarını, geniş ve sert kaslarını ve sıcak sırtını keşfediyorum. Parmaklarım, uzun ve pürüzlü bir yara izi gibi hissettiren bir şeyin üzerinde geziyor. O, eteğimi bacaklarımın arasına elini sokacak kadar yukarı kaldırıp, ıslak amımı külotumun üzerinden avuçlarken, her şey bulanık ve puslu hale geliyor. Avucunun içi, mükemmel bir basınçla orada daireler çizerek bana tam da ihtiyacım olan şeyi veriyor. Aniden, bana orgazm yaşatacağı ve bana neredeyse hiç dokunmadığı farkına varıyorum.

"Zavallı küçük asi. Kimse sana ihtiyacın olanı vermedi, değil mi?" diye soruyor, benim ihtiyaç duyduğum klitorisime daha sert bastırırken.

Onun sözleri, dondurucu soğukla birleşince, zevk titremeleri içimi kaplar ve kollarında titrerim.

"Çok çaresizsin... Bırak vücudun istediğini alsın," diye ikna ediyor, sesi kaba.

"Lütfen..." diye inlerim, ne için yalvardığımı bile bilmeden, eline daha sert bastırırım.

"İşte böyle," diye övüyor, başparmağını külotumun altına kaydırıp, ıslak yarıklarımın geçip ağrıyan klitorisime doğru yukarı doğru kaydırıyor. Benim ona olan gizli ihtiyacımı doğrularken, açgözlü bir homurtu çıkarıyor.

"Mmmm... Haklı çıkmayı çok seviyorum. Yaptığın bu lanet olası karmaşaya bak. Hepsi istemediğin adam için." Başparmağını üzerimde gezdirirken dudaklarımdan sırıtışını hissediyorum, ama bodysuitimin üstünü aşağı çekip göğüslerimi serbest bırakırken onun sevinçten havaya uçmasını umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Bir saniye bile boşa harcamadan meme ucumu ağzına alıyor. Aklım, filtelenmemiş arzu ve onunla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Dilini hareket ettirirken parmaklarına karşı hareket ediyorum ve içimden küçük kıvılcımlar geçiyor.

Kalçalarım ona doğru sallanıyor ve ikimiz de hala giyinikken, elini sürerken derisini kavıyorum. Hiç bu kadar erotik bir şey yaşamamıştım. İlk parmağını içime sokmadan önce klitorisimi sıkıyor, sonra ikinci parmağını da sokuyor. Parmakları kalın ve içimdeki kasılmalarla beni gerginleştiriyor. Orgazmım başlarken, zevk dalgaları içimi kaplıyor.

"Beni duyacaklar..." Nefes nefese inliyorum, kalın parmaklarıyla amımı sıkmesinin sesleri odayı dolduruyor. Heyecanımı yukarı kaydırıyor ve klitorisimle tekrar oynuyor, gözlerim geriye dönüyor.

"Bırak duysunlar," diye homurdanıyor. Bacaklarım titriyor, utanmadan ona sürtünüyorum.

"Ben... ben boşalacağım... Ax."

"Sean," diyor, emredici bir sesle. "Benim adım Sean."

Gözlerim açılır ve loş ışıktaki onun gözleriyle buluşur. Adının dudaklarımdan çıkmasını ne kadar istediğini görebiliyorum, ama ona bunu verecek kadar hazır değilim.

Bunun yerine, zevk beni sararken sadece çığlık atıyorum.

"Siktir! Lütfen..." Gelirken ona yalvarıyorum, dilimin ucunda onun adı varken gözlerine bakıyorum. Sean beni izlerken çenesini sıkıyor, sanki öfke ve şehvetle mücadele ediyormuş gibi.

O inliyor. "Şu haline bak, elimden damlıyorsun. Adımı söylemeyeceksin, ama söz veriyorum, bu gecenin geri kalanında seni kim tatmin ettiğini hatırlayacaksın," diyor, görüşüm bulanıklaşırken, nefesim hızlanırken. Göğsüne inleyerek, alt dudağımı ısıriyorum ve o beni tutarken, onun heyecanı kanımda dolaşiyor—

bu heyecanın... özgürlüğün. Soğuk, karanlık odada tek ses benim inlemelerim.

Sean külotumu tamamen kenara itip ilk iki parmağını ıslak yarıklarımın içine sertçe soktuğunda hala çok hassasım ve o benim uyarılmamı dudaklarına götürdüğünde başım geriye düşüyor. Parmaklarını temizleyerek emiyor, yavaşça ağzından çıkarıyor ve ben onun gözlerini kapatıp benim tadımı çıkarmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Dudaklarını yalıyor ve gözleri açıldığında, karanlıkta bile gözlerinin kapandığını ve fırtınalı olduğunu görebiliyorum.

"Siktir beni," diye mırıldanıyor.

Onu izlerken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Daha önce hiç bu kadar küstah, bu kadar utanmaz bir erkek görmemiştim.

"Bana adını söyle," diye emreder.

"L-Layla," diye fısıldıyorum, adrenalin etkisi geçince vücudum titremeye başlıyor. Bu lanet soğutucuda sıcaklık sadece otuz beş derece.

Yüzünde, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım tuhaf bir ifade belirir, çenesi gevşer ve fısıldar: "Layla." Sonra gözlerini kapatır, beni kendine çeker ve derin bir nefes alır, sonra gözlerini açar. "Benim için ne kadar güzel bir karmaşa yarattın. Çok tatlısın," der ve dudaklarını benim dudaklarıma indirir. Beni tam olarak öpmüyor, ama alt dudağımı ağzına çekip, kanın yüzeye hücum ettiğini hissedene kadar emdiğinde, kendimi onunla karışmış olarak tadıyorum. Bu yabancıyı istememem gerekse de, o geri çekildiği anda, ellerimi indirirken vücudum yalvarır ve onu kaybetmemek için mücadele ederim.

Bu duruma bir tür kontrol getirmeye çalışıyorum. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, sonra kollarını tutup tüm gücümle az önce beni sıkıştırdığı soğutucu duvarına itiyorum. O da bana izin veriyor, yüzünde şok bir ifade belirliyor ve ben hayal kırıklığıyla dudaklarımı onun dudaklarına yaklaşıtıyorum.

"Beni geç kалttın, Ax," diye suçlayıcı bir şekilde fısıldıyorum, onu öpmemek için çaresizce çabalarken. Bu hiç de kolay değil ve bu da beni tekrar sinirlendiriyor, ama yine de onun kesik yerini sıkıca tutuyorum. "Bitirdin mi? İşe dönmeden önce tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyorum. *Çünkü eminim ki rujum yüzümün her yerine bulaşmıştır.*

Gözleri benimkilerle buluşur ve şok, tüm yüzünü kaplayan muhteşem ama unutulmaz bir gülümsemeye dönüşür, sonra

beni bir kez daha kendine doğru çeker.

"*Layla* ..." Eğilirken tekrar adımı söyler ve dudaklarından çıkan bu ses, kemiklerimin derinliklerinde bir şeyi yatıştırır. Tüm iç gücümü kullanarak ondan uzaklaşıyorum, ona bir kez daha bakıp limonları alıp ağır soğutucu kapısını açarım ve onu geride bırakırım. Uzaklaşırken o derin kahkahayı duyarım ve bunun gerçekten olup olmadığını yoksa hipotermi nedeniyle halüsinasyon mu gördüğümü merak ederim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sean

Bu iş gerçekten çok ilginç hale geldi.

Nadiren sarsılırım ya da meraklanırım. İyi bir adam olmayabilirim, ama dürüst bir adam olduğum kesin. Bu yüzden, küçük güvercinimin adının Layla olduğunu duymak ve üstüme boşaldıktan sonra beni soğutucuya itmesi, beni derinden sarsmış ve kesinlikle çok meraklandırmış olduğunu itiraf etmeliyim. O anda eteğini kaldırıp onu bir hayvan gibi sahiplenmeye ne kadar yakın olduğumu bilmiyor. Onun ateşi, görmezden gelemeyeceğim bir davet, sadece kararlılığım beni durdurdu. Onu sikeceğim. Ama o sıkı, açgözlü amcığın ilk kez girdiğimde, onun içinde yaşadığından artık emin olduğum vahşi tarafını ortaya çıkarmasını istiyorum ve bunu insanlarla dolu bir restoranın arkasında yapamaz.

Layla.

En kötü anlarımda beni ayakta tutan, sürekli tekrarlanan isim. Tozun içinde yatarken, parçalanmış Humvee'mizin üstünde tek başına gülen güvercini izlediğim her an duyduğum şarkı sözleri. Beni kurtaran şey. Onun varlığının neden benim geçmişimle örtüştüğünü sorgulamıyorum. Kader, alın yazısı ya da her ne derseniz ona inanmıyorum, çünkü kader ölçülebilir bir şey değil. Ama iki ruh arasındaki kimyasal ve fiziksel bağına inanıyorum ve benim ruhum kesinlikle onun ruhuna bağlı.

Bundan eminim.

Bar biraz boşalmaya başladığında onu izliyorum. Adamlarım gitti ama ben kapanışa kadar bir saat daha kaldım, barın ucunda yavaşça burbonumu yudumluyorum.

Ondan beş dakika sonra soğutucudan geri döndüğümde, bana baktı, mükemmel bir şekilde hazırlanmış ve küçümseyici bir tavırla. Mükemmel bir şekilde

Bu zorluk karşımıza çıktığında memnuniyetle derin bir nefes alıyorum. İçgüdülerimden asla şüphe etmem ve bu durumda haklı olduğumu zaten biliyorum. Küçük güvercinim, *benim* onun davası olduğumu öğrenmek üzere.

BÖLÜM SEKİZ

Layla

Ne düşünüyordum ki? Bana ne oldu? Bir dokunuş beni nasıl büyük kötü motorcunun yalvaran fahişesi haline getirdi? Gecenin son saatinde otomatik pilotta çalışıyorum, Sean'ın neden hala burada olduğunu, barın diğer ucunda oturup beni izlediğini anlamaya çalışıyorum. Hızlı içmiyor; bir burbon ve bir su yudumluyor. Ama beni milyonlarca farklı şekilde tamamen gergin hissettiriyor.

"Beni görmezden gelmek beni unutmaya yardımcı olmayacak," diyor, ben çömelmiş halde dururken, kabukları kompost kutusuna boşaltmak için ayağa kalkarken. Bu adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silme isteğiyle mücadele ediyorum.

Bar boşalırken Sean ayağa kalkar ve bana doğru yürür, son yudum bourbonunu yutar ve ceketinin cebinden cüzdanını çıkarır. En az üç aylık kiramı ödeyecek kadar para çıkardığını görünce, cüzdanın sade siyah deriden olduğunu fark ederim. Chantel, yemek masraflarının bir servet tuttuğunu ve ona yüzde kırk bahşış verdiklerini söylemişti.

Çünkü o bir suçlu ve kanlı parayla ödeme yapıyor. Ve ben de onun parmaklarıyla beni tatmin etmesine izin verdim, ta ki onun üzerine boşalana kadar.

En iyi anın değildi, Layla.

Sean, desteden iki yüz dolarlık banknotlar çıkarıp barın üstüne bırakıyor. Paraya bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum ve çenesi geriliyor. Sessizliğimiz, söylenmemiş bir elektrikle yüklü.

"Bu *ne* için?" diye öfkeli bir fısıltıyla soruyorum, en kötüsünü düşünmeye başlamışım bile.

Sean beni hemen anlar ve dirseklerine yaslanır.

"Ben kadınlara para ödemem, Layla." Adımın sesi göğsüme çarpar, onu ilk kez duymamama rağmen

"Bu, dün gece içtiğim içkilerin parasını ve daha önce senin sıranı tuttuğum için sana bahşış olarak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Garip olan şey, onun kötü bir adam olduğunu bilmeme rağmen, tuhaf bir şekilde güvenilir görünmesi. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama hissedebiliyorum.

"Rahatsızsan arkadaşına sorabilirsin. Ona da aynı yüzdeyle bahşış verdik," diye ekliyor, canlı gözlerinde yine o eğlenceli ifade beliriyor.

Nefes alıp parayı alıyorum ve her faturada yapmamız gerektiği gibi makbuzunu adımla imzalayıp, ona para üstüyle birlikte veriyorum. Tüm para üstünü. Bahşış çok fazla ve burada yanlış bir mesaj vermek istemiyorum. Buna çok ihtiyacım olsa da, ona satın alınabilecek biri olmadığımı ve hala bir şekilde kontrolün bende olduğunu göstermem gerekiyor. En azından, bunun için çok, çok çaba sarf ediyorum.

Chantel bara geri döner ve Amber onun arkasından gelir, ikisi de masaları temizlemek için sprey şişeleri ve bezler taşır. Son müşteriler ayrılmaya hazırlanırken, Sean'ın arkasındaki kapıya bakıp ona geri dönerim.

"Öyleyse... bir daha görüşmeyeceğiz mi?" Ne diyeceğimi bilemeden ona soruyorum. Chantel ve Amber birbirimize bakışımızı görüp donup kalıyorlar.

"Yarın görüşürüz." O sırtıyor. Bu bir soru değil, kesin bir gerçek ve onun bundan bu kadar keyif alması beni tedirgin ediyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, başımı sallayarak.

"Hayır mı?" Sean tek kaşını kaldırarak sorar.

"Doğru." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Bu olmayacak."

Sean'ın gülümsemesi genişlerken, kızların geri çekildiğini görebiliyorum. Sean bir tabureyi geri çekip, beni izlerken dikkatlice oturuyor. Kollarını genişçe açıyor ve düşünceli bir şekilde parmaklarını bar tezgahına vuruyor. Bar kapanmamış ve gitme zamanı *gelmemiş* gibi burada otururken, zamanın onun için önemli olmadığını şimdiden anlayabiliyorum.

"Ciddiyim," diyorum, etrafa bakarak. "Bu tek seferlik bir şeydi."

O başını sallar ve bir anlığına bana bakar.

"Hayır," diyor basitçe.

"*Hayır mı?*" diye inanamadan soruyorum.

"Doğru. Beni tanımadan hakkında kararını vermiş olmanı kabalık buluyorum." Bakışları vücudumda geziyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Özellikle de beni kullanmakta hiçbir sakınca görmedikten sonra."

Gülüyorum. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama..." Kalçamı yana doğru çevirip elimi üzerine koyuyorum. "Aslında, belki *de* bunu sana söyleyen ilk kişi benim, ama dünya senin etrafında dönmüyor ve o soğutucuda bir seçim yapmayı düşünecek vaktim yoktu."

Sean kalın kollarını göğsünde kavuşturur ve dövme parmak eklemleriyle sakallı çenesinin altını okşayarak, o bilge gözleriyle beni inceler. Ben yalanlarla doluyum ve o bunu anlayabilir.

"Yine de, beni itip kakmak yerine, o muhtaç küçük kediciği elime itecek bana itmek yerine."

Nefesimi tutarım, kimse duymamış mı diye etrafa bakınırım. Yaklaşarak, ellerini barın üstünde dikkatlice kavuşturur ve tepkimi analiz eder.

"Beni kullanarak boşalman sorun değil, istediğin zaman yapabilirsin, ama ben senin kirli sırrın olmayacağım, küçük güvercin." Son sözleri, Chantel'in arka köşede, Amber'la birlikte meşgul işler buldukları yerden duyulacak kadar yüksek sesle söyler. Onlara hızlıca öfke dolu bakışlar atarım, sonra Sean'ın tehditkar zümrüt gözlerine geri dönerim.

"Bu benim itibarım. İşim. Faturalarımı ödemek ve okulu bitirmek için bu işe *ihtiyacım var*. Her kuruşuna ihtiyacım var." Yabancı birine hassas mali durumumu itiraf etmek içimde bir şeyleri kırıyor ve son sözlerimle sesim çatlıyor. "Ve biz asla birlikte olamayız. *Bu tek seferlik bir şeydi*," diye tekrarlıyorum.

Kendimi toparlarken beni izliyor, ondan uzaklaşıp eteğimi düzeltiyorum. Ayağa kalkıp taburesini itiyor, diğerleriyle aynı hizada olduğundan emin olmak için bir an duruyor, sonra gözlerimin içine bakıyor.

"Derine bir güvercin dövmesi yaptırmışsın. Onlar hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorsun?" diye sorar.

Gözlerimi kırıştıırıp ona bakıyorum, ona gitmesini söylediğim halde neden bu konuyu konuşuyoruz anlamıyorum. Elini, kendi büyük güvercini olan bara koyuyor.

"Birbirlerini bulduklarında, sadece o gece için bağlanmıyorlar, o yüzden *hayır*," diyor ve başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor. Onu takip ediyorum

hızlı adımlarla onu takip ediyorum.

"Ne kadar süre bağlanırlar?" diye arkasından soruyorum.

O sadece dönüp omzunun üzerinden bana sırtlıyor, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

"Ciddiyim," diye arkasından sesleniyorum, o cam kapılardan geçip bulutsuz geceye doğru ilerlerken, olabildiğince sert bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum. O kapıdan çıkar çıkmaz, gerekenden çok daha şiddetli bir şekilde kapıyı kilitliyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. Kilidin tık sesi cam giriş holünde yankılanıyor.

İşimi bitirmek için bara doğru geri dönerken, içimden küfürler mırıldanıyorum, oraya vardığımda dönüp bara yaslanıyorum ve derin bir nefes veriyorum. Bir saniye bile geçmeden Chantel ve Amber yanıma geliyorlar.

"O da neydi öyle?" diye sorar Chantel, bir şişe çıkararak hepimize birer shot doldurur.

Başımı ellerimin arasına alıp inledim. "*Bu* bir hataydı. Beş dakika boyunca aklımdan başka şeyler geçirdiğim için şimdi 'yarın görüşürüz' diyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Chantel bana bir shot bardağı uzatır. "Ben yaparım," diye homurdanır.

Ona umutla bakıyorum. Amber'a kendi bardağını uzatırken, bana ve Amber'a sırayla bakıyor. "O dağ gibi adamın istediği her şeyi dene ve her saniyenin tadını çıkar." Chantel gülüyor. "Dünyanın sonu değil ya."

İkisi de daha çok güler ve shotlarını bir dikişte içerler.

"Hounds of Hell kulüp evinde bir iki partiye katıldım. Oldukça çılgın şeyler yapıyorlar ve dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl önce onlardan biriyle yatmış olabilirim. Oldukça sarhoştum ama sadece *ateşli* olduğunu hatırlıyorum." Chantel bana dirsek atıyor. "Onunla biraz eğlenebilirsin. Sürekli iş ve okul rutininin uzaklaşmış olursun, ayrıca sen de o kadar tutucu birisi değilsin. Eminim hoşuna gider."

Kafamı sallayarak kapıya doğru bakıyorum. Onun nereden geldiğini, özünde kim olduğunu hatırlıyorum. Polis tarafından yayınlanan annemle babamın katilinin robot resmi aklıma dolduruyor. Dövmelerini, kendine özgü deri yeleğini hatırlıyorum. Elbette, katilin giydiği yelek kesin olarak Hounds of Hell yeleği değildi, ama ona benzeyen biriydi, değil mi?

"Lay, dünyaya dön!" diyor Chantel, parmaklarını şıklatarak. "Aman Tanrım, bu yüzden moladan geç döndün!" Diye ısıklık çalıyor.

Aman Tanrım.

Bu gece bir an önce bitsin istiyorum. Eve gidip sıcak bir duş almak ve sonra yatağa uzanmak istiyorum çünkü yarın sabah 10'da kampüste dersim var ve ondan sonra da burada tam vardiya çalışacağım. Ayrıca, annemin eski Lincoln'ü birkaç hafta önce bozulduğu için otobüse binip gidip gelmek zorundayım. En son ihtiyacım olan şey, yarın gece yine buraya gelip dikkatimi dağıtan inatçı bir kanun kaçağı.

Bu gece olanları kafamda tekrar gözden geçirip, dükkânı kapatmaya devam ederken kendimi sakinleştiriyorum. Onun bakışlarından uzaklaştığım için artık biraz daha net düşünebiliyorum gibi hissediyorum.

Bu sadece onun oyunu olmalı. Onun dünyasıyla hiçbir ilgim yok ve gerekirse bunu defalarca açıkça söyleyeceğim. Evet, henüz kendime bile tam olarak itiraf etmediğim fantezilerimi tam olarak gerçekleştirdi. Ama erkekler her gün bu tür şeyler yapıyorlar, ben neden yapamayayım? Bu büyük bir mesele değil. Ona hiçbir borcum yok. Onu bir daha görürsem uzak dururum, ki muhtemelen görmeyeceğim.

"Endişelenmeyi bırak," diyor Chantel, barın diğer tarafından gülerek, çalışırken kaşlarımın çatık olduğunu fark etmiş olmalı. Birkaç ay içinde beni oldukça iyi tanımış. Ona bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Muhtemelen ayrıldığı anda başka birine yönelmiştir. Öyle erkeklerin dikkat süresi uzun olmaz."

"Evet." Başımı sallıyorum. Haklı. Sadece yapabildiği için benimle dalga geçiyor. Beni tamamen unutacak.

Dışarı çıkıp Chantel'in eve götürmek için teklif ettiği arabasına bindiğimde, *neredeyse* kendimi ikna etmişimdir.

BÖLÜM DOKUZ

Sean

"En azından tekrar evden çıkıyor. Farkına bile varmadan, bir gün okuluna geri dönecek." Kulüp toplantımızda, hizmetimizde, yanımdaki Mason'ın omzunu sıkıca tutuyorum.

Kulüp binasındaki şapel odasında oturuyoruz. Burası, yirmi beş kişinin oturabileceği büyüklükte, ağır bir ceviz masanın bulunduğu geniş bir alan. Duvarı, geldiğimiz yere saygı göstergesi olarak, kulübümüzün karmaşık metal bir kopyası asılı. Wolfe'un dedesi Ira bu amblemi kendi elleriyle tasarlamış. İçinden bir yılan geçen ölümcül kurt kafatası. Bir hatırlatma: *Dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha da yakın.*

Oda az sayıda mobilyayla döşenmiş, sadece üzerinde küllükler bulunan bir masa ve uzak köşede dolu bir içki dolabı var. Burası bizim güvenli alanımız, her konuda özgürce konuşabileceğimiz yer. İş veya kişisel.

"Bunu atlatacak. Ona bunu yapanı bulup parçalayacağız, ama bu arada ailesi ve terapisi var, değil mi?" diye soruyorum.

Mason başını sallıyor. "Evet, yardımcı oluyor gibi görünüyor."

Benim sözlerimden sonra tüm masa benzer bir destek gösterdi. Üç aydan fazla bir süre önce, şu anda on yedi yaşında olan en küçük kız kardeşi, bir sosyal medya uygulaması aracılığıyla onu tuzağa düşüren bir adam tarafından saldırıya uğradı. Kız kardeşim, onun üniversite öğrencisi olduğunu ve ona karşı hisler beslediğini sanıyordu. Adam yüzünü gizlemiş, kıza uyuşturucu vermiş, tecavüz etmiş ve bunu kaydetmiş, videoda kızın rıza gösterdiğini, bunu istediğini söylemişti. Kız rıza göstermemişti. İğrenç bir olay. Videolar internette yayınlandı, adam kızı becerirken orta parmağını kameraya doğru kaldırıyordu. Videolar kaldırıldı, ama

bu olay kızın hayatını mahvetmeye ramak kaldı. Polis ise onun sadece bir istatistik olduğunu söyleyip duruyor. Kimlerin yaptığını bulamadılar. Ama *biz* bunun kulübümüze yönelik kişisel bir intikam olduğunu biliyoruz. Videoda adamın bileğinde bir dövme olduğu için bunun Disciples of Sin üyesinin işi olduğunu biliyoruz.

Kimseyi bağışlama. Bu, rakip kulübümüzün sloganı. Tam olarak kimin yaptığını kesin olarak bilmiyoruz, ama çok iyi bir fikrimiz var ve kesin olarak öğrenene ve onu ve olaya karışan diğerlerini kulübümüzün adaletine teslim edene kadar hiçbir taşı çevirmeden bırakmayacağız.

Bu bizim en kutsal kuralımızdır. Asla, *ama asla* kadınlara, çocuklara veya ailelerimize bulaşmazsınız. Eğer bulaşırsanız, bizden önce şeytanın sizi yakalamasını dileyeceksiniz.

Konuşmamız işlere döner ve kulüp başkanımız Gabriel Wolfe'u dinleriz. O benim her bakımdan kardeşimdir ve gelecek hafta kliniklerimiz için Kanada'dan getirilecek uyuşturucu sevkiyatından bahseder.

Wolfe birkaç yıldır kulüp başkanlığı yapıyor ve hem işimizi hem de Savannah ve Atlanta'daki itibarımızı korumak için harika bir iş çıkardı. Babası da ondan önce kulüpteydi, ama tam bir beceriksiz ve işe yaramazdı. Wolfe, ailesinin adını temize çıkardı ve ondan önce başkanlık yapan ve bayrağı ona devreden amcası Ray'den gerçek bir lider olmayı öğrendi. Ayrıca kulübü ve sattığımız yasadışı ürünleri kullanarak sadece topluma değil, gazi arkadaşlarımıza da geri ödeme yapmanın bir yolunu buldu. Çölde geçirdiğimiz üç görev süresi boyunca benim birimimde subaydı; her şeyi birlikte yaşadık ve daha fazlasını.

Wolfe'un amcasının kendi oğlu Jake yerine ona mirasını devretmesini her zaman garip bulmuşumdur. Ama Jake bunu umursamıyor gibi görünüyor ve şu anda başkan yardımcımız. Zaten biraz tuhaf biridir ve bunu başka kimseye söylemem ama onu hiç sevmedim. Genelde hızlı bir seks ya da hızlı bir kafayı arıyor. Hesaplayıcı biri değil ve hareket etmeden önce asla düşünmüyor. Bizim dünyamızda bu felakete davetiye çıkarmak demektir ve onun dengesiz davranışları tek başına benim gibi bir adamı deliliğin eşiğine getirebilir. Ona asla güvenemezsin.

"Tamam, bu haftayı atlatın ve Kai, suçluyu aramaya devam et," diyor Wolfe . Ama hatta bitmiş

konusma, Mason hala öfkeli.

"Bunun Disciples'tan biri olduğunu biliyorum. O orospu çocuğu Marco'ya yapacağım şeyler var," diyor dişlerini sıkarak, Disciples of Sin'in başkanı Marco Foxx'tan bahsediyor.

"Hepimiz onların yaptığını *düşünüyoruz*. Ama *emin olana* kadar hiçbir şey yapamayız," diyor Wolfe, sandalyesine yaslanarak. Sesi emredici. "Bunu akli başında yapmalıyız," diye ekliyor.

"Yaklaşıyorum," Kai masanın diğer tarafından seslenir. Teknoloji konusunda çok zekidir. İlk başta, aday olduğu zaman onu sadece yakışıklı bir çocuk sanmıştım. Bir hafta bile dayanamayacağını düşünmüştüm. Sadece eğlenmek ve dünyaya ne kadar sert bir adam olduğunu kanıtlamak istediğini düşünmüştüm, ama sekiz aylık adaylık ve iki yıllık üyelik süresinden sonra, yanıldığını kanıtladı. O da bizim gibi karanlık ve sapkın bir tarafı var, ama onunki neredeyse bir tür intikam duygusuyla besleniyor gibi. Onun hikayesini anlatmak bana düşmez, ama bazı kısımları o kadar korkunç ki, birinin tırnaklarını sökerken yüzünde huzurlu bir gülümseme beliriyor.

"Videonun nereden geldiğini bulacağım. Sana söz veriyorum," diye ekliyor Kai. Mason arka dişlerini sıkıyor. Küçük kız kardeşine tecavüz eden adamı ele geçirdiği gün, ben sadece memnuniyetle karşılamakla kalmayacağım, seve seve yardım da edeceğim. O adam hiç doğmamış olmayı dileyecek.

İlk parmağımdaki yüzüğü çevirirken, Wolfe'un gözlerine yönelerek talimat bekliyorum. O masanın başında oturuyor ve tahta plakaya tokmağı vuruyor. Oda spot ışıklarla aydınlatılmış ve duvarlar ahşap panellerle kaplı. Ben her zaman Wolfe'un solunda otururum, Jake ise karşımda oturur. Benim görevim, her ne pahasına olursa olsun önce Wolfe'u, sonra da kulübü korumak. Onunla yurtdışında görev yaptıktan sonra buna zaten alıştım, bu yüzden bu benim için doğal bir süreç gibi görünüyor ve bu görevi hafife almıyorum. Onun için bir kurşunu ya da hayatımı feda ederdim ve bu onun görevi olmasa da, onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum.

"Tamam, bu kadar yeter. Kayıt dışı olarak, dün gece bu kadar uzun süren neydi?" Wolfe bana, Mason'a ve Kai'ye soruyor.

Koltukta yerimi değiştirip, gergin sırtımı gevşetmeye çalışırken, kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"İyi misin?" diye sorar Wolfe, her zamanki gibi bizim iyiliğimizi düşünerek. Başımı sallarım.

"Dün yağan lanet yağmur," diye karşılık veriyorum. O, bunun sırtımı ve orada yaşayan kronik ağrıyı her zaman şiddetlendirdiğini biliyor.

"Yağmur ve iki K-6'yı kovalamak," Kai gülerek, düşük seviyeli bir sokak çetesinden bahsediyor. Geçen hafta kliniklerimizden birinin önünde uyuşturucu satarken onları korkutup iyice dövdük, yani evet, bu da yardımcı olmadı.

"Ee? Dün gece ne oldu?" Wolfe bizden bir cevap almaya çalışıyor. "Saat dokuzda burada olup Shelly'ye parti için masaları taşımada yardım etmen gerekiyordu, ama o bu saçmalığı yanına bırakmayacak. Bütün gece bu civarda iyi bir yardımcı bulmanın ne kadar zor olduğundan şikayet etti." Annemin adını anıyor. Annem ateş topu gibidir ve babam öldüğünden beri buradaki annemizdir. Kalması gerekmiyordu, ama o zamanlar ben bu işe çok dalmıştım ve onun bildiği tek hayat buydu. Ev sahipliği konusunda biraz çılgınlaşıp ve önümüzdeki hafta sonu üyelerimizden biri için bir parti vereceğiz. Flip'in ellinci doğum günü.

"Üzgünüm Prez, yağmura yakalandık ve açlıktan ölüyorduk. The Palm'da biftek yemek için durduk," diyor Kai benim adıma.

"The Palm mı? Ne manzara olmuştur. Mekanı boşalttınız mı?" Jake gülerek sorar.

Mason omuz silkiyor. "Kimse bilardo masamızı almaya çalışmadı." Oda etrafımızdaki herkes gülüyor.

"Hemen girip çıkacaktık ama bu pislik gidip bir barmen kıza aşık oldu ve bizi bırakmadı," diyor Kai, iç cebindeki paketten dişleriyle bir sigara çıkarıp gümüş çakmakla yakıyor. "Lanet olası sapık," diye ekliyor nefes alırken. Masadaki herkes, onun düzenli bir duman bulutu üflerken gülüyor. "Yani birini suçlayacaksan, kendi sikine takılıp düşen onu suçla."

Wolfe uzun bir süre bana bakar, çenesini okşar ve koltuğuna yaslanır.

"Elimde değildi," diyorum dişlerimi sıkarak. "Lanet kadın beni büyüledi."

Wolfe, çoğu zaman çok ciddi ve vahşi bir adamdır, bu yüzden en ufak bir sırtışında bile, seninle dalga geçeceğini anlarsın.

"Bir kadının sana büyü yaptığını mı inanmamı bekliyorsun?" diye sorar. "Sihirli göğüsler mi?" Robby J masanın diğer ucundan şaka yapar.

"Tanrım... göğüsleri, kıcı, ohhh o lanet kıcı," diyor Kai, kıcını büyük bir ısırik alırmış gibi taklit ederek, yanımda otursaydım ona yumruk atacak kadar sinir bozucu bir homurtuyla. Yumruğum masaya vuruyor.

"Kapa çeneni," diyorum Kai'ye, onu anında susturuyorum.

Masada onun davranışlarına gülmeyen tek kişi benim. Hepsi benim ciddi olduğumu anladıkları anda gülüşler kesilir.

Kafamı sallıyorum. "Bir daha Layla hakkında böyle konuşursan, kıcı yalama günlerin sona erer. Lanet olası bir tüpten yemek yersin."

Kai sigarasından bir nefes daha alır. "Siktir dostum, sadece şaka yapıyordum. Bu kızla *gerçekten* tekrar görüşecek misin?"

"Vay anasını, şimdi onun nasıl birine benzediğini merak ettim," diyor Flip masanın diğer ucundan. Bir kahkaha tufanı daha.

Ona dönerek, "Yaşlı olabilirsin, ama yine de seni fena halde döveceğim," diye uyarıyorum ve bu sadece yarı şaka. Layla'ya benden başka birinin bakması fikri kanımı kaynatıyor ve Tanrım, bu kadının beni nasıl etkisi altına aldığını anlamıyor olabilirim, ama bunu anlayacağım ve o zamana kadar, onun hakkında bir daha böyle konuşmayacaklar.

Bunu çözmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Onu buraya getirdiğimde," diye ekliyorum. "Hepiniz uslu durun." Masadaki herkese bakıyorum.

"Hepimiz uslu duracağız, ama Shell de öyle olacak mı?" diye sorar Wolfe, ve haklıdır. Annem, bir kadın getirdiğimde kesinlikle aşırı tepki verecektir. Düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Onunla bu konuyu konuşmam gerekecek.

"Annemle ben hallederim," diyorum masadakilere.

"Bizim yerimize sen halletsen daha iyi," diyor Jake, bu da daha fazla kahkaha koparıyor. "*Layla* yakında buraya geleceğini biliyor mu?" diye soruyor Mason sırtarak. "Henüz bilmiyor, ama öğrenecek," diye cevap veriyorum.

"Tamam, başka bir şey yoksa, toplantı bitmiştir. Herkes dışarı çıksın. Yapacak işlerim var," diyor Wolfe ve tokmağı vuruyor.

Kai sigarasını söndürürken hepimiz ayağa kalkarız.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Bir yere gitme. Bir dakika yardımına ihtiyacım var."

O da başını sallar. "Tabii ki, Loverboy," der, sinsi bir gülümsemeyle.

Siktiğimin herifi.

Ben alışkanlıkların kölesiyim. Çoğu günüm aynı geçer. Gerekirse sabahları kiliseye giderim, sonra on yıldan fazladır aynı olan günlük antrenman programımı yaparım ve buz gibi bir duşla bitiririm.

Şimdi duştan çıkıyorum, belime havlu sarıp kendimi çoğunlukla havayla kuruturken, sırtımı iyice gererek orada biriken gerginliği gevşetiyorum. Bu sabah çok zorladığım için kaslarım aşırı ağrıyor, ama bu normal. Kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyorum ve şu anda erkek arkadaşlarım ve annemden gelen mesajları telefonumda kaydırırken bu duyguyla mücadele ediyorum.

BOSS WOMAN

Buraya bir kadın mı getiriyorsun? Bu tatlı şey kim?

Siktiğimin pislikleri. Muhtemelen Kai ona söylemiştir, çünkü o annemin küçük kölesi.

O tatlı bir kız değil. Bu dünyaya yeni girdi ve onu tanıtacak olan benim.

BOSS WOMAN

Hay sıçayım. Bana söylediklerinde onlara inanmamıştım.

Bu çok heyecan verici. Ne yemeyi sever?

Hay sıçayım. Kai ile sohbetimi açıp ona mesaj atıyorum.

Annemin memesini bırakmalısın.

KAI

O benim tek annem.

Yüzünün nasıl aydınlandığını görmeliydin. Klasik.

Lanet olası sorun çıkaran.

KAI

E-postanı kontrol et. İsteddiğini gönderdim.

Lanet Kai. Baş belası bir adam, ama bugün benim için bir şey yaptı, o yüzden bu seferlik affedeceğim. Anneme sonra konuşuruz diyerek, siyah bir kot pantolon ve flanel gömlek giyiyorum. Sonra Kai'nin gönderdiği dosyayı açıyorum. Hızlıca göz gezdirip, okuyabildiğim kadarını okuyorum. Layla June Monroe, yirmi dört yaşında. Tanrım, benden sekiz yaş küçük. Neredeyse iki yıl önce anne babasının ölümünden sonra Georgia Eyalet Üniversitesi'ndeki öğretmenlik programını bırakmış. Şimdi hızlı bir programda ve kayıtlı masaj terapisti olmak için bir dönemden biraz fazla süresi kalmış. Geri kalan bilgileri, ders programını, bu yazki dersleri de dahil olmak üzere okudum ve staj yaptığı kliniği kontrol ettim. Kinesiyoloji programına kabul edildiğini ama henüz kabul etmediğini not ettim.

henüz teklif yok.

Neden acaba?

O bir onur öğrencisi ve tüm vaktini okulda ve The Palm Club'daki işinde geçiriyor gibi görünüyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, o kötü olmak için can atan iyi bir kız. Birkaç yıl önce bir erkek arkadaşı vardı, görünüşe göre o da Layla'nın ailesinin gittiği kilisenin üyesiydi. Kilisenin sosyal medya sayfasında onun adanma töreninden bazı fotoğraflar var. O ve başka bir genç kız. Layla'nın saçları o zamanlar daha çok kestane rengiydi, diğer kızın saçları ise siyah. Kucaklaşıyorlar ve tef tutuyorlar. Ailesinin dosyasını da okudum, trajik ölümlerinden öteye geçemedim. Kai polis dosyasını da eklemiş ve davanın hala açık olduğunu görüyorum. Sonraki otuz dakikayı onunla ilgili bulabildiğim her şeyi okuyarak geçirdim. Not almama gerek yok, hepsini hatırlayacağım. Beynim böyle çalışıyor; bazen bir hastalık gibi ama bu tür durumlarda çok yardımcı oluyor.

Okumaya devam ettim ve onun sosyal statüsü hakkında haklı olduğumu fark ettim. Babası devlet muhasebecisi, annesi ise sık sık kilisede gönüllü olarak çalışan ve pazar okulunda öğretmenlik yapan bir ev hanımıydı.

Kai, insanlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bulma konusunda ustadır ve Layla'yı birkaç fare tıklamasıyla kolayca çözebildim. Hayatı büyüleyici görünüyor ve sakladığı hiçbir sır yok gibi.

Onun ders programını tekrar açıp ezberledikten sonra evimdeki ofisime geçtim.

Evim, Harmony'nin asırlık bir mahallesindeki sakin bir sokağın sonunda yer alıyor. Hepimiz kulüp evinde vakit geçiriyoruz, ama hepimizin evleri var. Bazılarının ailesi var ve çoğu benim gibi gerçek işlere sahip.

Bilgisayarımı açtığımda üç monitörüm de yanıyor. Evim, en son güvenlik özellikleriyle modernize edilmiş bir Craftsman evi ve ofisim kilitli cam kapılar arkasında ve güvenli. Emekli bir aktif görevli denizciyim, ancak hala Gaziler İşleri Bakanlığı'nın bir şubesinde çalışıyorum. Çoğunlukla, hiçbir hükümet politikasına katılmıyorum, ancak ülkeme ve ona hizmet eden her bir kişiye derin bir saygı ve sevgi duyuyorum.

Terhis edildiğim anda, bu askerler ve gaziler için hiçbir şeyi içeriden yapmadıkça değiştiremeyeceğinizi öğrendim.

Bu yüzden zamanımı bunu yaparak geçiriyorum ve bunun bonus olarak çok iyi bir maaş alıyorum. Programımın bana uygun olduğunu da belirtmeliyim. İstediğim zaman işime başlayabilirim ve haftada nadiren birkaç günden fazla çalışmam gerekir.

Veterinerlerin en iyi savunucusu olmaktan gurur duyuyorum ve onlara elimden gelen her şekilde yardım ediyorum. Bunun için hükümeti daha fazla yardım sağlamaya zorlamak gerekiyorsa, öyle olsun. Onlara daha iyi bakım sağlamak için mücadele etmek gerekiyorsa, öyle olsun. Kişisel olarak tanıdığım askerler için daha iyi programlara maddi olarak destek olabilmek için kazandığımın sadece küçük bir kısmını saklamak gerekiyorsa, öyle olsun. Yanımda savaşan kardeşlerime ve tanımadığım kardeşlerime verebileceğim şeylerin sınırı yoktur. Hepimiz bir aileyiz.

Telefonumdan belgeleri yazdırıp dijital dosyaları sildikten sonra, basılı kopyaları maun masamın çekmecesindeki *Layla* yazılı klasöre koyuyorum ve dün gece geldiğinde bana karşı gelen yüzünü kafamdan silmeye çalışıyorum. Adımı söylemeyi reddediyordu. Onun oluşturduğu karmaşık bulmacayı düşünmek bile penisimi titretse de, kendimi zorlayarak Gaziler İşleri müdür yardımcısıyla yapacağım video toplantısı için notlarımı çıkardım. Toplantının neredeyse tamamını bitirdikten sonra, Layla hakkında öğrendiğim ve öğrenmeyi *planladığım* onca şey tekrar zihnimi meşgul etmeye başladı. Bu görüşme biter bitmez başlayacağım bir plan.

ONUNCU BÖLÜM

Layla

Şakaklarımı ovuşturuyorum ve gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısının geçmesini diliyorum. Patoloji dersiyle dolu bir gün geçirdim, bu ders gelecek hafta yapılacak ara sınav için bilgi bombardımanı gibiydi ve neredeyse hiç uyuyamadım çünkü gözlerimi her kapattığımda, bana sanki ona aitmişim gibi bakan adamın yoğun yeşil gözleri görünüyordu.

Bütün gece, bu gece işe gelip gelmeyeceğini merak ederek uyuyamadım ve onun yoluna devam etmesini sağlamak için ona ne söyleyeceğimi planladım bile.

Ben flört etmem.

Okula odaklanıyorum.

Bir kocam ve dört çocuğum var.

Beni çok korkutuyorsun.

Profesörüm dersini bitirirken telefonum masamda titriyor.

CHANTEL

Amber geç kalacak. Saat altıda gelebilir misin?

Kahretsin. Saate bakıyorum. Saat üç. Tek istediğim, eve gidip bir saat sıcak bir banyo yapmak ve sonra gece için topuklu ayakkabılarımı giymek. Saat yediye kadar işim yok. Yorgun bir nefes veriyorum.

Tabii.

Birkaç gece daha çalıştıktan sonra nihayet bir gün izinli olacağım. O gün pijamalarımı giyip kanepemde oturup ödevimi yaparken dondurma yiyeceğim.

"Haftaya görüşürüz. Sorunuz varsa Gloria'ya e-posta gönderebilirsiniz," diyor profesörüm, ön sırada oturan asistanını işaret ederek.

Dışarı çıkıyorum ve hemen güneşin yüzüme tokat attığını hissediyorum. Yine çok sıcak. Nem de çok yüksek ve bunaltıcı otobüse binme düşüncesi bana Uber çağırmak istememi sağlıyor, ama bunun benim için lüks olduğunu biliyorum.

Çapraz çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarıp takıyorum ve otobüs durağına doğru bakıyorum. Ama birdenbire duruyorum, çünkü onu görüyorum ve yemin ederim ki ruhum bedenimden çıkıyor.

Caddenin tam karşısında, devasa mat siyah ve koyu bronz renkli bir Harley'e yaslanmış, yine baştan aşağı siyah giyinmiş, aviator güneş gözlüğü ve kulüp kesim ceketıyla duran kişi Sean'dan başkası değildir.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve dün geceki gibi aynı yıkıcı bakışla bana bakıyor. Sanki gözlerini benden ayıramıyor gibi. Kalın kolları kaslı ve göğsünde kavuşturulmuş, kaşları gizemli bir şekilde çatılmış, sanki kafasında milyonlarca düşünce dolaşıyor gibi.

Sen onun görünüşünden daha güçlüsün, beynimden geçen tüm soruları sıralarken kendime tekrar ediyorum.

Onu görmemiş gibi davranmalı mıyım?

Okuduğum okulu nereden biliyor? Gerçekten ne istiyor?

Neden bilmek istiyorum ki?

O ayağa kalkıp uzun, ince bacaklarıyla düzgün adımlarla doğrudan bana doğru yürümeye başladığında, tüm bu sorular kafamdan uçup gidiyor. Sean'ın hareketleri hesaplı, sanki caddeden gelen arabalar bile o güvenli bir şekilde karşıya geçene kadar durup bekleyecekmiş gibi. Güneş gözlüklerini ceketinin cebine koyarken onu dikkatle izliyorum; onda, kimsenin sorgulayacağını sanmadığım güçlü bir özgüven var.

Tek bir şey biliyorum, hazırlıklı olsa iyi olur, çünkü onu sorguya çekmek üzereyim. Diğer yöne koşmam *gerekirdi*, ama bunun yerine

doğruca ona doğru gidiyorum, hayatıma burnunu soktuğu için ona olan kızgınlığım, bunu nasıl başardıysa, beni ele geçiriyor.

Yoğun kaldırımın ortasında buluşmamız biraz zaman alıyor, ama sonra kolunu tutup onu kampüs yolundan uzak, bir ağacın gölgesine çekiyorum, cildinin benimkine değiştiğini hissetmemeye çalışarak. Yaz dersleri olduğu için kampüs okul yılı boyunca olduğu kadar yoğun değil, ama yine de derslerimden kimseyle bu goril gibi adamlarla tartıştığımı görmesini istemiyorum.

"Okulumda ne işin var sen?" Omzunun üzerinden, beş dakika sonra geleceğini bildiğim otobüsün geleceği yere bakıyorum, sonra güneşle daha da parlaklaşan yakıcı yeşil gözlerine tekrar bakıyorum.

"Beni takip mi ettin? Eğer öyleyse, sen kafayı yemişsin," diye ona gereğinden yüksek sesle söylüyorum. Biraz dikkat çektik; o burada açıkça yerinden çıkmış durumda ve birkaç yaya dönüp ona bakıyor. O onlara aldırış etmiyor ve benim şokumu görmezden geliyor. Bunun yerine, Sean ellerini yukarı kaldırıyor ve her iki elinin ilk iki parmağını benim hafif, yırtık kot pantolonumun ön ceplerine sokuyor ve beni göğsüne çarpana kadar ileri çekiyor.

"Hiçbir fikrin yok." Karanlık bir kahkaha atarak bana bakıyor.

"Bu beni daha güvende hissettirecek mi?" Vücudumun onun vücuduna dokunmaktan bu kadar hoşlanmasından nefret ediyorum.

"Güvende *hissetmen* önemli değil, ama açık konuşmak gerekirse, benimle güvendesin."

"Bundan şüpheliyim," diye yalan söylüyorum.

Sean gözlerini kısarak bana bakar ve ben onun kollarından kurtulmadığımı fark ederim. Aslında, ona yaslanıp gömleğini tutuyorum. Aniden bırakıp onu iterim.

"En büyük sorunun, beni istemediğini göstermeye çalışırken, aslında çok açık bir şekilde istediğin," diyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi beni değerlendirerek. "Bu, teslim olmaktan çok daha fazla enerji gerektirir."

"Seni *tanımıyorum* bile!" diye fısıldayarak bağırıyorum. "*Bu* benim en büyük sorunun. Seninle yirmi dört saatten az bir süre önce tanıştım. Bu süre içinde, kendini işyerimdeki buzdolabına davet ettin" — *davet ettin kelimesini* tırnak işaretleriyle vurguluyorum — "beni okula kadar takip ettin ve belli ki

kişisel işlerimi araştırmışsın ya da bütün gün beni takip etmişsin!" Dişlerimi sıkarak söylüyorum, aklıma yeni bir düşünce geliyor. "Devasa egonu incitmek istemem ama bir kız seninle olanların tek seferlik olduğunu söylediğinde, bu denemeye devam etmen için bir davet *değildir*."

Sean gülümser. "Elime boşaldığın zaman davet edilmediğin için şikayet ettiğini duymadım."

Bisikletine doğru başını sallar. Sinirli bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçerim.

Güzel. Gidiyor ve tam da otobüsüm köşeyi dönüyor.

"Gidelim," diyor sertçe.

Gözlerim büyür ve bisikletinden ona doğru bakarım.

"Seninle gelmiyorum," diyorum, elimi belime koyarak. O iç çekiyor, gözlerini yukarı kaldırıp bana bakıyor. Bir metre uzaktan geniş çenesinin seğirdiğini görebiliyorum ve onu kızdırdığımı biliyorum.

"Evet, sinirlendiriyorsun. Birincisi, ikimiz de bu sıcakta otobüse binmek istediğin son şey olduğunu biliyoruz."

Otobüsün yaklaşmasını izlerken, gözleri yüzümün hatlarını takip ediyor. "İkincisi, benimle gitmek *istiyorsun*."

Sesi daha düşük bir oktava ulaşıyor ve bu ses beni tam da doğru yerlerden vuruyor. Onu takip etmek istiyorum, ama ona bu kadar kolay boyun eğmeyi reddettiğim için, onu itip otobüs durağına doğru ilerliyorum. İki adım bile atamadan arkamda derin bir hırıltı duyuluyor ve Sean beni kaldırıp omzuna atıyor.

"Ve üçüncüsü, çünkü *ben* öyle dedim, kadın," diye homurdanır.

Nefesim boğazımda takılır ve sırtının üst kısmına vururum. "Beni indir!"

Sean beni yolun geri kalanını taşır ve o beni motosikletinin yanına indirirken çevrede bulunan herkes bizi izler. Saçlarımı yüzümden çekip ona bakarken göğsüm hızla inip kalkar.

"*Şimdi*," diye emreder, bana bir kask uzatır ve motosikletine biner. Beş saniye bekledikten sonra, kafasını kontrol ettirmesi gereken tam bir deli gibi kaskı ondan alırım. Sonra nefesimi verip kaskı kafama takarım, çünkü *gerçekten* gitmek istiyorum.

O otobüste değil, motosikletinin arkasında... Sadece bunu kabul etmek istemiyorum.

"Sen benim nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun," diye ona ateş püskürürüm, ama o benim yorumumu görmezden gelerek yine derin bir kahkaha atar.

Doğru. Tabii ki nerede yaşadığımı biliyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Layla

Sean'ın özel yapım Harley'inin arkasında olmak, benim için hiç hazırlıklı olmadığım bir duyguydu. Ayaklarımı nereye koymam gerektiğini ve sıcak olduğu için nelere dokunmamam gerektiğini söylüyor. Onun arkasına oturduğumda, ağır elleri dizlerimin dışını sıkıyor ve tek bir akıcı hareketle beni kendine doğru çekiyor. Bu hareketle küçük bir çığlık atıyorum ve benim pozisyonumdan memnun kaldığında, bir eliyle bacağıma hafifçe vuruyor ve sonra elini tutacağına doğru kaydırıyor. Kalp atışlarımı hızlandıran bir başka mağara adamı gibi hareket. Onda utanmazca erkeksi bir şey var. Kendinden emin ve güvenli. Motosikletini çalıştırdığında, kollarım onun sert beline dolanmış, ağır, metodik gürültü neredeyse rahatlatıcı. Ama başımı ona yaslayıp günahkar kokusunu içime çektiğimde hissettiğim şey sarhoş edici ve bu an için kendimi bırakıyorum. Aslında yaslanacak birinin olması iyi geliyor. Göğüslerim sırtına bastırıyor ve kesik derisinin sıcaklığı yanağımı okşuyor. Sıkı tutunuyorum ama onun boyutlarındaki bir erkeği incitecek kadar sıkı değil, bu yüzden kollarımın altında gerginleştiğini hissettiğimde kafam karışıyor. İnsan vücudu hakkında yaptığım araştırmalardan, belinde bir tür ağırlı olduğunu anlayacak kadar bilgim var. Parmaklarımın altında hissettiğim yara izini hatırlıyorum ve ona ne olduğunu merak ediyorum.

Sean geriye uzanıp açık avucunu uyluğumun üstünden dizime kadar kaydırıyor, hafifçe sıkıp bırakıyor ve ben bu sakinleştirici hareketten titriyorum.

"Ben yanımdayım. Hadi uçalım, küçük güvercin." Omzunun üzerinden bana yavaşça sırtlıyor ve en berbat olan şey, onun *gerçekten* yanımda olduğunu bilmem.

Harmony'yi yaz tatili destinasyonu yapan şirin dükkanların önündeki sokak lambalarına asılı çiçek sepetlerini sulayan belediye işçilerini izlerken, rüzgar saçlarımı omuzlarımın etrafında savuruyor. Bunun otobüse binmekten çok daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim. Ama Sean benim sokağımın dönüşünü geçince, onun motosikletine binerek aklımı tamamen kaçırdığımı anlıyorum. Beni nereye götürdüğünü bilmediğimi fark edince bir an panikledim, ama birkaç blok sonra bisikletini Main caddesindeki şirin bir öğle yemeği bistrosu olan The Henhouse'un önündeki boş bir yere park etti ve kickstandını indirdi.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, bisikletten inerken kaskımın klipsini açmaya çalışıyorum. Sean da aynısını yapıyor ve parmaklarımın beceriksizce hareket etmesini engelliyor. Klipsi nazıkçe açıyor ve kaskımı kafamdan çıkarıyor, elinde tutuyor.

"Yemek yiyoruz."

"Eve gidip artıkları yiyecektim ve banyo yapacaktım," diyorum ona.

"Artık yemek yok." Gözleri sözlerinin arkasında kaynıyor. "Sana öğle yemeği ısmarlayacağım."

Yüzüne bakıyorum — bakışı sert değil, ama gözleri öyle ve ben açlıktan ölüyorum. Bu sabah çıkmadan önce yiyebildiğim tek şey Yunan yoğurduydü. Muhtemelen o da bunu biliyor.

Sean, elini belimin altına koyarak beni bir masaya götürüyor. Burası, oturmak için beklediğiniz türden bir yer değil. Neyse ki o arkamda, bu yüzden eli belime değdiği anda meme uçlarımın sertleştiğini göremiyor. Sanki vücudum, onun düşündüğü gibi onun dokunuşuna bağımlıymış gibi. Boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalışıyorum ve onun karşısındaki masaya oturuyorum.

"İnsanlar öylece tanışıp böyle şeyler yapmazlar, biliyorsun. Bu dengesiz bir davranış," diyorum ona, masadan menüyü alıp sayfaları çevirmeye başlıyorum.

O menüyü almıyor, sadece arkasına yaslanıp beni izliyor. Seçeneklere göz gezdiriyorum ve onun bakışlarının sıcaklığını hissetmemeye çalışıyorum. Bu imkansız bir şey.

"Kim diyor bunu?" diye sordu.

"Anlamadım?" diye soruyorum.

"Ne istediğimi bilmek neden dengesiz olsun ki?"

"Herkes öyle diyor."

"*Herkes* benim ya da senin hayatını yaşamak zorunda değil, o yüzden siktir et onları," diye karşılık verir.

Ne cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum, ama garson masaya yaklaşınca beni kurtarıyor. Benim yaşlarımda, uzun siyah saçlı ve okyanus rengi gözlü bir kız. Atlanta'da yaşayan lisedeki en iyi arkadaşım Brinley'e benziyor, ama o kadar yumuşak ve masum görünmüyor.

"Her zamanki gibi mi, Ax?" diyor, bana bakıp sonra güzel gözlerini ona çeviriyor. O ise ona bakmıyor bile.

"Evet," diyor. "İki tane, bir San Pell ve bir hindistan cevizi suyu," diye ekliyor.

Eskiden param yettiğinde San Pellegrino içtiğimi biliyorsa, onun bir sapık olduğunu anlıyorum.

Menüyü benden alır ve hem kendininkini hem de benimkini garsona uzatır.

Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle hızla uzaklaşır ve ben bir dakika boyunca onun gözlerinden ona bakarım. Damarlı, kaslı kolları masanın üzerinde durmaktadır ve oradaki dövmeler ilgimi çeker. Karmaşık desenler ve rakamlar, el yazısı ile yazılmış cümlelerle karışmıştır. Gözlerim parmağındaki haça kayar ve yine bu adamın gerçekte kim olduğunu merak ederim, çünkü ne kadar uğraşsam da onu anlayamıyorum.

"Sipariş ettiğin şeyi beğeneceğimi nereden biliyorsun?" diye soruyorum, o anın etkisine kapılarak çenemi avucuma dayıyorum.

"Çünkü bu şehirdeki en iyi hamburger ve patates kızartmalarını kendileri kesiyorlar."

Karnım cevap olarak guruladı.

Sean sırtıttı. "Gördün mü?"

"Beni tanıımıyorsun bile, ama benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun. Bu nasıl olabilir?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Henüz her şeyi bilmiyorum, ama öğreneceğim," diye yanıtladı, ben de onun koltuğunda biraz kıpırdanmasını ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmasını izledim.

"Neren ağrıyor?" diye soruyorum, garson geri gelip masaya iki bardak koyarken merakım galip geliyor. Benim San Pellegrino'mu ve Sean'ın organik hindistan cevizi suyunu masaya koyuyor.

Merakla izlerken, bardağımı kendininkine hizaladı, sonra San Pellegrino şişesini alıp bardağıma döktü. Şişeyi masaya koyduğunda, etiketi bana dönük olacak şekilde çevirdi, sonra hindistan cevizi suyunu kendi bardağına döktü ve aynı şeyi şişesiyle de yaptı, etiketi kendisine dönük olacak şekilde.

" , şövalye ruhlu , motosikletçi , , , organik , hindistan cevizi suyu içen biri mi? İlginç," diye düşünüyorum.

"Egzersizden sonra susuzluğumu gideriyor," diyor başını kaldırmadan, ve ben de dün gece onu The Palm Club'ın kapısından girerken gördüğümde beklediğim şeyin bu olmadığını itiraf ediyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Layla

"Bir şeyin acıttığını nasıl anlarsın?" diye soruyor, uzun bir yudum aldıktan sonra bardağını masaya koyarak.

Bir yudum alırken omuz silkiyorum. Tanrım, bu sıcakta dışarıda kaldıktan sonra bu çok iyi geldi. Çok büyük bir yudum almış olmalıyım ki, bardağımdan biraz dökülüp göğsüme damlıyor. Tek bir damla su, göğüslerimin arasındaki beyaz tişörtüme damlıyor. Daha fazla akmadan orta parmağımla onu alıp peçeteyle silmek için hareket ediyorum, ama Sean daha hızlı. Elini uzatıp elimi dudaklarına götürüyor ve orta parmağımı ağzına alıyor. Sıcak dili parmağımın altını okşuyor ve onun basit ama barbarca hareketiyle nefesim hızlanırken bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Tanrı aşkına, bir restoranın ortasındayız," diye fısıldıyorum, kimse bakıyor mu diye kontrol ederek. O sadece bana sırıtıyor, sonra parmağımı ağzından hafif bir sesle çıkarıyor. Bu delice erotik. Kesinlikle baskın. Yine de inlememi fiziksel olarak bastırmak zorundayım ve en kötüsü, onu durdurmaya bile çalışmadım. Elimi masaya geri koyduğunda, hızla gözlerimi kırpıştırarak sakinliğimi geri kazanmaya çalışıyorum ve yine halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyorum. O ise hiç sarsılmamış bile. Kafamda alarm zilleri çalıyor. *Bu normal değil.*

"Ee?" diyor.

"Ee?" diye soruyorum, tamamen kendimden geçmiş bir halde.

"Bir şeyin acıttığını nasıl anlarsın?" diye soruyor. Tekrar gözlerimi kırpiyorum.

"Oh, şey... Bisiklet üzerinde gergin olduğunuzdan ve az önce pozisyon değiştirirken yüzünüzdeki ifadeden anladım." Gözlerimi indiriyorum. "Sırtınızdaki yara izinden, ağrının orada olduğunu tahmin ediyorum."

"diyorum, dün gece olanlar yüzünden hala biraz utanıyorum.

Sean içkisini yudumladı. "Evet, sırtım bazen ağrıyor."

Ona umutla bakıyorum.

"Ben aktif görevde bir denizciydim," diye başlar.

Köpek künyelerinden böyle bir şey anladığım için başımı salladım.

"Son görevim sırasında yaralandım ve diğer şeylerin yanı sıra bel fıtığı da oldum. Ama bu yara izi ondan değil. Humvee'miz takla attığında cam kırıldı ve beni kesti. Burayı da kesti." Tişörtünü kaldırıp karın kaslarında başka bir büyük yara izini gösteriyor.

Ağzım bir saniye boyunca açık kalır çünkü *vay canına, şu karın kaslarına* bakın. Ağzımı kapatıp gözlerine bakarım, vücudu karşısında bir anlığına aptallaşırım.

"Oh..." diye mırıldanıyorum, kendimi profesyonel moduna zorluyorum.

"Ne tür bir tedavi gördün?"

Garson yemeklerimizi getirip önümüze koyar.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye Sean'a sorar.

"Hayır, biz iyiyiz," der Sean ve gözlerini benden ayırmadan garsonu gönderir.

Lezzetli görünen hamburgerden büyük bir ısırık alır ve ben de onu taklit ederim. *Lanet olsun. Çok lezzetli.*

"Eve döndükten sonra aylarca fizik tedavi gördüm," diyor çiğnerken. "Kolumu da fena halde mahvetmişim. İki yerinden kırılmış ve parçalanmıştı, bu yüzden yapabileceklerim oldukça sınırlıydı. Şimdi iyiyim ama sırtım hala ara sıra ağrıyor ve geçen hafta yine incittim."

"Geçen hafta ne yaptın?" diye soruyorum, ağzıma bir patates kızartması atarak.

O sadece bir ısırık daha aldı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

"Henüz birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz," dedi basitçe.

Omurgamdan bir ürperti geçer ve bu sabah sınıfta yaptığım Google araması aklıma gelir — *Silahlı Çavuşun görevi nedir?* — Bu arama, Sean'ın kulübünü, ama özellikle de başkanını korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösterir.

, özellikle de başkanını korumak için her şeyi yapmaya hazır olması gerektiğini öğrendim, bu yüzden karşımdaki bu adamın şiddet eğilimli olduğunu biliyorum. Yine de bu ortamda, tanıdığım tüm erkeklerden daha sakin ve kontrollü görünüyor.

"Sana ilaç teklif ettiler mi?" diye soruyorum, onun şiddet eğilimli kişiliğini görmezden gelerek.

Başını salladı. "O tür şeyleri almam, Tylenol bile."

Yine başımı sallıyorum. *Anlaşıldı, ilaç yok.*

"Hiç derin doku masajı denedin mi?" diye soruyorum, kalın kesilmiş patates kızartmalarımdan birini daha gerçekten lezzetli ev yapımı sosa batırarak.

Sean başını kaldırır. "İnsanların ellerinin üzerimde olmasını sevmiyorum, o yüzden hayır," diye mırıldanır ve bir ısırık daha alır. Onu yakından izlerim, bana dokunmama izin verdiği zamanları düşünürüm.

"Esname hareketleri, günlük yoga egzersizleri, hatta iyileşmeyi destekleyen yiyecekler ve doğal şeyler var."

Çiğnerken sessizce bana bakar ve ben, onun bu şekilde odaklanıp benim ifademi izlediğinde avuçlarımdan terlediğini fark ederim.

"Gerçekten yardımcı olabilir. Benim çalıştığım alan bu, ama içimden bir ses senin bunu zaten bildiğini söylüyor," diyorum gergin bir şekilde.

O arkasına yaslanır. "Mmm-hmm," diye yanıtlar, kesin bir şey söylemeden. "Kinesiyoloji için teklifini neden henüz kabul etmedin?"

"Yemin ederim..." diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Nasıl...?"

Sean biraz daha yaklaşır. "Şu anda net olmak gerekirse, tahmin yürütmeye gerek kalmasın... Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Bu sözlerin damarlarımda yarattığı heyecandan ve benim hakkımda her şeyi bilmek *istemesinden* hoşlanmıyorum.

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Bizim için bilgi toplayan biri var," diyor yemek yerken basitçe.

"Şimdiye kadarki en belirsiz cevap," diyorum, yarı gülümseyerek. Sean omuz silkiyor.

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istediğime karar vermeden önce, seni tanımam gerekiyordu ve şimdi tanıyorum," diyor, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

"Buna param yetmez," diye patladım, onun dürüstlüğüne karşılık vererek. "Kinesiyoloji, buna param yetmez."

Ailemin kilise arkadaşlarının bana gösterdiği aynı acıma ifadesini görmeyi bekliyorum, ama Sean'ın yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Şehrin en güzel bölgesinde yaşıyorsun, baban altı haneli bir maaş alıyor. Yani fakir misin? Bu mantıklı gelmiyor," diye karşılık veriyor. Bu bir yargı değil, sadece bir değerlendirme.

Ailemin çizdiği imaja karşı yıllardır içimde biriktirdiğim öfkeyi bastırıyorum.

"Soruşturmacınız her şeyi öğrenememiş, değil mi?" O bana sorgulayıcı bir bakışla bakarken, ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

O sadece bir ısıruk daha aldı ve devam etmemi bekledi.

"Ailemin hayatı bir yalandı. Onlar öldü ve ben babamın mali sorunları ve en iyi arkadaşım olan annemi kaybetmenin acısı dışında hiçbir şey miras almadım. Mezun olabilmek için son dönemimin okul ücretini zar zor karşılayabiliyorum ve elimden geldiğince çok çalışıyorum," diye iç çekerek söylüyorum. "Hepsi, muhtemelen senin kulübün gibi bir kulüpten gelen, kesik giyen bir adamın ailemi benden çalması ve bana babamın sahte hayatını bırakması yüzünden." Ses tonumu yumuşatmaya zorluyorum, düşmanca konuşmamaya çalışıyorum. En azından Sean'ın ailemin katili olmadığından eminim. "Polise göre, hepsi sadece dört yüz seksen üç dolar içinmiş," diye ekliyorum. "Boşuna öldüler."

Sean beni şaşırtarak eğildi ve ağır, sıcak elini benimkinin üzerine koydu. Ben de farkında olmadan daha derin, daha sakin bir nefes aldım. "Mali durumlarını araştırmadım ama evinin adresini gördüm. O bölgede fakir aileler yok."

O sadece herkesin yaptığını varsayıyor ve bunun için onu suçlayamam, ama birdenbire artık aç değilim. Annemden veya onu her gün ne kadar özlediğimden kimseyle konuşmam, ama işte burada, tamamen yabancı birine ailemden bahsediyorum.

"Yakındınız." Bunu bir ifade gibi söylüyor ve gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü en son ne zaman

birisi onlardan bahsetti. Kardeşim Dell nadiren bahseder.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür ve elimi çekip onu silerim.

"Anneme, evet. O benim en iyi arkadaşımdı, ama o... çok geç olana kadar ayrılmak için yeterince güçlü değildi," diyorum ona, çaresizce akmak isteyen gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Emin olabilirsin ki, anne babanın hayatını alan bizim kulübümüzün bir üyesi değildi."

Bir an için tuhaf bir şekilde rahat bir sessizlik içinde oturduk. "Biz kamuya açık yerleri soymayız ve masum insanları öldürmeyiz. Bu bizim çalışma tarzımız değil."

Onun doğrudan bakışlarından gözlerimi kaçırıyorum, ama nedense ona inanıyorum.

Birkaç saniye daha sessizlik geçer. Sean tekrar arkasına yaslanır ve ben birkaç patates kızartması daha yerken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Sanki kafasındaki çarklar dönüyor gibi.

"Benim için çalışacaksın." Bu bir soru değil, bir emir gibi söylüyor. "Okul masraflarına yardım lazım ve bu iş sana çok uygun."

Gözlerim onun gözlerine kayıyor. "Senin kulübünde çalışmayacağım." Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor, ama Sean sadece sakın bir şekilde başını sallıyor.

"Sen *benim* için çalışacaksın dedim. Kulübüm için değil. Paraya ihtiyacın var ve ben sana verebilirim, ama tecrübelerime göre, insanlar parayı hak ettiklerini hissettiklerinde daha iyi hissederler."

"Zaten asla almazdım," diyorum meydan okurcasına. "Bedava para diye bir şey yoktur."

O başını sallar. "Akıllı kız. Ama bu bir iş olacak ve okul masraflarına yardımcı olarsa, o zaman herkes kazanır."

"Senin için ne yapabilirim?" diyorum. Biraz merak ediyorum ve buna karşı koymak istesem de, onu tekrar görme fikri reddedilemeyecek kadar cazip.

"Senin de belirttiğin gibi, sırtımı iyileştirmek için yardıma ihtiyacım var." "Elinin dokunmasından hoşlanmadığını sanıyordum," diye karşılık veriyorum.

Sean beni dikkatle izliyor. "Ellerini üzerimde hissetmeme izin veririm, küçük güvercinim."

Onu süzdüm. "Bu sadece benimle vakit geçirmek için kullandığın bir yöntem mi?" diye sordum, ailemle ilgili ağır konuşmalardan kurtulduğum için mutluydum.

"Çünkü dürüst olmak gerekirse, benim için zaman ayırabileceğim tek şey iş ve okul. Çamaşırlarımı yıkamak ya da evimi temizlemek için bile vaktim yok."

"Senin programına göre ayarlayabilirim." Hamburgerinin son parçasını ağzına atıyor.

"Peki ya senin programın? Çalışıyor musun?" Dudaklarımı ısırırım. "Kulübünde yaptıkların dışında?"

O başını sallar. "Çalışıyorum, ama çok... esnek."

Hayatım boyunca onun ne iş yaptığını tahmin edemem.

Koruma mı?

Kiralık katil mi?

"Seninle vakit geçirmek istiyorum ve çok çabuk öğreneceksin Layla... Ben her zaman istediğimi elde ederim."

Sözleri o kadar emredici ki, biraz çekiniyorum. "Başka türlü davranmanın bir anlamı yok," diyor rahat bir şekilde. "Sana yardım etmek istiyorum

ve sen sırtımı iyileştirmeme yardım edecek mükemmel kişisin." Hindistan cevizi suyundan bir yudum alır. "Merak ettiğini ve beni tanımak istediğini ne kadar çabuk kabul edersen, bu o kadar kolay olacak. Ve açık konuşalım, bu hayat..." Kalbinin üzerindeki yamayı okşar. "Siyah ve beyaz değildir ve hepimiz aynı değiliz."

Kendinden o kadar emin ki, bu bulaşıcı. Ama haklı.

Onun için çalışmak ve kim olduğu konusunda merak ediyorum... "Peki, ne kadar süre sizin için çalışacağım?"

"Rehabilitasyon planında söylediğinizi aynen yaparsam, ne kadar sürede bir fark görürüm?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce içkimin bir yudumunu alıyorum. "Eğer kendini adarsan, belki bir ay içinde farkı görebilirsin, ama bu uzun vadeli bir süreç."

"O zaman çok zamanım olması iyi bir şey ve kararlılığım konusunda endişelenmene gerek yok," diyor. Karın kaslarını düşünüyorum ve ondan şüphe duymuyorum. "O zaman anlaştık. Benimle çalış, karşılığında ben de bir yıllık öğrenim ücretinin kalanını ödeyeceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, kalabalık restoranı seyrederek içtiğim yudumu neredeyse boğazıma takılıyorum. "Bu iki bin dört yüz dolar eder."

Sean bu rakam karşısında hiç tereddüt etmiyor. "Tamam. Bana göre buna değer."

Ağzım açık kalır. Artık parasını nereden ve nasıl kazandığını *gerçekten* merak ediyorum. "Ben fahişe değilim," diye patlarım.

Sean arkasına yaslanıp bir an beni izler, peçetesiyle ağzını siler ve sonra onu mükemmel bir şekilde ikiye katlayıp masaya bırakır. Bu sözün ardından aramızdaki sessizlik kulakları sağır eder.

"Eğer olsaydın, burada oturuyor olmazdın." Sesi derin ve düzgündür. Sadece sesi bile ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Ve eğer *biri* senin fahişe olduğunu ima ederse, onun dilini çıplak ellerimle koparırım."

Çenesi o kadar agresif bir şekilde seğiriyor ki, tendonunu yırtacağından korkuyorum. İlk iki parmağıyla masaya bir süre vuruyor, sonra bir an sonra daha derin, daha sakın nefes alıyor.

"Mükemmel bir kişisel antrenör, masaj terapisti ve fizyoterapist, ayrı ayrı senin ücretinden daha pahalıya mal olur, bu yüzden bence her şeyi tek bir kişinin halletmesi daha mantıklı. Ve bu, benimle zaman geçirmen gerektiği anlamına geliyorsa, o kadar iyi."

Tüm bunların maliyetleri konusunda muhtemelen haklı olduğunu fark etsem de hiçbir şey söylemiyorum, yine de seçeneklerimi değerlendiriyorum.

"Ben dalga geçmem. Lafı dolandırmayı sevmem." Sesi boğuk, yeşil gözleri beni yine kendine çekiyor. "Bana dokunmamı istemiyormuş gibi davranabilirsin, bu ilişki tamamen profesyonel kalacak. Ama kendine yalan söylemiş olursun." Sırıttıyor. "Şanslısın ki ben çok sabırlıyım ve seni daha rahat hissettirecekse, bana tekrar dokunmam için yalvarana kadar bekleyeceğim. Çünkü *yalvaracaksın*."

Gülüyorum ve gözlerimi ondan kaçırıyorum. Çok kendini beğenmiş.

"Tekrar ediyorum, bu yeni tanışan iki kişi için normal bir davranış değil," diye tekrar ediyorum. Aramızdaki her şey çok gergin, çok yoğun. Bu gerçek olamaz.

"Ve tekrar hatırlatmak isterim ki, sen ve ben dışında kimsenin ne düşündüğü umurumda değil," diyor Sean sert bir sesle.

"Bunu isteyeceğime neden bu kadar eminsin?" diye soruyorum, kendimi durduramadan.

"Çünkü Layla, ben senin istediğin adam olmayabilirim, ama *ihtiyacın olan* adamım. Ve yakında, benim zaten bildiğim şeyi sen de göreceksin."

Siktir. Bu beni bir şekilde etkiledi.

O, çavuşun istediği her şeye anında razı olmamamdan dolayı gözlerinde şokla bana bakar. "Siktir et, bir aya bile ihtiyacım yok, yarısı kadar sürede hallederim."

"İki haftada iyileşemezsin. Kliniğim tamamen dolu, en az bir hafta boyunca sana randevu veremem."

"Hayır, beni yanlış anladın. Eğer haklıysam, ki genelde haklıyım, aramızdaki bu bağın gerçek olduğunu ve ona karşı koymanın bir anlamı olmadığını sana göstereceğim. Ve bunun doğru olduğunu anladığında, sana söz veriyorum, *benim* olmaya yalvaracaksın..." Gözleri parıltıyor. "O iki hafta dolmadan."

Onun bu sözlerini duyunca, kontrol edemediğim bir kızarıklık yanaklarıma yayıldı. *Onun* olacağım düşüncesi.

"Düşündüğümden daha da delisin." İnanamadan zorla gülümsüyorum. "İki hafta içinde birini ruh ikizin olduğuna ikna edemezsin, Sean," diyorum ona, adının dilimden dökülüşünü ve kulağıma hoş gelmesini seviyorum.

"Tabii ki ikna edebilirim." Hindistan cevizi suyundan büyük bir yudum aldı.

"Sırtını iyileştirmeme yardım etmemin yeterli olacağını ve bana 2400 dolar ödeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam," diyor. "Ama evet. Aslında bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir bence." Vızıldayan telefonunu çıkarıp mesajı kontrol ederken yüzünde kendini beğenmiş ve memnun bir ifade var.

Ben bir patates kızartması alıp, o mesaja cevap verirken iştahım geri geliyor. Yavaşça yutkunuyorum, sadece düşünüyorum, onun kendini beğenmişliği bana güç veriyor.

"Yani, kabul ediyorsun?" diye soruyor, telefonunu cebine koyarken.

Gözlerimi kısıyorum ve bir an için alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum, bıçak sırtında dengede duruyorum.

Sean öne eğilir ve elimi kendine doğru çeker. "Açık konuşalım, ben de neden sana bu kadar çekildiğimi bir türlü anlayamıyorum, bu yüzden bunu bulmaya kararlıyım."

"Yani ben çözülmesi gereken bir bilmece miyim?" Kaşlarını kaldırırım. "Beni şaşırttın," diye cevaplar. *Evet, öyle.*

Elimi onun elinin altından çekip, el sıkışmak için uzatırım.

"İş kabul ediyorum," derim, olabildiğince profesyonel davranmaya çalışarak.

Elimi kabul ederken gözleri hiç benimkilerden ayrılmaz. Onun büyük elinde benim küçük elim, birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuz, bu bana zaten tanıdık gelen bir rahatlık hissi verir. Ve dokunuşumuzun aramızda canlı bir akım gidip geldiğini hissettirdiğini inkar edemem.

"O zaman numaramı telefonuna kaydedelim, olur mu? Antrenörümü hızlı aramaya eklemek isterim." O sırtıyor.

Telefonumu alıp kilidini açıyorum. "Sadece bir şey var." Telefonumu onun eline veriyorum. "Kendime bakmaya alışkınım. Ve açık konuşalım," diyorum, onun sözlerini ona geri yansıtarak, "Ben kimseye hiçbir şey için yalvarmam."

O unutulmaz güzellikteki gülümseme yüzünü kaplar, numarasını telefonuma girer ve sonra geniş çenesini okşayarak telefonu geri verir.

"Göreceğiz, küçük güvercin. Göreceğiz."

Kafamı sallayıp gülümsüyorum. Aramızda derin, başka bir dünyaya ait bir şey olduğuna bu kadar inanması, neredeyse ona inanmamı sağlıyor, ama onun dünyasında ne tür bir karanlığın gizlendiğini, ne gördüğünü ve ne yaptığını bilmediğimi kendime hatırlatıyorum. Yine de, en azından bunu öğrenmeyi kendime borçlu olduğuma karar veriyorum, çünkü lanet olsun, şu anda karşımda otururken bana bakışları neredeyse beni ikna etmeye yetiyor. *Yarın fikrini değiştirebilir*, diyor kafamdaki küçük ses, ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Sean gibi erkekler her zaman kovalamayı severler. Ve eğer ben de öyleysem, en azından onun kronik ağrısını gidermesine yardım edip biraz ekstra para kazanırım. Bundan sonra ilgisini kaybederse, olsun. Ben hazırlıklı ve profesyonel kalacağım. Bunu yapabilirim; hissettiğim her neyse onunla savaşabilirim.

"Görünüşe göre bir anlaşma yaptık. Şimdilik, sen bana aitsin," diyor Sean, alçak ve sakın bir sesle, elini uzatarak. Elini tutuyorum ve mantığımı ve akıl sağlığımı sorguluyorum, çünkü ona ait olma ihtimali beni olması gerektiği kadar korkutmuyor, elinin elime dokunması da öyle.

Restorandan ayrılmaya hazırlanırken, uzun zamandır aklıma gelmeyen garip bir anı geliyor. Annem, ölmeden birkaç gün önce, birdenbire bana şöyle demişti: "Şeytan asla

en kötü kabusun kılığına girmez, senin hiç bilmediğın, ama aslında istediğın her şeyin kılığına girer."

Sean, sanki benim ona ait olduğumu zaten *biliyormuş* gibi, o memnuniyet dolu sırıtışıyla bana bakıyor ve ben, ruhumu şeytanın kendisine sattığımı düşünmeden edemiyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sean

Her zaman Eric Clapton alıyor. Burada yüz on üç gün geçirdikten sonra, bu pisliğin başka bir şey, herhangi bir şey dinleyeceğini düşünürsünüz. Ama asla dinlemiyor ve ben de artık, avuşumun sürekli çaldığı Clapton şarkılarını dinlemektense, geceleri yanımda eliyle mastürbasyon yapan yeni ranza arkadaşımın durmak bilmeyen homurtularını dinlemeyi tercih edeceğim noktaya geldim. Kandahar'ın dışındaki çölde arabayla ilerlerken, yanımdaki Er Birinci Sınıf "Buck" Buckman'a bakıyorum.

O pislik karanlık tarafa geçmiş, dizine ilk iki parmağını vurarak "Cocaine" şarkısının giriş kısmını mırıldanıyor, avuşum Keenan ise ön koltukta şarkının sözlerini yüksek sesle ve tonunu tutturamadan söylüyor. Sözleri daha iyi söyleyebilmek için çiğnediği tütünü pencereden dışarı tükürüyor.

avuşuma çenesini kapatmasını söylemek güne pek iyi bir başlangıç olmazdı, bu yüzden bunu yapmak yerine çenemi kapalı tutup aylardır baktığım aynı bej manzaraya bakmaya devam ettim. Bu hızda, sonsuz kumullar arasında her dört saniyede bir serap görünüyor. Sürüş sırasında onları sayıyorum. Yeşile en yakın olduğumuz an, Herat'ın dışında birkaç hafta görev yaptığımız zamandı, ama şimdi haziran ve o zaman nisan ayıydı.

İleriye bakıyorum, başka bir serap parıltısının arasından uzaktaki şehri görüyorum. Güneş her binadan yansıyor ve sanki cehenneme girmek üzereymişiz gibi, binalardan buhar yükseldiğini neredeyse görebiliyorsunuz.

Bu savaş dışı tahliye operasyonunu gerçekleştirmek için üssümüzden kısa bir yolculuk yaptık. Biz 11. Deniz Piyade Seferi Özel Operasyon Birimi'yiz.

Her türlü görevi yerine getirebilecek kapasitedeyiz, ancak bugün görevimiz başka bir şehirden getirilen altı elçilik çalışanını karşılamak ve onları güvenli bir yere kadar eşlik etmek. Standart prosedür.

Dünyanın en sıcak yerinde sıradan bir Salı günü. Dediğim gibi —cehennem.

"Deep dish Chicago," Buck müzik ve yolun gürültüsünün üstüne sesleniyor. Gerçek yemek düşüncesi midemi guruldattığı için kafasının arkasına bir tokat atıyorum.

"Korkak," diyor hayat boyu kardeşim Wolfe sürücü koltuğundan.

Hepimiz gülüyoruz. Özlediğimiz şeylerin listesinde, am yalamak muhtemelen birinci sırada.

"Evet, şu anda büyük bir tabak am için neler vermezdim," diyor Buck, Wolfe'a dönerek.

"Yumuşak tenli ve kiraz kırmızısı dudaklı bir kadın," diyor Keenan ön koltuktan. "Siktir, kırmızı dudaklı kadınları seviyorum."

Bir tür trans halinde kalıyorum... bir, iki, üç, dört... önümüzdeki birkaç dakika boyunca onların sohbetini dinliyorum. Konuşmaya katılmanın bir anlamı yok.

Burada bir şey istemek hem anlamsız hem de yararsızdır. Çünkü burada hiçbir şeyimiz yok, biz hiçbir şeyiz ve evdeki lüksleri özlemek günlerin daha hızlı geçmesine yardımcı olmuyor. Ağır lastiklerimizden tozlar fışkırıyor ve bir sonraki şarkının açılış notaları çalarken etrafımızda neredeyse sürekli bir bulut oluşturuyor. "Layla." Bu turda milyonuncu kez. İlk kıtaya bile gelemeden, kulakları sağır eden şiddetli bir patlama Humvee'mizi sarsar. Vurulduğumuzu anlamam bir saniye sürer ve bunu kafamda sindirene kadar, çoktan havalanmışızdır.

"Çekmemi istediğin şey bu mu?" Ertesi gün öğleden sonra, ağır bir ses anılarımı kesintiye uğratır. Geçmiş şimdi daha da belirgin hale gelir ve gözlerimi kırıştırarak kendime gelirim, sonra Layla'nın açık garajına bakarım. Bazen anılar o kadar canlı, o kadar gerçektir ki, acıyı neredeyse hissedebilir, çölün ve dizel yakıtın kokusunu alabilirim.

"Evet." Garajında çekilmeyi bekleyen Lincoln SUV'yi işaret ediyorum. "Hemen getirdin için teşekkürler, Mikey. Alternatörünün ve aküsünün bozulduğundan eminim."

O başını sallar. "İyice bir bakacağız."

Bisikletimi işaret ettim. "Seni takip edeceğim."

"Arabanın gövdesine bir bakman gerekiyor," diyerek Wolfe'a dönüyorum. O, tamircimiz Mike'ın yanındaki özel karoseri atölyesinin sahibi ve Layla'nın SUV'si çekildikten sonra Wolfe'un garajı ile Mike'ın garajı arasındaki park yerinde duruyor. Onun garajında ilk kez incelediğimde fark ettiğim tüm paslı yerleri ona anlatıyorum.

Wolfe, Lincoln'ü inceler. Sadece yeniden boyamak onun uzmanlık alanı değildir. O, oldukça üst düzey müşteriler için gerçekten harika özel tasarımlar yapar. Bu konuda tam bir sanatçıdır.

"Evet, onu içeri kaydırabilirim." Wolfe çenesini ovuşturur ve SUV'nin altındaki pası inceler, sonra boğazını temizler, eldivenlerini çıkarır ve tulumunun cebine tikiştirir. "Tamir etmesi çok zor olmayacak, işimiz bittiğinde altını kil çubuğu ile temizleyip birkaç yıl daha kullanabiliriz."

"Teşekkürler kardeşim." Göğsüne hafifçe vurarak, kafasında dolaştığını bildiğim soruya hiçbir açıklama yapmadım.

Ama o alay ediyor. Pes etmiyor. "Tamam, lanet olsun, pes ediyorum. Sana ne oluyor böyle? Bu kadına ne oluyor?" Wolfe bana bakıyor. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Bir tür bunalım mı yaşıyorsun? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Burada ne yaptığım konusunda henüz mantıklı bir açıklama yok. Layla inatçı ve yardımı kolayca kabul etmediğinde ona bakma ihtiyacım açıklanamaz ve ona yakın olma ihtiyacım henüz çözemediğim bir denklemin parçası. Mantıklı bir cevap olmalı, ama şu anda bulamıyorum.

Kafamı sallıyorum. "Bence bu tam tersi bir çöküş," diyorum ona, gözlerine derinlemesine baktığımda gözlerinin koyu çikolata rengine dönüştüğünü düşünerek.

"Siktir git," diyor Wolfe. "Birkaç gün sonra mı?"

Onun gözlerinin içine bakıyorum. "Bu kadın... Lanet olsun, ilk birkaç saniye içinde."

Bu sabah o derse gittikten sonra evini incelerken iki şey fark ettim: arka kapısı çok kolay açılıyor ve anne babasını kaybetme hikayesinin ilk başta öğrendiğimden daha fazlası var. Onları kimin öldürdüğünü bilmiyor ve onlardan bahsederken gözlerindeki acı dolu bakışlar beynimde bir şeyleri tetikledi. Şimdi, katili bulmak, kafamın arkasında damlayan bir musluk gibi, görmezden gelemeyeceğim bir şey. Kimin yaptığını bilmem *gerekiyor*. *Nedenini* bilmem ve onun için adaleti sağlamam gerekiyor. Tek bir telefon görüşmesiyle, avı çoktan başlattım bile.

Onun evinde tek başıma dolaşmaya devam ettim, muhtemelen yapmamam gereken şeyleri yapmak için çok fazla zaman harcadım. Temizlik, düzenleme, yeniden düzenleme. Onun parfümünü koklayıp duvarlardaki fotoğraflarına bakarken takıntım daha da arttı. Hiçbir fotoğrafta gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyordu. Çalışırken, onu düşünmeden duramamamın mantıklı bir açıklaması olup olmadığını bulmaya çalıştım ve vardığım tek sonuç, mantıklı bir nedenin olmadığıydı. Dün Layla motosikletimin arkasında belime sarıldığında içimi kaplayan huzur duygusu, daha önce sadece bir kez hissettiğim bir tür sükunetti — çölün derinliklerindeyken — ve tek bildiğim, *daha fazlasına* ihtiyacım olduğu.

Wolfe, ağır kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Beni herkesten daha iyi tanır, bu yüzden neden şüpheci davrandığını anlıyorum. Wolfe'u bir kadınla sevişip ayrılmak için gereken süreden daha uzun süre birlikte gördüğüm hiç olmamıştır.

Eskiden benim de öyle olduğumu itiraf ediyorum, ama şimdi...

"Anlamıyorum." Bana sorgulayan bir bakışla bakar.

"Bilmiyorum dostum," diyorum, elimi başımın üstünde gezdirerek. "Tek bildiğim, bu kadın bende bir şeyler uyandırıyor. Sanki ne yaptığımı bile bilmeden bir şeye göre hareket ediyormuşum gibi." Omuz silkiyorum. "*Henüz* açıklayamıyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"Onu iyice araştırdın mı?" Wolfe beni baştan aşağı süzer, kulüp işlerine geçer. Hiçbir duyguyu uzun süre göstermeden iyi davranır. Kulüp her şeyden önce gelir ve onu benim yapmaya karar vermeden önce onunla ilgili her ayrıntıyı bildiğimizden emin olmak ister.

"Tabii ki," diye karşılık veriyorum.

"Yani onu sevgilin mi yapacaksın? Tek kadınlı bir adam mı olacaksın? Gerçekten mi?" diye düşünür, yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirir. "Robby'nin getirdiği mantarlardan yemedin

Robby'nin getirdiği mantarlardan yemedin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hiç bu kadar ayık olmamıştım," diyorum ve bisikletime doğru yürüyorum.

"Bu akşam sekizde kiliseye git" diye hatırlatıyor. "Önce Belgrave'e uğra ve lanet olsun, kızlarla uğraşmadan önce kafanı oyuna ver" diye ekliyor ve kulübe giderken haftalık kâr payımızı almam gereken kliniği hatırlatıyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum. Bisikletimin üzerine oturup kaskımı takmak için eğildiğimde, Layla'nın sıcak bacaklarının bana bastırđıđı hissi aniden aklıma geliyor. Ağzım sulanıyor, sadece tadını hatırlayarak. O başka biri olsaydı, onu çoktan becerip yoluma devam ederdim, ama bu bulmacanın beni tüketen kısmı, onun da kendine gerçeği itiraf etmesine *ihtiyacım olması*. Onun da benim onu istediğim gibi, açıklanamayan bir şekilde beni istemesi. Onun bana yalvarmasını *istiyorum*.

Onun vücudunun sadece bir parçasını istemiyorum, *her* parçasını istiyorum ve bunu elde edene kadar durmayacağımı şimdiden biliyorum. Kaskımı takıp bandanamı çekiyorum, ama motosikletimi çalıştırmadan önce cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum.

Çıkardığımda, arayanın Frankie Steadman olduğunu görüyorum, kasabamızın şerif yardımcısı ve kulübün dostu. Bandanamı aşağı çekiyorum.

"Seni bekliyordum," diye cevap veriyorum. "Umarım bana iyi haberler getirmişsindir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Layla

DELL

Gelecek hafta sonu limonata müzayedesi düzenliyoruz, gelmek istersen. Mandy pasta yapıyor, cemaatten bazılarını görebilirsin.

Her zaman seni soruyorlar.

Kardeşimin mesajı, sınıfta masamda sessizce izlediğim videoyu durduruyor: "Bel Fıtığı için Tai Chi'nin Gücü."

Çalışmam gerekiyor.

Dell benden altı yaş büyük ve genellikle evle ilgili bir şey konuşmak istediğinde ya da beni kiliseye davet etmek istediğinde haberim oluyor, çünkü diğer konularda pek anlaşıyoruz. Biz sadece... olayları farklı görüyoruz. O, şehir merkezinde bir inşaat şirketinde başarılı bir mimar. Mandy adında, muhtemelen evleneceği sabit bir kız arkadaşı var, ama bence onu sevmiyor ve ailemizle ilgili her şeyi tamamen inkar ederek yaşamakta hiçbir sorun görmüyor.

İnancım için zaman ayırmam gerektiğine dair mesajı bekliyorum. Dell'i tanıyorsam, beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmeyecektir. En son istediğim şey, kilisede zaman geçirmek, oradaki herkesin bana yan gözle bakması ve istemediğim tavsiyeler almaktır. Ondan zaten yeterince yüzeysel ilgi görüyorum. Gerçek şu ki, o aslında gerçeği öğrenmek *istemiyor*. Ne zaman babamın anneme davranışları hakkında onunla konuşmaya çalışsam, bilmek istemediğini açıkça söylüyor

bilmek istemediğini söyledi. Aslında, istismarcı ve mutsuz bir evlilikte yaşamak annem için en iyisi olduğunu düşünüyordu. İyi ya da kötü, dedi ve bana her evliliğin sorunları olduğunu söyledi.

Sadece bu sözler bile bana, gerçeği yüzleşmektense yalanla yaşamayı tercih ettiğini gösterdi ve o anda tamamen ve tamamen yalnız olduğumu anladım.

Sanki zamanlaması ayarlanmış gibi, telefonum tekrar titredi.

DELL

Eğer fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu biliyorsun ve cumartesi günü çimleri biçmek için orada olacağım.

Mesajına başparmağımı kaldırarak cevap veriyorum ama başka bir şey teklif etmiyorum, sonra yeni patronumun iyileşme planına odaklanmaya devam ediyorum.

Bugün dersin ilk yarısını, önümüzdeki ay Sean için çalışmanın bana maddi olarak ne kadar yardımcı olacağını hesaplayarak geçirdim. Okul masraflarımın karşılanacağı düşüncesi beni neredeyse ağlatacaktı. Hatta annemin SUV'sini tamir ettirip garajdan çıkaracak kadar param bile olabilir. Ama bunu doğru bir şekilde yapacağım. Ciddiye alacağım ve onu diğer müşterilerim gibi davranacağım.

Dersin geri kalanını onun için bir plan yapmakla ve eve otobüsle gitmekten korkarak geçirdim.

Ama ders bittiğinde ve ben kapıdan çıkıp Georgia'nın güneşine doğru yürürken, Sean'ın alışkanlıklarının esiri olduğu belli oluyor, çünkü yine beni almaya gelmiş. Dün olduğu yerde, parmağında yedek bir kask asılı. Hem sinirli hem de rahat görünüyor. Hesaba katılması gereken bir güç.

Bir motosiklet tanrısı.

Bugün onun beni eve bırakmasını kabul etmek konusunda hiçbir itirazım yok. Birincisi, tekrar omzuna atılmak istemiyorum. İkincisi, günün sonunda wellness kliniğinde bir vardiyam var ve itiraf etmeliyim ki, çok yorgunum

yorgunum. Eve bırakılmak ve giyinip yemek yemeye zamanım olması şu anda *benim* için gerçekten iyi bir fikir, ve bunu o söylediği için değil.

"Peki, bu artık dñzenli bir şey mi?" diye soruyorum, ona doğru yaklaşırken, hala tam olarak anlayamadığım bir rahatlık hissediyorum.

"Bugñn tartışma yok mu?" diye soruyor, bir kaşını kaldırarak. "Bacaklarının arasında bu tñr bir gñcñ sevdiğini itiraf etmeye hazır mısın?" Koltuđu okşuyor. Ben onun önñnde durup yukarı bakarken, şu anda tam bir bñyñk motosikletçi enerjisiyle doludur. Daha da yaklaşır ve omzumdan saçlarımı çeker, sonra kaskı kafama takar ve dñn yaptığı gibi sıkıca oturduğunu kontrol eder. Bunun beni kendine çektiiğini sevmiyorum. Parmak uçlarıyla çenemi kaldırıp gözlerimi kendine çevirir, sonra yavaşça iki elini çıplak kollarımın üzerine kaydırır ve hafifçe sıkar.

Bisiklete bakıp omuz silkiyorum. "Eh... otobñse binmekle pek bir farkı yok gibi."

Bana inanamayan ve eğlenceli bir bakışla bakar.

"Hayır, senin sırrını biliyorum." Derin sesi ve nasırlı parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesi tñylerimi diken diken ediyor.

"Nedir o?" diye soruyorum.

O eğilir ve yeşil gözleri eriyip gider. "Bisikletimde kendin gibi özgñr hissediyorsun, ama kendine yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun."

"Yalan söylemiyorum," diye biraz daha ateşli bir şekilde karşılık veriyorum, tñm gñcñmle bu çekiciliğe karşı koymaya çalışıyorum. Dudaklarında hala hafif bir gülñmsemi var, ellerimi bırakıp motosikletine biniyor ve motoru çalıştırıyor. Ses içimi titriyor ama o arkasına bakmıyor. Sadece iki parmağını omzunun üzerinden bana gel işareti yapıyor.

Bu emre gözlerimi deviriyorum, ama kollarımı beline doladığım ve elleri tekrar uyluklarımın üzerine kayarak beni kendine çektiiği anda, belki de daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık hissi beni sarıyor. Onun haklı olduğunu biliyorum.

Geniş bir gülñmsemeyle. Kendimi gerçekten çok özgñr hissediyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Layla

"Buna ihtiyacın olacak." Sean, on beş dakika sonra arka kapıma giden yolu yürürken parlak gümüş bir anahtarı elime bırakır. Anahtara bakarım, sonra tekrar onun gözlerine. Güneşin vurduğu bu açıdan, yeşil rengin neredeyse grimsi bir tonu var.

"Ne için...?"

"Arka kapın için. Eskiden kullandığın şey kilit değildi. Bu kilit evini gerçekten güvende tutacak. O küçük tıklamalı kilit kimseyi dışarıda tutmuyordu."

Vay canına. "Kilitimi mi değiştirdin?"

"Evet." Yine, sanki bu çok normalmiş gibi, soğukkanlılığın timsali gibi. "Dediğim gibi, eskisiyle kimseyi dışarıda tutamıyordun. Henüz soyulmamış olmana şaşıyorum."

"Tabii ki kimseyi dışarıda bırakmıyorum." Onu baştan aşağı süzdükten sonra, kapımın kilidini açmak için döndüm. Parlak yeni kilit sesi duyuldu. Kapıyı açtım ve ona sınırlar hakkında bir şey biliyor mu diye sormaya hazırdım, ama içeri girdiğimde sözler dudaklarımda dondu.

"Ne... ne zamandır buradasın?" diye soruyorum, artık çok ama çok temiz olan evime girerken.

Çantamı yere bırakıp etrafa bakındım. Sean çantayı aldı ve kapının yanındaki kancaya asarak düzgün durduğundan emin oldu.

Bütün ev tarçın ve portakal kokuyor. Arka kapım mutfığa açılıyor ve bulunduğum yerden oturma odasını görebiliyorum. Perdeler hafifçe aralık, bu sayede evin önündeki ağaçlıklı yolu görebiliyorum. Hava serin ve her şey düzenli. Postalarım tezgahın üzerindeki küçük bir sepette, mutfak adasının ortasında ise taze elmalarla dolu bir kase var.

Ona dönüp bakıyorum.

"Ev yapımı *temizleyicimi* mi kullandın?" diye soruyorum, sesim bir oktav yükselirken inanamıyorum. Panik, onun burada temizlik yaptığını bilmekle beni saran bu sıcak hisle karışıyor. Benim yokluğumda burada olması bile beni rahatsız etmiyor. Bunun, bana bakmak istediği için olduğunu ve annemden beri bunu yapan başka kimse olmadığını anlıyorum.

"Evet." Sean başını sallar ve beni takip ederek ceketini çıkarır, ben sandaletlerimi çıkarırken onu mutfak sandalyesinin arkasına asar. Oturma odamdaki kalın, tüylü halının üzerinde düzgün, tek tip elektrikli süpürge izleri bile vardır. Dağınık bir insan değilim, ama evimi derinlemesine temizleyecek vaktim yok, bu yüzden bu... başka bir seviye.

"Geçen gün temizlik yapacak vaktin olmadığını söylemiştin, ama benim var." Ve görünüşe göre, ne zaman duracağını bilmiyor, çünkü burası kesinlikle lekesiz.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye şaşkın bir şekilde cevap veriyorum. "Teşekkür et," diye basitçe cevaplıyor.

Ağzımı kapatıp gözlerimi kırpiyorum, hala şoktayım. "Teşekkür ederim." Ona bakıyorum ve bu çok dengesiz, takipçi gibi ama bir şekilde tatlı jesti için ona teşekkür borçlu olduğumu hissediyorsam, onun beni etkilediğini anlıyorum.

Dönüp parlak tezgahı elime alıyorum. Her şey düzgün ve düzgünce katlanmış. *Mükemmel*.

Sean buzdolabına doğru başını sallar. Onun bakışını takip ediyorum çünkü, ne kadar şaşkın olsam da, kliniğe zamanında varmak için yemek yemem gerektiğini biliyorum. Gözlerimi kısıyorum. Buzdolabını açtığımda, onun da temizlenmiş ve yeniden doldurulmuş olduğunu görünce şokum daha da artıyor.

"Yemek mi yaptın?" diye soruyorum, üst rafta duran cam kabı çıkarırken. Aynı panik duygusu beni sarar, ama elime bir tabak almak için dolaba doğru giderken bu duyguyu uzaklaştırmak için elimden geleni yaparım. Dururum, çünkü tabaklarım artık orada değildir. Dolap içki bardakları ve kahve fincanlarıyla doludur. Ona dönüp, bir elimi belime koyarım.

Mutfağımı yeniden düzenlediği için en ufak bir pişmanlık bile duymuyor gibi görünüyor.

"Tabaklarını orada tutmanın bir anlamı yoktu. Tabaklar diğer tarafta olmalı, bardaklar ise lavaboya en yakın yerde olmalı."

Bir bardak alıp musluktan su dolduruyorum.

"Bütün bunlar patron-çalışan ilişkilerinin çok ötesinde, biliyorsun," diyorum bir yudum almadan önce.

"Her patron-çalışan ilişkisi farklıdır, Layla." Tezgaha yaslanarak kaşlarını çatı.

Sadece başımı sallayıp kabı açtım. O kadar güzeldi ki, tabağa dökmek bile istemedim. Koyu yeşil romaine yaprakları, minik domatesler, eşit dilimlenmiş avokado ve bocconcini peyniri vardı. Tavuk ızgara yapılmış ve mükemmel dilimlenmiş, üstüne düzgün ve eşit aralıklarla yerleştirilmişti.

Ona bakıyorum ve onda fark etmeye başladığım kompulsif eğilimlerin derinliğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Annem de bu eğilimlere sahip olduğu için onları birçok yönden tanıyorum. Her zaman çevresini kontrol etmeye çalışan birinin ürünüydü. Sanki her şeyin mükemmel olması babamın ona bağırmasını veya dırdır etmesini engelleyecekmiş gibi. Sean'ın yurtdışında görev yaptıktan ve hayatı boyunca gördüklerinden sonra, çok benzer nedenlerle bu eğilimlere sahip olduğunu düşünüyorum.

"Senin diyetini planlamam gerekiyor, tersi değil, biliyorsun. Kontrolü bırakmakta sorun mu yaşıyorsun?"

O, tüm boyuyla dik duruyor. Yaklaştıkça, uzun süre hareketsiz kalmasının imkansız olduğu açıkça görülüyor. Birinin bana bakması hissi midemi bulandırıyor. Buna alışkın değilim ve bu beni her şeyden çok korkutuyor. Eğer buna alışırsam ve sonra bu ortadan kalkarsa...

"Hayır, küçük güvercinim, kontrolü sana bırakmakta bir sorunum yok, ama senin sorun, insanların sana yardım etmesine izin vermemekte." Yavaş, sakın sesi içimde derin bir yankı uyandırıyor. Beni sakinleştiriyor, yatıştırıyor.

"Çatalım hala aynı yerde mi?" Kaşımı kaldırarak soruyorum ve her zamanki çekmeceye doğru ilerliyorum.

"Evet," diyor sakın bir sesle. "Çünkü oldukları yer mantıklıydı."

"Onayladığın için mutluyum." Kendimi tutamıyorum. Ona gülümsüyorum, bir çatal çıkarıyorum.

Çık ve salatadan bir ısırık al. Gerçekten çok lezzetli. Tabii ki.

"Bu sosu sen mi yaptın?" Bal ve hardal sosu ve çok lezzetli.

"Evet," diye cevapladı hemen. "Mağazadan aldığın soslar çöp gibi."

Tezgaha yaslanıp, mutfak masama oturmak için geri çekilirken onu izliyorum. Burada rahatlamış durumda, bir kolunu masaya dayamış, bacaklarını açmış, diğer kolunu da uyluğuna koymuş. Siyah tişörtü üst vücudunun tüm doğru yerlerine yapışıyor, ancak hiç seksi olmaya çalışmadığı belli; o zaten *öyle*. O yoğun yeşil gözleriyle bana attığı her bakış, saf bir cazibe ve kesinlik yayıyor. Bu mekan için fazlasıyla büyük görünüyor ve benim için bu beklenmedik, çılgın şeyleri yaptıktan sonra - onu ilk gördüğümde yapabileceğini hiç tahmin edemeyeceğim şeyler - çok fazla çekici görünüyor.

"Bana bakıyorsun," diyor, bir ısırık alıp dikkatlice çiğnememi izlerken. Gözlerinde gerçek bir ilgi var. "Ne düşünüyorsun?"

"Kim olduğunu merak ediyorum," diyorum dürüstçe. "Beklediğim gibi davranmıyorsun."

Sean sorumu bir an düşünür. "O zaman sorun senin beklentilerinde, davranışlarımda değil."

"Artık böyle mi olacak? Ben evde yokken evime girmek senin için normal mi? Beni her gün almak normal mi?"

Sean sırtıttı ve çenesini okşadı. "Normal olan nedir?"

"En azından senin hakkında daha fazla şey bilmem normal. Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun gibi görünüyor."

Sean ayağa kalkar ve benden boşalmış tabağımı alır. Tabağı bırakır ve lavaboya sıcak sabunlu su doldurur.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin." Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yok ve tabağı ovmaya başladığında, kendisiyle ilgili bilgileri kolayca paylaşmadığını anlayabiliyorum.

Aklıma gelen en basit soruyu soruyorum: "Soyadın ne?" "Hunter," diye cevaplıyor hemen.

"Uygun." Gülümserim. "Peki... neden sana Ax diyorlar?"

"İkinci adım Axel. Birimizde Sean adında üç kişi vardı. Ax daha kolay tanınırdı. O isim kaldı."

"Hâlâ o hayatla bağların var mı? Denizci arkadaşların?" Tezgaha yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sanki tek görevi buymuş gibi, bulaşığı dikkatlice kurularken, üzerindeki her damla suyu temizlemeye çalışmasını izliyorum.

"Kulübümün başkanı benim birimimde onbaşıydı ve onu hayatım boyunca tanıyorum. O benim için bir kardeş gibidir." Sean, mutfağımın penceresinden dışarı bakarken düşünceleri başka yerde, bulaşık bezini sıkıp düzgünce katlıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor.

"Nasıl oldu da Hounds of Hell'e katıldın?"

Sean'ın çenesindeki kasların seğirdiğini izliyorum. Düşünme moduna geçtiğinde bunun olduğunu fark etmiştim. Mutfak masasına geri dönüp kesesini alıp taktıktan sonra bana doğru gelmesini bekliyorum. Ne yapacağını bilmediğim için su bardağımı masaya bırakıyorum. Hızla fark ediyorum ki, bana çok yaklaşırsa veya herhangi bir şekilde alanımı işgal ederse - hatta bana biraz fazla sert bakarsa bile - nabzım hızlanır ve beynim düzgün çalışmaz hale gelir.

Sean, sadece birkaç santim ötemde duruyor ve cevap vermeden önce bir an yüzümü inceliyor. Bu sırada ben donup kalmış, onun yüz hatlarını izliyor ve onu anlamaya çalışıyorum. Dışarıdan bakıldığında açık sözlü ve sert biri gibi görünüyor, ama iç dünyasının dış dünyaya göstermediği derin bir hazine olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

Gözlerim istem dışı olarak boynuna kayıyor, bronzlaşmış boynunun üzerinde kanatları genişçe açılmış bir anka kuşu dövmesi var. Onu içime çekiyorum, cildinin tadını hayal ediyorum...

"Başka bir zaman." Sırıttıyor ve sesi beni irkiltiyor. "Şimdi git hazırlan. Randevuna geç kalmak istemezsin." O bilge yeşil gözler, anlık arzusun tadını çıkarıyor ve memnuniyetle doluyor.

Boğazımı temizleyip onu geri itiyorum. Sıcak, sert göğsü, ellerimi yanlarıma indirmek yerine üzerinde tutmaya teşvik ediyor.

"Bu..." diye söyleniyorum, onu işaret ederek. "Benim programımı benden daha iyi bilmen... bu normal *değil*." Onu geçip, nefesimi toparlamaya çalışırken koridorda onun kıkırdamasını dinliyorum. Bu anlaşmanın ikinci gününde Sean Hunter ile başım zaten çok karışık ve *bunun* normal olmadığını ben bile biliyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

Layla

Klinikteki personel odasından koridorda ilerlerken, randevuma hazırlanmak için saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyorum. Resepsiyon bu müşterinin yeni olduğunu söyledi, bu yüzden değerlendirme ve ilk tedavi için altmış dakikalık bir randevu aldım.

Telefonumu resepsiyondaki dolabıma koydum. Seanslara telefonumu götürmüyorum ve seans bittiğinde beni neyin beklediğini merak ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, Sean ile tanıştığımdan beri hayatım çok daha ilginç hale geldi. O, başkalarının ne düşündüğünü veya başkalarının normal olarak kabul ettiğı şeylere uymayı umursamıyor. Bu da benim başkalarının kalıplarına uymayı giderek daha az umursamama neden oluyor.

Sean ve ben kliniğe gitmek için evimin önünden yola çıktığımızda, aynı kiliseye giden yaşlı komşum Bayan Fielding'in dehşete kapılmış bakışları bana komik gelmişti. Son birkaç gündür onu dışarıda dolaşırken görmüştüm, muhtemelen evimin önüne park edilmiş Harley'nin kime ait olduğunu merak ediyordu.

Umursamıyormuş gibi ona el sallamak, eski hayatımın bir katmanını daha soyuyormuşum gibi hissettirdi. Eski ben, onun ne düşündüğünü umursardı. Ama Sean'la birlikteykenki halim, bunu hiç umursamıyor. O, pişmanlık duymadan samimi ve bu bana daha önce hiç sahip olmadığım bir tür güven veriyor. Sean'ın motosikletinin sesi sessiz sokağımızdaki tüm evleri sarsarken, onun yüzündeki dehşet ifadesine gerçekten güldüm. Ama gelecek sorulara kendimi hazırlamam gerekecek, çünkü Dell onu kilisede gördüğünde, benim evimde bulunan büyük kötü motosikletçinin hikayesini dinleyeceğinden neredeyse eminim.

Müşterimin dosyasını alıp kapıyı çaldım, sonra kayıt formundaki isim adeta sayfadan fırlayarak gözüme çarptı ve donakaldım.

Kapıyı açtığımda tanıdık bir koku geliyor ve kafamdan çıkaramadığım o ürkütücü yeşil gözler benim bakışlarımla buluşuyor.

Arkamdaki kapıyı kapatıp dosyayı masama biraz fazla güç uygulayarak bırakıyorum, bakışlarımızı hiç ayırmadan. Odadaki tek ses, sessizce döngü halinde çalan spa müziği.

"Hiç kimse sana acımasız olduğunu söyledi mi?" diye soruyorum retorik bir şekilde.

"Sadece bir fırsatı değerlendirdim," diye cevaplar Sean. "Önümüzdeki haftaya kadar randevu alamayacağımı söylemiştiniz, ama bir iptal olmuş galiba."

"Mmm-hmm." Küçük masamda onun karşısına oturup dosyasına bakıyorum, bunu nasıl başardığını bilmek bile istemiyorum. Diğer müşterilerimde olduğu gibi anketine verdiği cevapları okuyorum ve odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ama dışa vurduğum profesyonelliğin altında, o giysilerin altında nasıl görüldüğünü düşünmeden edemiyorum, ona dokunmak zorunda kalacağımdan hem korkuyor hem de heyecanlanıyorum.

Sonraki birkaç dakikayı onun tedavisi hakkında ciddi bir şekilde konuşarak geçiriyoruz. Daha doğrusu, konuşan benim — zaman kazanmaya çalışıyorum. Ondan ne beklediğimi, rutinine yoga ve derin esneme hareketlerini nasıl ekleyeceğimizi açıklıyorum. En çok ne zaman ağrı hissettiğini dürüstçe cevaplıyor ve ben not alırken ağrısını tarif ediyor. Artık zaman kazanamayacağımı anlayınca derin bir nefes alıyorum. "Tamam, nerelerinizin gergin olduğunu ve neleri iyileştirebileceğimizi görelim," diyorum ve ayağa kalkıp masaj masamın yanındaki dolaba doğru yürüyerek hazırlıklarımı yapmaya başlıyorum.

Arkamı döndüğümde, o çoktan arkama geçmiştir.

"Nereye gitmemi istersin?" diye soruyor, sadece birkaç santim uzaklıktan, alçak sesle. O gözlere baktığımda, tüm vücudum şiddetli bir arzu ile ısınır.

Siktir. *Üstüme mi?*

Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor.

Cevap vermeden önce yutkunuyorum, akıl sağlığımı sorguluyorum. "Masaj masası olur." Onunla çalışmakla onu istemek arasında nasıl bir ayrım yapacağımı bulmam gerekiyor, çünkü o bana yaklaştığı anda bu adama tamamen kapılıyorum.

"Mükemmel," diyor, sonra bir eliyle boynunun arkasına uzanıp tişörtünü çıkarıp katlar ve kesiklerinin bulunduğu sandalyenin üzerine koyar. Konuşmaya başladığını sanıyorum ama ne dediğini anlamıyorum

Çünkü o tişörtün altında sadece rüyalarımnda gördüğüm türden bir vücut var.

Sean o kadar belirgin ki, sıkı karın kaslarının her bir dalgasını ve siyah kot pantolonunun içine kaybolan derin V şeklini görebiliyorum. Göğsü kalın ve sağlam. Kolları ve omuzları dövmelele kaplı. Tanrım, *omuzları*. Kollarını bana dolayarak kendimi onlara bırakıp orada bir yuva kurmak istiyorum. Vücudunun dövmeyle kaplı olmayan pek bir yeri yok, ama görebildiğim kısımlar pürüzsüz ve bronzlaşmış. Boynunda asılı duran künve, bana onun fedakarlığını, cesaretini ve gücünü hatırlatıyor ve sanki bu mümkünmüş gibi, onun cazibesini daha da güçlendiriyor. Lanet olsun.

Sean Hunter tam bir erkek ve inanılmaz derecede yakışıklı.

"Kot pantolon da mı?" diye soruyor, kemerini tutarken, beni hayallerimden uyandırıyor. Ben ise onun gözlerine odaklanıyorum, beni dikkatle izliyor ve gözlerinde o kendini beğenmiş eğlence dolu bakış var. O anda, bu masajdan en çok acı çekecek kişinin *ben olduğumu* anlıyorum.

Tamam... belki de bunu çok iyi düşünmemişim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sean

Layla'yı ilk gördüğüm andan itibaren onun üzerindeki tüm giysileri yırtıp atmamak için gösterdiğim tüm irade, şu anda bana bakışını gördüğümde boşa gitmediğini anlıyorum. Optimum fiziksel sağlık için çabalamak avantajları var, ama Layla'nın sıcak, viski rengi gözleri, gömleğimi çıkardığım anda karanlık ve şehvetli bir hale gelene kadar, bir kadının vücudum hakkında ne düşündüğünü hiç umursamamıştım. Onun da beni benim onu istediğim gibi istediğini bilmek heyecan verici ve onun benim olmak istediğini itiraf etmeye bir adım daha yaklaştığını kanıtlıyor.

"Bekle!" Ben kot pantolonumun kemerini açarken, elini kaldırarak beni durdurdu. "Sen soyunabilmen için ben çıkmam gerekiyor." Masadaki çarşafı düzeltirken, boğazına kadar kızardı. "Ve bir hatırlatma? Ben o tür bir masöz değilim. Ben *masaj terapistiyim*."

"Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler." Gülümserim, her yere yanımda taşıdığım tabancamı ve bıçağımı kılıflarından çıkarır, masasının üzerine koyarım. "Utangaç değilim. Kalabilirsin." Omuz silkerim, sadece onunla dalga geçmek istiyorum.

O bana doğru yaklaşır ısınmış havluyu çıplak göğsüme bastırırken, ben botlarımı çıkarmaya başlıyorum. Onu ondan alıp parmaklarımı onun parmaklarına sürtüyorum.

"Seni çıplak görmek istediğimi *düşünsen* de, burada kurallar var. Burası saygın bir yer ve sen tedavine hazırlanırken odadan çıkmam gerekiyor." Elimde tuttuğum çarşafa bakar ve gözleri bir kez daha göğsümün üzerinde dolaşır. "Ve kalçalarını çalıştırmayacağız, o yüzden boxerını çıkarma. Birkaç dakika sonra döneceğim."

Kaçınılmaz olanla mücadele edişine içimden güldüm. Her şey, şimdiye kadar çözmeye çalıştığım en karmaşık bulmacayı daha da karmaşık hale getiriyor. "Bu kadar küçük bir insan için, gerçekten çok otoriterin," diye söylüyorum ona kapıyı açarken.

Omuz silkiyor, beni önemsemiyor. "Belki de benim en kötü yanıma ortaya çıkaran sensin?" diyor, kapı arkasından kapanırken ve ben botlarımı çıkarmış, pantolonumu açmış halde masaj odasının ortasında kalmışken.

Bir kadının bana en son ne zaman hayır dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Layla'yı anlamaya yaklaştığımı düşündüğüm her seferinde, o beni şaşırtıyor. Bunu gücünü kanıtlamak için yaptığını biliyorum, ama bu beni tek yapmak istediğim şey, onunla defalarca sevişmek. Kafamı sallayıp kot pantolonumu çıkarıyorum, diğer giysilerimin olduğu sandalyenin kenarına katlıyorum, sonra sertleşmiş penisime bakıp kendime bununla şimdi ne yapmam gerektiğini soruyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Layla

Derin bir nefes alarak, tedavi odasının dışındaki aynada kendime bakıyorum. Annemin gözlerine bakarken, nasıl hiç cazip olmayan bir hayat sürdüğünü, her gün herkese yardım ederken kendine hiç zaman ayırmadan ve yine de yüzünde hep bir gülümsemeyle nasıl yaşayabildiğini merak ediyorum. Sean'ı orada, tüm fantezilerimin vücut bulmuş hali gibi dururken bırakmak en azından zordu, ama kendime, ayrıldığımı ve belki de bunun başlı başına küçük bir zafer olduğunu hatırlatıyorum. Eminim ki bana güzel vücudunu gösterecek ve ben de onun elinde oyuncak olacaktım. Ve neredeyse öyle olacaktım, ama onun kemerini çektirdiği ve dizlerinin üzerine çöktürdüğü diğer tüm kadınlar gibi olmayı reddediyorum. Chantel'in sözleriyle, *ben kadınıam. Güç bende*. Sean'ın merhametine kalmış olsam da, onun *benim* hızımda hareket ettiğini, tersinin geçerli olmadığını bilmek bana inanılmaz bir güç veriyor. Onun bunu sık sık yaptığını sanmıyorum.

Birkaç dakika sonra kapıyı çaldığımda ve iterek açtığımda, o yüzüstü masaya yatmış, kollarını çenesinin altına koymuş. Her zamanki gibi kapıyı kapatıyorum.

"Yüzünü buraya koyabilirsin," diyorum, masanın ucundaki çukuru okşayarak. Bana bir bakış atıyor ve midem düğümleniyor. Karanlık, çekici güzelliği tamamen bana odaklanmış, ben onun yüzünün yüksekliğinin benim göbeğimle ne kadar mükemmel bir şekilde hizalandığını görmezden gelmeye çalışırken, o bir iç çekiyor.

"Mümkünse kollarını buraya koy," diyorum, kalın vücudunun her iki yanındaki çok sınırlı alana elimi gezdirerek. O lanet vücut, kahretsin.

Başka herhangi bir müşteri.

"Bu birkaç dakikadan uzun sürdü," diyor, ben onun sırtıyla ilgili evraklarını kontrol ederken.

"Resepsiyonda kontrol ediyordum."

Ve buraya geri dönüp, kot pantolonunun altında ne kadar büyük ve sert olduğunu unutmak için cesaretini toplamaya çalışıyorsun.

Bu masajı atlatabilmemin tek yolunun konuşmak olduğuna karar veriyorum. Konuşmak derken, ona yaptığım tüm teknik işlemleri ona açıklarken demek istiyorum. Aramızdaki profesyonel mesafeyi korumak için. Her adımda, bunun hem ona hem de bana bunun *benim işim* olduğunu ve ona karşı hissettiğim her ne kadar yoğun olursa olsun, burada olmaması gerektiğini hatırlatmasını umuyorum.

Geniş sırtını ve belirgin omuz kaslarını dilimle okşamak için içimden gelen dürtü ne kadar güçlü olsa da, masaj masasının yanındaki tezgahtan yağımı alırken, derisindeki dövmeğe yoğun bir şekilde odaklanıyorum.

"Bu hindistancevizi yağı," diyorum ve şişeyi hafifçe sallıyorum. "Kayıtlarında herhangi bir alerji belirtilmemiş."

Sean'ın sırtındaki en büyük üç yara izi, daha önce dokunduğum yara izi de dahil olmak üzere, derisi üzerinde düzensiz bir şekilde uzanıyor.

"Alerjim yok," diyor, ben de yara izlerinin belinin alt kısmına dövülmüş harflerin içinden geçtiğini fark ediyorum, ama bunlar mürekkepten daha eski görünüyor, sanki mürekkep onları çevreliyor gibi. *CEHENNEM KÖPEKLERİ*. Hepsi büyük harflerle yazılmış, tıpkı kesik gibi, ve bu adamın geldiği dünyayı gözümüze sokan bir hatırlatma.

"Sadece çarşafını düzelteceğim," diyorum ona olabildiğince profesyonel bir şekilde.

Titrek bir nefesle yumuşak pamuğu aşağı çekip düzgünce katlıyorum ve Sean'ın gerçekten inanılmaz kıcının üstündeki iki çukurcukların hemen altına, boxerının bandının altına sıkıştırıyorum. Yıllarca süren yoğun fiziksel antrenmanın sonucu olduğu belli olan bir kık. Son derece formda bir askerin kıkı.

Sırtının sağ tarafının tamamı mürekkepten arındırılmış, ancak sol tarafında çoğu alanı kaplayan çok detaylı bir dövme var. Çoğu pelerinli ve yüzü görünmeyen, siyah ve gri tonlarda gölgelendirilmiş bedenler, kanlı bir şekilde rastgele bir yığın halinde yatıyor. Onların üzerinde, sıkı bir spiral şeklinde kıvrılmış bir yılan var. Belki bir kobra? Kötü görünümlü, ağzı açık bir yılan.

dişlerini gösterip kan akıtmaya hazır. Çizgileri takip edip anlamlarını sormak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum ve kendimi masanın başına geçmeye zorluyorum.

Omzunda ince, el yazısı fontuyla yazılmış daha fazla yazı var ve masajına başlamak için ihtiyacım olan az miktarda yağı buraya damlatmaya karar veriyorum.

İnsan zihninin dinin egemenliğinden kurtuluşu. İnsan vücudunun mülkiyetin egemenliğinden kurtuluşu. Hükümetin zincirlerinden ve kısıtlamalarından kurtuluş.

Ve hemen altında:

*Üçlü anlaşma:
Askerler. Kardeşler. Kan.*

Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünüyorum — neden bu bedenleri ve kelimeleri derisine dövme yaptırmış? Bunların, onun kendi elleriyle sakatladığı insanlar olduğu düşüncesi beni ürpertiyor, çünkü sayıları çok fazla. İçimin derinliklerinde, onun hakkında anlayamayacağım ya da bilmek istemeyeceğim şeyler olduğunu biliyorum, ama yine de bir şekilde bunu *seviyorum* galiba. Onun temsil ettiği tehlike karşısında içimi kaplayan açıklanamayan sıcaklık ve arzu, aramızdaki profesyonel sınırı ortadan kaldırmakla tehdit ediyor. Onunla birlikteyken, bu sınırı korumak için mücadele ediyorum. Klinikte olduğum her zaman insanlara masaj yapıyorum. Bu her zaman tıbbi, kapalı ve terapötik bir his veriyor ve net sınırlar var. Bu da buraya yerleştirilmekten mutlu olmamın nedenlerinden biri. Müşterilerimin uygunsuz davranışlarda bulunmasından hiç endişelenmedim. Ama parmaklarım Sean'ın sıcak tenine dokunduğu anda hissettiğim şeyin profesyonellikle hiçbir ilgisi yok. Onun üzerinde durup, elimden geldiğince sessizce derin bir nefes alıyorum, aramızdaki gerginliği kırmak umuduyla normalden çok daha yüksek sesle açtığım spa müziğine minnettarım. Sean kaskatı kesiliyor, ama bunun dışında, ben kayarken onun üzerinde herhangi bir etki yarattığıma dair hiçbir işaret vermiyor. titrek titrek ellerimi . . . taban taban onun boynunun aşağıya doğru,

Masaja başlıyorum, onu ısıtmaya başlıyorum. Ve bu da neredeyse benim aşırı ısınmama neden oluyor.

"Önce sırtınızın üst kısmındaki derin kas dokusunu ve lifleri birbirine bağlayıp temizleyeceğim," diyorum ona.

Cevap vermedi, ben de doğal olarak konuşmaya devam ettim.

"Bunun nedeni, insan dokusunun doğasıdır." Ellerimi omurgasından aşağı kaydırırken, parmak uçlarımla sakrumuna bastırırken, sinirlerimin beni kekeleye zorlamasına sessizce lanet okudum. O kadar büyük ve sağlam ki, beni küçük hissettiriyor, sanki beni bir bütün olarak yutabilirmiş gibi, ve ben hiç böyle birine kendimi kaptırmak istememiştim.

Omuzlarının altındaki düğümleri masaj yaparken Sean, "Sıkı" diye homurdanır.

Stres düğümleri.

Yine günlük hayatının muhtemel dehşetini ve asker olarak gördüklerini merak ediyorum.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ama bu konuda elimden geleni yapacağım."

Bunlar cinsel içerikli sözler değil, o halde neden terliyorum? Ellerim onun sakrumunu derinlemesine bastırıp kayarken, o *inliyor*. Derin, şehvetli bir ses ve dizlerim titriyor. Devam etmemek için tüm gücümle mücadele ediyorum ve ellerimi daha aşağı kaydırıp, mükemmel kalçalarını ellerimle sıkıyorum. *Kahretsin*, ona dokunmakla bile azgın bir kedi gibiyim.

Gözlerimi kırıp yutkunmaya çalışıyorum, profesyonel planıma geri dönerek, masaj yaptığım bölgeye gözlerimi dikmeye özen gösteriyorum.

"Durumu iyileştirmek için bunu haftada en az iki kez yapmamız gerekiyor. Kas dokuları her zaman yaptıkları şeye geri dönmek isterler, ancak bağ dokularını bu tür çalışmaları düzenli olarak yaparak yapısal olarak hizalayabiliriz."

"şu anda yaptığınız şey bu mu?" diye soruyor, gerçekten merak etmiş gibi davranarak.

"Hayır, henüz değil," diyorum, QL kasını çalıştırırken. "Önce kasları ısıtmak gerekir. Sen istemezsin ki..." Yutkunuyorum. "Çok derine, çok hızlı girmek."

"Mmm-hmm," diye mırıldanır.

Tanrım. şu anda, birinin gözlerine bakmak zorunda olmadığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Neden?" diye soruyor ve ses tonunda bir eğlence izi fark ediyorum. Beni rahatsız etmeye çalıştığını hemen anlıyorum, ama şaka ona geri dönüyor. O neredeyse çıplak bir şekilde önümde uzanırken, ben de burada durmuş, ellerinin vücudumda nasıl bir his uyandırdığını bilirken, zaten kırılma noktasına gelmiş durumdayım. Aramızdaki hava gergin ve ben, onun sorusuna olabildiğince dürüstçe cevap verirken, lanet olası bir ipin ucunda asılı kalmış durumdayım.

"Çünkü çok hızlı ve çok derine girersen, vücut buna hazır değildir. Sana karşı koyacaktır. Bu kasların güzelce ısınmasını istersin," diyorum ve sırtının ortasına bastırıyorum. "Gerçekten işe koyulmadan önce... daha sert olmaya hazır ol." Sesim neredeyse nefessiz kalıyor.

Biraz daha yağ ekleyip ellerimi yanlarına doğru kaydırıyorum, artık daha sert bastırıyorum, çünkü dayanabileceğini biliyorum. Sonraki birkaç dakikayı, disklerinin hasar gördüğünü bildiğim bölgeye çalışarak geçiriyorum, onu gevşetiyor ve en çok çalışılması gerektiğini hissettiğim yerlerdeki çeşitli düğümleri çözüyorum. Bunu nasıl başardığımı ve kendimi nasıl toparladığımı bilmiyorum. Tüm bu süreç boyunca Sean derin ve düzenli nefes alıyor ve sonunda ben terli, dağınık bir haldeyim.

Bu ilk seans için yaptığım işten neredeyse memnun kaldığımda ve iyice tahrik olduğumda, boynunu beline bağlayan trapez kaslarını çalıştırmayı bitirebilmek için ona dönmesini rica ettim. Kolayca dönebilmesi için çarşafı yukarı kaldırıyorum, ama çarşafı geri bıraktığımda, boxerinde şişmiş penisinin baş döndürücü şişkinliğini gizlemeye yetmiyor. Elini uzatıp kollarını başının arkasında kavuşturuyor ve tahrik olmuş olmasından hiç utanmadığını gösteren kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. Neredeyse hayranlık uyandırıcı.

"Kollarını yanlarına indir," diye onu hemen düzeltirim. Beni izlemeye devam eder ama ben masajı bitirmek için kendimi zorlarken dediğimi yapar. Parmaklarımı boynunun yanlarına dikkatlice kaydırarak masaja başlarım. Çalışırken gözleri açıktır, beni izler, inceler, bu da sağ tarafına geçerken beni daha da gerginleştirir. Kaburgalarının altındaki bölgeye odaklanıyorum, buradaki kaslar sırtında yaralandığı yere bağlanıyor. Üzerine eğilip, diğer tarafını da iyice masaj yapıyorum, parmaklarım karın kasları boyunca sıkıca kayıyor. Kalçalarının altındaki çarşafın altında parmak uçlarımı daha sert bastırıyorum, neredeyse nefes nefeseyim, ikimiz de biliyoruz ki...

Nefes alma hızımızın bu masajla hiçbir ilgisi yok. Bu ince pamuklu çarşafı kolayca kenara itip, onun boxerını çıkarabilir ve yüzümü aşağıya indirebilirdim.

Gözleri kapanır ve tekrar inler, bu da beni daha da tahrik eder. Sağ eli yanından kalçamın arkasına doğru kayar, ben de onun yanında dururum ve ellerimi kaburgalarının boyunca uzanan dövmenin üzerinde gezdiririm. Gözleri açılır ve bir an birbirimize bakarız, sonra o pes eder ve ilk harekete geçer, ağır avucunu mükemmel bir basınçla yukarı doğru kaydırır, kırımın eşiğine gelir ve kıvrımın hemen altına yerleştirir. Tek yapabildiğim, sığ bir nefes almaktır. Ona durmasını söylemem gerekiyordu ama söylemedim. *Söyleyemedim.*

O benim uyluklarımın üst kısmını kavradığında ve eli onunla dolduğunda hiçbir şey söylemiyorum. O sıkıca sıkıyor ve ben inliyorum, gözlerimi kapatırken dudağımı ısıyorum. Dönüp, tek istediğim onun ellerinin üzerimde olması olmasına rağmen, işi bitirmeye odaklanmaya çalışıyorum.

Tezgahın üzerindeki alarm sessizce çalışıyor, bu da beni irkiltip onun benimle geçirdiği zamanın bittiğini işaret ediyor. Üzerinde çalıştığım alanı bitirip yavaşça geri çekiliyorum, sadece ona bakıyorum.

"Ax," diye fısıldıyorum. Hiç vakit kaybetmeden oturur, bacaklarını kenara sallar ve beni arasına çekerek oturur.

"Sean," diye düzeltir. Yaklaşıp nefesimi içine çekerken karın kasları gerilir, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktır.

"Burası benim çalıştığım yer, profesyonel davranmam gerek," diyorum ona, elleri kalçamı sıkıca kavrayıp kaldırırken nefes almakta zorlanıyorum.

Beni yavaşça süzer. "Bizim aramızda profesyonel olan hiçbir şey yok, Layla."

Bir an hareketsiz kalıyorum, aramızdaki tatlı havayı soluyorum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye meydan okurcasına fısıldıyorum. Sean karanlık bir kahkaha atıyor, başparmağıyla çenemi okşarken gözlerimi kendine kilitliyor ve ben titriyorum.

"Beni zayıf düşürüyorsun Layla, ve bu daha önce hiç başıma gelmemişti." Dudaklarını yaklaştırıyor. Alarm masamda acımasızca çalmaya devam ediyor.

"Güçlü olmanı istiyorum. Beni uzaklaştırmanı istiyorum, küçük güvercinim, çünkü seni yapmaya yetecek kadar güçlü değilim ve şimdi seni öpersem

, durmayacağım. Hiç olmadığım birine dönüşeceğim." Sert ve sıcak vücudu bana bastırırken, ben olduğum yerde donakaldım.

"Peki o ne?" diye soruyorum.

Nefes alışması düzenli. Dışarıdan sakın ve soğukkanlı görünüyor, ama gözlerinde bir mücadele görüyorum.

"Gerçekten kontrolden çıkmış."

Onun dürüst sözleri içimde bir şeyleri kırıyor ve ben de belki ben de bu kadar dürüst olabilirim diye fark ediyorum. Onun yanında *hem* en zayıf hem de en güçlü halim olabilirim. Kollarımı boynuna doluyorum ve ona daha da yaklaşıyorum.

"Sanırım... senin kontrolünü kaybetmeni istiyorum," diye fısıldıyorum, eğilip bedenimin istediğini alırken. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve etrafımdaki dünya alev alıyor. İlk başta kaskatı kesiliyor, benden bunu beklemiyormuş gibi nefesini içeri çekiyor, ben de yavaşça hareket ederek onu kızdırıyorum. Öpücüğüm yumuşaktır, dudaklarım onun yumuşak dudaklarına dikkatlice bastırılırken, o aniden belimi sıkıca kavrar ve sonra derin bir inilti çıkarır. Dudaklarımdan gelen uğultu, Sean'ın hiç hazırlıklı olmadığım bir açlıkla beni ele geçirmesiyle vücudumun her yerini yakar. Dudaklarım açılır ve kazanmak ya da kaybetmek, zayıf ya da güçlü olmak gibi tüm düşünceler kafamdan uçar gider. Onu içime alırken tek hissedebildiğim şey odur.

"Siktir," diye homurdanıyor, dili ağzımın içine girerken, ben de onu sıkıca sarıyorum ve sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi yoğun bir öpücük paylaşıyoruz. Öpüştükçe hareketlerimiz hızlanıyor, öpücükler daha derin ve daha çaresiz hale geliyor. O sertleşmiş ve karnıma bastırıyor. Kayıyorum, kontrolümü kaybediyorum, çünkü dilinin her lezzetli dokunuşu mükemmel bir basınçla ağzımı arıyor. Sanki birlikte hareket etme şeklimizi ezberliyormuş gibi tadımı alıyor.

Ona inleyerek, onun adını söylüyorum, ama kendimi susturmak için onu daha derin öpüyorum. Bunu söylediğim anda ona ait olacağımı biliyorum ve henüz ona bu sözü veremem. O tereddüt etmeden beni öper, ama kapının dışında ayak sesleri duyulur ve bize herkesin duyabileceğini hatırlatır. Bu durum içimi daha da heyecanlandırır ve dudaklarımı onunkilerden ayırmak, ellerini vücudumdan çekmek ve geri çekilmek için sahip olduğum tüm irademi kullanmam gerekir.

"Ben... on dakika sonra personel toplantım var," alarm çalmaya devam ederken nefes nefese fısıldayarak ona söylüyorum. Sean beni izliyor ve onun kendini tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum; göğsü inip kalkıyor ve gözleri şehvetle çılgına dönmüş durumda. Aramızda bir saniye geçiyor ve onun beni bu odadan çıkarmayacağını anlıyorum. İş saatlerim içinde beni burada becermeye çalışabilir ve ben onun burayı öyle bir yer olarak görmesini istemiyorum.

Kalbim daha da hızlı atmaya başlar. Onu çok zorladım. Bana onu öpmememi söyledi. Bana uzaklaşmamı söyledi. Yavaşça geri çekilmeye başlarım, ama Sean ayağa kalkar ve sadece siyah boxerıyla, sert penisinin hatlarını belirginleştiren daracık boxerıyla bana yaklaşır. Hafifçe başını sallar ve alarmın bip sesini durdurmak için alarm düğmesine basarken gözlerinde karanlık bir parıltı vardır. Kapıya doğru koşmaya başlıyorum ve neredeyse başaracağım. Elim kapı kolunu tutuyor ama Sean daha hızlı ve daha hesaplı. Ağır eli benim elimi kapıyor, kolu geri çeviriyor ve diğer eli kapıyı sıkıca kapalı tutmak için üzerimize yükseliyor, kaçış yolumu hızlı ve sessizce kesiyor ve kapıyı içeriden kilitliyor.

Nefesimiz ağırlaşır, ben dönüp şok içinde ona bakarken, kollarında hapsolmuş, dudakları benimkilerin üzerine yaklaşırken kaderimi beklerim.

"Kal."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Layla

Sean şu anda tamamen başka biri. Güçlü kolu belimi sarıyor, beni kaldırıyor ve masaj masasına yatırıyor.

Bacaklarım ayrılıyor ve o bacaklarımın arasına yerleşiyor, kolları beni her iki yandan sarıyor ve dudakları bir kez daha benim dudaklarımın üzerine iniyor, vücudum onun için yalvarırken o benim hızlanan nefesimi hayranlıkla izliyor. O, patronum koridorun sonunda dururken, benim kliniğimdeki masaj odasında beni becerecek.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldanıyor.

Bağırmam mümkün değil, yoksa burada olanlara dikkat çekme riski var. Ağzını daha da yaklaştırmak hiç kıpırdamıyorum.

"Henüz bitirmedim," diye homurdanarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bu öpücük ilkinden farklı; büyük elleri vücudumun üzerinde sanki beni sonsuza dek tutmuş ve öpmüş gibi hissettirecek şekilde hareket ederken, anında her şeyi tüketiyor. Ellerimi sırtının üst kısmına uzatıp tırnaklarımı aşağı doğru geçirerek, biri kapıyı çalmadan önce durması için sessizce yalvarıyorum, ama bedenim kafamın istediğini istemiyor ve ne olduğunu anlamadan bile, onu daha da yaklaştırmak istiyorum. Yarı ona, yarı da kendime, akıl sağlığıma tutunuyorum.

Sean ellerini kaburgalarımın üzerinden yukarı kaydırarak sertleşmiş ve onun dokunuşunu bekleyen meme uçlarımı bulur. Gömleğimin üzerinden birini okşarken ben inlerim.

"İş yerindeyim... Yapamam... Lütfen," diye fısıldarım, ama bu acınası bir girişimdir ve o da bunun farkındadır.

Dudakları boynuma, köprücük kemiğime, sonra da kulak kepçeme doğru hareket ederken, göğsünden derin bir inilti yükselir.

"O zaman çabuk ve sessiz olsan iyi olur, küçük güvercinim. Dilimin üzerinde sıkı, açgözlü amın, beni kontrolümü kaybetmemin sonucudur."

Sean beni bir kez daha öper ve nerede olduğumuz umurumda değil, sadece onu istiyorum.

"Ve Şimdi, yemeğimi bitirene kadar buradan ayrılmıyorum."

O meme ucumu imdiklediğinde tüm vücudum titrer ve dudakları benimkiler üzerinde daha da acil hale gelir. Sean dilini benimkiyle birlikte, beni tek başına orgazma ulaŐtırabilecek sabit bir hızda hareket ettirir.

"Patronum... personel toplantım," diye mırıldanıyorum, kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışıyorum, ama onu o kadar çok istiyorum ki... Kendime engel olamadan onu daha sıkı sarıyorum.

Sapıka bir ıŐıltı gözlerine geri döner ve bana sertçe ve hazır bir Şekilde bastırır. İlerim ve bacaklarımı ona dolanırım.

"*Ben* senin patronunum," diye hırıltılı bir sesle konuşur. "Ve seni bir dakika içinde boŐaltacaėım. Geç kalmayacaksın." Sesi Şehvetle doludur ve ben onun teklifini çaresizce istiyorum. Sadece sakinleŐmek için, sadece bu her neyse onun etkisini azaltmak için, böylece tekrar net düŐünebilmek için.

"Bir dakika mı?" Nefes nefese soruyorum, kafamda bunu anlamaya çalışıyorum. Kalçalarımı ona doğru eğiyorum, herhangi bir sürtünme arayıŐında, ve o hiç vakit kaybetmiyor. Sean önümde diz çöküyor ve pantolonumu çıkartıp yere atıyor, sonra pamuklu tangamı kenara itip beni masanın kenarına doğru çekiyor.

"İstersen sayabilirsin," diyor, normalde beni sinirlendiren o kendini beğenmiş ses tonuyla. Şu anda bu ses tonu sadece omuzlarını daha sıkı kavramama ve başımı geriye eğmeme neden oluyor. Artık onu durdurmak mümkün değil, burnunu amıma dayayıp kokumu içine çekiyor, sonra tsk-tsk diye ses çıkartıyor.

"Bu kadar ıslakken benden kaçmaya çalıştığını hayal et," diyor Sean, ıslak yarıklarımdan parmağını yavaşça geçirirken, ben de destek için ellerimi masaya dayıyorum. "Kaçmaya çalışarak kimseyi kandıramazsın, Layla. Sen benim için çaresiz bir kk srtksn, değil mi?"

Bacaklarımın arasında duran, bana bakan bu sağlam yapılı adama bakıyorum. Serbest eliyle bacaklarımı ayırıyor ve dilini sıkıca yarıklarımdan arasında gezdiriyor, içime inleyerek, gözlerini kapatarak beni ilk kez doğru dürüst tadıyor. Ağzımı ısırarak

. O kadar hızlı nefes alıyorum ki, vücudum onun için titrerken başım dönüyor ve sadece bu manzara bile içimde arzuyu uyandırıyor. Klitorisimi ağzına alıp emdiğinde inliyorum ve o gözler açılıyor, canlı ve parlak, yüzünü daha derine gömerek beni izliyor.

"Mmmm. O güzel kafanda saymaya başla." Elini uzatıp ağzımı kapatıyor ve benden önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde beni tatmaya başlıyor. Dediğini yapıp saymaya başlıyorum. *On, on bir, on iki...*

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sadece onun mükemmel ağzının bana verdiği zevk için varım. Sadece birkaç gün geçmesine rağmen, kendinden memnun kalana kadar durmayacağını bilecek kadar onu iyi tanıyorum. Duracak gibi değil. *Tanrım... yirmi altı... yirmi yedi...*

Sean bu işte çok iyi. O beni yalarken, emip ısırırken ben ona yetişemiyorum. Bacaklarım titriyor ve birkaç saniye içinde orgazmın üzerime çökmek üzere olduğunu hissediyorum. Ağzımı kapatan eli daha sıkı kavlıyor ve yüzümü aşağı doğru eğiyor. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve o dilini klitorisime değdirirken inliyor. *Kırk iki...*

"Sen çaresiz küçük amını dilimin üzerinde sürterken gözlerini bana dikmeni istiyorum. Hadi, Layla. Benim için boşal, küçük sürtük," diyor ve bu aşağılayıcı sözler ile ona taparcasına bakan gözleri beni doruğa ulaştırıyor.

Tırnaklarım onu çiziyor ve ağzımı kapatan eli nefes almamı zorlaştırıyor, o klitorisimi sertçe emiyor, ben kalçalarımı ona doğru sallarken kolu kasılıyor, yüzüne binmişim gibi. *Elli üç... elli dört...*

Dili üzerimde geziyor, sonra klitorisimi tekrar emiyor ve ben anında boşalıyorum. Boşalırken eline doğru çığlık atıyorum. Zevk dalgaları içimi kaplarken gözlerim kapanıyor. Nefes almaya çalışırken omuzlarını o kadar derinden tırmalıyorum ki kanıyor olabilir.

Gözlerimi açtığımda, hala bana odaklanmış, dilini hassas merkezimde gezdiriyor, kendini beğenmiş bir şekilde ve ona sunduğum her şeyi tadıyor.

"Ne kadar uslu bir kızsın, sana söyleneni yapıyorsun." Misilleme olarak uyluklarımı daha sıkı sıkıyorum.

"Siktir git," diye fısıldıyorum, nefessiz. Bu anda onun kadar sinir bozucu ve güzel bir şey görmedim. Bana çaresizce aşık bir hayvan gibi görünüyor ve bunun *benim* yüzümden olduğunu biliyorum. Ayrıca daha fazlasını istediğimi de biliyorum.

Sean ayağa kalkarken nefesimi geri kazanmaya çalışıyorum. Beni derin bir şekilde öpüyor ve onunla karışan kendi tadı, uyluklarımın arasında ateşi yanık tutuyor.

"Layla," diye fısıldadı. "Benim de *tam* olarak yapmak istediğim şey bu." Beni kendine çekti, göz bebekleri büyümüş, arzuyla doluydu. "İkimiz de buna direnecek kadar güçlü değiliz." Beni bir kez daha öptü. "Gecikme."

Pantolonumu giymek için aceleyle ayağa kalkarım ve o beni izlerken, kendini beğenmiş ve memnun bir şekilde yavaşça geri çekilirim. Benim onun için zayıf olmamı istedi; aramızdaki cazibeye karşı koyamayacağımı kanıtlamamı istedi. Bir şekilde, bunu yapamayacağımı biliyordu.

Kapıyı açıp kilidini açıyorum, hala arzuyla başım dönüyor, arkamdan kapıyı kapatıp bir anlığına kapıya yaslanarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Nefesim normale döndüğünde patronum köşeyi dönüyor. Dik duruyorum.

"Her şey hazır mı, Layla?"

Kendime kızarak başımı sallıyorum. Sean ile aramızdaki bu durumu iş yerime yansıtıyorum. Bu bir oyun değil. Bu işi kaybedemem. Sean, ikimizin de buna direnecek kadar güçlü olmadığını söylüyor ve haklı da. Şu anda, onun için ben çok zayıfım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sean

O lanet öpücük.

Çözmeye çalıştığım ama bir türlü ilerleyemediğim bulmacanın bir başka karmaşık parçası. Beni etkileyen, Layla'nın dilimin üzerinde damlayan mükemmel amcığı bile değildi. O lanet öpücük oldu.

Layla'nın kliniğinin karşısındaki barda oturmuş, onun işini bitirmesini beklerken çift bourbon içiyorum. Son bir saatten sonra bu içkiye gerçekten *ihtiyacım var*. Onu ve zamanlamanın ne kadar berbat, ne kadar öngörülemmez olduğunu düşünmek bile giysilerimin altında ağrımaya ve sertleşmeme neden oluyor. Kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçlayarak sakinleşmesini sağlıyorum. Bu kadının benim irademi sınavan bir test olduğu aklıma geliyor. Sadece birkaç gün sonra, daha önce hiç kimseye veya hiçbir şeye bu kadar çaresizce bağlanmamıştım. Onu anladığımı veya üstünlük sağladığımı düşündüğüm her seferinde, o benim planlarımı tamamen altüst ediyor.

Ama kontrolü ele alıp, benden istediğini almak için eğildiğinde? Ben ona açıkça gitme seçeneği sunduğum halde beni öyle öptüğünde?

Siktir. O dudakları benim dudaklarımın üzerinde ve o tatlı, sıkı amcık dilimin üzerindeyken, tüm ruhum değişti.

Çöplük gibi barın içinde iş çıkışı kalabalığıyla hareketlilik sürerken, bardağımdaki burbonu karıştırıyorum.

O öpücük kaderimi belirledi ve dilinin ucunda olduğunu bildiğim halde ismimi söylememesi de onun kaderini belirledi.

Ondan her şeyi istiyorum, ama onda bir şey kendini bana tamamen teslim etmeyi reddediyor ve bu da beni onu engelleyen şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmaya zorluyor.

Onun ruhunun şifresini kırmam gerekiyor. Beni çılgın bir adamdan *takıntılı* bir adama dönüştürdü. Layla Monroe'ya derinden takıntılıyım ve bu takıntının asla geçmeyeceğini biliyorum. Elime ağlayarak yaslanırken kafasından geçen müstehcen düşünceleri neredeyse duyabiliyordum ve o öpücük, adımı söylemeden bile bana ihtiyacım olan her şeyi verdi.

O öpücük onun izniydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Layla

Hâlâ heyecanlı ve tedirginim ama sakin olmaya çalışıyorum, patronum bir ay sonra binamızda açacağımız yeni kızılötesi terapi kliniği hakkında personele bilgi verirken notlar alıyorum. Beş dakika önce koridorun diğer ucunda müşterimin ana yemeği olduğumun belli olup olmadığını merak ediyorum. Sean'ın yanında olmak, bir kasırga ile bir arada yaşamak gibidir. Büyük, sert, bazen korkutucu bir kasırga. Ona tamamen ait olmayı hayal etmek kolay, ama ben hiç kimseye ait olmadım. Utanmadan *tam olarak* kendim olabileceğimi hissettiğim birine.

DELL

Bayan Fielding, bir adamın motosikletinin arkasında olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?

Patronum personel toplantısını sürdürürken telefonuma bakıyorum.

Ne yaptı, seni mi aradı?

Beni ispiyonlamadan önce en azından birkaç günüm olduğunu düşünmüştüm.

DELL

Bu öğleden sonra İncil çalışması toplantımız vardı. Endişeliydi.

Alaycı bir gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Endişeli olması imkansız. Dedikodu yapacak bir şey bulduğu için heyecanlı mıydı? Bu daha olası.

Ben iyiyim, o bir arkadaş.

Daha önce hiç bu kadar fark etmemiştim, ama birlikte büyüdüğüm insanların bu kadar yargılayıcı olduklarına inanamıyorum. Sean hakkında hiçbir şey bilmiyorlar, ama dövmeleri ve motosikleti olduğu için ondan tamamen uzak durmam mı gerekiyor?

DELL

Ayrıca onun Hounds of Hell deri ceketini de söyledi.

Buna "cut" denir.

DELL

İyi misin Lay?

Gözlerimi devirdim.

İyiyim. Bayan Fielding'e bir dahaki sefere Sean'ı çaya getireceğimi söyle.

DELL

Bu komik değil, bir sorun mu var?

Telefonumu sessize alıp ters çeviriyorum ve toplantımın geri kalanını bitirmeye odaklanıyorum. Toplantı bittiğinde, bir sonraki vardiyam için randevularımı kontrol ediyorum.

Yarım saat sonra kliniğin ön kapısından çıktığımda, Sean bisikletine yaslanmış beni bekliyor. Onun bacaklarımın arasında olduğu görüntü zihnimde canlanıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor.

"Yani durum bu mu? Her gün burada mı olacaksın?" diyorum, onu kızdırmak ve bu öğleden sonra aramızda hâlâ devam eden yoğun gerginliği kırmak için.

"Bir daha asla otobüse binmeyeceksin," diyor sert bir sesle, beni kendine çekip otoparkta dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Mmmm, dudaklarımda hala tatlı amının tadı var mı?"

İş arkadaşımın arabasına doğru yürürken bize baktığını hissederek geri çekildim.

"Mağara adamı gibi davranamazsın. Burası benim iş yerim. Beni o otobüse binmeye zorlama." Otobüsün yaklaştığı yeri işaret ederek başımı sallıyorum.

Sean beni daha da kendine çekip, homurdanarak tekrar öper.

"Savaşmaya devam et, küçük güvercin, ama benimle geliyorsun," diyor alçak sesle, midemi çığına çevirerek.

"Nereye gidiyoruz?"

O büyüleyici gözleriyle dudaklarımı izliyor. "Kulüp işim var. Benimle gelip annemle tanışabilirsin."

Bir dakika, ne?

"Annen mi?"

"Evet, annem."

Aklım karışıyor. "Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu bile bilmiyorum, annemle nasıl tanışabilirim?" diye soruyorum ona, içtenlikle.

Sean'ın gözlerinin ciddi bir ifadeyle dolduğunu görüyorum ve başparmağını kaldırıp elmacık kemiğimi hafifçe okşarken, diğer koluyla belimi sıkıca sarıyor. "Annem senin hakkında zaten biliyor, seninle tanışmak istiyor ve annem ne isterse onu alır. O bir buldozer gibidir."

Anlamadan ona bakıyorum.

"Benim kulübümde sır yoktur. Özellikle de Kai onları biliyorsa."

Yüzüne bakıyorum ve gizlice, onun bu kadar açıkça yücelttiği bu kadını merak ediyorum.

"Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyorsun, ama onun fikrini gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" diye soruyorum. Çenesi geriliyor ve bunun onun konuşmak istemediği bir konu olduğunu anlıyorum. Kendini açmasının ne kadar zor olduğunu hissedebiliyorum.

"Annem ve ben... çok zor zamanlar geçirdik. *Her* şeyi atlattık ve onun tek istediği benim biriyle birlikte olmamdı."

"O kişinin ben olduğumu nereden bileceğim?" Gizlice, gireceğim ortama korkuyorum, bu kadının her hareketimi yargılayacağını ve onun oğlu için doğru kişi olup olmadığını değerlendireceğini hayal ediyorum.

"Ben ikimiz için de yeterince şey biliyorum, ama sen henüz bunu kabul etmeye hazır değilsen, rol yapabilirsin. Her halükarda, gidiyoruz."

Gözlerine kadar ulaşan gerçek bir gülümsemeyle sırtıyor ve bu gülümseme o kadar güzel ki beni şaşırtıyor.

"O zararsızdır, sadece onu kızdırma, özellikle de silah dolabının yanında duruyorsa."

Kaskımı takarken şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi, anlayamıyorum. Kendini tutamadığını biliyorum; kaskımın takılı ve sağlam olduğundan emin olmak için yaptığı bir şey bu. O benden önce motosikletine binerken, annesiyle tanışmamak için *bir* neden bulmaya çalışıyorum. Böyle bir adamı yetiştirebilecek bir kadının nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyorum. Çocukken izlediğim bir dizi olan *Xena: Warrior Princess* aklıma geliyor. Güçlü, otoriter, gerektiğinde kontrolü ele alabilen ve sert olabilen bir kadın.

"En azından önce beni eve götür, üstümü değiştireyim. Zaten yeterince gerginim, iş kıyafetlerimle kalmak istemiyorum."

Sean omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sana giyecek kıyafet getirdim."

Tabii ki getirmişti.

"Hadi, insanların geç kalmasından *nefret eder*."

Siktir.

Bisiklete biniyorum ve kollarımı sıkıca ona doluyorum, ve beklediğim gibi, o da beni kendine çekiyor. İçimi kaplayan gergin enerjiye rağmen, çaresizce sakinleşmeye çalışıyorum. *Silah dolabı mı?*

Bu eğlenceli olacak.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Layla

Ana otoyoldan çıkan çakıllı bir yan yolun sonunda Hounds of Hell kulüp binası görünürken, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Yanında geniş bir dere akan araba yolu sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Siyah metal çatılı devasa bir ahır olan kulüp binasına yaklaştıkça, araba yolunun kenarına park edilmiş Harley'lerin sırasını görmek daha kolay hale geliyor. Binanın arkasında da birkaç kamyonet ve minibüsün yanı sıra daha fazlası var. Hounds of Hell amblemi binanın ön ve ortasında belirgin bir şekilde görünüyor ve vahşi kurt başı siyah sac metalden özenle kesilmiş. Etkileyici ve vahşi. Kulüp binasının yanında, açık mutfaklı büyük, üstü kapalı bir veranda var. Sean'ın motosikletini mat siyah bir Harley ile yüksek, chopper tarzı gidonlu eski bir krom motosikletin arasına park ederken, birkaç kişi etrafta dolaşıp esrar içip sohbet ediyor. Esrarın ve sigaranın keskin kokusu havada asılı kalıyor.

Sean kaskımı çıkarıyor ve yüzümü kendininkine doğru eğiyor.

"Çeneni kaldır, küçük güvercin. Benimle birliktesin, değil mi?" diyor ve elimi tutuyor. Yürürken kulüp binasına odaklanarak başımı sallıyorum.

Binanın yan tarafına yaklaştığımızda, açık hava masasının ortasında duran bir Bluetooth hoparlörden Pink Floyd'un çaldığını duyabiliyorum. Orada iki kadın oturuyor, ikisi de neredeyse hiç giysi giymemiş gibi. Küçük siyah etekler, kolsuz bluzlar ve diz üstü çizmeler. Erkeklerin dikkatini çekmek için ellerinden geleni yaptıkları belli. Sean benzin istasyonunda durup yakıt alırken giydiğim açık renkli kot şort ve beyaz tişörtle birdenbire kendime biraz daha güvenim geliyor. Başımı dik tutuyorum, dalgalı saçlarımı omuzlarımin üzerine atıyorum ve onun hemen arkasında yürüyorum.

Sean onlara merhaba derken altı çift göz bize, yani bana dönüyor. Bir adam, Sean'ı uzun zamandır görmemiş gibi büyük bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor.

"Ax, kardeşim, seni son gördüğümde çok daha temiz görünüyorsun."

Sean ona geniş bir gülümsemeyle eğilir ve ona erkekçe bir el sıkışma ve yarı kucaklaşma karışımı bir hareket yapar. İkisi de birbirlerinin sırtını okşarlar.

"Evet, botlarımdaki kir biraz azaldı," diye cevaplar Sean.

"Ve ellerinde biraz daha az kan olsun," diye ekliyor adam. Sean'ın kulüp hayatında neler olup bittiğini hiç bilmediğim bir kez daha aklıma geliyor.

Grup gülüyor, özellikle de onlara yeni katılan bir kadın. Benden daha yaşlı olamaz, kısa sarı saçları ve düz kâkülleri var. Dudakları kiraz kırmızısı, kesik siyah kot şort ve kırmızı tişört giyiyor.

Beni süzdükten sonra Sean'a bakıyor, sanki kim olduğumu ve Sean'ın neden elimi tuttuğunu anlamaya çalışıyor gibi.

"Bu Layla," diyor gruba. "Bu da Ron ve kuzeyden gelen arkadaşları." Sean beni adam ve ekibiyle tanıştırıyor.

Diğer tüm erkekler şaşırtıcı derecede dostça davranıyor ve elimi sıkmak için ellerini uzatıyorlar. Kadınlar ise bana sahte gülümsemeler atıyor.

"Sen sihirli birisin Layla," diyor Ron, elimi sıkıp Sean'ın omzuna hafifçe vururken. "Bu sefer onu ikna ettin, ya sen sihirli birisin ya da o yaşılanıyor."

"Siktir git, ihtiyar," diye homurdanır Sean, sonra elimi tutar. "Parlak ve yeni olan her şeye karşı kendilerini tutamıyorlar," der bana.

"Şanslı mıyım?" diye karşılık veriyorum, bu da grubu tekrar güldürüyor.

Sean eğilip alnımı öperken, dudakları omurgam boyunca kıvılcımlar saçılır. İçeri girerken sarışın kadınla tekrar göz göze geliriz. Sean'a anlamlı bir bakış atar ve yanındaki adamdan esrarlı sigarayı alırken bana dik dik bakar, derin bir nefes alırken beni izler.

"Hadi, annemle tanışalım," diyor Sean. "Sonra bir şeyler içmek için buluşalım, olur mu?" diyor Ron'a. Ron bira bardağını selam olarak kaldırıyor ve Sean ile ben binanın yan kapısından içeri giriyoruz.

İçeride ortaya çıkan manzara, bir şekilde hem bir kanun kaçağı kulübesi için hayal ettiğim şeyin aynısı, hem de ona hiç benzemiyor. Tavanlar yüksek ve ahşap kirişli, ışıklar loş ve insanlar yuvarlak masalara dağılmış durumda.

Geniş açık alanda iki masadan birinde birkaç kişi bilardo oynuyor ve kanepelerin birbirine karşı yerleştirildiği, insanların içki içip sohbet ettiği bir alan var. Arkalarında duvarda, artık hayatta olmayan kişilere ait olduğunu düşündüğüm çerçeveli kesikler cam vitrinlerde sergileniyor. Geçici bir dans pistinde Aerosmith'in şarkılarına dans eden insanlar var. Müzik, son teknoloji ürünü gibi görünen bir ses sisteminden yüksek sesle çalıyor. Bir duvarın tamamı bar alanı olarak kullanılıyor ve gördüğüm kadarıyla The Palm Club'daki gibi tam hizmet veriyor. Bar tam donanımlı ve ortasında Hounds of Hell yazılı ahşap bir tabela asılı. Barın arkasında barmenlik yapan yaşlı bir kadın var, ama müşteriler ona para ödemiyorlar, o da onlara bira ve viski ikram ediyor. Buradaki atmosfer tehlikeli değil, ailevi. Rahat ve güvenli. Bu odadaki kimseyle uğraşmak ister miyim? Kesinlikle hayır. Ama beni güvende tutacaklar gibi görünüyorlar mı? Kesinlikle.

Sean barda durur ve iki kez masaya vurur, kadın da yanımıza gelir. Yaklaştığında, kırklı yaşların sonlarında olduğunu söyleyebilirim.

"İki Hellbender alabilir miyiz?" diye sorar Sean, sonra bana döner.

"Bu Remi, Robby J'nin karısı. Barda bize yardım ediyor."

"Merhaba tatlım," der kadın, dostça bir gülümsemeyle bana bir shot viski uzatır. Sinirlerimi yatıştırmak umuduyla minnetle kabul ederim ve Sean'ın annesi, yani Xena olarak hayal ettiğim kadın, her an ortaya çıkıp beni dövmeye başlayabilir diye düşünürken, yanan sıvının boğazımdan aşağı kaymasına izin veririm.

"İşte geldi." Sean arkaya doğru başını salladı, elimi tuttu ve beni tekrar sıcaklığıyla sardı, beni bir köşeye çekti. Orada, saçları platin rengi olduğu için beyaz görünen yaşlı bir kadın, tatlı çay ve limon gibi görünen bir bardakla masada oturuyordu. Dudakları kırmızıydı ve sanki hayatı boyunca sigara içmiş gibi dudaklarının çevresinde derin çizgiler vardı. Burun köprüsünde belirgin bir yara izi vardı, ama

solmuş ve makyajla iyi bir şekilde kapatmış. Altmışlı yaşlarının ortalarında görünüyor.

Yaklaştığımızda, onun büyük bir yapboz yaptığını ve masanın üzerinde bir torba kroşe ipliği ve bir kroşe kancası olduğunu fark ettim. MC kulüp evinde yapboz yapıp kroşe mi örüyor?

Kesinlikle tersine dönmüşüm.

"Bu benim annem, Shelly," diyor Sean, kadın yapbozundan başını kaldırırken. Sean'la aynı yeşil gözlere sahip. Sean'la aynı yerde, başparmağında, onunkiyle aynı karmaşık hançer-haç dövmesi olduğunu fark ediyorum, sadece onunkinde zincir veya pusula yok.

Eşleşen dövmeleeri mi var? Kahretsin, bu gerçekten çok tatlı.

Onun yaptığı işe bakıyorum, bir tarla ya da göl bekliyorum, ama onun yapbozunun aslında tamamen çıplak bir adamın resmi olduğunu fark edince gülmekten kendimi alamıyorum. Adamın vücudu Michelangelo tarzında kaslı ve penisi çiçeklerle kaplı. Bana gülümsüyor ve birdenbire annemi çok özlüyorum. Onun gülümsemesi, tıpkı Sean'ın annesinin gülümsemesi gibi, her odayı aydınlatırdı. Bu kadın benimle henüz konuşmadı bile ama onu anında sevdim. Burada, bu yerde, yargılanmayacağımı şimdiden söyleyebilirim.

Shelly ayağa kalkar ve Sean'ın yüzünü nazikçe okşar.

"Sadece biraz mola veriyordum. Bu pisliklerin arkasını temizleyebildiğim süre, sırtım ağrımaya başlayana kadar. Sesi kısık ama tatlıdır, bana dönüp yine sıcak bir gülümsemeyle bakarak beni tamamen rahatlatır. Kollarını bana dolayarak sarılır.

"Demek sen Layla'sın," diyor kendinden emin bir şekilde, sanki uzun zamandır görmediğim teyzemmişim gibi bana bakmak için geri çekiliyor.

O tekrar geldiğinde ben de ona sarılırım.

"Çok güzelsin," diyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, tamamen büyülenmiş bir şekilde, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Sen de öyle," diye ekliyorum. Gerçekten öyle.

Shelly, hafif bir duman kokusu ile Chanel kokuyor, ama nedense bu koku içimi rahatlatıyor. Annemi özlediğim için içimi bir kez daha bir acı kaplıyor. Onun omzunun üzerinden Sean'a bakıyorum, tamamen inanamıyorum çünkü o Xena gibi değil, daha çok Tinkerbelle gibi. Bence o

benden bile daha kısa ve topuklu ayakkabı giyiyor. Düğmeli çita desenli kazağı yumuşak ve kot pantolonu ince kalçalarına mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Öyleyim, değil mi?" diye espri yapıyor, elini aşağı kaydırıp elimi tutup beni masaya doğru çekiyor. "Onun sandalyesini çek, evlat," diye emrediyor.

"Tanrım, bana bir şans ver," diye cevaplar Sean, onun emrettiği gibi yapar, benim için bir sandalyeyi, sonra da kendisi için bir sandalyeyi çeker. Sandalyenin masadan tam olarak aynı mesafede çekildiğini fark etmem.

"Sana onun ne kadar otoriter olduğunu söylemeyi unuttum," diyor Sean, Shelly ona sarılırken. Shelly onun üçte biri kadar boyunda ve bu adamı nasıl doğurduğunu merak ediyorum.

"Ben otoriter değilim, kendimi ifade eden biriyim. Arada fark var," diye düzeltir. "Ve babası iri bir adamdı," der Shelly bana. Ağzım açık kalır ve ona şaşkın şaşkın bakarım.

"Sanki onun bu kadar iri olmasının nedenini merak ediyormuşsun gibi görünüyor."

"Öyleydi," diye gülerek itiraf ediyorum.

Shelly eğilir ve eliyle Sean'ın yüzünü okşar. "Merak etme, doğduğunda sadece sekiz pound ağırlığındaydı, şükürler olsun."

Kendime rağmen gülüyorum. "Tanrıya şükür," diye tekrar ediyorum.

"Terbiyeli bir çocuk mu?" Sean'a gözlerini kısarak bakar.

"Siktir, anne," diye şikayet eder ve elini başının üzerinden geçirir. Kıkırdamayı zorlukla bastırırım. Bu, Sean'ı çok daha insancıl gösterir ve annesi oturduğunda sandalyesini iterek ona ne kadar saygı duyduğunu gösterir. Bu büyük, kötü kanun kaçağı motorcu, bu minik, cesur kadının merhametine mi kalmış?

"Sadece bir şey söyle tatlım, ben ona bir tokat atayım," diyor Shelly, ben onun karşısına otururken. O da benim sandalyemi çekiyor ve ben gülüyorum. Onu bir an bile şüphe etmiyorum.

Ona bakıyorum. "Bazen terbiyesini hatırlıyor," diyorum gülümseyerek.

Sean'ın çenesi düşer ve yeşil gözleri kararır, eğilip k u l a ğ ı ma "Sen bittin artık" diye fısıldar.

"Oğlum, sana söylüyorum..." Shelly başlar.

"Aslında önemli anlarda oldukça centilmen davranıyor," derim ona, onu tokatlamak için ayağa kalkmadan önce onu durdururum. Shelly benden onun bulmacasının kenar parçalarını bulmamı isterken, bu anın çok gerçekçi bir yanı vardır. Hounds of Hell tişörtü giyen biri Sean'ı yanımızdaki masaya çekerken, ben de onun isteğini yerine getiririm.

"Yeni kız kim?" Birkaç dakika sonra, Shelly'nin eksik parçalarını bulup yapboza eklerken, orta yaşlı sarışın bir kadın masamıza oturur.

"Layla," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek.

"Maria," diye kendini tanıtır ve kırmızı bir kutudan sigara çıkararak yakar.

"Layla *Sean'la* birlikte geldi." Shelly bana kaşlarını oynatıyor. Ona gülümsüyorum; oğluna açıkça hayran.

Maria beni süzer, ama yargılayan bir bakışla değil, gerçekten merak ettiği için. "Ben onun teyzesi gibiyim. On yaşındayken tanıştık, ben yirmi ikiydim."

"Babası ölmeden çok önce," diye ekliyor Shelly. Başımı sallıyorum, babası hakkındaki tüm bilgileri özömsüyor ve kafamda sıralıyorum.

"Babası da kulüpte miydi?" diye soruyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak.

Shelly bir anlığına bana bakar, sanki bana güvenip güvenemeyeceğini merak ediyormuş gibi.

"Hiçbir şey söylemedi, sadece merak ettim," diye ekliyorum. "O biraz kapalı bir kitap gibidir."

Shelly ve Maria göz göze gelirler ve ben haddimi aştığımı düşünürken ikisi de gülmeye başlarlar.

Maria sigarasından bir nefes alır. "Ona fazla yüklenme. O, buraya getirdiği ilk kadınsın, tatlım."

Şimdi de benim ağzım açık kalır, çünkü *ne oluyor ya?*
İlk mi?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Layla

"Hiç mi?!" diye soruyorum.

"Hiç." Shelly gülümser ve sonra bulmacasına geri döner. "Ve evet, babası da kulüpte idi. Adı Kurt'tu."

Telefonunu çıkarır ve bir fotoğraf gösterir. Fotoğrafta, denizci üniforması giymiş genç Sean, kendisine çok benzeyen bir adamın yanında durmaktadır. İkisi de gülümsememektedir. Gözleri tehditkardır.

"Bakabilir miyim?" diye soruyorum. O da başını sallayıp telefonu bana uzatıyor.

Babası daha uzun saçlıydı ve kolunu Sean'ın omzuna attığında, parmağında da Sean'inkiyle aynı, zincirli ve her şeyi ile aynı olan hançer haçı dövmesi olduğunu fark ettim.

"Bu, Sean'ın ikinci yurtdışı görevinden önce çekildi," diyor Shelly. "Kurt, hepsinin umduğu şekilde öldü." Konuşurken başını kaldırmıyor ve ben de o başka bir yapboz parçasını yerine yerleştirirken telefonunu nazikçe masaya koyuyorum. "Motosikletinin arkasında."

"Kurt öldüğünde Sean kaç yaşındaydı?" diye düşünmeden soruyorum.

"On yıl önceydi, yirmi iki yaşındaydı. Olay olduğunda Irak'taydı. Bu konu hakkında pek konuşmaz, ama babası benim dışımda en yakın arkadaşımıydı." Göz kırpar.

Kalbim sıkışır. Sean'a bakarım. Sevdiğimiz ebeveynimizi kaybettiğimizde aynı yaştaydık ve o olay olduğunda burada bile değildi, bu yüzden ona düzgün bir veda edemedi.

"Onu kaybettiğin için üzgünüm," diyorum Shelly'ye, sanki onu zaten tanıyormuşum gibi hissederek. Sean'ın motosikletinden indiğimden karşılaştığım manzara beklediğim gibi değildi. Kendimi rahat hissediyorum, hiç de yabancı değilim ve buranın benim için ilk kez geldiğim bir yer olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Bana gülümsüyor. "Sean var. Sean hep benim yanımda oldu. O benim koruyucum. Çocukluğundan beri öyle." Bana anlamlı bir şekilde bakıyor

. "Onun kadar sadık birini asla bulamazsın."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Maria. Ona dönüyorum.

"Peki ya sen? Sen birinin... karısı mısın?" Kulağa tuhaf geliyor, ama onlara doğal geliyor.

Maria gülüyor. "Ben kimsenin yaşlısı değilim tatlım, ama Chad'le birlikteyim," diyor. "Bazen." Sean'ın konuştuğu adamı işaret ederek göz kırpmıyor. Adam kırk beş yaşlarında görünüyor. Sean'dan çok daha kısa ve iri yapılı, sarı sakallı.

"Bu charter'dan değil, ama a y da birkaç kez buraya geliyor.

Birkaç günlüğüne burada," diye ekliyor Maria.

"Tanrıya şükür, çünkü bu kız sevişmediğinde huysuzlaşıyor," diyor Shelly, başparmağını Maria'ya doğru kaldırarak.

Maria Shelly'ye vururken gülüyorum, sonra sırtarak pes ediyor. "Doğru, öyle yapıyorum."

"Ne demek 'kulüp'? Bu kulüplerden kaç tane var...?" Sandalyenin beton zemine sürtünme sesiyle sözüm kesilir. Sean'ın oturduğu masanın yanındaki masadaki adamlar aynı anda ayağa kalkarlar.

Omzumun üzerinden kapıya doğru bakarak neden ayağa kalktıklarını görmek için, sandaletlerimin içinde biraz titriyorum.

Masalarına yaklaşan adam Sean kadar iri; saçları uzun, koyu renkli ve dağınık, tıpkı Sean gibi her yeri dövme. Tank gibi yapılı, şiddetli gri gözleri ve geniş çenesi var. O da gladyatör görünümünde ve boynunda aynı tür köpek künyesi takıyor. Yaka rozetinde ise benim zaten bildiğim şeyi doğrulayan tek kelime yazıyor: *Başkan*. Bu Wolfe.

"Ayağa kalk tatlım," diye fısıldıyor Shelly. Onun dediğini yapıyorum.

"Prez," diye selamlayarak Sean ona sarılır. Birbirlerinin sırtlarını sertçe okşarlar ve başkan Chad'e de sarılır. Gizemli Wolfe ve Sean neredeyse aynı boydadırlar ve aralarında derin bir bağ olduğunu anlayabiliyorum. Sean tek başına bile korkutucudur — onun boyuna ve varlığına henüz alışmaya başlamıştım — ama bu iki adam bir araya gelince?

Korkutucu. Kimsenin bu kulüple uğraşmaması boşuna değil.

"Bu Layla," diyor Sean, bana dönerek beni Wolfe'a tanıtıyor.

"Wolfe," der, ipeksi bir tınıya sahip derin sesiyle, başını sallayarak bana dövmeli büyük elini uzatır.

"Hepiniz dev gibi misiniz?" diye patladım, sonra nefesimi tutup boğazımı temizledim. "Kahretsin, şey... pardon, tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Wolfe karanlık bir kahkaha atar ve başını sallar.

"Sen de öyle. Ax senin hakkında konuşuyordu." Sean'a sırtarak yan gözle bakar.

"Chapel, çabuk ol." Wolfe Sean'a başını sallar. "Görüşmemiz gereken bazı şeyler var. Bekleyemez."

Sean onun omzuna hafifçe vurur, Wolfe ise derin gri gözleriyle bana bakar.

"Burada kendini evinde hisset, Layla. Bizim olan her şey senin deindir. Shel seninle ilgilenecek ve yakında barbekü yapacağız, bu yüzden buralarda kal, diğerleriyle tanış, tamam mı? Sadece bu kadının sana işleri öğretmesine izin verme, yoksa gece yarısından önce çıplak ayakla ve üstsüz dans ediyor olursun." Wolfe, alaycı bir şekilde Maria'yı işaret eder. "Dilini tut, evlat." Sonra bana göz kırpar. "Ve kayıtlara geçsin, saat on birden önce olur."

Sean elimi sıkarken ben gülüyorum.

"Siktir, çok güzel kokuyorsun," diye kulağıma fısıldadı ve geri çekilmeden önce boynumda tüylerimi diken diken etti. "Kal. Hemen döneceğim. Seni eve götürmeden önce istersen yemek yiyebiliriz." *Kal* dediği anda, omurgamdan bir kez daha sinirlerim kabardı. Bugün zaten limitime ulaşmıştım; ona daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Ona tamamen teslim olmamak için nedenlerim tükeniyor.

Belki de başından beri planı buydu, diye düşünüyorum.

Bana yalvaracaksın.

"Çok uzun sürmesin, zaten etrafında bir kalabalık toplandı," diyor Maria.

"Annem ona dokunmayı düşünen herkesi mahveder," diyor Sean omzunun üzerinden.

"Kesinlikle," diye onaylar Shelly, biz tekrar oturup birlikte bulmacayı çözmeye devam ederken, odadaki yaralı tüm erkekler büyük bir ahşap kapının arkasında kaybolurlar. Hepsi cep telefonlarını odanın dışındaki masanın üzerinde duran bir sepete bırakırken onları izlerim. Remi bize bir tur daha içki getirirken müzik çalmaya devam eder,

ardından bir tur daha getiriyor. Viski kanımıza karışırken, bu bulmacayı dünyanın en doğal şeyymiş gibi çözerken eski dostlar gibi sohbet ediyoruz.

Hâlâ tersine dönmüş bir dünyada olduğuma eminim, ama bu viskiyi içtikçe, umursamıyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sean

"Disciples'ın tüm üyelerini izlemeye başlayacağız. Üst düzey yöneticileri bu hafta New Mexico'da bir mitingde, ama teknik olarak şu anda onlarla bir sorunumuz yok, bu yüzden Lush veya Lavish'e bir gezi yapabiliriz?" Kai, Disciples'ın Lakeside ve Perrytown'da sahip olduğu striptiz kulüplerinden bahsediyor. Zorunlu olmadıkça oraya gitmemeye çalışıyoruz.

Kulüplerindeki her bir üyeyi tek tek gözden geçirip, hepsinin adını hatırlıyorum.

"Burada takılan kızlardan birkaçı orada çalışıyor. Bakalım nereye varacağız," diyor Kai masadakilere. Disciples of Sin üyelerinden biri olan Bryan Freeland, namı diğer Gator hakkında bulduğu tüm bilgileri masaya seriyor. Onların kulübüyle bizim kulübümüzün dost olmadığı bir sır değil.

Aramızda barış dönemleri de oldu, ama topyekûn savaş dönemleri de oldu. Şu anda, Gator'ın Mason'ın kız kardeşinin tecavüzüne karışması nedeniyle bir savaş başlamak üzere. "Donny onun yaptığını bildiğinden emin miyiz?" diye soruyor Wolfe.

Bize bilgiyi sızdıran K6 üyesi. Öne eğilir, ellerini önünde birleştirir.

"Para yatıracağını söyledi. Elinde esrar içen timsah dövmesi ve boynunda Disciples arması olan bir adamı gözden kaçırmak zor."

Jake gülerek sigarasını yakar. "Ne tür bir salak böyle bir dövmeyle GHB alır ve elini kapatmaz ki?"

"Yarım akıllı olanlar," diye cevaplar Wolfe, sonra Mason'a bakar. "Ama bizim için iyi. Buralarda bunu satan tek grup K6'lar ve zamanlama da mükemmel. Onun olup olmadığını ve emri kimin verdiğini kesin olarak öğrenmemiz için yeterli."

Kafamı sallayıp yanımda neredeyse titremeye başlayan Mason'a dönüyorum.

"İhtiyacımız olanı alacağız," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum.

"O lanet olası pisliğin Nicola'nın yakınında olduğu düşüncesi, o lanet olası kulüp binasını içindeki herkesle birlikte yakıp kül etmeye yeter."

"Nicola bizim de ailemiz," diyor Robby masanın diğer ucundan. Haklı. Onu on iki yaşından beri tanıyoruz ve şimdi on yedi yaşında, bunu atlatmak için yıllarca terapi ve iyileşme sürecine ihtiyacı olacak. Mason'ın diğer kız kardeşi Emilia bile, Nicola'nın en zor dönemini atlatmasına yardım etmek için okuldan bir dönem izin almak zorunda kaldı. Bu olay hepsini etkiledi.

"En son ne zaman görüldüğü hakkında ne biliyoruz?" diye soruyor Robby, sigarasını söndürerek.

"Görünüşe göre saklanıyor olabilir. Ama her şey birbirini tutuyor. Donny, onun perc sorunu olduğunu söyledi. Eğer satın alıyorsa, onu buluruz," diyorum.

"Bu bir misilleme," diyor Wolfe. "Seventh ve Lark'ı kapatmamıza ve Fourth Street'teki binayla anlaşma yapmamıza çok yakın. Burası Disciples'ın ana bölgesi." Wolfe, bardağındaki burbonu karıştırarak, Disciples of Sin'in Atlanta'daki en ünlü fent satışı yerinden bahsediyor - tabii biz kliniklerimizden birini oraya taşıyıp bloğu temizleyene kadar, yani onların en karlı köşesindeki işlerini bitirene kadar. Başka bir yere yerleşene kadar büyük bir darbe almış olurlardı.

"Hayır dostum, bu benim hatam. Jake ile Lavish'te yaptıklarımız yüzünden," diye söylüyor Mason. "Jared ile buluşmak için oraya hiç gitmemeliydik. Başka bir yer seçmeliydik," diye ekliyor ve kardeş kulübümüz Titans'ın başkanından bahsediyor.

Kafamı sallıyorum. Olabilir. Lavish, her şeyin serbest olduğu bir yer olarak bilinir ve Disciples'ın başkanı Marco, kızlarından birinin Mason'a asılmasından hoşlanmamıştı. Anlaşılan, o kızı kendisi için istiyordu, ama kız yeniydi ve Mason'ı arkaya çekmeye çalışıyordu. Mason tabii ki onunla gitti ve tuvalette onu sikti. Sonra Marco bunu öğrendi. O mantıksız bir kokainman olduğu için onlara silah doğrulttu ve oradan defolup gitmelerini söyledi. Doğal olarak

Mason bir bira şişesini kafasına kırdı ve onu iyice kesti. Kulübün doktoru gelmeden önce herif neredeyse kan kaybından ölecekti, ama o zamana kadar Mason ve Jake çoktan gitmişti. O kızın şimdi Marco'nun sevgilisi olduğunu duyduk.

"Marco, Donny'ye Bridget için bizi gerçekten acıtacak bir yerden vuracaklarını söyledi," diye dişlerini sıkarak Mason. "Ona karşı bir tür takıntısı var. Donny'ye bunun kişisel bir mesele olduğunu söyledi."

Sandalyeye yaslanıyorum. "Bu orospu çocuğunu yakaladığımız anda, onun için oyun biter. O zamana kadar, zamanımızı beklemeliyiz." Mason'a bakıyorum, Stevie Nicks'in sesi aniden şapelimizin duvarlarından yankılanıyor.

Jake ve Kai omuzlarının üzerinden bakmak için dönüyorlar. Kulübün ana salonundaki perdeler kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyorlar.

"Dışarıda ne oluyor lan?" Kai sırtıyor. "Kadın burada, değil mi?" diyor bana. "Maria ve Shel'le bir şeyler mi çeviriyor?"

Duvardaki saate bakıyorum. Saat geç oluyor ve bu yer takılanlar ve eğlence arayanlarla dolup taşacak. Kulübün dostları burada her zaman hoş karşılanır.

"Kızını Maria'yla çok uzun süre yalnız bırakırsan başına ne geleceğini sadece Tanrı bilir," Jake gülüyor. "Kesinlikle yozlaşacaktır."

Kafamı sallıyorum. "Onu benden başka kimse yozlaştırmaz," diyorum ona gülümseyerek.

"Tamam, o zaman hadi yiyelim, burada işimiz bitti." Wolfe masadaki herkese bakarak, hiçbirimizin ekleyecek bir şeyi olmadığından emin oluyor. "Gator'ın ekibini takip edelim." Bana ve Kai'ye bakıyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Lush'a gidin, Lavish'e değil. Lush'ı Aiden yönetiyor, orada tanıdığımız kızlar var," diyor. Lush, Marco'nun üvey kardeşi ve başkan yardımcısı Aiden Foxx'un işlettiği kulüp. Ünlü bir şekilde daha temizdir, kardeş kulüp Lavish'ten çok daha lüks bir beyefendi kulübüdür ve Wolfe'un ne düşündüğünü zaten biliyorum. Oradaki kızlar para için sevişmiyorlarsa, paraya ihtiyaçları olabilir ve bize gizlice bilgi verme olasılıkları daha yüksektir. "Gator hakkında etrafta araştırma yapın. Nereye varacağını görelim." Sonra tokmağı vurarak toplantımızı sonlandırıyor.

Kai odadan çıkmadan önce onu hemen kenara çekiyorum. "Bu sabah konuştuğumuz diğer konu. Üzerinde çalışıyor musun?"

Kai başını sallar ve sigarasını yakar. "Evet, kim olduğunu bulacağız."

"Aferin," derim ve sırtına hafifçe vurarak Layla'nın yanına dönmeye hazırlanırım. Görevdeyken aklım hep onda değildi demek isterdim, ama yalan söylemiş olurdum.

Şapelden çıkıp sepetten telefonumu aldığımda kalabalık çoktan yoğunlaşmıştı. Bir dakika etrafa baktım ama onu annem ve Maria'nın yanında bıraktığım yerde göremedim. Biri ızgarayı yakmıştı ve kapı açıldığında dışarıdan biftek kokusu içeriye süzülüyordu.

"O buraya çok yaklaşıyor," diyor annem, yanıma yaklaşarak.

"Ona seninle kalmasını söyledim." Ona bakıyorum. "O iyi mi?" Kalabalığın üzerinden görmeye çalışıyorum ama dans eden tatlı kızlar ve etraflarında dolaşan erkekler yüzünden onu göremiyorum.

Annem gülüyor ve elime hafifçe vuruyor. "İyi olmaktan da öte, bebeğim. Biraz tatlı, biraz ekşi. Tutunulacak bir kız." Göğsüme hafifçe vuruyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Tanrım, bu konuyu konuşmayacağız," diye nefes veriyorum.

Annem gülerek küçük kolunu benimkine doladı. "Henüz akşam yemeği vakti bile gelmedi ama kendini evindeymiş gibi hissediyor." Odanın arkasına doğru başını salladı. "Ben çıkıyorum bebeğim, yarın yoğun bir günüm var." Annem haftada üç gün Wolfe'da muhasebeci olarak çalışıyor.

Kolumu sıkıp çantasını alır ve kulüpten çıkmaya hazırlanır. Bakışlarını takip ederek Layla ve Maria'nın bulunduğu yere bakarım. Maria'nın her gece birlikte içki içtiği iki kız da oradadır. Karanlık bir köşede Fleetwood Mac'in "Dreams" şarkısına dans ediyorlar, ama Layla hala odadaki tüm dikkatleri üzerine çekiyor. Kalçaları müziğin ritmine göre sallanıyor ve sırtı ince bir ter tabakasıyla parılıyor. Onu tekrar tatmayı düşünmek bile ağzımı sulandırıyor.

On saniye içinde ona ulaşıyorum ve müziğe uyarak kalçalarını salladığını izliyorum. Kesinlikle içki içmiş ve kollarını başının üzerine kaldırarak tüm çekingenliğini yitirmiş durumda.

"Oh bak, patronum," diyor, yüzünde küstahça bir "beni becer" bakışı ile.

"Kahretsin, bizi masanın altında dans ettiriyor," diyor Maria, bana hafifçe vurarak. "O tamamen senin." Diğer kızlarla birlikte bara doğru yöneliyor ve beni Layla ile yalnız bırakıyor.

Layla'nın gözleri kapanıyor, ben de hiç vakit kaybetmeden onu belinden sıkıca kavıyorum. Parmaklarım gömleğinin eteğinin altına kayarken, o bana yaslanarak inliyor.

"Çalışanıyla böyle dans etmek normal değil, biliyorsun, tabii onu sikmek istemiyorsan," diyor, bana meydan okuyarak. Lanet olası kadın.

"Bu gece alkol alman bitti, Layla." Adını sakın bir sesle söylerim ve elimi şortunun beline kaydırırım. Nasırlı parmaklarımın ipeksi belinde dolaşmasıyla nefes alış hızlanır.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin, Ax."

Parmaklarımla saten tangasının kenarını okşadım ve sıkıca kavradım, parmaklarımı iç çamaşırının yumuşak kumaşına doladım. Nefesini içe çekti. Onu zorladığımı biliyorum, çünkü kendimi zorluyorum.

"Siktir..." diye fısıldadı dudaklarıma. "Sinirine mi dokundum?"

"Öyle mi yaptım?" diye sırtarak, tangasını çekiyorum. Kumaş gerilip şişmiş klitorisnin üzerine sıkıca oturunca inliyor. Dudaklarının benim dudaklarımın üzerinde tüm gücüyle hissettirdiği duyguyu hatırlayarak, onu bir kez, sonra iki kez hafifçe öpüyorum. Onu öpmek düşüncesi bile beni sertleştiriyor. Bu yabancı bir duygu, hatırlayabildiğim kadarıyla hiç arzulamadığım bir şey.

"Hayır," diye yalan söylüyor, tüm gücüyle bana direniyor, ama benim sikime biraz daha sertçe bastırdığını fark etmiyorum. Güzel dudakları gülümsemeye dönüşüyor ve yanaklarının sarhoş edici kızarıklığı, çekingenliği tamamen ortadan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatarak, karanlık köşede avucunu benim kaya gibi sert sikime bastırınca daha da belirginleşiyor.

"Bizi izleyen çok insan var." Etrafına bakınıyor ve beni biraz daha sıkı kavıyor. "Ama eğer istediğin buysa, bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz, Ax."

"Sean," diye düzeltiyorum. "Ve şu anda gözlerindeki bakıştan, içimden bir ses bana tüm bu insanların burada olmasını sevdiğini söylüyor. İzlenmeyi seviyorsun

izlenmek hoşuna gidiyor."

O benim sikimi tekrar sıkarken, bu sefer daha sert bir şekilde, ben nefesimi tutuyorum ve onun serbest elinin omzuma uzanmasına izin veriyorum.

"Beni izlemene bayılıyorum," diye nefes nefese fısıldayarak inliyor. Pes ediyorum, külotunu çıkarıp kalçalarımı ona doğru bastırıyorum ve inleyerek onu öpüyorum.

"Siktir, kadın, bana ne yapıyorsun?" O boğazından başka bir inilti çıkarırken, sırtımdan alevler yükselir, sonra beni geri iter. Gülmeye başlar. Kötücül, küçük bir gülen güvercin gibi.

"İstediğin şeyi istediğin anda tam olarak elde edememek senin için çok *zor* olmalı." Yine sikimi sıkıyor. "Ben senin isteğine boyun eğmiyorum, Bay Her Zaman Kontrolü Ele Alan," diye fısıldıyor. "Her zaman kırılma noktanın hemen önünde durmak *çok zor*." Sikimi bir kez daha sıkıyor.

Tanrım, az sonra pantolonuma boşalacağım.

"Ben takılmıyorum," diye homurdanıyorum, onu nefesini kesecek kadar sıkı tutuyorum. "Çok açık konuşayım, sen benim kırılma noktamısın." Aramıza uzanıp boğazını sıkıca tutuyorum — kontrolü biraz olsun geri kazanmak için yeterli kadar.

"Öyleyse neden istediğini almıyorsun? Bekleyen türden bir adama benzemiyorsun."

"*Değilim*," diye itiraf ettim. "Ama benim sikim için çalışacaksın. Bana yalvaracaksın Layla, tam da sana söylediğim gibi." Parmağımı yanağından aşağı, dudaklarına doğru kaydırıyorum, sonra dolgun göğüslerinin arasındaki vadiye iniyorum, daha da aşağı kaydırıp avucumu klitorisine bastırıyorum. Onun ıslak sıcaklığını hissedince sikim fermuarımın arkasında zonkluyor, avucuyla hala sikimi kavıyor, ama şimdi yavaşça üzerinde hareket ettiriyor.

"Bu amcığı benim yapmam için bana yalvaracaksın." Onu öpüyorum. "Neredeyse geldin bebeğim, yalvarmaya çok yaklaştın. Bu sırlıslıkla amcık, bilmem gereken her şeyi kanıtlıyor."

O inlerken, yumuşak pembe dudakları açılır. İkimiz de nefes nefeseyken, şeftali ve burbon kokuyor. Odadaki tüm sesler kaybolur; sadece biz varız.

"Mmmm ... evet." Bir iniltiyle sözünü bitirir. "Ve sanırım *benim* için boşalmak üzeresin. Bu da bilmek istediğim her şeyi kanıtlıyor." Penisime bir kez daha sıkıca sarılır, o kadar sert ki neredeyse acıtıyor.

Bulunduğumuz köşe, Layla kemerimi çözmeye ve elini boxerımın içine sokmaya başladığında bizi gözlerden uzak tutacak kadar karanlık. Sıcak avucunu penisime bastırıyor ve tekrar sıkıyor.

"Siktir." Aşağıya bakar, sonra tekrar gözlerime bakar. "Bu kadar kendinden emin olmana şaşmamalı."

Lanet olsun.

"Ben seninle kavga ettiğimde ne kadar sertleştiğine bak, *bebeğim*," diye mırıldanarak bir kez daha sıkıca sıkı ve sonra elini üzerimde yumuşakça gezdirdi. Bu kadar sarhoşken ne yaptığının farkında değil, ama lanet olsun...

"Haklı olduğumu göster ve benim için boşal, *Sean*."

"Lanet olsun, Layla." Dudaklarından çıkan adımın sesi vücudumu titretir ve daha da sertleşirim. "*Lanet olsun*," diye nefes veririm ve sonra onu öperim. Dili ağzıma girip benimkiyle ateşli bir öpücükte buluşurken, yine fısıldar: "*Sean*."

Elimi boğazından kalın saçlarına kaydırıp köklerinden sıkıca çekerek avucuna boşalıyorum. Ben boşalırken o acıdan alt dudağımı ısırtıyor.

O, artık benimle kaplı olan elini rahatça hareket ettirirken, ben onun ağzını ele geçiriyorum. İşimi bitirdiğimde, şok ve yarı çılgın bir halde derin bir nefes alıyorum.

Layla elini çekip kaygan parmaklarına bakar, sonra bakışları tekrar bana döner ve ben onu kendime çekerim.

"Dağınıklığını temizle," diye homurdanıyorum, bir yandan beni lanet kot pantolonuma boşaltmış olması beni sinirlendirirken, diğer yandan da hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Sözlerim üzerine gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben de onun elini, benim benimle ıslanmış dudaklarına götürüyorum.

"Her damlasını em."

Parmaklarını tek tek ağzına sokarken dudaklarında geniş, kendini beğenmiş bir gülümseme belirir.

"Senin için başka bir şey yapabilir miyim *patron*? Yoksa bu kadar yeter mi?" Yine aşağıya bakar, kemerim hala çözülmemiştir, sikim boxerimde hala sert olduğu bellidir.

"Siktir." Hala nefes nefeseyken alnımı onun alnına değdirdim. O memnuniyetle mırıldandı ve ben onu tekrar öptüm. "Daha önce sadece öpüşerek boşalmamıştım

ama bu seni tahrik ediyor, değil mi? İlk olduğumu bilmek?"

"Seni tahrik ettiği kadar değil," diye fısıldadı, şeytani bir şekilde dudaklarımı yaladı. Tadı ikimizin tadı gibiydi.

Ona ne kadar küstah bir velet olduğunu söylemek üzereyim ki, müzik aniden kesilir ve Robby hoparlörden "Yemek hazır, sizi haylazlar!" diye bağırınca kollarımda irkilir.

Sonra Layla, beni biraz daha işkence etmek için parmak uçlarına yükselir ve yumuşak dudaklarıyla yanağıma öpücük kondurur.

"Yemek zamanı," diye sırtarak fısıldadı ve sonra çenemi okşadı. O geri çekilmeden hemen önce onu kendime doğru çekerken, kendi spermim boxerımı ıslattı.

"Taklit etmenin komik yanı, küçük güvercin... yeterince uzun süre taklit edersen, neden taklit ettiğini unutabilirsin," derim ve dudaklarına bir öpücük daha kondururum.

O, tek kelime etmeden geri çekilir ve sanki evindeymiş gibi Maria'nın koluna girer, ben ise orada afallamış bir şekilde dururum. Onu kızdırmak için bu dans pistine çıktım, ama bunun yerine bir ergen gibi pantolonuma boşaldım.

Siktir. Aşık oldum.

Layla çok seksi ve son yarım saattir Maria ile dans ediyor, ben de çocuklarla birlikte onları yakından izliyorum. Tabii ki, yemekten önce kulüp binasının arkasındaki odama gidip kendimi temizledim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, burada temiz kıyafetlerim olduğu için. Ve şimdi, burada oturuyorum. Bu odadaki tüm erkekler ona bakarken, ben burbonumu yudumluyorum. O, Boston'ın "More Than a Feeling" şarkısına dans ederken, son birkaç dakika içinde en az beş kişinin çenesini kırmayı düşündüm.

"Üzerine işeyebilirsin, haklarını gerçekten ortaya koyabilirsin. Bu, birini öldürmeye hazır gibi görünmekten daha kolay olabilir," Wolfe yanımda gülüyor.

"Onu Maria'nın yanına bıraktın, ne bekliyordun ki?" Yaşlı adaylarımızdan biri olan Boyd ekliyor. "O çok hoş. Bana ne kadar süredir aday olduğumu soruyordu." O gülerek burnunu çekiyor ve ben de Maria ile gülümseyip kalçalarını çarpıştırırken ona bakıyorum. Kahretsin, çok tatlı.

"İşte geliyor," Jake sırtarak seslenir. O kadını baştan aşağı süzerken ve dudaklarını yalarken ona dönerim.

Altı çene olsun. Omzuna sertçe yumruk atıyorum. O irkiliyor ve ben başımı hayır anlamında sallıyorum. O omuz silkiyor.

"Üzgünüm, 'Ax paylaşmaz' olayına alışkın değilim."

Layla dolu masaya bakar ve tereddüt etmez. Hemen yanıma oturur. Onu kucağıma çekerim, kimse şortunun içini göremesin diye dikkat ederim.

Terden kayganlaşmış vücudunun ısısı, kıcı kucağımda olduğu için neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor, tatlı kokusu beni sarmalıyor.

"Beni eve götür, Ax," diye sızlanıyor. "*Beni sik.*"

Uyluklarını okşuyorum ve parmaklarımın altında hissettiğim teni beni neredeyse ateşe veriyor.

"Lütfen," diye ekliyor, boynuma yumuşak bir öpücük kondurup elini göğsüme bastırıyor. Jake'in kıkırdadığını duyuyorum. Ayağa kalkıp kafasını masadan uçurmamın kaç saniye süreceğini kafamda hesaplıyorum.

Çenemi sıkıp bacağına sıkıyorum.

"Onu senin kamyonetine bindireceğim," diye Jake'e sesleniyorum, şu anda motosikletimin arkasında bana tutunacağına güvenemiyorum.

Bana anahtarlarını atıyor.

"Bir saat sonra geri getiririm," diyorum ayağa kalkarken, ona yardım ederek. "Acele etme." Jake kıkırdarak bir shot içiyor. "Ben olsam acele ederdim."

Bu sefer ona vurmam gerekmiyor. Wolfe benim yerime vuruyor ve kafasının arkasına bir tokat atıyor. Wolfe'a başımı sallayıp sarhoş küçük güvercinimi takip ederek kapıdan çıkıyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sean

Kulüpten Layla'nın evine gitmek sadece on beş dakika sürüyor. Bu saatte yollar boş.

"Beni korkutuyorsun, biliyor musun?" Layla, evinin arka kapısını açıp onu içeri alırken diyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum ve anahtarlarını yan masadaki sepete atıyorum.

Gülüyor ve yüzünde alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. "Ve senin düşündüğün şekilde değil," diye fısıldıyor ve benden uzaklaşıyor. Sandaletlerini çıkarıp inlemelerini izliyorum. Bu ses tek başına bile sikimi titretmeye yetiyor. Kesik pantolonumu çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum ve arka kapıyı kilitliyorum. Layla, hafifçe bir yandan diğer yana sallanarak oturma odasına giriyor.

Onu takip edip kanepeye oturuyorum ve yanımdaki koltuğa başımı sallayarak işaret ediyorum.

"Otur."

O da dinler ve yanıma gelir, ama yanıma oturmak yerine kucağıma tırmanır, bacaklarımın üzerine oturur ve sıcak amını bana bastırır. Hızla öğreniyorum ki, koşullar ne olursa olsun, o yanımda olduğunda, anında sertleşiyorum.

Sarhoş Layla daha açık ve itaatkâr. Onu engelleyen hiçbir şey yok ve ona direnmek gerçekten çok zor. Ön kollarını omuzlarıma dayar ve alnını alnıma yaklaştırır, bakır rengi dalgalı saçları omuzlarına dökülür.

"Korkuyorum çünkü hayatım boyunca kendimi yalnız hissettim. İnsanlara kolay kolay güvenemiyorum." Ellerimi sırtında gezdirirken fısıldar gibi söylüyorum. "Korkuyorum çünkü *sana* güveniyorum ve bu bana mantıklı gelmiyor," diye ekliyor, dudaklarını benimkilere değdirerek. "Ve... en çok da, annem gibi yanlış kişiyle birlikte olmak istemediğim için korkuyorum."

Annemin yaptığı gibi." Son sözleri en sessiz fısıltıdır. "Yaşamak istiyorum. O hiç yaşamadı."

Onun için çaresizim, ama onun altında kaskatı kesilirken ayık ve zihnim açık.

"Senin gerçeğin onunki gibi değil. Asla onun gibi olmayacağın bir neden var."

O gülüyor. "Öyle mi? Peki nedir o?"

"Çünkü sen güçlüsün, küçük güvercinim, ve cesursun. Kimseye, bana bile, boyun eğmezsin." Yüzünü okşuyorum ve umarım bunların bir kısmını hatırlar. "Güç, saygı uyandırır. Benimle birlikteyken tek bileceğin şey bu olacak. Seni her gün saygıyla karşılayacağım, Layla, ve kimse sana zarar vermeyecek. Asla."

O inliyor ve dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. Onu içime çekince, bana daha da yaklaşıncaya, arzuyla doluyorum.

"Şey... Sarhoşum ve muhtemelen sarhoş kadınlarla yatmama kuralın vardır, değil mi?"

Yumruklarımı sıkıp ellerimi kalçalarına kaydırıyorum, içimdeki gücü derinlerden çekip çıkarıyorum. Layla'nın dolgun kalçaları avuçlarımı dolduruyor ve onu kendime doğru çekiyorum. İnlemesi beni neredeyse yıkıyor.

Neredeyse.

"Sarhoş olman umurumda değil," diyorum sertçe. "Senin de beni istediğini biliyorum, benim seni istediğim kadar. Sarhoş, ayık, fark etmez. Ama bu amcığın ilk kez aldığımda, tamamen ayık olacaksın, küçük güvercin, çünkü seni doldurduğum her saniyeyi hatırlamanı istiyorum. Anladın mı?"

Layla geriye yaslanır ve kollarını önünde kavuşturur. Tank topunun kenarını tutup başından çıkarır. Dolgun göğüsleri dantelli sütyeninin üstünden taşar ve uzun kızıl saçları dökülür. Onu izlemek için bir saniye dururum.

O gerçekten çok güzel.

"Bundan emin misin?" diye meydan okurcasına fısıldar.

Elimi uzatıp sütyeninin danteli üzerinden meme ucunu çimdiklerim.

"Oh, nasıl da tersine döndü durum." Başını geriye düşer ve inlerken gülümserim.

Tekrar çimdikliyorum ve o da sıcak amını bana doğru sallıyor ve alt dudağını ısıyor. "Lütfen..." diye inliyor, yalvarınca bana ne yaptığını zaten biliyor.

Lanet olsun.

Onu sikmemek için sahip olduğum tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ama söylediğimde ciddiydim. Her şeyi hatırlamasını istiyorum. Onu sahiplenirken gözlerine bakmak ve ilk kez adımı haykırmasını istiyorum, ama bu kadar sarhoşken bunu yapamam.

"Beni istiyor musun, Layla?" diye soruyorum. "Bu sıkı amcığı hemen şimdi benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldıyor, bana sürtünüyor. "Tanrım, evet." Ellerimle kalçalarını sabitliyorum.

"O zaman ayıldığında bana bunu söyleyebilirsin."

Gözlerini kırptırır. "Ne?" diye sorar nefes nefese, ben onu üstümden kaldırırken. Benim küçük düşünen tarafım, kulüp dans pistinin ortasında pantolonuma boşalmama neden olduğu için ona bu intikamı almayı çok seviyor.

Hemen tekrar kucağıma tırmanır. *Israrcı küçük velet*. Yüzü karışıklıkla buruşur, ellerini yüzüme geçirir.

"Yalvardığımda yaparsın demiştin, ben de yalvarıyorum. *Beni sik*," diye emreder.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. Onun dolgun alt dudağını ısıyorum. O yüzünü buruşturuyor.

"Yatağa git, Layla," diyorum sert bir sesle, onu bir kez daha üzerimden kaldırarak. Gömleğini ona geri veriyorum, güzel viski rengi gözlerine bakarak. O sadece önümde duruyor, göğsü hızla inip kalkıyor, istediğini vermediğim için şok olmuş durumda.

Sonra hafifçe homurdanıyor ve bekleyen elimden tişörtünü alıyor. Onu reddettiğim için çok kızgın ve sinirli, ama bu bile beni gülümsetiyor.

Bir keşif daha. Kızginken çok sevimli oluyor.

Topuklarını döndürüp koridordan yatak odasına doğru yürüyor.

"Zaten seninle yatmayacaktım, Sean Hunter," diye bağılıyor. Elimle yüzümü ovuştururken gülümsüyorum. Sertleşmiş penisime bakıp başımı sallıyorum.

Layla'nın yatak odasında çekmeceleri açıp kapattığı sesinden, yatmaya hazırlanmaya çalıştığını anlıyorum. Çantasını alıp mutfağındaki duvardaki kancaya asıyorum. Ellerimi yıkıyorum ve her şeyin temiz ve kapalı olduğundan emin olmak için kendimi tutamıyorum. O anda onun aklı başında olmasını istediğim için, onunla birlikte olup da onu beceremediğim için ne kadar boktan bir durum olduğunu düşünüyorum.

Nedenini analiz ediyorum ve aklıma gelen tek şey, onu sikmekten çok, onun bunu hatırlamasını istediğim.

Bulaşık bezini düzgünce ikiye katlayıp asıyorum ve etrafa bakınıyorum.

Her şey düzenli ve koridorun sonunda artık sessizlik hakim.

Ona bir bardak su doldurup koridordan geçiyorum ve yatak odasına vardığımda kapıda bir an durup onu izliyorum. Yüzüstü yatakta, temiz bir tişört giymiş ama şortu hala üzerinde. Derin bir uykuya dalmış. Elimle yüzümü ovuşturup suyu yatağının başucundaki masaya bırakıyorum. Onu bu halde bırakamam.

Banyoya gidip yüzümü ılık suyla yıkadıktan sonra odasına geri dönüyorum. Yatağının kenarına oturup bir süre duruyorum, uyumasını izliyorum, hafifçe kıpırdayıp tatlı bir ses çıkarırken yüzünden bir tutam saçını çekiyorum.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"Uslu bir kız ol Layla ve biraz uyu." Fırsatı değerlendirip onu yan çeviriyorum ve yüzünü yıkamaya başlıyorum. Nazikçe silerek uzun saçlarını omzundan çekip orayı da yıkarken iç çekiyor. Bu gece kulüpte hava çok sıcaktı ve uyandığında temiz hissetmek isteyecektir. Onu temizledikten sonra şortunu çıkarıp vücudundan çekiyorum. İpeksi teni gözlerimin önüne geliyor ve anında tekrar sertleşiyorum, ama o hafifçe horluyor ve onu yatağa yatırdığımda bile kıpırdamıyor. Başka bir erkeğin bunu onun için yaptığı düşüncesi kanımı kaynatıyor. Bu düşünceyi kafamdan atıyorum çünkü böyle bir şey asla olmayacak.

Kapısının arkasındaki kancadan bornozunu indirip yatağın ucuna serdim ve terliklerini kenara ittim, böylece

uyandığında orada olsunlar.

Onu, derin uykusunda yatarken izliyorum. Onun için deli gibi aşığım ve aklımı kaçırmış durumdayım.

Bu kadın benim sonum olacak.

YİRMİ ALTI.

Layla

"Ne oldu?" Çantamı ve anahtarlarımı mutfak masasına bıraktım. Annemin hastanede olduğunu duyunca, lise rehber öğretmenimle olan toplantıdan hemen eve koştum. Annem ayağa kalkıp bana sarıldı, kolunu alçada dikkatlice hareket ettirerek.

"Önemli bir şey değil, bebeğim, ayağım takıldı. Ne kadar sakar olduğumu bilirsin." Koyu renkli saçlarının bir tutamını kulağının arkasına koydu. Annem kırklı yaşlarında hala çok güzel ve genç görünüyor, bu da her gün yürüyüş yapması ve hiç durmadan hareketli olması sayesinde. Her zaman kilisede veya toplumda bir şeylere katılıyor.

Yüzüne bakarken içimden derin bir nefes alıyorum, çünkü annem hiç de sakar değildir.

"Nasıl olduğunu anlat bana." Gözlerimi kısarak cevabını beklerim, çünkü bir şekilde onun yaptığını biliyorum. Babam, kiliseye bağış yapmak için ona sormadan bağış yaptığı için ona kızginken, çok fazla içki içip yarış pistinden eve geldiğinde, annem de böyle farklı bir yaralanma geçirmişti. Onunla hiç konuşmadan yarış pistinde parayı çarçur ettiği için, bu lanet olası bir çiftte standart. "Bana, babamın orada olmadığını ve 'takılıp düştüğünde' kavga etmediğini söyle." Son kelimeyi tırnak işaretleriyle vurguladım ve o sadece bana baktı. Kahverengi gözleri derin bir özlemle doluydu. İkimizin de bildiği ama asla söylemediğimiz gerçeği birine anlatma özlemi.

"Tartışıyorduk, ama suç bendeydi. O haklıydı ve ben onunla daha fazla iletişim kurmalıyım. Onun karısı olarak, evini onun istediği şekilde yönetmek benim görevim."

Dişlerimi sıkıyorum. Annem gençken öğretmendi, ama şimdi sadece onun için çalışıyor. Çalışabilir; kilisemizde gündüzleri çalışan birçok

gündüz işi olan birçok kadın var. Evliliklerinin dışında kendilerini gerçekleştirecek bir şeyleri var. Ama babam onun evde olmasını seviyor. Eminim bu, onu her zaman savunmasız tutmak içindir.

*"Bu saçmalık!" "Layla
June Monroe!"*

"Öyle, anne. Yanlış akşam yemeği pişirme korkusuyla yaşamayı hak etmiyorsun."

"Onun suçu değildi." Gözleri yalvarırcasına bakar. "Evet, o oradaydı, ama ben kendim geriye doğru tökezledim. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Durumu iyi bilmeyen biri için samimi gelebilir. Ama ben ona inanmıyorum. Biliyorum. Onun yaptığını biliyorum. Yıllardır böyle.

Yüzüme ılık su serptikten sonra banyo aynasına bakarken inliyorum, az önce uyandığım rüyayı yeniden yaşıyorum. Bu rüyalar artık daha seyrek görülüyor, ama gördüğümde çok canlı ve yürek burkan oluyorlar, çünkü her seferinde belki bu sefer farklı bitecek diye umuyorum. Şimdi kendime bakarken, onun gözlerinin bana her zamankinden daha net bir şekilde baktığını görebiliyorum. Her zamanki gibi aynı görüntü. Parmaklıkların arkasında, onlara tutunmuş ve özgür olmak için yalvaran kadın.

İç çekip yüzümü nazikçe kuruladıktan sonra el havlusunu yere bıraktım. Pastırma ve kahve kokusu ile zonklayan başımın hissi beni sardı. Bu gece kulüpte vardiyamdan önce klinikte yoğun bir sabah geçireceğim. Buraya döndüğümüzde saat birden sonraydı ve çok fazla içtiğimi biliyorum.

Mutfağa girdiğimde beni bekleyen manzaraya hazırlıklı değilim.

Mucizevi bir şekilde boşalan son randevu için öğleden sonra kliniğe gelen adam, ocakta durmuş bize kahvaltı hazırlıyor. *Sean*. Duvara tutunup izliyorum, rüyadan yeni bir keder dalgası göğsüme çarparak.

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum. O, annemin eskiden yemek pişirdiği o ocakta duran ilk kişi. Neredeyse her hafta sonu kızlar arasında brunch yapardık, annem bize meyveli krep yapar, biz de okul, erkekler, inancımız hakkında konuşurduk.

Her şeyi konuşurduk. Mutfak çok boş görünüyordu, ama şimdi... öyle değil.

Onun gülümsemesini düşünüyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onun kahkahasının sesini hatırlamaya çalışıyorum. Aklıma gelmiyor ve keder beni tekrar sarıyor, midemi bulandırıyor. Gözlerimi açıyorum ve nefes alıyorum. Onun bir daha asla geri dönmeyeceği gerçeği bir kez daha beni vuruyor.

Sean yemek pişirirken telefonu çalıyor ve o da cevap veriyor. "Evet?"

Bekliyorum. Belki de kulak misafiri olmamalıyım ama ben yokken ne yaptığını merak ediyorum. Beni görmemesi için koridora çekiliyorum.

"Bu bir başlangıç. Hiçbir taşı çevrilmemiş bırakmak istemiyorum. Disciples olmayacak."

Ne Disciples olmayacak?

"Olabilir, ama ben de öyle düşünmüyorum. Sebepsiz yere öldürmeleri mantıklı değil."

Keşke bu konuşmanın diğer tarafını da duyabilseydim.

"Onu yakalarsan, kimse ona dokunmasın. Kırık kemikleri benimdir, anladın mı?" Bir duraklama var. "Evet, beni haberdar et. Gerekirse kulübeyi kullanabiliriz. Konuşmak istemezse, onu konuştururuz."

Korku ve arzu eşit oranda içimi kaplıyor. Sean birine zarar vermekten çok rahatça bahsediyor ve bunu duyduğumda ilk aklıma gelen şey onu *istemem* mi? Benim için umut yok...

"Sandığın kadar gizli davranamıyorsun, küçük güvercin. Artık ortaya çıkabilirsin."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Layla

Siktir. Tavana bakıyorum. Köşeyi gözetlediğimde, Sean duş almış gibi görünüyor, saçları dünden daha da kısa kesilmiş, her zamanki siyah tişörtünü giymiş, köpek künyesi tişörtünün içine sokulmuş, siyah kot pantolon giymiş ve AirPods'ları takmış. Mutfakta kendini bulmuş gibi görünüyor. Tezgahın üzerinde taze meyve, portakal suyu ve kahve var ve o da ocaktaki tavada omlet yapıyor. Sabahın bu saatinde hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bana dönüp bakıyor ve ben mutfak adasına otururken AirPods'larını çıkarıyor.

Telefon görüşmesini dinlediğim konusunda bana hiçbir şey söylemeden, bana bir bardak portakal suyu ve taze demlenmiş kahve uzatıyor, bardağın kulpunu bana doğru çeviriyor ve ardından bir şişe Tylenol getiriyor.

"Teşekkürler. Sanırım bu sabah buna ihtiyacım var," diye inleyerek Tylenol'un kapağını açıyorum.

"Kulübe geldiğinde kendine hakim olmalısın," diyor, ben hapları ağzıma atıp portakal suyu ile yutarken. "Ama bana sevişmek için yalvarman hoşuma gitmiyor." Sesi alaycı bir tonla dolu.

Yudumlamayı yarıda kesip, gözlerimin arkasında parıldayan kırık anılarla duraksıyorum. Buraya döndüğümüzde onun önünde gömleğimi çıkardığım an. Kanepede kucağına tırmanıp, onu ne kadar çok istediğimi söylediğim an.

Kendimi ona attım. Ve o beni reddetti. Beni geri ittiği görüntüler zihnimde canlanıyor ve ben ürperiyorum. *"Bu amcığın ilk kez aldığımda, sen tamamen ayık olacaksın, küçük güvercin."*

Bir başka görüntüsü, beni yatağa yatırırken. "*Uslu bir kız ol Layla ve biraz uyu.*"

Ona kalmasını rica eden bir başka ben. "*Yalnız kalmak istemiyorum.*" *Tanrım.* Ona yalvardım, tamam mı? Benimle kalması için yalvardım.

"Hepsi aklına geldi mi?" Kahvaltımı tabağa koyarken sırtarak bana uzattı ve üzerine çatal ve bıçak koydu.

"Gittin mi?" diye sordum, yeni kıyafetlerini görünce.

"Hayır. Boyd'a kulüpteki odamdan bisikletimi ve bazı kıyafetlerimi getirmesini söyledim."

"Nerede uyudun?" diye sordum.

"Senin yanında," dedi, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Horluyorsun." Sırıttı. *Aman Tanrım.*

"Sadece içtiğim zaman," diye karşılık verdim.

"Çok tatlıydı," diye ekliyor, bu da beni rahatlatıyor. Onun istediği gibi olmak için endişelenmemek garip bir duygu — benim olduğum gibi *olmam* onun istediği şey.

"Hepiniz kulüpte odanız var mı?" Alkolün etkisiyle uyku alışkanlıklarımı konuştuğum konuyu değiştiriyorum, yatakta yatan bu canavarı fark edemeyecek kadar sarhoş olduğumu görmezden gelerek.

O başını kaldırır. "Sadece ben, Wolfe ve Jake'in orada özel odaları var, ama ben nadiren kalırım. Sadece acil bir durum olduğunda."

"Ne tür acil durumlar?" diye soruyorum, bir parça domuz pastırması alıp ısıyorum. Akçaağaç şurubu ile tatlandırılmış domuz pastırması. *Tanrım, çok lezzetli.*

Sean kendi tabağıyla tabureye otururken bana bakar. "Kapatma durumunda ya da biri yaralanırsa ve onunla kalmamız gerekirse, bu tür şeyler."

"Kapatma mı?"

Sean kahvesinden büyük bir yudum alır. "Bazen diğer kulüplerle sorunlar yaşarsak, durum tehlikeli hale gelebilir ve bu durumda kulüpte kalmamız mantıklı olur. Ama böyle bir durumda kulüp, olabileceğiniz en güvenli yerdir," der güven verici bir şekilde.

Bir süre sessizce oturup yemek yiyoruz.

"Annem bize böyle kahvaltı yapardı," diyorum ona, konuyu değiştirerek, bir lokma daha alıyorum. "Başkasının benim için yemek yapması garip geliyor."

"Onun hakkında en çok neyi özölüyorsun?" diye soruyor ve ben bu soruya şaşkınlıkla bakıyorum. Bunu beklemiyordum. Onu düşündüğümde burnumun köprüsü acıyor. "O benim en yakınımıdđ. Beni *olduğum* gibi seven tek kişiydi. Ama sır saklıyordu ve babamı koruyordu. Ölmeden önce ondan kurtulmak üzereydi." Onan istediğinden çok daha fazlasını anlattım, ama yargılanmadan onun hakkında konuşmak iyi geldi.

"Baban pisliğin tekiydi, değil mi?" diye soruyor Sean. "Onu biraz daha araştırdım. Bir sürü borcu varmış. Kumar ölümcüldür."

"Sadece o değildi. Öfkeli biriydi."

Sean'ın yumruğunun sıkıldığını ve çenesinin aniden sertleştiğini görüyorum. "Sana zarar verdi mi?" diye homurdanıyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ama bazen anneme zarar verirdi, sonra da özür dilerdi. Annem onunla kaldı, ona destek oldu. Onu *daha iyi* destekleyebilmek için kumar bağımlılarının eşleri için düzenlenen toplantılara bile katıldı. Kilisenin ne düşüneceğinden endişelendiğı için kaldı." Bir parça pastırmayı kırarken hafifçe gülümsüyorum. "Ama bir planımız vardı."

Sean hiçbir şey söylemez, sadece konuşmama izin verir, kahvaltısını yapar ve beni izler.

Öldüğü gece, babamla son dakika karar verilen bir akşam yemeğine gitti. Gitmemesi gerekiyordu ve ben buradaydım. Aylarca plan yaptık, Atlanta'da kampüs dışında kaldığım bir yerim vardı. Ne değışti bilmiyorum, belki de artık bıktı, ama ona bir banka hesabı açtık ve kendi birikimlerini oraya aktardı. Başlamak için yeterliydi. Öğretmenlik diploması ve iyi bir özgeçmişiydi. Dell ve ben küçükken çalışmayı bırakmıştı. Özgeçmişini yenileyecekti ve sonunda her şeyi halletmişti."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Tek yapması gereken, onun iş arkadaşlarıyla olan akşam yemeğini atlatmaktı, sonra o eve gelip her zamanki gibi erken yatınca, birlikte ayrılacaktık. Boşanma belgelerini çoktan hazırlamıştı ve en sevdiği eşyalarını da toplamıştı." Sandalyeye yaslanıp ona baktım. "Yeni bir başlangıç yapacağı için çok heyecanlıydı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim

ama o gece ben sadece bekledim ve bekledim. Eve hiç gelmediler. Polis dedi ki... adam bir yaka giyiyordu ama tanık hangi kulüp olduğunu göremedi, sadece karanlıkta bisikletle uzaklaştığını gördü. Babamın onlara bunu yapmak için bir şey yapmış olsa şaşırmam."

"Kumar yüzünden mi?" diye sordu

Sean. Omuz silktim. "Bilmiyorum, belki."

"Onu öldürmeleri için çok fazla borcu olması gerekirdi." "Üç yüz bin dolar mı?"

"Olabilir." Sean sandalyesini bana yaklaştırır ve yanaklarımdaki gözyaşlarını siler, sonra elini yüzüme koyar. "Bazı çeteler, üyelik rozetini kazanmak için sadakat isterler. Masum insanları öldürmek de bunun bir yoludur."

Başımı sallarım. "Bu en mantıklı açıklama. Eminim ki ailem yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Bizim kulübümüz asla böyle bir şey yapmaz," diyor Sean kararlı bir şekilde. Garip bir şekilde, ona inanıyorum.

"Hala kim yaptığını bilmiyorlar. Sadece polis tarafından çizilen bir robot resim var. Keşke nedenini bilseydim." Gözyaşlarımı silip kendimi toparlıyorum ve yarısı boşalmış tabağıma bakıyorum. Tylenol etkisini göstermeye başladı ve baş ağrım şükürler olsun ki azalıyor.

Saate bakıp tekrar Sean'a dönüyorum. Bir saat sonra klinikte olmam gerekiyor.

"Bu senin hayatından çok uzak bir dünya olmalı. Annen, çocukken bile her zaman kulübün bir parçası olduğunu söyledi," diyorum içtenlikle.

"Babam bir süre önceki başkanın infazcısıydı, sonra da onun silahlı muhafızı oldu. Büyükbabam da infazcıydı." Sean peçetesini mükemmel bir şekilde ikiye katlayıp sandalyesine yaslandı. "Annem babam öldükten sonra bile kulüpte kaldı. Babam sarhoş bir üniversite öğrencisi tarafından çarpılmıştı. Annem kulübü babamın isteği olduğu için bir amaç olarak gördü."

Derin bir nefes alıyorum. "Kahretsin. Üzgünüm."

Sean omuz silker. "On yıl önceydi. Onu ve öğütlerini hala özlüyorum, ama hepimizin umduğu şekilde öldü. Motosikletinde. Zamanı gelmişti."

"O da asker miydi?" diye soruyorum, meyve suyumu yudumlarken.

Sean başını sallar. "Hem babam hem de dedem askerlik yaptı. Dedem Vietnam'da, babam ise Çöl Fırtınası Operasyonu'nda. Benim de geleceğim bu olacağını biliyordum ama onların yaptığı gibi yapmadım. Acemi olarak başlamadım. Teğmen olarak katıldım."

"Nasıl?"

"Bir diploma aldım." Kahvesinden bir yudum alır. "Duke Üniversitesi'nden." Ağzım açık kalır. *Kahretsin*. Bunu beklemiyordum. "*Duke mı?*"

Bana bakar. "Onur derecesiyle."

Kafamı sallayıp nefes veriyorum. "Ne?" diye soruyor, fincanını masaya koyarken.

"Ben sadece, yani, ben..." Varsayımımın yüzüme yansıyan kızarıklığını hissediyorum. "Beni şaşırttın, hepsi bu."

"Hayat, akıllı kararlar vermekten ibarettir. Hesaplı seçimler. Beni istediklerini biliyordum, bedava bir yolculuk olacağını biliyordum." Omuzlarını silkiyor. "Ben bazı şeyleri hatırlarım."

"Sanırım şaşırmamam gerekir. Akıllı olduğunu biliyorum ve bazen hiç düşünmeyi bırakmıyormuşsun gibi geliyor." Bu, onun hakkında hemen fark ettiğiniz bir şey.

"Akıllı olmakla ilgili değil. Hafızamla ilgili. Fotoğrafik hafızam olduğu söylenir. Yüzleri, isimleri, metinleri, formülleri hatırlarım. Okul benim için çok kolaydı." Sanki bu her zaman bir lütuf olmamış gibi söylüyor.

"Yurtdışından eve döndüğünde zor olmuş olmalı?"

O tabağına bakarken yüzünü izliyorum ve o dönem hakkında pek konuşmadığını anlayabiliyorum.

"Bu yüzden hep bir sonraki görevi istedim. Onu aradım, çünkü orada, o lanet katliamın içinde, düşünmeye ya da hatırlamaya zaman bulamadan olmak, burada dikkatimi dağıtan hiçbir şeyin olmadığına göre daha kolay geliyordu. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Her gittiğinde geri dönemeyebileceğinden endişeleniyor muydun? Orada ölmekten korkuyor muydun?" diye soruyorum.

Sean sandalyesine yaslanır ve kalın kollarını göğsünde kavuşturur.

"Yatak arkadaşım Buck şiir okurdu. Eski İspanyol şiirleri, ve özellikle biri aklımda kalmıştı. *Memnun, doğrucu yuva onu dolduracak uğursuz karatavuğu arar / En karanlık canavarlar en gizli inlerinde derin uykudadır, / Ölüler*

siğ mezarlarında, üzüntülü olanlar ise unutulmuşluklarında yatıyor, / Sadece bu huzur sayesinde ruhum çölde kum haline gelebilir."

"Bu çok güzel," diyorum yumuşak bir sesle. Sean'ın gözlerindeki bakış, Buck'ın artık hayatta olmadığını söylüyor ve ben daha fazla kurcalamak istemiyorum.

"Benim için bu, ölümün eşiğindeyken, o lanet çölde sırt üstü yatarken bile, canavarın kazanmasına izin veremeyeceğimi bildiğim anlamına geliyor. İçimdeki en karanlık kısımlar canavarın ininde gizli kalmalıydı. İçimde kalan iyilik mi? Kötülüğün üstesinden gelmesini seçmek zorundaydım. İçimdeki hangi kısmın uçacağını seçmek zorundaydım. Başkalarına da aynısını yapmayı öğretmek için kendi içimdeki şeytanları kullanmayı seçtim."

Son lokmamı yerken onu izliyorum.

"Aktif hizmetim bittiğinde, kendimi zihinsel olarak mahvettiğim hükümet ortada yoktu. Birçok kardeşim gibi uyuşturucuya yönelmedim. Kulübe katıldım ve yardım edebileceğimi bildiğim bir kariyere başladım. Yaptığımız şey yasadışı mı? Evet, ama önemli şeyleri finanse etmek için yapıyoruz. Bazen çok iyi şeyler yapmak için biraz kötü şeyler yapmak gerekir. Katılmaya karar verdim, çünkü hükümetimizin onlara da yardım etmeyeceğini biliyordum. Herkese yardım edemem, ama bazılarına yardım edebilirim."

Sean daha dik oturur ve kaşları bir anlığına çatılır.

"Sırtın mı?" diye sessizce sorarım.

"Evet. Sabahları hep biraz gergin olur."

Bir süre sessizce otururuz, sonra "Bir sonraki masajda hallederiz. Bu bir süreç." derim.

Sean bana bakar, sonra koridorun sonuna doğru başını sallar.

"Git hazırlan, ben ortalığı toplayıp öğle yemeğin için bir şeyler hazırlayayım," der ve çatalını masaya bırakır. Bana yaklaşır ve beni öper. "Ve sen de uslu bir kız olup yemeğini yiyeceksin, tamam mı?"

Bir başka duygu dalgası göğsüme çarpar, ama bu seferki keder değildir. Yine bana göz kulak olduğu hissidir. İhtiyacım olsun ya da olmasın, bunu sanki ikinci doğasıymış gibi yapar. Kendime bakmakla o kadar çok zaman geçirdim ki, başımı sallayıp koridora doğru yürümekten başka nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Sean Hunter'ın benim olmamı istediği gibi iyi bir kız gibi. Gerçek şu ki, o, tanıdığım hiç kimsenin dürüst veya doğru saymayacağı bir hayat sürse de, bana kahvaltı hazırlarken birinin kemiklerini kırmakla tehdit eden konuşmalar yapsa da, her geçen gün *onun* iyi kızı gibi hissediyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sean

"Bize her şeyin yerini söylediğinden emin ol." K6er'ın başını aşağı doğru bastırıyorum ve o inlerken alnındaki ve ağzındaki yaradan daha fazla kan damlıyor. Zaten kötü görünüyor, ama işimiz bitmeden ürünümüzün yerini bize söyleyecek.

Kai, hepsini tuttuğumuz odaya geri döner ve kabuslarını gerçeğe dönüştürmeye hazırdır. Şehrin en boktan bölgesinde terk edilmiş bir evdeyiz. Lanet olası pencereler tahta ile kapatılmış ve burası sidik kokuyor. İki kadın var, tabii onlara kadın denebilirse - daha çok lise öğrencisi gibi görünüyorlar - oturma odasındaki kanepelerde uyuyorlar. Kafaları çok iyi ve hala erkek tavlama için giyinmişler. Masa üzerinde metamfetamin kaseleri, pamuk, birkaç kaşık ve çakmak ve kullanılmış iğneler dağılmış durumda. Kızlardan birinin kolu, son kullandığından beri hala bandajlı. Bu kadınlardan en az birini Bleaker Road kliniğimizin önündeki sokakta görmüştüm. On sekiz yaşında bile görünmüyor.

Kai güvenlik kamerası görüntülerini açtığı ve dün gece geç saatlerde kliniğe girenlerin kim olduğunu gördüğümüz anda, ava çıktık. Kai'nin, Layla'nın ailesini öldüren adamı aramama yardım edebileceklerini düşünmesi de fena olmadı. Şimdi o benimle bu konuyu konuştu ve gözlerinin ardındaki acıyı gördüm, onu ya da onları bulup ona cevaplar vermek artık benim için sadece bir istek değil. Bir *ihtiyaç*.

Onları bu bok çukurunun arkasındaki sokakta, kızlarından birini minibüsteki bir adama teslim ederken bulduk. Kız korkmuş görünüyordu ve gitmek istemediği belliydi. Ardından şiddetli bir kavga çıktı ve içlerinden biri kıza böbreğine yumruk attı. Yüzüne asla vurmazdı çünkü para kaynağını mahvetmek istemezdi. Onlar

uyuşturucu ve fahişe satıyorlar, ama çoğu kendileri de ağır metamfetamin kullanıcısı. Ve bu tür bağımlıların bir özelliği, kafaları güzelken inanılmaz derecede güçleniyorlar ve acı hissetmiyorlar. Onları dövüp geri sürükledik, ama beşini alt edip buraya sürükleyebilmek için hepimiz birkaç iyi darbe aldık. İçlerinden biri, sokakta duran bir tahta parçasıyla bana vurdu ve elmacık kemiğimi kırdı, ama onları içeri sokup bağladık ve sonra işimize koyulduk.

Duvardaki eski saate bakıyorum. Beş dakika sonra Layla ile klinikte randevum var, ama Kai ve Jake bu pislikleri kesip parmaklarını kırarken onu arayamam, bu yüzden telefonumu alıp potansiyel müşterimiz Boyd'u arıyorum.

Otuz dakika ve beş parmak daha kırıldıktan sonra, içlerinden biri sonunda pes edip Kai'ye bir haftalık metadon stoğumuzun ve temiz iğnelerin bulunduğu yeri söylüyor. Yaptığımız işin sorunu da bu: bağımlılar iğne istiyor ve bizde var. Ayrıca metadonumuzu da çalıyorlar, onu kendilerini uçuracak bir şey sanıyorlar.

"Ayrıca bana, birkaç yıl önce Atlanta'da bir benzin istasyonunda bir çiftin vurulduğu ve Wretched Souls grubunun bir üyesinin de bu olayla ilgisi olduğu yönünde duyduğu bir söylenti anlattı," diyor Kai, Jake ile konuşmadan önce. "Tuvalette, lavabonun altında, dolabın altını kaldır, hepsi orada." Her şeyi anlatan keş'e dönüp yüzünü sertçe kavrar. "Tabii bana yalan söylemiyorsan. Yoksa dişlerini sökmeye başlarım."

Kafamı sallıyorum. Lanet Kai. Bu boku çok fazla seviyor.

Kai ona sertçe tekme atıyor ve pislik ağlıyor. Zaten bir sonraki dozu için sabırsızlanıyor.

"Bu kadar erken pes etmemeliydin, geri kalan parmaklarını da kırmayı dört gözle bekliyordum," diyor Kai, gerçekten hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Karanlık evin içinden geçiyorum, nefes almak için mutfak penceresini açarken fareye basmamak için elimden geleni yapıyorum.

Boyd'u aramak için eldivenimi çıkarırken, kanalizasyonun içi gibi bir tadı var. Her yer bok içinde — çöp ve içki şişeleri.

Siktiğimin domuzları.

"Selam," diyor Boyd.

"Paketimi aldın mı?"

"Evet, paketin alınmak istemedi," diye gülerek cevap veriyor.

"Hiç şaşırmadım," diyorum Jake minibüsten küçük kahverengi bir spor çantasıyla geri gelirken. Onu takip ederek bu bok çukurunda oturma odası denilebilecek yere gidiyorum, K6'ları bağladığımız yere, ve Kai'nin Jake'in getirdiği çantadan susturuculu bir Glock 44 çıkardığını izliyorum.

"Ben hallederim. Burada işim bitti sayılır," diyorum Boyd'a. "Yirmi dakikaya gelirim, onu gözünün önünden ayırma."

"Tamam, ama patron? Bakıcıya ihtiyacı olmadığını söyledi ve sana biraz kızgın gibi görünüyor."

Kıkırdarak, "Evet, bu his karşılıklı," diye mırıldanarak telefonu kapatıyorum.

Kai, hiç tereddüt etmeden ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bizim mahallenin uyuşturucu bağımlılarına nişan aldığı anda, ben ona bir mesaj göndermişim. Hızla ilkin, sonra ikincisini indirdi, ikisine de kafalarına iki el ateş etti. Beyinleri ve kanlarının arkalarındaki duvara çarpma sesi, silahın sesinden daha yüksek çıkıyor. Diğer üçü o kadar kötü dövülmüş ki, Kai'nin arkadaşlarını öldürdüğünü bile fark etmiyorlar, bilinci gelip gidiyor. Şehrin en berbat bölgesinde olsak da, susturucu olmadan onları vurmayız. Buralarda polisler her yerde ve silah sesleri onları kapımıza getirecek en hızlı yoldur. Gerekmedikçe dikkatleri üzerimize çekmemiz için bir neden yok, ama onları öldürmekten başka seçeneğimiz yok. Hiçbir şeyi yarım bırakmayacağım.

Jake bir sonrakine nişan alırken onu izliyorum. Bu bizim kuralımızın bir parçası; hepimiz katılıyoruz. Hepimiz birimiz için. Jake ateş ederken, Layla'nın Boyd'a onu bakması konusunda zorluk çıkardığını düşünüyorum. Onun yaramaz gözlerindeki meydan okuyan bakışı neredeyse görebiliyorum.

"Sıra sende." Jake bana silahı uzatıyor. Onu alıp yaklaşıyorum, o keşin gözlerine, ruhuna bakmam gerekiyor.

Hayatını aldığım adam. Ona tekme atıyorum ve o bana bakıyor, mahvolmuş ve donuk gözlerle. Ne olup bittiğini bile bilmiyor. Bir saniye bile kaybetmiyorum, nişan alıp ateş ediyorum, tam istediğim yere, gözlerinin arasına iki el ateş ediyorum. Tam o anda sonuncusu kendine geliyor.

"Hey... ne? ... Lanet olsun... beni vurma... lütfen," diye yalvarır, yanındaki adamın alnındaki kocaman delikten kan aktığını fark eder. Önüne geçerim ve gözlerine odaklanırım. Uçmuş olsalar da, yalvarıyorlar, ama buraya gelme amacımızı yerine getireceğim. Bir süredir bu iki adamı arıyoruz. Ama bu pislikler bizden son kez çaldılar. Az önce vurduğum adam, sokaktan kızları toplayan aşağılık bir pezevenk. Bazıları reşit değil, bazıları ise sadece birine ait olmak için çaresiz. Onlara uyuşturucu verip, paraları bitene kadar bedenlerini para için kullanıyor. Onlar onun için çalışan makineler haline gelene kadar. Onlar kurallara uymadıklarında veya şikayet etmeye çalıştıklarında onları dövüyor ve neredeyse tüm paralarını alıyor. Daha iyi birinin soluyabileceği temiz havayı boşa harcayan birer ciğer israfı. Onun gibi adamlar en alt tabakadır.

"Taş, kağıt, makas mı?" Kai umutla sorar, ama ben artık dalga geçmekten bıktım. Buradaki kokudan bıktım ve sırtım da yeterince acıdı. Son uyuşturucu bağımlısına bakarım, silahı kaldırıp tetiği çekerim ve onu öldürürüm. O öne doğru yığılır.

Beş K6 satıcısı eksildi, Harmony daha iyi, daha güvenli bir yer oldu.

"Ax, lanet olsun, bu çok kaba oldu," diyor Kai, omzuma vurarak, sonuncuyu öldürme şansı vermediğim için sinirlenmiş.

"Hadi buradan gidelim," diyorum hepsine. Aklımda başka şeyler var.

Layla henüz benim olduğunu kabul etmek istemiyor olabilir, ama onun güvenliği söz konusu olduğunda, onun ne istediği umurumda bile değil. Ona ne yapması gerektiğini çok sık söylemeyeceğimi öğrenmek üzere, ama söylediğimde, lanet olsun ki dinleyecek.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Layla

Klinikteki vardiyam sırasında kafam tamamen karışık.

Sean'ın bana bakışları, yaşadığı hayat, benim artık sahip olmadığım hayat ve babamdan uzak, annemle birlikte yaşayabileceğim hayatın yasını hala tuttuğumu kabul etmekle dolu. Kimseye söylemediğim kadar annemin yasını tutuyorum.

Sean'ın hayatımda olması bana bunu gösterdi. O, ciğerlerimdeki havayı çeken ve aynı zamanda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde bana yeniden hayat veren bir güç. Günün çoğunu Sean'dan hiç haber almadan geçiriyorum, ki bu çok garip.

Konuşmanın sınırlı olduğu bir meslekte çalışmanın özelliği, size kendi kafanızın içinde yaşamak için çok fazla zaman vermesi. Sean'ın randevusu saat üçteyken, onun gelmesini beklerken yüzüme soğuk su serpiyorum. Ellerimin altında onun tenini hissetme düşüncesi bile içimde görmezden gelemeyeceğim bir heyecan uyandırıyor. Görmezden gelmek istemediğim bir heyecan.

Ama saat üç buçuk olmasına rağmen hala gelmedi ve onun hakkında bu kadar tereddütlü davranmakta haklı olduğumu düşünüyorum. Günün sonunda klinikten çıkarken ona bu kadar çabuk boyun eğdiğim için kendime kızıyorum, ama dün gece Sean'ın beni eve bıraktığı kamyonetin içinde, kulüpte tanıştığım adaylardan biri olan Boyd'u görünce duruyorum. Belli ki beni bekliyor. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde, kibar, dudakları sıkı bir gülümsemeyle başını sallıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

"Benimle gelmelisiniz, hanımefendi... şey, Layla," diyor, kaldırımın ortasında karşılaştığımızda ve ben ona sert bir bakış attığımda. Boyd, kısa boylu, simsiyah saçları kısa kesilmiş bir adam. Benden sadece birkaç santim uzun, ama sanki boyu onu günde beş saat çalışmaya zorluyormuş gibi, tuğla gibi sağlam bir vücuda sahip

onu günde beş saat spor yapmaya teşvik etmiş gibi ve diğer erkeklerin aksine, derisinde tek bir dövme bile görmüyorum.

"Nerede o?" diye sertçe soruyorum, eve arabayla mı gitmeliyim yoksa otobüsü mü beklemeliyim diye düşünürken. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diyorum ona ve otobüs durağına doğru yürümeye başlıyorum. "Sean benim MC'den biriyle eve gitmemi istiyorsa, kendisi gelip beni almalıydı."

"O... gelemes."

Bu beni durdurur. Dönüp Boyd'a bakarım. "Neden?"

Boyd gökyüzüne bakar, sonra tekrar bana döner. "Sana bunu söyleyemem. Ama benimle gelmelisin. Döndüğünde seni kulüpte görmek istiyor."

Elimi belime koyarım, şüphelerim artar. "Neden gelmeyeceğini bana söylemedi?"

"Dinle, Layla, kızgın olduğunu anlıyorum, ama kamyonette konuşabilir miyiz? Seni kulübeye geri götürmediğim için dayak yemek istemiyorum. Bu senin güvenliğin için."

"Benim *güvenliğim* için mi?" diye soruyorum, sesim yükseliyor. Boyd'un gözleri yalvarıyor. İyi birine benziyor, kibar ve terbiyeli, ve yamalı üyeler ona sürekli sataşıyor gibi görünüyor, neredeyse ona acıyorum, ama Sean'ın onu gerçekten gönderdiğini nereden bileceğim?

"Sanırım burada bekleyeceğim."

"Lanet olsun." Boyd alnını ovuşturup telefonunu çıkarır. O mesaj yazarken ben otobüsümü beklerim ve otuz saniye geçmeden telefonuma bir mesaj gelir.

PATRONUN

Kamyonete bin, Layla.

Geç kaldın.

PATRONUN

Bir şey çıktı, bu oyun değil. İkinci kez söylemeyeceğim.

İçimden bir ürperti geçer. Şu anda onunla oyun oynanmayacağını biliyorum. Otobüsüm köşeyi dönerken, hala umutla bekleyen Boyd'a bakarım.

"Anlaştık mı?" diye sorar Boyd.

Siktir. "Evet." Ona somurtarak bakıp kamyonete doğru yöneliyorum. "En azından üstümü değiştirebilmem için benim evime uğramalısın." Önlüklerime bakıyorum.

"Çabuk olursan sorun yok. Ax seni doğrudan kulübe götürmemi söyledi."

O arabaya binip motoru çalıştırırken, "Hemen dönerim" diyorum. O park yerinden geri çıkarken pencereden dışarı bakıyorum. Ax'in beni sanki kendi malıymışım gibi birini gönderip almaya gelmesi onun suçu değil. Ama ilk fırsatta bu konuyu onunla konuşacağım.

"Ne demek istiyorsun? Beni kulübe götürmen gerekmiyor mu?" diye soruyorum Boyd'a, duşumu yeni almış, rahat bir kot pantolon, beyaz tişört ve en sevdiğim Chucks ayakkabılarımı giymiş halde. Ayaklarım çok ağrıyor, bu gece topuklu ayakkabı giyemem.

"Fikrini değiştirdi. Burada kalmamızı istiyor, yolda olduğunu söyledi. Dediğim gibi, dayak yemek istemiyorum ve bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde sorgulamıyorum."

"Bu dersi iyi dinle, küçük güvercin." Sean'ın doğrudan bana seslenmesi beni irkiltir. İçeri girdiğini bile duymamışım. Ona dönmek için hızla arkamı dönerim, adamının beni bir paket gibi almasından dolayı zaten sinirliyimdir, ama onu gördüğüm anda öfkem söner ve yerini korkuya bırakır. Onu ciddi ve otoriter gördüm, ama kızgın halini hiç görmedim ve şu anda gerçekten çok kızgın görünüyor. Boyd'a dönünce, nefesim kesildi. Elmacık kemiği çatlamış ve orada bir morluk oluşmuş. Kurumuş kan derisine yapışmış ve yarasının altındaki yanağında birkaç damla taze kan izi var. Ayrıca kirli, boynu ve gömleği kir ve terle kaplı gibi görünüyor. Mutfak lavabosuna yaklaşırken gözlerim parmak eklemlerine kayıyor. Parmak eklemleri yarılmış ve kanıyor.

"Verandada bekle," diyor Sean Boyd'a. "Biz gidene kadar göz kulak ol." O anda gözlerinde daha önce görmediğim bir şey fark ediyorum. Sanki günün dehşetini orada tutuyormuş gibi. "İşyerini aramalısın. Sen gelmeyeceksin," diyor bana.

Tartışmaya bile girmiyorum, sadece başımı sallıyorum, çünkü şu anda Sean'ın gözlerindeki bakışla tartışmak imkansız.

Boyd da tartışarak zaman kaybetmez; sadece başını sallar ve Sean ellerini temizlemeye başlarken çıkar. Neden gelmediğini anlamaya başladıkça nefesim hızlanır. Belli ki gelememişti ve muhtemelen bilmek istemeyeceğim bir kulüp işi ile uğraşıyordu.

Sean yanımdan geçerken gözlerini benden ayırmıyor ve koridordan geçerek banyoma doğru ilerliyor. "Sonra konuşuruz," diyor sadece.

Kafamda sessiz bir savaş sürerken birkaç saniye bekliyorum. Sean'ın dövülmüş ve kirli bir halde kapımdan içeri girdiğini gördüğüm anda kalbim durdu ve şu anda en son umursadığım şey onun randevusunu kaçırmaması. En son yapmak istediğim şey olanla mücadele etmek. Tek yapmak istediğim ona gitmek, güçlü kollarına sarılmak ve onun iyi olduğundan emin olmak, tıpkı dün gece onun benim iyi olduğumdan emin olduğu gibi.

Hızla banyo kapısına doğru ilerliyorum. Kapı tam olarak kapalı değil ve içinden bir parça ışık sızıyor. Kapıyı itip açtığımda, Sean lavabonun önünde duruyor. Sırtındaki kasların gerginliğinden onun gergin olduğunu anlayabiliyorum. Yaralarını kontrol ederken su akıyor. Aynadan omzunun üzerinden bana bakıyor. Çamaşır dolabından temiz bir bez aldıktan sonra, gözlerim onun vücudunu yeterince hızlı dolaşamıyor. Sean'ın çıplak vücudu tamamen ortada ve o, dikkate alınması gereken bir güç. Gergin ve kaslı, terle kaplı, yüzünden kan damlıyor ve o hayalet gibi gözlerle bana bakarken en ufak bir utangaçlık göstermiyor. O inanılmaz. Benim gladyatörüm.

Ona uzanıp dokunmak için can atıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Layla

Ona yaklaşıp bezi uzattım, o da bezle sıcak suya tuttu, musluğu kapattı ve yüzünü yıkamaya başladı. Yaraya dokunduğunda tısladı ve yara daha önce olduğundan daha fazla kanamaya başladı.

"Derin görünüyor," diyorum.

"Sorun yok," diye homurdanıyor, bezi tekrar suya batırıp sıkıyor.

"Dikiş atılması lazım."

"Hayır, şimdilik bunun için endişelenme." Sesi alçak ve kararlı.

Artık kendimi tutamıyorum — elimi sırtının ortasına koyuyorum ve tüm vücudum, onun teninin benim tenimin altında hissettiğim dokunuşuyla canlanıyor.

"Bu bedenler ne?" diye soruyorum, parmaklarımla dövme desenlerini izlerken.

Sean aynadan bana tekrar bakıyor. "Onlar benim geçmişimin bedenleri."

Dokunuşumla kaskatı kesilirken, kan yavaşça yanağından ve sonra boynuna doğru akıyor. Önüne geçmek için hareket ettiğimde, kolunu aşağı doğru kaydırırken bana yer açmak için geri çekilir. Banyo ışıklarının yumuşak parıltısında, penisinin sertleştiğini ve benim için hazır olduğunu görebiliyorum. Hem büyüklüğü hem de mükemmelliği ağzımın suyunu akıtıyor.

"Ve bugün, o yığına başka cesetler ekledin mi?" Sorum bir fısıltıdır.

"Evet dersem, bu seni nasıl hissettirir?" Zümrüt yeşili gözleri, sanki gerçeği söylemeyeceğimden korkuyormuş gibi, cevabımı beklerken benimkileri arar.

Kalbim durur ama aynı zamanda hızlanır. "Nedenini bilmek isterim," diye cesurca cevap veririm.

Sean eğilip beni öper. "Çünkü onlar insanlık için birer yük ve ölmeleri gerekiyordu." Sesi kalın ve pürüzsüzdür. Kesindir.

"Bunu nasıl haklı çıkarabilirsin?"

Konuşurken ellerimi kaldırıp sıkıca tutar. "Bir grup erkeğin bir kıza taciz ettiğini, ona uyuşturucu verip, önüne koydukları her sikle sikişecek kadar kafasını bulandırdığını, sonra da onun gibi insanlara yardım etmeye çalıştığımız kliniklerimizden hırsızlık yaptığını izliyorsun. Sonra da onun bedenini ve ruhunu satarak kazandığı tüm parayı kendilerine saklıyorlar. Bunları izleyip sonra bana o kız acı çekerken o adamların yaşaması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Ona bakıyorum. "Ben... yapamam."

"Savaşta, böyle bir adamı öldürmek için bir saniye bile tereddüt etmeyiz, ama sokakta, yasa bunu yapmamızı yasaklıyor."

Yutkunarak, bununla yaşayabilir miyim diye karar vermeye çalışıyorum. "Tereddüt etmemelisiniz." Hiçbir şey hissetmemem beni şaşırtıyor.

Artık onun birinin hayatını aldığından şüphe duymadığım için ona farklı bakıyorum — ve sadece bu da değil, onu anlıyorum. Tekrar ona bakıyorum. Elimi aşağı kaydırıp parmağımı onun penisi boyunca gezdirirken, o benim için hazır durumda. Kendimi tutamıyorum. Bana karşı titriyor ve adrenalin kanımı dolduruyor. Onun karanlık gözlerine bakıyorum.

"O kızlar bugün bizim rehabilitasyon kliniklerinden birine yatırıldılar. Belki temizlenebilme şansları vardır, belki de yoktur, ama en azından denemeliyiz."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. Onun bakış açısını dinleyince, yaptıkları neredeyse mantıklı geliyor ve şu anda bu konudaki çeşitli gri tonları anlayamıyorum. Sadece onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım var. Ona boyun eğmemek için verdiğim mücadele, onun hakkında öğrendiğim her küçük ayrıntıyla biraz daha azalıyor. Nefes nefese olduğumu duyabiliyorum ve sanki bedenimden çıkmış gibi hissediyorum.

"Sen beni delirtiyorsun, Layla June." Onu içimde hayal etmek bile dizlerimi titretir. Parmak eklemiyle yanağımı okşar.

"Hiçbir zaman istemeyen bir erkeği alıp onu istemeye *zorluyorsun*." Sesi bir fısıltı gibi. "Umursamayan bir erkeği alıp onu umursamaya *zorluyorsun*."

Onun sözleriyle iç çamaşırımın pamuğunda sıcaklık ve ıslaklık birikiyor.

"Ama kendi güvenliğin için bir şey yapmanı söylediğimde beni dinleyeceksin, Layla." Ses tonu, tartışmaya girmeyeceğim türden bir tondur. Ama onun oluşturduğu tehlike beni daha da tahrik ediyor ve artık geri dönüşün olmadığını biliyorum. Kesinlikle mahvoldum. Onun tehlikesini ve onu istiyorum. İkisini ayıran bir sınır yok.

"Gelmediğin için kızmıştım," diyorum yumuşak bir sesle.

Sean bana bakıyor, hala ciddi. "Hayatın boyunca insanlar sana ne yapman gerektiğini söyledi. Ben gerekli olmadıkça bunu yapmayacağım, ama sana bir emir verdiğimde, onu yerine *getireceksin*."

Hayatım boyunca insanlar bana ne yapmam gerektiğini söylediler. Ondan önce sadece bir kişiye karşı kendimi rahat hissetmişim, ama o da artık yok. Onu kaybetme korkusu beni neredeyse ezip geçiyor. Olması gereken düşüncelerle, *gerçekte* sahip olduğum düşünceler arasında mücadele ediyorum.

"Sanki sana aitmişim gibi konuşuyorsun, ama daha birkaç gün oldu," diye fısıldıyorum, hala bunun gerçek olabileceğine inanamıyorum.

Sean'ın gözleri uğursuz, göz bebekleri büyümüş ve vücudundan yayılan ısı ile bakışları beni başımı döndürüyor. Saçlarımı yüzümden çekip alırken, elinin ne kadar kötü durumda olduğunu tekrar fark ediyorum.

Parmak eklemleri şişmiş, kırmızı ve kızarmış. Hâlâ onlara bakarken, eliyle çenemi yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmam için eğiliyor, sanki beni öpecekmiş gibi eğiliyor ama onu durduruyorum ve yaralı elini dudaklarıma götürüyorum. O düzenli nefes alırken, gözlerini benden ayırmadan, kesikleri tek tek öpüyorum. Bitirdiğimde ona bakıyorum, gözlerim onun gözlerini arıyor.

"Geçmişin umurumda değil, seni olduğun gibi istiyorum," diyorum ona, elimi uzatıp yanağını öpüyorum, taze yaradan akan kan dudaklarımı boyuyor, sonra geri çekilip elimi çenesine koyuyorum.

Sean, benim onun her yönünü kabul ettiğimi fark edince gözleri acil ve aç bir ifadeye büründü ve başparmağıyla kanını dudaklarımın üzerine sürdü. Yavaşça elini kaldırdı ve

ilk iki parmağını yüzünden hala damlayan taze kanın üzerinden geçirir. O, kanı her iki yanağıma sürerken, sonra daha fazlasını alıp burnuma, sonra da alt dudağıma sürerken ben donmuş gibi duruyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ve nefesim o kadar sığ ki bayılacağım gibi hissediyorum. Beni kanıyla işaretliyor ve bu hayvani ritüel karşısında boynum kızarıyor.

O, eğilip yaptığı işi analiz ederken kararlıdır. Memnun kaldığında, beni aynaya dönük olarak çevirir ve arkama geçer.

"Şu kadına bak, ait olduğu adamın kanıyla işaretlenmiş." Ben yansımama bakarken, onun derin sesi sessizce duyuluyor. "Ne kadar güçlü olduğuna bak." Derimdeki kan izlerine bakıyorum ve onun beni sahiplendiğini anlıyorum.

Parmaklıklar ardındaki kadın tekrar zihnimde canlanıyor, ama bu sefer o, kadını kafesinden kurtarması için yalvarırken gülümsüyor. Kadına özgürlük kazandırıyor. *Bana da onunla birlikte olduğum kadın olabilmem için güç veriyor.*

Sean, klipsimden kaçan saçımı omzumdan çekip, boynumun dibindeki cildi öpmek için eğildi.

"Zaman benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir sonraki saniye bizim son saniyemiz olabilir. Sen benimsin, Layla. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye fısıldayarak beni kendine doğru çevirip, bana o kadar yakın çekiyor ki, bana bastırıldığında nefesim kesiliyor. Dilimi alt dudağımın üzerine uzatıyorum ve onun kanının tadını aldığımda, beynimin sadist kısmı sevinçle doluyor ve amım zonkluyor.

"Sen benim güçlü olduğumu düşünüyorsun, ama ben güçlü değilim Sean... Ben zayıfım." Sessizce dudaklarını dudaklarıma değdirmesini diliyorum ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine geri çekiliyor ve düşün suyunu açıyor, ama saniyeler içinde tekrar önüme geçiyor ve parmağını yanağımda gezdiriyor.

"Birbirimiz için zayıf olabiliriz, ama birlikte güçlüyüz," diye homurdanıyor, ben gözlerimi kapatıp onu kendime çekerek eski halimin kalan parçalarını döküyorum. "Biz durdurulamayız." Yanağıma öpüyor. "Sarsılmaz." Diğer yanağıma da öpüyor. "Sonsuz."

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz dudakları benim dudaklarıma yapışıyor. Onun öpücüğü beni tüketirken kalbim göğsümde çarpıyor. Sean beni o kadar sıkı tutuyor ki nefes almam zorlaşıyor. Dudakları benim dudaklarımdan ayrılırken inliyor ve dilini zorla sokuyor.

Ağzımın içine, nabız gibi atan ve çılgınca. Sean Hunter tam da kendisi *gibi* öpüyor. Vahşi, ama aynı zamanda çok hesaplı. Kollarımı boynuna doluyorum ve ona doğru itiyorum, dudaklarına inleyerek. Elleri ulaşabildiği her yerimi yoğururken ve beni o talepkar şekilde öperken her şey çok gerçeküstü geliyor. Beni yalıyor, emiyor, ısıyor, kanımda küçük kıvılcımlar yaratıyor ve dilinin benimkine her yumuşak, kasıtlı vuruşuyla beni deliliğin eşiğine sürüklüyor.

Sean, ben onu hevesle öperken dudaklarına daha da yaklaşıyor. Saçımı açıyor ve omuzlarıma dökülüyor. Öpücük sadece bir saniye kadar kesiliyor, o da gömleğimi başımdan çıkarıp yere atması için yeterli bir süre. Sonra tek eliyle sütyenimi çıkarıyor ve banyoyu buhar doldurmaya başlarken onu da yere atıyor.

Hafifçe geri çekilir ve bakışları, doyamamış gibi üstsüz vücudumu yutar. Kendimi tutamıyorum, gözlerim aşağı kayıyor ve parmaklarımı dikkatlice onun sert penisinin yanına götürüyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. Sean eğilip elimi tutuyor ve penisinin ucundan ön sıvı sızarken elimi penisinin etrafına daha sıkı sarıyor.

"*Siktir*," diye nefes verir ve sonra dudakları tekrar benim dudaklarıma yapışır ve çıplak göğsüm onun göğsüne bastırılır, elleri benim ellerimin onun üzerinde yaptığı gibi benim üzerimde hareket eder. Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, birleşebilmemiz için elimi onun penisinden çekiyorum, çaresizce ihtiyaç duyduğum tatlı sürtünmeyi arıyorum. Uyluklarım arasındaki vahşi acıyı, onu ilk gördüğüm andan beri atamadığım ona olan ihtiyacımı yatıştırmak için her şeyi yaparım. İki eli de yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor ve zümrüt gözlerindeki şehvet ve ateşle beni kendine bağlamaya çalışıyor.

"Sen çok güzelsin." Sean'ın sesi derin ve sert, bana bakmak için geri çekilirken gözleri vahşi bir ifadeye bürünür. Ona doğru eğilirim, dolgun alt dudağını ısıtırım, ona acı verecek kadar sertçe.

"Kal... Ben... Henüz öpüşmeyi bitirmedim," diye şakacı bir şekilde fısıldıyorum, bu da ondan bana bir ödül gibi gelen derin bir homurtu koparıyor.

Tamamen kendim olmanın verdiği özgürlük hissi çok rahatlatıcı. Sean bana istediğimi veriyor. Onu o kadar uzun süre öpüyorum ki, artık saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.

Hâlâ beni öperken, tek eliyle kot pantolonumun düğmelerini açar ve külotumla birlikte vücudumdan çıkarır. Birbirine yapışan çıplak bedenlerimiz, şimdiye kadar hissettiğim en büyük coşkuya yakındır. Sonunda öpüşmeyi bıraktığında, nefes nefese ve güçsüz kalırım, sonra elleri kıcıma kayar ve beni kaldırır, bacaklarım beline dolanır ve bizi duşa götürür. Beni duş duvarına dayayıp, üzerimize sıcak su akarken, gücü ortada. "Layla," diye mırıldanıyor, beni öperken parmağını aşağı kaydırıp klitorisimi okşuyor. "Bu ıslak amcığı tatmak için sabırsızlanıyorum."

Başımı geriye eğip inlerim, sonra tekrar gözlerine odaklanırım, istediğimi nasıl elde edeceğimi çok iyi bilirim. Ona birazcık emir vermek, beyninin düşünme kısmının kontrolü ele geçirmesini engeller, her zaman kontrolü elinde tutmak isteyen kısmı, ve işte o zaman rahatlamış gibi görünür.

"Hayır, Sean," diye fısıldayarak adını söylerim. "Sıra *bende*."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sean

Layla, kendi planları olduğu belli bir şekilde, ellerini göğsümden aşağı kaydırıp arkasında duran duş koltuğuna oturur ve yüzünde benim kanımla, o büyük siren gözleriyle bana bakar.

Kontrolü ele alırken elinin benim sikimi saran hissi bile gözlerimi geriye çeviriyor, lanet olsun. Bu kadının her şeyi beni çıldırtıyor. Ona bakarken başparmağımı alt dudağına sürüyorum, bana vermek istediğı her şeyi istiyorum. Bunu hafızama kazıyorum — benim yüzümden kızaran güzel yüzünü. Hayatımın geri kalanında bunu asla unutmayacağım.

"O zaman aç ağzını, küçük güvercin. Sikimi nereye istediğini göster bana."

Dudaklarını ısıyor. "Buraya," diye fısıldıyor ve eğilip dilini sikimin başının üzerinde gezdiriyor. Uzun bakır rengi saçları omuzlarında dağınık bir şekilde duruyor ve güzel pembe meme uçları ortada. Tek istediğim, aklımdan çıkmayan o tatlı amcığın derinliklerine gömülmek. Ama önce, gerginliğimi gidermek için sikimi boğazına sokmam lazım, yoksa onun dar ve ıslak amında beş dakika bile dayanamam. Çok uzun zaman oldu ve o beni çok fazla işkence etti.

Bana bakarken kirpiklerine su damlıyor, gözlerinde kötücül bir parıltı var.

Haklı olmayı seviyorum. Bu kadının benim için yaratıldığını biliyordum. O beni tadarken, önce yavaşça, sonra elimi ıslak saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Sonra, başparmağımla yanağını okşayarak yüzündeki kanımı silerken, gözleri bir anda meraklıdan çaresizce değişiyor. Dudaklarına karşı acı çekiyorum.

ve başparmağımı alt dudağına indirip ağzını açtım, sonra başının arkasına uzanıp saçlarını yumruğumla toplayarak onu sikime doğru ittim. Beni ağzına tamamen alırken hayranlıkla izledim ve kolaylıkla boğazına kayarak diline bastırdım ve inledim.

Siktiğimin mükemmelliği.

Boğazının arkasına çarptığımda öğürür ve ona bakarken yavaşça çekilirim.

"Em," emrediyorum ve o küstahça gülümsüyor ve beni ısırtıyor.

Tıslayarak başımı hayır anlamında sallıyorum ve karşılık olarak eğilip meme ucunu sertçe sıkıyorum. Acı onu daha da tahrik etmiş gibi inliyor, sonra kontrolü ele geçirip parmaklarını penisimin dibine doluyor. Dudaklarıyla beni tekrar kapatan Layla, ikinci kez derin bir nefes alıyor ve inliyor. Koltuğun üzerinde bacaklarını birbirine sıkıca kapatmasını izliyorum.

"*Siktir*," diye nefes veriyorum. "Beni işkence etmekten hoşlanıyor musun? Kalın sikimi ne kadar iyi alabildiğini göstermek seni ıslatıyor mu?" Dilinin sikimin alt kısmında kayarken verdiği hissi seviyorum. Gözlerindeki küstahlık dikkatimi çekiyor, elimi tekrar saçlarına doluyorum ve onu tam istediğim yerde tutuyorum.

"Böyle çok güzelsin Layla... çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Övgülerimden titriyor.

"Evet, benim pis kızım olmayı seviyorsun, değil mi?" Büyük geyik gözleriyle bana ve ağzındaki sikime bakarak başını sallar ve bu manzara karşısında dizlerim titrer. Onun için hızı belirlerim ve sikimin dibinde onun elini benim elimle kaplarım. "İşte böyle..." Onun hissettirdiklerinde kendimi kaybederim.

Ben daha derine girerken o yine benim uzunluğumun etrafında inliyor. Ne kadar iyi hissettirdiğinin farkında değil. *Lanet olası gerçek dışı.*

Beni yutmakla, küçük yalamalar ve inlemelerle beni kızdırmak arasında gidip geliyor, bu da onun da benim kadar boşalmak için çaresiz olduğunu gösteriyor.

Neredeyse tamamen ağzından çıkıyorum ve Layla'nın dili üzerimde kayıyor, sonra beni olabildiğince derine alıyor. Gözleri ateşle dolu, uzun kirpiklerinde su parıldıyor, maskara yanaklarından akıyor. O mükemmel.

"Siktir, keşke şu anda gördüğümü görebilseydin, bu güzel ağız kalın sikimi ne kadar iyi alıyor."

Ama daha fazlasına ihtiyacım var, bu yeterli değil. Hiçbir kadından daha fazlasını istemedim, ama ona karşı, ona yeterince yakın olamıyorum. Onu tatmak, onunla birlikte olmak istiyorum, ama bu duşta bunu yapacak yerim yok. Suyu kapatıyorum, onu koltuğundan kaldırıyorum ve duştan çıkarken bacaklarını belime doluyor. Soğuk bir hava akımı bizi sarıyor ve o nefesini tutuyor. Onun odasına kadar kısa mesafeyi yürürken her yere su damlıyor ve ben yol boyunca onu derin bir şekilde öpüyorum. Onu üstüme alıp yatağa oturuyorum ve penisim onun yarıklarından kayarken inliyorum. O inliyor ve başını geriye atıyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum. Neyim var bilmiyorum ama henüz onu sikmek istemiyorum; onunla geçirdiğim bu ilk anın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

O benim sikimi yutarken, ben onun kalçalarını tutup hareketlerini yönlendirirken, o bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Hayır, buraya." Dudaklarımı işaret ediyorum. "Gel, yüzüme otur Layla."

Alt dudağını ısıırıyor ama hemen dinliyor ve yüzüme oturmak için yukarı çıkıyor. Kalçalarını kavırıyor ve genişçe açıyorum, damlayan amcığı dilimin üzerinde sallanıyor.

"Şimdi işine dön. Ben yemek yerken sikimi em."

Layla nefes nefese, öne eğilip elini sikimin üzerinde aşağı doğru hareket ettiriyor, ağızıyla onu takip ediyor. Sikimi yutarken içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Kendimi kaybettim ve boğazına doğru yukarı doğru ittim, o da boşuldu.

"Aynen öyle. Aferin sana, iyi kız..."

O, ben başka bir kelime daha söylemeden ağızını kaldırıp tekrar aşağı indirir. Sikimin ucu boğazının arkasına çarpar ve ben onun bacaklarını daha da açarken inlerim. Onun şişmiş amcığı, klitorisine sıkı bir şaplak attığımda damlamaya başlar ve o inleyerek beni daha derine emer.

Artık kendimi tutamıyorum; dilim klitorisine dokunuyor. Sırtı kavisleniyor ve ben buna bayılıyorum. Ona bir tokat daha atıyorum, sonra onu işkence etmek için klitorisini ağızıma alıyorum.

"Tanrım, senin amın çok güzel," diyorum ona, o emmeye devam ederken parmağımı içinde gezdiriyorum. Uyluklarını birbirine sıkıştırmaya çalışıyor ve onu çıldırttığımı biliyorum. Buna bayılıyorum. Sonra pes ediyorum ve onu yalayıp yutuyorum.

"Daha fazla," diye inliyor, sonra tekrar sikimi yutuyor, ama ağırlığını tamamen yüzüme vermekte tereddüt ediyor.

"Sana istediğini vereceğim, küçük güvercin, ama önce *oturmalısın*." Onu sıkıca tutup, ağırlığı dilimin üzerine gelene kadar onu kuvvetlice aşağı çekiyorum ve dilimin düz kısmını onun yarıktta gezdiriyorum. "Burada kal." Onu tekrar yalıyorum. *Siktir*. O, şimdiye kadar tattığım en tatlı şey.

Layla, salyası benim penisinize akarken inliyor ve çılgına dönerek amını yüzüme sürüyor. Ben yalarken o emiyor ve ben avuçlarımla kalçalarını tutup amını yüzüme sıkıca bastırırken, tırnakları uyluklarıma batıyor, dilim onun içine gömülüyor.

En tatlısı. Sikim ağzından kayıyor ve o boşalmaya hazırlanırken bana karşı çığlık atıyor. Vücudu titriyor ve ben dudaklarımı klitorisine yapıştırıp sertçe emiyorum. Avucuyla uyluğuma vuruyor ve geriye doğru eğiliyor, amını yüzüme bastırıyor, dilimi sürüyor — ve sikim kıskançlıkla zonkluyor.

"Lanet olsun..." diye çılgınca bağırır.

Dururum.

"Emmeyi bırakmanı söylemedim, Layla," diye homurdanırım ve o itaat eder, geri eğilip ağrıyan sikimi yutmaya devam eder. "Boşalacağım!" diye bağırır. Onu daha sıkı tutarım.

"*Birlikte* boşalacağız," diye emrediyorum ve klitorisini tekrar emiyorum. Böyle devam ediyoruz, ben onun boğazını sikarken o da yüzüme oturuyor ve birlikte kıvranıyoruz.

Saniyeler içinde, onu doruğa ulaştırırken bacakları titrer ve testislerim gerilir.

"Şimdi boğazını spermimle boyayacağım ve sen her damlasını yutacaksın," diyorum.

"Lütfen..." diye yalvarır ve bu beni bitirir. Kalan tek beyin hücrelerini kullanarak, o benim sikimi eliyle bir, iki kez pompalarken, ben de onun güzel amını yalıyorum, sonra boğazına boşalırken onu sertçe ağzına alıp, hala klitorisini emmeye devam ediyor, yüzümü ıslatırken inliyor

Yüzümü ıslatırken. Bu, tutku dolu olduğu kadar, düpedüz pis bir şey.

Layla, ona verdiğim her şeyi yutmaya çalışırken birkaç saniye boyunca boğulur ve öksürür. Dudakları benim sikimden kayarken patlama sesi çıkarır ve nefesimizi toparlarken klitorisine bir öpücük kondururum. Sonra titrer, üzerimden iner ve dönerek, duştan çıkmış ıslak haliyle kollarımın arasına sürünür.

"Hiç..." diye iç geçirir. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Bana bakar, dudaklarındaki gülümseme büyür ve ona bu deneyimleri yaşatan tek erkek olmaktan çok mutluyum.

Yarı kurumuş saçlarını yüzünden çekiyorum.

"Siktir, hiç beklemek istemedim," diyorum ona, umarım anlar. Hayatımda ilk kez, bir kadına duyduğum arzu, boşaldıktan sonra kaybolmadı. Layla ile birlikte bu arzu daha da büyüdü ve ben bunu uzatmak istiyorum.

Dudakları şişmiş ve pembe, ve sadece bu haliyle bile kendimi ona gömmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyorum. Bu düşünceyle sikim tekrar sertleşmeye başlıyor.

Layla elini uzatıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor, sonra parmağını ve başparmağını birbirine sürterek benim kanımla kaplıyor. Onun benim kanımla boyanmış görüntüsü sikimi daha da titretiyor ve bunun için hiç üzülmiyorum.

"Bu iyi, çünkü bunu düzeltmemi beklemek zorunda kalacaksın. Her yerin kan içinde," diyor gülümseyerek.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne? Sen bana ne yapmam gerektiğini söyleyebiliyorsun ama ben sana söyleyemiyor muyum?" diye soruyor. Ayağa kalkıp, kapının arkasından bornozunu çıkarıyor. "Yara bandım var. Bandajlayalım. Dikiş atmakla neredeyse aynı etkiyi gösterir. O yüzden *burada kal.*" O bir saniye banyoya gidip ilk yardım çantasını getirene kadar bekliyorum. Nedenini bilmiyorum ama onu dinliyorum.

O geri geldiğinde, hala sert ve ona hazır bir şekilde yatağın kenarında oturuyorum.

Bacaklarımın arasında durup yüzümdeki kanı nemli bir gazlı bezle silerken sessizdir, ama dudakları

küçük bir gülümseme beliriyor. Yaramı bantlamaya başlayıp, çalışabilmek için başımı eğdiğinde gülümsemesi daha da büyüyor.

"Komik olan ne?" diye soruyorum, o kelebek bandajı açarken.

"Hiçbir şey. Sadece... senin adayın hala benim verandamda, muhtemelen terden sıırıslıklam olmuştur."

"*Siktir.*" Onunla birlikte gülüyorum, kendime bu kadar zaman ve yer kaybettiğim için şok olmuş durumdayım, bu benim yapmayacağım bir şey, ama onunla birlikteyken, sanki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi hissediyorum. Boyd'un burada olduğunu tamamen unutmuştum, ve öğleden sonra güneşinde dışarısı yüz derece olmalı.

"Birkaç dakika daha onu öldürmez. O bir aday, terlemesi onun için iyi olur."

Layla dikkatli bir şekilde çalışıyor, sırtımda çalışmayı planladığı bölgeleri bana anlatıyor, yarayı nazikçe sıkıştırıp bandajlıyor ve ben dinliyorum. Ayrıca, daha sonra bana ne tür yeni bir işkence uygulayacağını anlatmasını da dinliyorum. Görünüşe göre, masajımı kaçırdığım için yoga yapmaya başlayacağız.

Banyo tezgahından telefonumun çaldığını duyuyorum ama aldımıyorum. Duş alıp onu kulübe götürmeden önce birkaç dakika daha böyle kalmak istiyorum. Daha önce hiç bir kadının gevezeliklerini dinlemek ya da günün sonunda konuşacak birini istemedim, ama lanet olsun, şu anda bunun sadece *onu* dinleyecek birini bulamadığım için olduğuna eminim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Sean

FRANKIE

Seni üç kez aradım. İstedğin şeyi buldum.

Ve bunun için bana bir şey borçlu olacaksın. Bu, beni kovacakları bir şey. Neredeyse bir saattir Lush'ta oturuyorum. Kai, sizin geleceğinizi söyledi.

Kai'nin Lush'a gideceğimizi söyleyen mesajını açarak iç çekiyorum. Frankie'ye cevap vermeden önce ona kısa bir mesaj gönderiyorum.

Sakin ol. Otuz dakika içinde orada olacağım.

Lanet olası polisler. Şerif yardımcısını maaşlı çalıştırmak faydalı ama Layla beni bantlarken durmadan beni arayıp mesaj attı, yine de beklediğim polis robot resmini aldığını duyduğuma sevindim. Layla annesinden bahsederken yüzündeki hüzünlü ifadeyi görünce, onun anne babasını öldüren pislği bulmak için biraz daha acele etmem gerekti. Polis hiçbir sonuç alamadı ama bana ve kulübüme hesap vermek zorunda kalacaklar. Onu yakalayana kadar rahat etmeyeceğim. Layla annesinden bahsederken gözlerindeki ifadeyi görüyorum. Babamı düşündüğümde ben de öyle hissediyorum, sanki bir parçam kaybolmuş gibi. En azından onu kaybettiğimde kulübüm ve annem vardı. Layla'nın kimsesi yoktu ve bir kızın asla bilmemesi gereken babası hakkındaki tüm sırları öğreniyordu.

Anlaşılan, kardeşi ona pek aldırış etmiyor. Aslında, ona bunu söylemem ama, biraz kendini beğenmiş bir pislik gibi geliyor bana.

"Sen kulübe geri dönebilirsin, ben Lush'a gidiyorum," diyorum Boyd'a. Şu anda Layla'nın mutfağında duruyor, yüzü kıpkırmızı ve ter içinde. Bir saatten fazla bir süre güneşin altında verandada durmak onu kavurmuş. Onunla dalga geçmek için kıpkırmızı koluna hafifçe vuruyorum.

"İyi fikir." Layla basit siyah bir yazlık elbiseyle koridordan gelirken, Boyd yüzünü buruşturur.

"Amber'ı aradım, benim vardiyamı aldı. Bir dahaki sefere ben onun vardiyasını alacağım..."

Sözlerini bitirmesine bile izin vermedim. Kendimi tutamadım. Kollarımı ona doladım ve onu öptüm, Boyd ise "*kahretsin*" diye mırıldanarak verandaya geri döndü.

"Tanrım, seni burada eğip becermek istiyorum. Lanet olası *elbise*." Poposuna vuruyorum, belki biraz fazla sert, çünkü ses yankılanıyor ve Layla beni itiyor - Boyd'un duyacağından endişeleniyor, eminim - ama nefesinin ilk başta kesilmesini kaçırmıyorum ve şimdi o sese bağımlı oldum. Ona bağımlıyım ve vücudum onu tamamen benim yapmak için sınırında bekliyor.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, sorumluluklarımı bir kenara bırakma isteği duyuyorum. İkimizin de üzerindeki tüm giysileri çıkarıp, günlerce onun içinde yaşamak istiyorum. Telefonum cebimde tekrar titreyerek beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Layla soruyor. Ben Kai'ye hızlıca mesaj atıp, şehir dışındaki bir yerde buluşup birlikte Lakeside'a gitmemizi söylüyorum. Benimle güvende olacağını biliyorum ve onu geride bırakmak istemiyorum. Ayrıca şehir dışındaki Disciples kulübünde bizi arayan K6'lılar olmayacağını da biliyorum. Ona bakıyorum, cevabı zaten biliyorum ama yine de soruyorum.

"Hiç striptiz kulübüne gittin mi?"

Layla'nın evinden Lush'a giderken paranoyak Frankie'den bir mesaj daha gelir. Layla ve ben eski

restore edilmiş depoya girerken, havada duman kokusu ucuz parfümle karışmış olarak asılı kalıyor. Dışarıdan bakıldığında sade siyah tuğladan yapılmış, kapısının üzerinde pembe bir tabela var. Bu gece burası tıklım tıklım dolu ve yumuşak bir neon ışığı geniş açık odayı aydınlatıyor. Bir uçtan diğer uca uzanan bir sahne, mekana doğru kıvrılarak uzanıyor. Etrafında tabureler var ve zeminde rahat deri koltukların etrafına dağılmış masalar var. Layla'nın gözleri, şehvetli müzik çalarken fal taşı gibi açılmış ve her şeyi açık bir merakla izliyor. Üç kız sahnede kendi yerlerinde dans ediyor, hepsi de çeşitli şekillerde çıplak.

Layla'ya bakıyorum ve kafasından tam olarak ne geçtiğini merak ediyorum, bir saniye bile olsa onun kafasının içine girebilmeyi diliyorum, çünkü daha iyi bilmesem, bu yerin onu neredeyse tahrik ettiğini düşünürdüm.

Barda iki düşük rütbeli Disciples üyesi var — bekçi köpekleri. Birini tanıyorum, bu yüzden ona Layla'ya macera yaşatmak için burada olduğumuzu söylüyorum. Onu takdirle süzerken gülümsüyor ve dişlerini kırpırmamak için kendimi zor tutuyorum, ama Kai araya girip kolunu omzuma atıyor.

"Sakin ol, aşk çocuğu. Başka sefere." Kocaman bir gülümsemeye omzuma vuruyor. Kendini çok rahat hissediyor. "Trina ve Ellie'yi bulacağım. Çabuk halledeceğiz."

O gülünce ona homurdanırım.

Kulübe girer girmez Frankie karşımda belirir. Layla, şerif yardımcısını gördüğü anda gerginleştiğini hissediyorum. Bir an ona bakar, sonra yüzü yumuşar.

"Bayan Monroe," diye selamlar. O anda Layla'yı *neden* tanıdığını anlarım ve onun için taş gibi kalbim göğsümde sıkışır. Şerif yardımcısı olarak muhtemelen ona ailesini haber vermek zorunda kalan kişi oydu. O zamandan beri onu gördü mü acaba?

Elini daha sıkı tutuyorum, vücudunun biraz gevşediğini hissediyorum. "Şerif Yardımcısı Steadman." Kai gülümseyerek Layla'nın omzunu sıkarken, ona kısa bir gülümseme atıyor. Her zaman doğru zamanda doğru yerde olan biridir, bunu kabul etmeliyim.

"Hadi güzel kız, bir şeyler içip oturacak bir yer bulalım." Layla gülümser, gözlerinde heyecan vardır. Tanrım, o muhteşem.

"Tabii." Bana bakar.

"Git sen. İşimi bitirince seni bulurum." Onu hafifçe öperim ve sonra o ve Kai'nin bara doğru yürüdüklerini izlerim. Onunla güvende olduğunu biliyorum.

Frankie'ye bakıyorum. Sormaya cesaret edemediği soruları görüyorum: neden bu bilgiyi aradığımı ve onunla ne yapacağımı.

Layla duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, "Bir daha sakın beni kapıda öyle kesme," diyorum. Karanlık bir köşeye doğru başımı sallıyorum ve o da beni takip ediyor. "Seninle konuşmaya hazır olduğumda, seni bulurum," diye tekrar ediyorum.

"Üzgünüm. Siktir." Elini çenesine götürdü. "Burada seninle buluşmak beni geriyor dostum."

"Rahat ol. Burası senin yetki alanın bile değil. İhtiyacım olan şeyi aldın mı?" diye soruyorum, doğrudan konuya girerek. Frankie ceketinin cebine uzanıyor. Görevde değil ve sivil giyiniyor ama burada beklerken neden gergin olduğunu anlayabiliyorum. Sivil giyinmiş olsa bile, komşu ilçeden tutukladığı birine rastlayıp rastlamayacağını asla bilemez.

Katlanmış bir kağıt parçası çıkarır ve avucuma sıkıştırır. Henüz ona bakmıyorum. "Tanrım. Kağıt mı? Ne bu, 1999 mu?"

"Dijital iz bırakamayacağımı biliyorsun, Ax." Dosyada bulduklarını bana anlatıyor.

"Layla'nın annesinin sonradan akıllarına geldiğini düşünüyorlar. Güvenlik kameraları çalışmıyordu ama hayatta kalan kasiyer, silahlı adamın onu öldürmek istemediğini söyledi..."

Davayla ilgili olabileceğini düşündüğü diğer her şey hakkında birkaç dakika daha konuşuyoruz, ama başka bir grup erkek tuvalete gitmek için yanımızdan geçerken, Frankie'nin burada olmaktan çok tedirgin olduğunu anlayabiliyorum.

Omzuna hafifçe vuruyorum.

"Tamam, anevrizma geçirmeden buradan defol git."

O da başını sallar ve ben sözlerimi bitirmeden kalabalığın içinden hızla uzaklaşır. Etrafımda kimse kalmaz, ben de dönüp eskizimi çıkarırım. Bu adamı hiç görmedim. Kırklı yaşların sonlarında, sakallı ve siyah saçlı. Geniş çenesi ve derin gözleri var, sağlam görünüyor. Ama en dikkat çekici özelliği, boynunun yanındaki joker oyun kartı dövmesi. Bu pisliğin yüzündeki her özelliği ezberliyorum

yüzündeki her özelliği ezberledikten sonra kağıdı ceketimin cebine sıkıştırıp Kai ve Layla'yı aramaya gidiyorum.

Gözlerim kalabalıkta kızımı arıyor. Burada muhtemelen yüzlerce kişi var ama gözlerim hemen Layla'ya takılıyor. Margarita içiyor ve önündeki dansçıyı hayranlıkla izliyor. Kai dönüp bana sırtarak iki parmağını da yukarı kaldırıyor. Kafamı sallayıp bara dönüp bir içki alıyorum ve beklerken onu biraz daha izliyorum. Güzel yüzünde bir gülümseme var ve bakır rengi dalgalı saçları omuzlarının kıvrımlarından aşağıya doğru uzanıyor. Burası çok sıcak olduğu için sırtındaki kalın, ateşli saçlarının ağır perdesini kaldırıyor ve sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissedebiliyormuş gibi, omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. Yanakları kızarmış ve pembe neon ışıkların altında parlıyor.

Tek istediğim, o lanet elbiseyi o çekici kalçalarının üzerine çekip, barın ortasında ona sertçe girip çıkmak...

"Selam Ax." Layla'yı sikme hayallerimden, kulüpte daha önce gördüğüm sarışın bir kız tarafından alıkonuluyorum.

"Trina." Ben sormamama rağmen adını söylüyor.

"Selam," diyorum, Layla'ya bakarak. Şu anda beni dikkatle izliyor ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştığı belli.

"Şey... Sadece bilmeni istedim, eğer vaktin varsa, benim de vaktim var." Trina omuz silkiyor ve yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. O gülümseme başka bir hayatta benim için işe yarayabilirdi. Onun bir ünü olduğunu biliyorum ve onunla "vakit geçirmemiş" tek kişi ben olabilirim.

Beni daha iyi duyabilmesi için eğildim, sadece nazik ve net olmak için.

"Beni bir kadınla buraya gelirken gördün mü?" diye soruyorum.

"Evet." Layla'yı omzumun üzerinden gözleriyle süzer. "Ama şu anda onunla birlikte değilsin ve parmağında yüzük ya da alyans da görmüyorum. Bir süredir seni düşünüyorum. Seksi olabilir mi?" diye ekler gülümseyerek ve koluma dokunmak için elini uzatır. Elini çekerim. "Belki ondan ayrılmışsındır diye düşündüm, ya da onu da getirebilirsin, o da olur."

Bu kadına ikinci kez bakmazdım, ama bunu ona kendim söyleme fırsatım bile olmadı çünkü Layla çoktan bize doğru yaklaşmaya başlamıştı ve Kai de ona yetişmek için koşturuyordu. İtiraf etmeliyim ki,

Ŗu anda gözlerinde gördüğüm ifadeyi görmek çok eğlenceli, daha önce hiç görmediğim bir ifade.

Kıskançlık.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Layla

Rol yapmanın komik yanı... yeterince uzun süre rol yaparsan, neden rol yaptığını unutursun.

Onun haklı olmasından nefret ediyorum. Ama daha da nefret ettiğim şey, barda Sean'a asılan kadını hemen tanıdığım ve bundan hoşlanmadığım. Kulüp binasının dışında gördüğüm sarı saçlı kadın. Sanki oraya ait değilmişim gibi beni baştan aşağı süzen kadın, şimdi Sean'ın yanında duruyor, elini onun koluna koymuş ve sanki benimle alay edercesine bana bakıyor. Şimdi neden bana öyle baktığını anlıyorum. Onu kendine istiyor.

Kadınların ona nasıl baktığını görmüştüm, ama nedense bu kadın beni çok rahatsız etti. Beni küçümsediği ve hafife aldığı için, onların durduğu yere gidip Sean'ı öpmek istiyorum. Onun önünde Sean'ı sahiplenmek istiyorum. Belki bu sağlıklı bir davranış, ama kaçınılmaz ve ben çoktan harekete geçtim bile.

Kai ile birlikte kalabalığın içinde oturup, o kadının cesurca her şeyini ortaya koymasını, kendine güvenle kalabalığa öpücükler yağdırmasını izledikten sonra sırtım terden ıslanmıştı. Onun cesaretine hayran kaldım, hatta saygı duydum. İlk kez striptiz kulübüne gittiğimde böyle hissedeceğimi hiç beklemiyordum. Eğleniyordum, ama şimdi bu kadına Sean Hunter'ın yasak bölge olduğunu göstermeye hazırım.

Birbirlerine ne dediklerini duyamıyorum ama ben yaklaşırken, sanki Sean'la buraya ait değilmişim gibi, yine baştan aşağı beni süzdü. Yemin ederim, gözlerinde kötücül bir parıltıyla bana "*sürtük*" diyor. Onunla birlikteysem, biraz daha kalın derili olmam gerekeceği açık, çünkü kulüpte takılan bazı kadınlar acımasız, kötü ve bencil görünüyorlar. Ve bu kadın kesinlikle öyle.

Sean ile aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan ellerimi onun beline doluyorum, bir görevim var. Daha önce hiç böyle kıskançlık hissetmemiştim ve bundan hoşlanmıyorum. *Bana ne oluyor böyle?*

"Fikrini değiştirirsen, Sean..." Sesi giderek azalır.

"Değiştirmeyeceğim." Ona bakmıyor bile ve itiraf etmeliyim ki, onu reddetmesi beni biraz memnun ediyor.

"Trina!" Kai arkamdan seslenir, ona kolunu dolayarak bize bakar. "Seni arıyordum..."

"İşin bitti mi?" Sean'a soruyorum, ona doğru başımı sallayarak.

"Bu iş değil," diyor ve beni derin bir öpücükle öpüyor. "O tam bir baş belası, hep kulüpte. O kadınların çoğu sadece birinin karısı olmak istiyor. *Herhangi birinin* karısı."

"Ve ben de birdenbire ortaya çıkan yeni kızım, bu yüzden hepsi benden nefret edecek mi?"

"Öyle bir şey," diyor dürüstçe, kulüpte şehvetli müzik çalarken bana daha sıkı sarılır. Az önce içtiğim margarita kanımı ısıtırken ritim içimde yankılanıyor. "Ama o kadınların hiçbiri önemli değil. Belki anlaşılmadıysa, ben sadece seni görüyorum, küçük güvercinim."

Sözleri beni sararken, Sean kulağıma gülerek, elleriyle kalçalarımı okşarken göğsüm sıkışır.

"Trina kulübümüzdeki neredeyse herkesle yatmış. Onun için endişelenmeye değmez."

"Mmmm, *seninle* birlikte olmadığı sürece endişelenmiyorum?" diye soruyorum, alkolün etkisiyle normalde olduğumdan biraz daha konuşkanım.

"Asla, ama kızımın kıskanç olmasını sevmiyorum," diyor, sesini alçaltarak kulağıma fısıldıyor.

"Ben... kıskanmıyorum," diye nefes veriyorum, ama bu daha çok inilti gibi geliyor çünkü kalçalarım onun avuçlarını doldururken o onları sıkıca sıkıyor ve dudakları boğazımın uzunluğu boyunca geziniyor.

"Bence sen küçük bir yalancısın. Bence buradaki başka bir kadına dokunduğumu düşünmek bile seni çıldırtmaya yetiyor. Ve biliyor musun?" Parmak uçlarıyla dış uyluklarımdan elbisenin eteğine kadar dokunuyor ve garip bir şekilde, onun bana dokunduğunu kimsenin görmesi umurumda bile değil

Bana dokunmasını umursamıyorum. Aslında, dudakları benim dudaklarıma değdiğinde, bu onun hareketlerini daha da ateşli hale getiriyor.

"Ne?" diye soruyorum, o alt dudağımı dişlerinin arasına alırken.

"Kıskanç olman, benim olmana bir adım daha yaklaşman demektir." Canlı yeşil gözlerinin derinlikleri eğlenceyle parıltıyor. "Çünkü sana deli gibi aşığım, Layla." Orta parmağının ucu, elbisenin üzerinden meme ucumu okşuyor. "Ve sen henüz itiraf etmesen de, benim için aynı şeyi hissettiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Onun sözleri, şu anda bizi izleyen herkesin, özellikle de Trina'nın düşüncesi ile birleşince, kanımda küçük kiraz bombaları patlatıyor. Geri çekilip ona bakıyorum, gözlerinde ve bana bakarken gözlerinin arzuyla dolmasına kendimi kaptırıyorum.

"Beni *burada* sikmeni istiyorum. Hemen şimdi," diye fısıldıyorum, güçlü, sert vücuduna yaslanarak, ellerimi kalçalarının üstüne kaydırıp onu bana sıkıca sarıyorum. "*Lütfen...* Sean," diye fısıldıyorum, bana söylediği gibi yalvararak.

Cevabı kulağıma düşük bir homurtu olarak geliyor ve farkına varmadan, onunla birlikte striptiz kulübünün zemininden karanlık bir koridora doğru ilerliyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Layla

"*Siktir*, kadın," Sean beni kulübün en yakın kadınlar tuvaletine iterek inliyor. Duvarda yumuşak bir ışık veren siyah aplikler var ve kulüpten gelen müzik odaya pompalanıyor. Striptiz kulübünün tuvaletinin nasıl olması gerektiğini hayal ettiğim gibi görünmüyor. Her şey açık renkli mermerden yapılmış ve en uçta iki lavabolu geniş bir tezgah var. Burası daha çok lüks bir oteli andırıyor ve etkileyici derecede temiz. Sean arkamızdaki ağır ahşap kapıyı kilitlemek için harekete geçiyor, ama ben başımı sallayıp elimi uzatarak onu durduruyorum.

"*Hayır*. Kilitleme," diyorum, nefes nefese ona bakarak.

Tereddüt etmeden ellerini uyluklarımdan aşağı kaydırıp beni kaldırıyor ve mermer tezgaha doğru götürüyor. Sonra beni yere indirip siyah elbisemin üstünü aşağı çekerek ağrıyan göğüslerimi serbest bırakıyor.

Başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu sıkıca kavrar ve ben inleyerek bacaklarımı beline dolarım.

"Yakalanma fikrini seviyor musun?" diye soruyor, beni tekrar sıkıştırıyor, o kadar sert ki inliyorum, sonra eğilip meme ucumu diliyle okşuyor.

"Evet..." diye itiraf ediyorum. Tanrım, yargılanma korkusu olmadan istediğimi söylemek ne kadar da güzel.

"Mmmm..." diye meme ucuma doğru mırıldanır. "Yaşadığın bu kafesi mahvetmek için sabırsızlanıyorum." Fısıltısı o kadar şehvet dolu ki, kendimi güçlenmiş hissediyorum.

"Mahvet... beni mahvet. *Lütfen*," diye yalvarıyorum, dudakları benimkilere yaklaşırken.

Sean beni geriye doğru kaydırır, başım aynaya yaslanır, sonra elbisesini kalçalarımın üzerine çıkarır.

"Seni pis kız," diye mırıldanıyor, diz boyu eteğimin altında külot giymediğimi görünce. "Topuklu ayakkabılarını tezgahın üzerine koy. Bu daracık amcığın ne kadar ıslandığını göster bana," diye emrediyor, geri çekilirken beni izliyor ve ben hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Sean kot pantolonunun kemerini çözüp sert sikini serbest bırakırken, bana yansıyan arzusu neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Başımı aynaya yaslayıp onun dediğini yapıyorum, bacaklarımı açıyorum, genişçe açıyorum, kendimi ona sunuyorum. Gözleri çılgına dönüyor, sanki benim kadar dayanamıyormuş gibi. Avucuna tükürdüğünü ve kendini okşamaya başladığını izliyorum. Kendi sikini okşayan büyük, dövmeli elinin ham erkekliği o kadar tahrik edici ki, bu manzarayı görünce ağzım sulanıyor.

Bacaklarımı daha da açıyor ve ben de kalan azıcık çekingenliğimi kaybediyorum, bacaklarımla oynayarak ona bir gösteri sunuyorum, bacaklarımı hafifçe kapatıp sonra daha da açıyorum. İlk parmağını ıslaklığımın içine kaydırıp sonra yukarı çekerek ağzıma sokarken nefesini tutuyor. Yanaklarımı parmağının etrafında boşaltıp emiyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarken dilimi onun penisi gibi parmağına sürüyorum. İçimde yabancı ve ham bir şey uyanıyor. Durdurulamaz bir şey. Hiç anlamadığım karanlık bir ihtiyaç. Ama onunla birlikteyken tamamen kendim olabiliyorum.

"Sean, sikine tüküreyim..." diyorum ona.

Çıkardığı ses ve bana attığı bakış, şu anda ondan istediğim her şeyi alabileceğimi söylüyor ve bunu itiraf etmek çok özgürleştirici, çünkü sabırsızlanıyorum.

Başparmağını sikinin başının hemen altındaki boşluğa kaydırıyor. "Tam buraya," diyor. Sean başını geriye yaslarken öne eğilip tükürüyorum ve o da kendini bir kez, sonra iki kez okşayarak benim tükürüğümü üzerine sürüyor.

Yüzümü ona bakacak şekilde yukarı doğru çeviriyor. "Seni sikerken gözlerin burada kalsın," diye emrediyor, bir koluyla belimi kavrayarak beni kendine çekiyor ve sikinin başını ıslak amıma hizalıyor. "Sonra seninle yavaş yavaş ilgileneceğim, Layla. Hak ettiğin şekilde sana tapınacağım, defalarca..."

O ilk santimi yavaşça içime soktu ve gözlerim neredeyse geriye devrildi. Sürtünme yoktu, ama o kadar büyüktü ki, etrafında gerildim.

"*Siktir*," diye derin bir inilti çıkar, alt dudağını dişlerinin arasına alır. Bu hızda, o bitirmeden yıldızları görecek ya da bayılacağım gibi hissediyorum. Sırtım duvara tekrar tekrar çarpıyor. Hızlı ve sert, Sean.

beni sikiyor, her seferinde içimdeki bir yeri vurarak amımı onun kalın sikinin etrafında sıkılaştırıyor.

Kapının sesiyle gözlerim açılıyor, ama Sean durmuyor, hatta omzunun üzerinden bir kadının gözlerime çarptığını fark etmiyor bile.

Trina.

Şok içinde duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış, önündeki manzarayı izliyor. Topuklarım ayaklarımdan sarkmış, bacaklarım onun beline dolanmış, Sean beni tutuyor. Kot pantolonu, beni acımasızca sikmesine izin verecek kadar aşağı inmiş, benim amcığımın onu sıkıca kavramasına karşılık, şehvetli ve derin inlemelerle karşılık veriyor. Gözlerimi ondan ayırmadan kulağına fısıldıyorum. "Adımı söyle Sean," diye ikna ediyorum, o beni sikinde zıplatırken ona daha sıkı sarılıyorum. Trina'nın elleri ağzına uçuyor. Utanmam gerekirdi. Seksin sadece bir erkek ve bir kadın için özel bir şey olduğu öğretildi bana ve başka bir hayatta bu durumdan dehşete düşerdim. Ama burada Sean'la? Ben buna kendimi bırakıyorum.

"Layla," diye homurdanarak beni sikiyor. Trina'ya son bir kez sırtarak bakıyorum, sonra gözlerim kapanıyor ve o benim inlemelerimi duyunca banyodan çıkıp gidiyor. Bizi yakalaması beni bir tür çılgına çeviriyor. Sean hızlanırken, bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle beni tutar ve sertçe çeker. Alt dudağımı dişlerinin arasına alır ve ben inlerim, amım onu sıkıca sararken, gömleğinin altından sırtını tırnaklarımla çizdim, onu incitecek kadar sertçe. O bunu seviyor. Bana acı vererek karşılık verirken, daha fazlasını istediğini biliyorum, saçımı o kadar sert çekiyor ki çığlık atıyorum.

Yer sarsıcı bir orgazm başlarken bacaklarım titremeye başlar. Hiç bu kadar yüksek hissetmemiştim.

"Şimdi sikimi ıslat, Layla," diye emrediyor Sean. "Sen parçalanırken bu dağınık küçük amcığın üzerime damladığını hissetmek istiyorum."

"Sean!" diye bağıryorum.

"Aynen öyle. Lanet olası adımı *haykır*. Bu lanet olası yerdeki herkesin sana kimin sahibi olduğunu bilmesini sağla," diyor Sean ve bir kez daha içime giriyor. İçimde daha da sertleştiğini hissediyorum.

"Sen, Sean," diyorum ona, kendimi bırakırken. "Sen sahibimsin." "*Siktir, Layla...*" *İtme.*

"Benim pis ..." *İtme.*

"Siktiğimin..." *İtme*.

"Kızım." Sonra Sean boşalırken adımı homurdanır ve eli boğazımı kavrar, sıkıca sıkar. İçime boşalırken sıcaklık vücuduma yayılır. Parlak yeşil gözleri benimkilere odaklanır, sonra elinin boğazımı kavradığı yere kayar.

"Benim için giyinmişsin... *benim*," diye fısıldıyor.

Onun penisi titrerken ben orgazm olmaya başlıyorum ve kafamda donuk bir uğultu duyuyorum. Her şey on dakikadan az sürdü ama hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

Tek ses müzik ve nefeslerimiz, ve ben tamamen mahvolduğumu biliyorum. Onu istediğim gibi başka kimseyi istemeyeceğim. Onun her şeyini. Saatlerce, saatlerce onunla, böyle, içimde derinlerde olmasını istiyorum.

Sean geri çekilir ve içimden çıkar, parmaklarını iç uyluklarımdan yukarı doğru kaydırarak spermlerini tekrar amıma itekler ve beni nazikçe öper.

"Bütün benliğim *burada* kalıyor. Daha sonra geri döndüğümde, hala içinden akıyor olmanı istiyorum."

Amım, beni aldığı şekilde zaten hassaslaşmış halde zonkluyor, ama onu tekrar düşünmek daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Onun görmesini sevdin mi?" diye soruyor.

Gözlerimi ona dikeyorum. "Onun olduğunu nereden bildin?"

"Lanet parfümünden. Kız çok fazla sürüyor."

Gölmeye başlıyorum.

"Soruma cevap vermedin," diyor, hala sert olan penisiyle tekrar içeri girerken. İnliyorum.

"Evet, hoşuma gitti," diye fısıldarım.

Sean gülüyor. "Aferin kızıma. Bana itiraf edemeyeceğin hiçbir şey yok. Ne istediğini veya neye ihtiyacın olduğunu bana söylemekten asla utanma." Burnumu öpüyor. "Bu bizim sırrımız olacak."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sean

"Sean!" Büyük kahverengi gözleri kapanır ve yumuşak dudakları açılır, benim adımla haykırır. Ben onun mükemmel, sıkı, ıslak amını sikerken göğüsleri bana çarparak saf bir huzur sesi çıkarır.

"Onu tanıyorum. Lakeside'lı ve onu Perrytown'da görmüştüm," diyor Kai, iki saat önce Layla'yla seviştiğim anıyı kesintiye uğratarak. Onu düşünmeden duramıyorum. Onu elde ettikten sonra vücudum onu daha da çok istiyor. Kai'nin Lush'tan ayrılmasını bekledikten sonra kulüp evine geri döndük. Layla ve ben salona döndükten yarım saat sonra VIP odasından çıktı, ama Gator hakkında iyi bilgiler elde etmek için buna değdiğini söyledi. Ve onu tanıyorsam, muhtemelen sikini ıslatmak için.

Jake ve ben şimdi onun karşısında bir masada oturuyoruz, o ise ikinci bir monitörde Baylor County polis veritabanını çapraz kontrol ediyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Onların ekibi oradaki kumarhaneye ilgileniyor," diyorum. Onları daha önce geçerken görmüştüm.

"Wretched Souls MC'nin bir parçası." Kai, veritabanında eşleşmeyi beklerken gözleri hızla hareket ediyor.

"Yakaladım seni, pislik." Gülümsüyor. "Alexander Ramos." Kai monitörü bana ve Jake'e çevirerek, birkaç ilçe ötedeki Lakeside kasabasından eski sabıka fotoğraflarını gösteriyor.

"Dövmeleri yakasıyla örtülüyor." Kai boynunu işaret eder.

"Öyle görünüyor," Jake masanın diğer tarafından ekler.

"Şimdi tek bilmemiz gereken, Wretched Souls'un bir üyesinin Atlanta banliyösünde kiliseye gidenleri neden vurduğu."

Ben de başımı sallayarak, grenli fotoğraftan sabıka fotoğrafına ve çizime bakarım.

Kesinlikle o.

"Haklısın. Bu hiç mantıklı değil, onların ekibi genellikle o tarafa gitmez." Çenemi ovuşturarak durumu anlamaya çalışıyorum.

Kai bilgisayarı kapatır, ayağa kalkar ve sigara yakar. Uzun bir nefes alır. "Yaklaştık. Onu bulacağız." Jake'e bakar, sonra tekrar bana döner. "Mason'ı da aramaya dahil edebiliriz. Nic dışında odaklanabileceği bir şey olur."

Ona başımı sallarım. "Aferin. Mase'den bahsetmişken, bu gece ne buldun?" Konuyu değiştiririm.

"Senin sikini yalamam dışında," Jake gülererek sandalyesine yaslanır.

"Tanrım," diye mırıldanırım. "Bizi bu konuşmadan kurtar."

"Öpüşüp anlatmam." Kai nefes verirken sırtıttı. "Ama konuştuğum kız, hem Lush hem de Lavish'te çalışmış ve Gator'ı görmemiş. Aylardır bir kez bile görmemiş, bu da başlı başına bir tehlike işareti. Eskiden neredeyse her gece oraya gidermiş."

"Ve Jesse ile konuştum." Jake, Savannah K6ers'ın liderinden bahsediyor. "Onlarla aramız iyi. Yakaladığımız adamlar kendi ekibinden çalışıyordu. Evde bulduklarımızı ona anlattığımda, kızların paylarını ve sattıkları malları eksik verdiklerini fark etti. Bize iyilik yaptığımızı söyledi. Elimi sıktı ve teşekkür etti." Jake gülmeye başlıyor.

Ayağa kalkarım. "O zaman bu gece gidebiliriz."

"Evet, herhangi bir misilleme olmayacak, ama Jesse bir dahaki sefere *onun* bölgesine girdiğimizde ona haber vermemizi söyledi." Jake sırtıyor.

Gülüyorum. Çok komik. "Birisi ona Bleaker'ın bizim bölgemiz *olduğunu* hatırlatmalı. Bir anlaşmamız var. Kliniklerin beş blok çevresinde iş yapmıyorlar."

"Başka bir gün kardeşim," diye araya girer Jake. "Bu olayın tozu dursun, biz de gözümüzü açık tutalım."

Başımı sallayıp Layla'yı aramak için kapıdan çıkarım. Annemle birlikte masada oturmuş canlı müzik dinliyorlar ve boynuna öptüğümde irkilir, sonra vücudunun gevşediğini hissederim.

"Bugün çok uzun bir gün oldu. Tek istediğim seni bir yere götürüp çıplak görmek," diye kulağına fısıldayarak kollarımı ona doladım.

Yüzünü bana doğru çevirir, sanki aklında kötü bir plan varmış gibi.
"Belki. Ama saat daha on bir ve sırtının ağrıyor olduğunu biliyorum, bu yüzden önce sen, Çavuş, benim olacaksın."

OTUZ ALTI.

Sean

"Ciddi ol!" Layla omzunun üzerinden bana bakar ve başının üstüne uzanarak irademi sınar.

Güneş selamlaması. Lanet olası gece yarısı. Bu terimi, kulüpten onun evine döndüğümüzde öğrendim. O, rahatlamak için onunla yoga seansı yapmamız gerektiğini ısrarla söyledi. Uykuma yardımcı olacağını söyledi. Sırtımdaki gergin kasları gevşetmeye yardımcı olacağını söyledi. Ama o, insanlık tarihinin en küçük, en dar siyah şortuyla karşımda duruyor ve bu aslında tam tersi bir etki yaratıyor. Buna küçük siyah bir sütyen üstü ve güzel yüzünü saran saten bir fular ekleyin, onun rutiniyle zarifçe hareketlerini izlerken kaslarım her saniye daha da gerginleşiyor. Oturma odası açık ve o, "ambiyans" dediği şeyi yaratmak için mumlar yakmış.

Şaşırtıcı bir şekilde, pozları yaparken çoğunu hiç zorlanmadan öğrenebiliyorum ve bu gerçekten de beni rahatlatıyor. Zarif bir şekilde mi yapıyorum? Hayır, tabii ki. Ama bunu sadece boxerimle yapmamı istediğini düşünürsek, oldukça kolay geliyor — enerjimin akmasına izin vermekle ilgili bir şey. Neredeyse çıplak olmanın nasıl yardımcı olacağına şüpheliyim, ama bu noktada, mum ışığında onun bu şekilde hareket etmesini izlemek anlamına geliyorsa, muhtemelen bana söylediği her şeyi yapardım.

Layla, egzersizimizi bitirirken derin bir nefes alır ve kollarını tekrar başının üzerine kaldırır. Onu takip ederek, omzundaki güvercini, omurgasının kıvrımını ve üstünden dışarı çıkan asmaların alt kısmını, altına yazılmış *Yeremya 29:11* ayetiyle birlikte izlerim. Derisine kazınmış İncil ayetleri bile çok seksi.

Hareketlerini akıcı bir şekilde yapar, öne doğru eğilir ve ayak parmaklarına dokunur, sonra tekrar ayağa kalkar ve geriye doğru eğilir. Omurgasının iki yanındaki iki gamze, eğildiğinde daha belirgin hale gelir.

ileriye doğru ve onun lanet olası güzelliğine ve zarafetine hayran olmamak elde değil. Benim dışımda kimsenin görmediğini düşündüğüm zıt yönleri. Artık biliyorum ki, içinden gelen tatlı kırılmalığı korumak için dışı karşı küstah davranıyor, çoğu insanla paylaşmaktan korktuğı tarafını. Ve içinde yaşayan karanlık bir tarafı var, biraz acı, biraz pislik arzuluyor. Onu izlemek bile, bu kadar görevine sadık bir öğrenci olduğum için ödülümü almayı çaresizce istememe neden oluyor.

"Kıçımı izlemeyi bırak da işine odaklan." Omzunun üzerinden geriye doğru bakıyor ve bu beni daha da tahrik ediyor. Bu kadının her şeyinin beni bu kadar cezbetmesine inanamıyorum. Ondan iki adım uzakta durmaya bile dayanamıyorum.

Ona homurdanarak cevap veriyorum ama hareketlerini bir kez daha takip ediyorum, ellerimi ona dokunmak için kasarak kollarımı kaldırıyorum, ama bu plana sadık kalacağıma söz verdim ve en azından sözümün eriyim.

Onu izlerken, adımı onun iz bırakmamış teninin bir yerine karalanmış olarak hayal edebiliyorum ve penisim daha da şişiyor.

Oturma odasının penceresinden dışarısı karanlık. Evi bir tür tepenin üzerinde olduğu için buradan sokak görünmüyor, sadece kendi bahçesi ve komşusunun bahçesinin bir kısmı görünüyor. Pencerele açık ve cırcır böcekleri, Layla'nın televizyonundan çalan ses banyosu döngüsüyle rekabet ediyor.

"Son bir derin nefes," diyor sakın bir sesle. "Ve bu sefer gözlerini kapat," diye ekliyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, tekrar öne doğru eğiliyor, sonra kollarını son bir kez gökyüzüne doğru kaldırıyor.

"Hayır, gözlerimi kapatmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Yine omzunun üzerinden bakıyor, sonra gülümseyerek öne doğru dönüyor. "Uyurken kapatıyorsun."

"Tabii ki, ama ben gerçekten uyumuyorum. Sadece Fort Knox gibi kilitli olan kendi evimde, yastığımın altında silahım varken uyuyorum."

"Sen bilirsin, gözlerini açık tut," diyor Layla, dizinin ve kolunun arasındaki boşluktan bana bakarak. Sırtışı kendini beğenmiş, küstah. Ellerini bir kez daha ayak parmaklarına indiriyor ve yoga şortunu yırtma isteğı beni ele geçiriyor.

Onun arkasına geçip kalçalarını kuvvetlice kavrayarak kendime doğru çekiyorum. Onu daha da sertçe kendime doğru çekerken ve penisim onun kıçına bastırırken o çığlık atıyor ve inliyor.

"Pratik yapmayı bitirmemiştim." Terli boynunun arkasına öpücükler kondururken gülüyor.

"Tamam." Başını geriye doğru eğip onu öpüyorum. "O zaman ikimizi de mutlu edelim, hmm? Ben senin ıslak amını yalarken senin için en uygun pozisyon hangisi olur?"

Layla hiç tereddüt etmez. Benden uzaklaşır, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker ve omzunun üzerinden bana bakar. "Bu kolay. Kedi pozisyonu," der tatlı bir sesle.

"Lanet olası velet," diye bağıriyorum, arkasına geçip elimi sırtından yukarı kaydırarak saçlarından geçip taktığı eşarbtı çözüyorum. Katlanmış kumaşı gözlerinin etrafına yerleştirip göz bağı gibi sıkılaştırıyorum. Nefesi hızlanıyor ve benim sikim anında taş gibi sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana bir ders veriyorum," diye homurdanarak, son bir saattir beni kızdıran o lanet şortun dikişini yumruklayıp ortasından yırtıyorum.

"Sean!" diye bağıırır. "Onları seviyordum!" "Sonuçları, küçük güvercin."

Kıçına sert bir tokat atıyorum ve o da inliyor. Gözleri kapalı olduğu için şu anda her şeyin onun için daha yoğun olduğunu biliyorum.

Aşağıya baktığımda kıçında el izimi görünce "*Siktir* lan" diye içimden geçiriyorum. Uzun bakır rengi saçlarına elimi geçirip üst kısmını yumuşak halının üzerine bastırıyorum, sonra o nefes nefese kalırken kıçını yukarı kaldırıyorum. Oturma odasının ortasında benim için hazır. Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor. Ben ilk iki parmağıımı tangasının üst kısmına sokarken o beni memnun etmek için can atıyor. Onu yukarı doğru çekerek klitorisinin üzerinde güzelce gerginleştiriyorum ve o da nefes nefese inliyor. O kadar şişmiş ve istekli ki, yumuşak pamuğun üzerinden bacaklarının arasını sıkıştırdığımda ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Vücudunun hareketleri, çıkardığı küçük sesler, o lanet gözleri. Bunların hepsi en güçlü erkeğı bile yıkmaya yeter.

Onun tangasını daha sıkı çekiyorum ve ben serbest elimle öne uzanıp sütyenini aşağı çekerek göğüslerini serbest bırakırken o kalçalarını geriye doğru sallıyor. O böyle dağıınık bir halde, önümde çıplak bir şekilde uzanıyor ve ben...

Başka türlüünü istemezdim. Pembe meme uçları büzölüp dilimi, parmaklarımı istiyor. Onu aynı anda yeterince yerinden dokunamıyorum. O muhteşem, tatlı, ıslak amcığı yutmaya hazır bir şekilde önümde kıçını kaldırmış. Ayağa kalkıp şöminesine doğru yürüyorum, orada yanan kalın mumlardan birini alıyorum, vanilya kokuyor. Ona bakıp sırtıyorum, beklentiyle halıyı kavradığını izliyorum. Layla'nın nefesi, ne yaptığımdan emin olamadığı için hızlanıyor, ama elinde mumla arkasına geçtiğimi duyduğunda, mumun üstündeki sıcak balmumu kenarlardan hafifçe taşarken, benim doyamayacağım arzusun düşük inlemelerine dönüşüyor.

"Biliyorsun, aşırı aktif bir beynin yan etkisi, çok fazla çalışmam ve okuduğum her ayrıntıyı hatırlamam anlamına geliyor," diyorum ona, tangasını kenara çekip orta parmağımı onun uyarılmış bölgesine kaydırırken, klitorisini okşarken, aynı anda bir damla balmumu omurgasının ortasına damlatırken iniltiyi bastırıyorum. Layla şaşkınlıkla irkilir, vücudu gerilir. Bir damla daha damlattığımda, ne olduğunu anlar ve gevşer.

"Sean..." Acı ve zevk karışımıyla adımı fısıldıyor ve ben bir damla daha damlatırken sırtıyorum.

"Neredeyse yüz yıl önce, Bodhi Singh tantra hakkında yazmıştı. Arzuları bastırmak yerine kucaklayarak kurtuluşa ulaşma hedefi. Kendimizi cinsel olarak özgür bırakma ihtiyacı. Ruhlarımızın en uygun cinsel karşıtlığını bulmasına izin verme." Bir damla daha damlatıyorum, sırtındaki mumun yanığını hafifletmek için parmağımı ona yeterince bastırıyorum.

"İnsanların ruhlarında, fizyolojik olarak uygun hissettikleri şekilde cinsel içgüdülerini tatmin etme konusunda mutlak bir hakları olduğu söylenir." Parmağımı sıkı amına sonuna kadar sokarken bir damla daha üzerine düşer.

Çok sıkı. Her damla sıcak mumla halıyı daha sıkı kavrarken, onun sığ nefeslerini dinliyorum.

"İki ruhun birleşmesi, tüm bu eylemleri kutsal bir ritüel olarak görmek demektir. Kişinin duyularını ortadan kaldırmak, bu eylemi tamamen başka bir düzeye çıkarmak için bir yoldur."

Parmağımı dışarı çekip klitorisini sıkıştırmak için yukarı doğru kaydırırken bir damla daha düşer. Bu sefer çığlık atar.

"Sean!"

Artık daha fazla bekleyemem, sırtına daha fazla balmumu damlatırken kaya gibi sert sikimi serbest bırakıyorum.

"Dayanamıyorum..." diye inliyor.

"Evet, yapabilirsin," diyorum ona, penisimin başını onun uyarılmışlığıyla kaplayarak. "Bak, senin görüşünü aldığımda, her şeyi *daha fazla* hissediyorsun. Daha derin bir düzeyde. Ve bu bizi birbirimize bağlıyor, küçük güvercinim."

Sırılsıklam dudaklarının arasından kayma hissiyle gözlerim neredeyse geriye dönüyor ve girişine kendimi yerleştiriyorum.

"Ders, yavaşlamak. Hayvan gibi yemek değil, tadını çıkarmak." Bir elimle kalçasını kavrarım ve kışının arasına biraz daha balmumu sürerim, aynı anda da tek bir akıcı hareketle kendimi onun amının içine sokarım.

Layla'dan gelen boğuk inilti, kendimi onun amının derinliklerine gömmemin verdiği mutlulukla karışarak, en büyük coşkuyu yaratıyor.

"Ahhhh, *lanet olsun*," diye inlerim, duvarları etrafımda o kadar sıkı kasılır ki, statik elektrik görürüm.

Mumu sehpaye bırakıp pes ettim. Kalçalarını sıkıca kavradım ve bir anlığına onun içinde kaldım, o benim boyutuma uyum sağlarken neredeyse nefesimi kaybedecektim.

"Gerçek bağlantıyı, gerçek yükselişi mümkün kılmak için, varlığımızın tek gerçek amacını ilerletmek için tüm duyularımızı kullanmalıyız." Ondan çıkarken nefesim kesiliyor. "Sikişmek için. Utanmadan." O yumuşak bir şekilde inlerken, kolları halıya tutunarak gerilirken, gözlerimi birleştığımız yere dikeyim.

Lanet olasıca güzel.

"Günah veya gizlilik duygusu olmadan sevişmek." Onu derinlemesine içime alıyorum. Ve o inliyor. Elim tekrar saçlarına doluyorum ve onu yukarı çekiyorum, sırtı bana dönük, ve onu yavaşça sikerken onu derinlemesine öpüyorum.

"Bu tantrik. Sadece zevk için sevişmek ve yüksek seviyeye ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaktan korkmamak," diye kulağına fısıldadım, hemen ardından çenesinin çizgisini küçük ısırıklarla ısırdım.

"Sikiş benimle Sean," diye inleyerek fısıldadı ve ben tamamen kendimden geçtim.

Ritmik bir tempo belirledim, daha derine indim, bizi sınırlara götürdüm, ikimizi de defalarca neredeyse doruğa ulaştırdım.

İkimizi de uçurumun kenarına getirip sonra yavaşladım, sonunda ikimizin de boşalmasına izin verdiğimde, onun şimdiye kadar hissettiği tüm orgazmları paramparça edecek ve ikimizi de daha önce hiç deneyimlemediğimiz bir şekilde ele geçireceğini biliyordum. Çünkü daha önce hiçbir kadını herhangi bir duygu ile sikmemiştim. Layla'yı tanımak istediğim gibi, bir kadının ruhunun en derin kısımlarını tanımak hiç istememiştim.

"Sean... lütfen, *lütffen* gelmeme izin ver," diye yalvarır bir süre sonra, bacakları titrerken ve kalçaları bana doğru sallanırken.

"Hayır, küçük güvercin, henüz değil. Düzgün bir şekilde sikilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayacaksın. Benim mükemmel küçük sik fahişem. Benim özel küçük oyuncağım," diye inlerim, testislerimin gerildiğini ve boşalmamın omurgamı tekrar yaladığını hissederken. Başladığımdan beri boşalmaya hazır olduğum üçüncü veya dördüncü sefer olmalı. Kendime de bir mola vermem gerektiği için içinden çıkarım.

Haliya uzanıyorum, onu çevirip üzerime oturmasını sağlıyorum. Gözleri hala bağlı, ama santim santim sikimin üzerine oturuyor, saçları omuzlarına dökülüyor.

"Böyle çok büyüksün..." diye sızlanıyor. "Hayır, değilim, sen kaldırabilirsin."

Biraz daha aşağı çöküyor ve titriyor.

"Beni kızdırma, küçük güvercin, o dağınık küçük amını benim sikimin üzerine kaydır yoksa ben senin için yaparım. Her santimini."

Tırnakları göğsümde küçük hilaller oluştururken, ben tamamen onun içine girene kadar, akıllara durgunluk veren santim santim aşağı kayıyor. İkimizi de sakinleştirmek için yeterince duruyorum, sonra gözlerindeki bağı çıkarıyorum. Odaklanıyor, gözleri bana çaresizce bakıyor ve ikimiz de etrafımızdaki sıcak ve ağır hava ile terden kaplıyız.

"Ben söylemeden boşalma..." diye uyarıyorum onu, kendim de boşalmak için çaresizce.

Layla üstümde kemiksiz gibi, kalçalarını sallıyor, elleri göğsüme bastırılmış, ben aramıza uzanıp

ve klitorisini sıkıştırırken yalvarır. O kadar gergin ki, kendini tutmaya çalışırken her kasını kullanıyor.

"Artık hazırsın, küçük güvercin, *bu* noktaya geldiğinde. Seni boşaltmak için hareket etmeme bile gerek kalmadığında."

"Artık yapamıyorum, Sean... Yapmak zorundayım."

Siktir, benim sikimin yanlarından damlıyor ve ben onun kalçalarını bir kez daha hareket ettirsem içine boşalacağım.

"O zaman benim için boşal, Layla." Kalçalarını kavradım ve ona baktım, ona ihtiyacı olanı vermek için kalçalarımı yeterince ittim.

"Evet..." diye bağıyor. "Sean!"

"Tanrım, geldiğinde bana bakışını seviyorum, sanki sana ait olduğumu biliyormuşsun gibi..." diye söylüyorum ona, o çığlık atarken ve amcığı benim sikimi sıkarken. "Aferin kızım... ikimizin de istediğini bize ver." Bir başka itme, bir başka çığlık. "Beni iyi bir kız gibi sür. Amcığım sana sunabileceğim her damlayı alsın."

"Lanet olsun, Sean!" diye bağıyor, dolgun ve mükemmel göğüsleri zıplıyor. Adımı bir dua gibi tekrarlıyor, *lütfe*, *lütfe*, *lütfe* diye yalvarırcasına, benim sikimi ıslatıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir güçle beni boşaltıyor. Bu sefer başka seçeneğim yok, oturup kollarımı ona doladığımda, derin ve hızlı bir şekilde iterek onunla birlikte boşalıyorum.

"Siktir, *Layla. Sikiş*." Onu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve içimden bir homurtu kopuyor. O kadar sert boşalıyorum ki, onun içinde neredeyse hiç hareket etmiyorum. Bu şekilde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama gözlerimi açtığımda o bana bakıyor.

"Aman Tanrım, bu... sadece..." diye kekeliyor, parmak uçlarıyla yüzümü, gözlerimin altını, sonra yanaklarımı okşuyor. Mum ışığında halının üzerine uzanıyoruz, onu üstümden indirip, üzerinde duruyorum, nefes nefese kalan güzel yüzüne bakıyorum. Kulağını ısıyorum.

"Hayatımı değiştirdi..." diye onun yerine cümleyi tamamlarım. "Ve bunun Tanrı ile *hiçbir* ilgisi yoktu."

"Bu duygu bir din olmalı," diye mırıldanır, memnun bir iç çekişle. "Tek üyeleri biz olan bir din..."

Onun bakır rengi dalgalı saçlarını öpüyorum. "Şimdi her şeyi anlıyorsun." Doymuş bir şekilde yanına uzanıp gülümsüyorum. O kollarımın arasına giriyor ve

Göğsüm, onun bana sokulmasının yoğun duygularıyla burkuluyor, ama düşünmüyorum, sadece onu kendime çekip omzunu okşuyorum. Layla başını kaldırıyor, beni izlerken gözleri ciddileşiyor.

"Neden iyi uyuyamıyorsun?" diye soruyor, elini uzatıp sıcak eliyle çenemi kapıyor. Beni yıllardır tanıyan biri gibi endişeyle bana bakıyor ve aramızdaki bu bağı anlamamanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Neredeyse başka bir dünyadan gibi. Sanki onu başka bir hayatta tanıyormuşum gibi, belki de tanıyordum. Gözleri benimkilerle buluştuğu ana kadar sadece zaman içinde sürükleniyordum, sonra *onunla* bağlantı kurdum. Onunla.

"Burada uyumak için çok fazla şeytan yaşıyor." Kafamı işaret ediyorum.

Layla konsantre olarak kaşlarını çatıyor. "Kulüp hayatından mı, yoksa başka bir yerden mi?"

"Her ikisinden de," diye cevap veriyorum hemen. "Yurtdışında ve burada yaşadığım hayattan. Sadece olanları hatırlamıyorum, onları vurduğumda çıkardıkları sesleri, gözlerindeki bakışı da hatırlıyorum. Kokuları, havayı... her şeyi hatırlıyorum lan."

Onun daha derine inmesini, bana nasıl hissettiğimi sormasını ya da bunun için yardım alabileceğimi söylemesini bekliyorum. Yardım alamam. Denedim. Beynim unutamayacak kadar detaylı. Ama Layla bunun yerine yüzümü kendine doğru çekip beni öpüyor, sonra kolumun altından kayıp, vücuduna yarı yarıya asılı duran yırtık giysileriyle ayağa kalkıyor.

"Duş almaya gidiyorum. Bir barbar giysilerimi paramparça etti. İstersen sen de gel" diyor ve benim içimdeki şeytanları kendime saklamama izin veriyor. Duşa giderken sütyenini çıkarıp yere atıyor. Beni merak etmeden ya da düzeltmeye çalışmadan yaptığı bu basit hareketle, benim zaten bildiğim bir şeyi kesinleştiriyor: Layla Monroe benim için doğru kişi. Gittiği her yere ışık saçıyor. Benim içimde her zaman zifiri karanlık olan yerlere bile.

Ayağa kalkıp, koridorda onun küstah küçük kışını kovalıyorum, onu kucaklayıp yatağına atıyorum, o da gülüyor. Henüz duşa giremeyecek.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Sean

Öleceğini düşündüğün anda aklından geçenleri tarif etmenin gerçekten bir yolu yok.

Hayatım gözlerimin önünden geçmiyor. Hiçbir "ışık" görmüyorum. Bunlar için zaman yok.

Patlama kamyonun sağ tarafını yok eder ve tüm kapıları açar. Sol taraftaki emniyet kemerlerinin tokalarını bozmuş olmalı, çünkü Wolfe ve ben tozlu çorak yola fırlıyoruz. Kafamı çarptığımı ve sonra kaydığımı düşünüyorum. Tam yedi saniye boyunca kayıyorum. Gözlerimi açabildiğimde, toz bulutlarının arasından Wolfe'u yaklaşık on beş metre uzakta görebiliyorum.

Başımı kaldırıp sisin içinden Humvee'mizi görmeye çalışırken, ikimizden biri ya da ikimizden de birinden acı dolu bir inilti geliyor. Beynimin küçük bir kısmı, yolun sertliği yüzünden yanımın paramparça olduğunu anlıyor, ama henüz hissedemiyorum. Wolfe bir şey söylüyor. Sözleri yankılanıyor, ne dediğini anlayamıyorum, ama onun ayağa kalkıp kamyonete doğru koştuğunu görüyorum. Kendimi zorlayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Evet, sırtım mahvolmuş.

Ağrı bacağıma yayılıyor ve ayakta dururken bacağımı güçsüz hissettiriyor. Muhtemelen koşturamalıyım, ama ya koşarım ya da vurulma riskini göze alırım. Kanımda o kadar çok adrenalin dolaşıyor ki, bunu kullanıp koşturaya başlıyorum, koşarken kendimi yoklayarak tüm uzuvlarımın yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Çavuşum Keenan hayatta ve görünüşe göre iyi durumda. Sol kolundan kan akıyor ve alnında camdan kaynaklanan kötü bir yara var. Buck'ı çılgınca ararken onu telsizden duyabiliyorum. Saniyeler, belki bir dakika geçti, ama onun inlemesini duymadan önce sonsuzluk gibi geldi.

Lanet olsun. Vücudu kısmen Humvee'mizin altında sıkışmış, yüzü toprağa dönük, ama bacağının alt kısmını görebiliyorum ve ayak parmakları gökyüzüne doğru bakıyor. Lanet Clapton şarkısının açılış notaları tekrar başlarken görüşüm daralıyor; şarkı tekrar tekrar çalıyor. Buck'ın parçalanmış bedeninin yanındaki tozun içine kayarken, Keenan'ın derme çatma ses sisteminin nasıl hala çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Gömleğim kanla ıslanmış, koluma yapışmış durumda. İçimi kaplayan acıyı görmezden geliyorum. Henüz tam olarak hissedemiyorum.

Her zaman sağda otururum. Ama Keenan'ın iri vücudunun arkasında sardalya gibi oturup yolculuk boyunca onun kokuşmuş çiğnemesini koklamak zorunda kalmamak için solu seçtim. Bu şeyin altında kalçalarım yüz seksen derece dönmüş halde sıkışan ben olmalıydım, Buck değil.

"Chhh-cchheeseburger," diyor Buck, yüzü yarısı toprakta, ben yüzüstü yatarken, vücudumla onu örtüyorum. Onun vücudunda neredeyse hiç sağlam bir yer kalmamış. Midem bulanıyor ve sanki sırtıma birdenbire birden fazla hançer saplanmış gibi acı hissediyorum.

"Cheeseburger mi, dostum?" diyorum, sesim şoktan titriyor, ama onu anlıyorum. "Akşam yemeği için ilk tercihin bu mu?" diye fısıldıyorum, Buck'a sanki burada, kollarımda ölecekmiş gibi konuşuyorum.

Ama ölecek. Hiç şüphe yok. Vücudu parçalanmış ve daha önce hiç bu kadar berbat durumda bir insan görmemiştım, ve burada neredeyse üç tam tur geçirdikten sonra, bu çok şey ifade ediyor.

"Ve patates kızartması," diye kekeliyor.

"Cheeseburger ve patates kızartması olsun. Önce seni buradan çıkarmalıyız, sıkı dur. Yardım yolda."

"Üç dakika!" Wolfe kendi yaralarını değerlendirirken homurdanarak tekrarlar.

Uzakta bir helikopterin sesi duyulmaya başlıyor. Sırt üstü dönüp dudağımı ısırıyorum, dişlerim takır takır titriyor ve az önce vücudumu saran adrenalin yavaş yavaş kayboluyor. Kolum kesin olarak yırtılmış, kırılmış ve yolun sertliği yüzünden derim sıyrılmış durumda.

Ters dönmüş aracımızın üzerinde lastiklerden biri yavaşça dönüyor. Başımı yere bırakıyorum, elim hala Buck'ın omzunu sıkıca tutuyor ve ona dayanmasını fısıldarken masmavi gökyüzüne bakıyorum. Kısa bir süre için bilincimi kaybedip geri kazanabilirim.

Emin değilim. Kulaklarım çınlama ve müziğin boğuk sesleriyle dolarken, kamyonun üzerine konan yalnız bir güvercine odaklanıyorum; kanatları yerleşiyor ve şarkının sözleri çalmaya devam ediyor. Güvercin sakın, sanki dünyamız az önce cehenneme dönmemiş gibi kamyonun tepesinden etrafına bakınıyor. Doğa ve katliam. Güvercinin tüylerinin rengi, artık parçalanmış kamyonumuzun kapılarının rengiyle neredeyse aynı. Kuşu ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum ve neden gitmediğini merak ediyorum. Tehlikeyi görünce kolayca uçup gidebilir. Uçup gitmesi gerekir. Bu çölden defolup gitmesi gerekir, ama gitmiyor. Güvercin kalıyor, bana bakıyor ve ben de elimden geldiğince odaklanmak için onu kullanıyorum. Helikopter yaklaşıyor. Buck yanımda inliyor, kesin ölümün bozuk sesi.

"Benimle kal, Buck," diye mırıldanıyorum.

Yine inliyor ve mideimin bulandığını hissediyorum, bunların onun son saniyeleri olduğunu biliyorum. Burada ölecek ve ne için? Karısı olduğunu bilmeyecekler. Hiç tanışmadığı bir kızı olduğunu. Detroit Lions ve Bud Light'ı sevdiğini. Hepimiz yorgun düştüğümüzde, moralimizi yüksek tutmak için en aptalca şakaları yaptığını, ta ki biri ona sataşmaya başlayıp onu durdurana kadar, bilmeyecekler.

Sağ bacağımda uyuşma hissi yayılıyor ve şarkı devam ederken uyanık kalmak için elimden geleni yapıyorum, koruyucu güvercin ise dikkatle bizi izliyor.

"Kal... lütfen kal," diye fısıldıyorum, dayanmak için mücadele ediyorum. İç organlarımın ne kadar yaralandığını bilmediğimi fark ettiğim anda içime huzur yayılıyor. Her an ölebilirim, ama elimden geldiğince odaklanmaya devam edeceğim, Buck'la ya da kimseyle konuşmadan, güvercine odaklanarak. Helikopterin rüzgârını hissedene kadar güvercin uçmuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve şarkı sözleri etrafımızda yankılanırken karanlığın beni yutmasına izin veriyorum...

"Sean." Gözlerimi kırpiyorum ve güvercin başımın üstünden uçarken onun gözlerini görüyorum.

Bana uzanıyor ama ben oturamıyorum. Acı çok fazla.

"Sean." Kolumda bir el hissediyorum ve adrenalin vücudumu kaplıyor, bana dokunan kişiyi öldürmeye hazır olarak dikiliyorum.

"Sean!"

Gözlerim birden açılır ve onun gözleri görünür, ama şimdi o benim altımda ve ben ön kolumu boğazına bastırıyorum. Bir süre

Bunu fark etmem bir saniye sürdü. Ben çölde değilim. Onun yatağında çıplakız. Onun nefes almasını tamamen kesmeden hemen önce onu bıraktım ve eğilip onu öptüm. Tüm vücudum titriyordu. O nefes almaya çalışırken, "Özür dilerim, çok özür dilerim" dışında ne dediğimi bile bilmiyordum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sean

"Sen... benim adımlı çağırıyordun," diyor boğuk bir sesle. Gözleri korkuyla açılmış ve nefes nefese. "Sadece seni uyandırmaya çalıştım ve sonra birden üstüme çıktın."

Vücudu sakinleşmeye başlarken derin bir nefes alır. Rüyamda olduğu gibi titriyorum. Tekrar çölde gibiyim; şokun vücudumu ele geçirdiğini hissedebiliyorum. Layla boğazını tutarak yatağa doğru geri çekilir. Ellerim ona dokunmak için can atsa da ona mesafe bırakırım.

"Bu tekrar olursa, beni uyandırmaya çalışma, sadece yataktan kalk," diyorum sertçe.

Siktir. Bu yüzden yalnız uyuyorum.

"Az önce nereye gittin? Kabus mu gördün?" diye kekeliyor.

"Layla. Yataktan kalkacaksın," diye tekrar ediyorum. "Bu tartışmaya açık değil. Seni asla incitmek istemem, ama böyle rüyalar gördüğümde... bazen... kendimi kontrol edemiyorum..."

"Evet, söz veriyorum," diye hemen kabul eder, loş odada gözlerinde yaşlar parıldarken, dizlerini göğsüne sıkıca sarar.

Ona dokunmak için elimi uzattım, ama o geri çekildi. Elimi geri çektim. "Özür dilerim, çok korktum," dedi. "Bana dokun."

Bunu yapıyorum, tereddütle parmak eklemlerimi bacağına sürtüyorum, sonra yatağın kenarına oturup başımı elime alıyorum. O anları bu kadar ayrıntılı olarak hayal etmemin üzerinden uzun zaman geçti.

"Gözlerini açtığıında gözlerinde şeytanlar vardı." Sesi titriyor ve ona bir şey borçlu olduğumu biliyorum, çünkü eminim ki

onu çok korkuttuğumdan eminim. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerliyorum, geniş arka bahçesine bakıyorum.

"Dahası var... seni ilk gördüğümde hissettiğim şey. Senin benim için doğru kişi olduğunu bilmemin bir nedeni var ve bu, o gün yaşadığım flashback yüzünden."

"Ne oldu?"

"Son görevimde, basit bir görevdeydim. Büyükelçilik personelini bir şehirden başka bir şehre nakletmek. Rutin bir görevdi. Çavuşum da bizimle birlikteydi, ama benim görevim Humvee'deki adamları korumaktı. Wolfe ve iki kişi daha vardı." Dönüp ona baktım. "Yolda bir patlayıcı cihazın üzerinden geçtiğimizi söylemiştim. Humvee'mizi paramparça etti. Wolfe ve ben sol tarafta oturuyorduk, kapılarımız patladı ve dışarı fırladık. Sırtımı mahvettim ve kolumu kırdım. Camlar yüzünden yara izlerim oldu."

O başını sallar ve beyaz çarşaflara sarınarak biraz daha dik oturur. Ay ışığında güzelliği beni hayrete düşürür.

"Wolfe en iyi durumdaydı, ama ranza arkadaşım Buck... Onun pek bir şeyi kalmamıştı diyelim. Orada yatarken onun öleceğini düşünüyordum, kendimin de öleceğini bilmiyordum."

"Ama sen benim adımı haykırıyordun... Anlamıyorum," diye fısıldadı, ben ona yaklaşıp yatağa girerken. Başlığa yaslandım ve onu kendime çektim, nefesim düzeldi ve vücudum sonunda gevşedi, omzunu ve kolunu okşarken.

"Çavuşum beni deliye çevirdi." Karanlıkta sırıtiyorum. "Sadece Eric Clapton dinliyordu ve patlama olduğunda müzik hiç durmadı. Helikopter gelene kadar aynı şarkı tekrar tekrar çaldı, ama bu bana odaklanacak bir şey verdi ve buna ihtiyacım vardı. Bütün bu katliamda mantıklı bir şey varsa, belki de hala hayatta olabileceğimi düşündüm."

"Bu mantıklı," diye fısıldadı ve göğsümü öptü.

"Ama ben çok yorgundum. Sadece gözlerimi kapatıp karanlığın beni almasına izin vermek istedim. O sırada bir güvercin Humvee'nin üzerine kondu. Etrafındaki tüm yıkıma aldıriş etmeden orada oturup beni izledi. O kuş ve tekrar tekrar çalan o şarkı, o anının en canlı kısımları. Beni uyanık tutan, Buck ile konuşmamı sağlayan şeylerdi. Helikopter gelene kadar onu hayatta tutan şeylerdi

bizi almaya gelene kadar onu hayatta tutan şeylerdi. Mesele şu ki, sürekli çalan şarkı... 'Layla'ydı."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Layla

Onun sözleriyle midem düğümleniyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bu mümkün mü? Dünyadaki onca şarkı arasından, onun en kötü anlarında çalan şarkı *benim* adımı taşıyor mu?

"Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum, çünkü ben kadere hiç inanmadım, Layla. Bilimsel olarak hiç mantıklı gelmedi. Göremedim, hissedemedim. 'Kaderde var' ya da 'kader' gibi şeylere hiç inanmadım. Kaderimi *kendim yazdığımı* düşünürdüm. Ama seninle tanıştığım gece, senin benim kaderimde olduğunu hissettim. Sonra sen arkanı döndüğünde omzundaki güvercini gördüm ve sanki... yeniden bir araya gelmiş gibiydik. Sonra adını duyduğumda, sanki geçmişim geleceğimle çarpışmış gibiydi."

Sanki vücudumdaki tam yerini ezberlemiş gibi, dövmemin olduğu yeri parmaklarıyla okşuyor. Onun sözlerini dinlerken gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu gerçekten kitaplarda okuduğum şey mi? *Yıldızlarda yazılmış mı? İlk görüşte aşk* mı? Ve neden böyle bir şey olmasın ki? Neden buna karşı koyuyorum? Neden korkuyorum? Hayatları boyunca birlikte olan, tanıştıkları anda birbirleri için yaratıldıklarını anladıklarını söyleyen çiftler gördüm. Neden dünya böyle bir şeyin gerçek olamayacağını hemen varsayıyor? Ve neden bana da böyle bir şey olamadı?

"Çölde geçirdiğim o anlarda içimdeki her şey yavaşladı... güvercin, şarkı sözleri, hepsi benim sonummuş gibi geldi, ama öyle değildi. Onlar pusulamın yönünü değiştiren, yeni bir kuzeydi ve o zamandan beri yaptığım her şey beni sana getirdi." Alnımı öper ve göğsüm sızlar. "Ve şimdi nedenini biliyorsun."

Ona söyleyecek sözüm yok. Uyandığında neredeyse boğulmaktan, şimdi söylediği yoğun sözlere kadar, neredeyse...

Onunla her zaman sahip olacağım şeyin fiziksel bir tezahürü gibi. Bir uçtan diğer uca, ama hiçbir şey kasıtsız değil. Sınırlar ya da sırlar yok, sadece biz ve yaşamamız gereken gerçek var. Elimi uzatıp onu öpüyorum; böyle bir hikaye dinledikten sonra sunabileceğim tek şey bu.

Sean beni kollarına alır ve bir söz gibi hissettirecek kadar uzun süre öper, bundan sonra olacakları kesinleştirir. Artık bununla mücadele etmek yok. Onunla geleceğimin ne getireceğini bilmiyorum, ama artık çok derine batmış durumdayım, öğrenmem gerek.

Pencerenin dışındaki gökyüzü aydınlanmaya başlarken, dudaklarıma "Mmmm" diye inliyor. "Seni böyle korkuttuğum için sana gerçekten özür borçluyum galiba..."

Dudaklarına gülümserim, içim şimdiden heyecanla yanıp tutuşmaktadır. "Kesinlikle borçlusun."

Güçlü koluyla beni o kadar hızlı sırt üstü çevirir ki, bacaklarımla arasına yerleşirken çığlık atarım. Pencereden sabah gökyüzüne bakar.

"Bugün seni bir yere götüreceğim, ama kahvaltımızı hazırlamadan önce dilimin üzerinde boşalman için yeterli zaman var bence..."

En az bir saat kadar tekrar uykuya dalmış olmalıyım, ama şimdi mutfak kapısına yaslanmış, bizim için yaban mersinli krep pişiren Sean'ı izliyorum. Sabah güneşi içeri giriyor ve o her zamanki kot pantolonunu ve siyah tişörtünü giyiyor.

Onun güzelliğine hayranım. Başını kaldırmıyor ama burada olduğumu bildiğinden eminim. Gözlerim yüzündeki sert hatları, boynundaki her zaman takılı olan künyeyi, tavanın sapını kavrarken kolunun esnemesini ve her zaman çok hesaplı ve kasıtlı hareketlerini takip ediyor. Uyanmak için mükemmel bir manzara olabilir. Giysilerini değiştirmek için dışarı çıkmış olabileceğini fark ediyorum ve evini merak ediyorum. Kendi alanında nasıl yaşadığını. Düzenli, organize ve minimalist olduğunu hayal ediyorum.

Yemeği pişirip ocağı kapatıyor, üst üste dizilmiş krepleri bir tabağa koyuyor. Gözleri benimkilere kilitlendiği anda *hissediyorum*. Bu, ip üzerinde ilk adımını attığında ya da uçaktan atladıktan sonraki ilk saniyede hissededeğin heyecan gibi bir şey.

Serbest düşüşün verdiği heyecan.

Önümdeki bu sahnede özel bir şey yok, ama yemin ederim *ki bu* anın içinde geleceği görüyorum. Yıllar sonra onun benim için böyle yemek pişirdiğini, farklı yaşlardaki çocuklarımızın odaya girip çıktığını, Sean'ın köşede benden öpücükler çaldığını, çocuklarımızın ise bunun ne kadar iğrenç olduğunu söylediğini görüyorum. Onu yaşlanmış, hala aynı saç kesimiyle kapıdan çıkarken görüyorum. Sakalında tuz ve karabiber. Her şeyi görüyorum. Her şeyi istiyorum ve onu tanıdıktan sadece birkaç gün sonra bunda mantıklı bir şey bulamıyorum, ama belki de o haklıdır. Belki de ruhlarımız birbirine bağlıdır.

Onun durduğu yere doğru ilerleyip, kahvemi almadan önce ona öpücük vermek için uzanıyorum.

O, bornozumu tutan bağı çözüyor ve sıcak ellerini belime kaydırıyor, eğilip beni daha derin öpüyor ve ben anında tüylerim diken diken oluyor. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında yüzünde neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade var, sanki beni yeterince öpememiş gibi. Şu anda ben de aynı şeyi hissediyorum.

Bana ilk sabah kahvaltı hazırladığı gün kulak misafiri olduğum telefon görüşmesini ve dün bir adamın hayatını aldığını itiraf etmesini düşünüyorum ve sonsuza kadar birlikte olmayı hayal ettiğim bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi biliyorum.

"Bana işinden biraz daha bahset," diyorum, o da başparmaklarıyla belimi okşuyor.

"Hükümet için çalışıyorum." Tezgâhı silmek için geri çekilirken sırtıyor. Gözlerim, beni sarmalayan o kalın kollara uzanan geniş omuzlarına kayıyor...

Kahretsin, sen umutsuz vakasın Layla.

Gözlerimi tekrar onun yüzüne çeviriyorum.

"Peki kulüp için ne yapıyorsun? Daha fazla bilgi istiyorum."

Beni temkinli bir şekilde yan gözle bakıyor, emin değil. "Bunlar herkesle paylaştığım sırlar değil."

"Hazırım," diye söz veriyorum ona.

Cevap vermeden önce bir an durur, kullandığı havluyu yere bırakır, bana döner, beni izler, onun kim olduğunu idare etme yeteneğimi değerlendirir. Kemerindeki kınından bıçağını çıkarır, elinde tutarken ben beklerim. "Hakkımda bu ayrıntıları bilenler, güvendiğim kişiler... kan bağıyla bağlıyız."

Sabah güneşinde parıldayan bıçağı izlerken nefesim hızlanır.

"Yemin ettik," diye ekliyor ve boş eliyle beni kendine çekiyor.

Bıçağa bakıyorum, sonra tekrar gözlerine. *Gerçekten ciddi mi bu adam?*

"Beni kesebilir miyim diye mi soruyorsun?" Sean parmaklarını bornozumun bir tarafına kaydırıp bir omzumu, sonra diğer omzumu da iterek bornozumu yere düşürdüğünde gergin bir şekilde yutkunuyorum. Bıçağını yana çevirip göğsümün üzerinde gezdiriyor. Bıçağın soğuk ve mat tarafı, kolumdan aşağı doğru kayarken anında meme uçlarımı sertleştiriyor.

"Hayır. Sana soruyorum, küçük güvercin." Bıçağı tekrar yukarı kaydırır.

"Eğer benim sırlarım istiyorsan, o zaman sen *benden* seni kesmemi istiyorsun." Bıçak köprücük kemiğimin altından geçer. Aşağıya bakmıyorum, sadece bıçağın göğüslerimin arasında hareket ettiğini hissediyorum, nefesim sık bir hırıltıya dönüşürken bıçağı kaburgalarımın karnıma doğru kaydırır ve orada durduğunda titrerim

orada durduğunda titrerim.

"Ben seni başkanımı başkanımı koruyorum
tehditlerden korumak ona veya kulübe kulübe yönelik
Bazen yavaşça, bazen hızlıca."

Bıçak karnımın üzerinde, kalçamın hemen iç tarafında duruyor ve o aniden, hiç uyarı yapmadan bıçağı ters çevirdiğinde nefesimi tutuyorum. Keskin ucu bana o kadar hızlı yaklaşıyor ki, onu durdurmayı düşünmeye bile vaktim olmuyor. Kıpırdamıyorum. Nefes almaya bile zorlanıyorum. Olan biteni dehşetle izlerken, mahvolmuş vücudum onun ne yapacağını tahmin ederek ısınmaya başlıyor.

"Devam edeyim mi?" Sesi alçak ve istediği zaman o bıçağı bedenime saplayabileceğini fark ediyorum. Onun zihninde, bana zarar vermeden beni kesmesi için ona duyduğum güvenin, onun günahlarını paylaşmayacağıma duyduğu güvenle aynı olduğunu anlıyorum. Ama ben onun olduğu gibi bir adamı istiyorum ve düşünmeden başımı sallıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ve gözlerinin parladığını görüyorum.

Sean bıçağı hafifçe derime bastırduğunda kalbim kulaklarımda çarpıyor ve neredeyse başım dönüyor. O bıçağı karnımdan kaldırmaya kadar neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. İşini bitirdiğinde aşağıya bakıyorum ve bıçağın ne kadar keskin olduğunu fark ediyorum. Küçük ve sık bir kesikten kanamaya başladığımda hafif bir acı hissediyorum. Kesiklerin sadece bir kesik olmadığını fark edince gözlerim odaklanıyor. Küçük bir *S harfi*. Lanet olsun, bana kendi baş harfini kazımış. Karnımdan kalçama damlayan kanı, sonra da gözlerime bakıyor ve açıklayamadığım ama anladığım bir açlık var onda.

Kanarken onun için hissettiğim açlık da aynı. Vücudumu bırakıp, bıçağı titreyen elime koyuyor. En ufak bir kan damlası bıçağın kenarından akıyor. Benim kanım. O, gömleğini boynundan çıkarıp yere atarken, ben onu izliyorum. Kot pantolonunun kemerini çözüyor, pantolonunu ve boxerını hızla çıkarıyor, böylece mutfağımın ortasında, sıcak sabah güneşinde çıplak olarak duruyoruz.

Sean konuşmuyor, sadece yaklaşıyor, elini benimkinin üzerine koyuyor, bıçağı tutup tekrar çeviriyor. Kör tarafı şimdi onun cildine bastırılmış durumda.

"Şimdi beni nerede işaretleyeceğine sen karar ver," diyor, düz tarafını göğsünde aşağı doğru sürükleyerek, arkasında benim kanımın izini bırakıyor. Bu ritüel, buna izin vererek söylediğim şey, o bırakırken, kolları yanına düşerken ve gözlerinde güven kalırken taahhüt ettiğim şey, amımı zonklatıyor.

Onu burada öldürebilirim ve o da bunu biliyor, ama yemine boyun eğdiğimde beni ateşli bir arzu ile izliyor. Karnında benimkine eşdeğer bir yer buluyorum ve bıçağı ters çevirip gözlerine bakıyorum. Elini uzatıp beni durdurmak için kolumu tutuyor.

"Beni buradan çok derinden kesersen, başımız belaya girer. Hafifçe kes, küçük güvercinim. Bu bıçak tek bir kesikle parmakları koparmıştır."

O beni öperken nefesimi tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, bıçağı olabildiğince hafifçe aşağı doğru çekip geri çekiyorum. Öpüşmemizi kesip aşağıya bakıyor. "*Siktir*," diye mırıldanıyor. Onun gözlerini takip ederken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Onu kestiğimi bile hissetmedim, ama onun izi benimkinden daha derin; dikiş atılması gerekebilir ve o...

zaten benden daha fazla kanıyor. Kan, vücudunun ortasından kalçasına doğru akıyor.

Benden bıçağı alır ve masanın üzerine atar, sonra vücudunu benimkine bastırarak ateşli bir öpücük verir. Onun kanını ve benim kanımı, derilerimiz üzerinde kayarken hissediyorum. Sean bile konuşurken nefessiz kalır. "Şimdi, küçük güvercin, bilmek istediğin her şeyi sor."

KONUŞMA

Layla

"Biri sana haksızlık yaptığında, ona işkence eder misin?" diye soruyorum, o da dudaklarını boynuma indirip beni öpüyor, sonra kulağımın dibine fısıldıyor, elleri üzerimde kayıyor.

"Biri bizden bir şey çalarsa, ellerini keserim." Sesi kaba ve tüylerimi diken diken ediyor.

Bu benim ahlakım hakkında ne diyor bilmiyorum, ama Tanrı yardımcım olsun, onun böyle şiddetli bir şey yapabileceği düşüncesiyle inliyorum.

"Biri kulübümüzle ilgili bilgi paylaşırsa ya da biri ispiyoncuysa, dilini keserim." O anlarda gözlerindeki karanlığı, olmak zorunda kalacağı adamı ve vuracağı kesinliği hayal ediyorum.

Islaklığımın arttığını hissediyorum. Beni tahrik etmemesi gereken tüm nedenlere rağmen, tahrik oluyorum ve Sean bunu biliyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve penisini benim kanımla kaplıyor, gözlerim geriye dönüyor.

"Bizi tehdit eden her erkeği avlayıp döveceğim." Dudakları benim dudaklarıma bastırırken, kalın orta parmağı merkezimden kayarak ıslaklığımı ve kanımızı klitorisime getiriyor.

"O-o zaman ne olacak?" Nefes nefese soruyorum.

"O zaman, gerekirse, konuşana kadar onları defalarca ölümün eşiğine getirirdim. Sonunda konuştuklarında ve artık onlara ihtiyacım kalmadığında, istediğimi elde ettiğimde, gözlerinden hayatın akıp gitmesini beni tatmin edecek şekilde izlerdim." Parmağı içime giriyor, yavaşça içeri girip çıkıyor. Bu hareket metodik ve kasıtlıdır, içime kıvrılır, başparmağı klitorisimin üzerinde kayarken o sıkı ısı sarmalının büyümesini sağlar. Gözlerim kapanır ve ne kadar berbat durumda olduğumu merak ederim, çünkü hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Kanlarımızın birleşip tek bir bütün haline gelmesi, daha fazlasını arzulamamı sağlar.

"Ne demek, *seni tatmin edecek şekilde?*" Ona daha fazla anlatması için ısrar ediyorum.

Sean bir parmak daha ekler, dudakları boynumdan kulak mememe doğru ilerlerken daha hızlı hareket eder, kulak mememi ağzına alır, ısırır ve sonra alçak sesle konuşur.

"Bu, hatırladığımda, o cinayeti ve nasıl gerçekleştirdiğimi düşündüğümde, hiçbir şeyin yarım kalmadığını bildiğim anlamına geliyor."

"Hiçbir şey eksik kalmadı mı?" diye inledim. "*Siktir,*" diye bağırdım, bacaklarım titremeye başlayınca omuzlarını sıktım. Sean, boş koluyla belimi sıkıca tutarken, içime sertçe girip çıkmaya devam etti.

"Temiz olacak. Kararlı olacak ve hızlı olacak." "Bu... çok vahşi," diye mırıldanırım.

"Ben buyum," diye fısıldadı.

"Ama parmağındaki haç..." Konuşamıyorum bile. *Çok yaklaştım.* "Bir şeye inanmalısın... daha yüksek bir güce, bir tür yargıya?"

"Bu haç, öldürdüğüm adamların tüm günahlarının öldüklerinde benim tarafımdan emildiğini hatırlatmak için. Bu haçı, babam gibi ben de taşıyorum. Bu benim gerçeğimin bir parçası." Ben kalçalarımı ona doğru sallarken o dudaklarımı öpüyor. "*Kendi vatandaşına zarar veren bir adam... onun yaptığı gibi, ona da aynısı yapılacaktır.*"

Sean'ın, beni kanlı parmaklarıyla sikerken Eski Ahit'ten alıntılar yaparak, yapabileceği utanmaz şiddetten bahsetmesini dinlemek, beni çılgına çevireceğini hiç beklemediğim bir tezatlık, ama öyle oluyor - neredeyse anında.

"Göze göz, küçük güvercin," diye ekliyor. "Onların öldüğünü izlemek, bir daha bana ya da sevdiğim kimseye zarar vermeyeceklerini bilmek bana tatmin veriyor."

Dudakları benim dudaklarıma değdiğinde, beni derin bir şekilde öperken yüksek sesle inlerim. Orgazmım doruğa ulaşmaya başladığında, amım onun parmaklarını sıkıca kavrar. Onun içindeki çılgınlığı, canavarı *istiyorum*. Onun her şeyini istiyorum ve bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyor.

"Sana bakacağım Layla, herkesten daha fazla, çünkü huzur bulduğum tek yer sensin."

"Sean!" diye bağıriyorum, itirafıyla parmaklarının üzerinde boşalmaya hazırken. Sevdği insanları tereddüt etmeden koruyan bu adamın gücü. Bu çok doğal, çok içgüdüsel, *mantıklı*. Uyarı yapmadan beni kaldırıp mutfak masasına taşıyor. Beni oraya yatırmadan önce yerdeki servis altlıklarını yere atıyor ve kanlı penisini ağrıyan kalbime hizalıyor. Çok sert ve ön sıvısı akıyor, gözleri bana beni mahvedeceğini söylüyor.

"Kanın artık benim," diye homurdanarak, ilk santimetreyi bana besliyor. "Ve benimki de artık senin." Hâlâ benim ve bizim kanımızla kaplı parmaklarını kaldırır ve ağzıma sokar. Onları emerim, ikimizin tadını ve bakırın tadını alır, ona biraz daha yaklaşıyorum, çaresizce onun sikini daha fazla almaya çalışırım, amım onun etrafında sıkışırken *ona ihtiyacım vardır*. Hangi kadın, bedeninin arzuladığı adamın acımasız bir katil olduğunu duymak *ister* ki? Hangi kadın, kanları onun sikini kaplarken onunla böyle sikişmesini ister ki?

Ben.

Ben o kadını. Onun yaşam tarzı, bana öğretilen her şeye aykırı, ama bu önemli değil. Sean Hunter, tanıdığım en dürüst adam ve beni tam olarak olduğum gibi istiyor, vahşi arzularıyla birlikte.

"Dışarıdan iyi bir kızsın, ama içten içe ahlaksız bir vahşinin seni sikmesinden başka bir şey istemiyorsun."

O bana daha fazla girerken ona bakıyorum. Kanı uyluğuma damlıyor ve ben inleyerek bacaklarımı onun etrafında sıkılaştırıyorum. Onu içeri alıyorum.

"Siktir beni... lütfen," diye yalvarıyorum. "Senin her acımasız parçanı istiyorum. Hepsini istiyorum..." Sözlerimi tam olarak bitiremeden Sean geri çekiliyor ve sapına kadar, içime derinlemesine giriyor. Başım geriye düşerken çığlık atıyorum, sonra gözlerimi kapatıp tamamen teslim oluyorum.

Vücudumdaki her şey, her hücre, her sinir yoğunlaşıyor. Sean'ın hareketlerini sanki biz birmişiz gibi hissediyorum. Nefesinin sıcaklığı, cildimdeki kan, beni sikerken boynuma ısırdığı dişleri, beni gerip sahiplenmesinin verdiği zevk ve acı. Beni kendine ait kılıyor.

"*Siktir*, kanlı amının görüntüsü... sikimi o kadar derine emiyor ki ..." Sean, kendini beni yavaşça siktiğini izlerken homurdanıyor. "Beni bu kadar sıkı sıkı sarıyorsun, karanlık tarafına bak, Layla June." Bana tekrar tekrar giriyor ve bu sırada kanımız akıp birbirine karışıyor, benim ve onun karnına bulaşıyor.

Nedense, bu manzara amımı daha da titretir. O haklı, benim karanlık bir tarafım var.

Anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyor, bir olduğumuzu izlerken tekrar içime giriyor. "*Tanrım*, beni mahvediyorsun Layla."

Beni tam olarak hazırlamasına bile izin vermiyor. Sean beni işaretlemek, kendi zevki için sahiplenmek gibi bir görevde ve aramızdaki bu acımasız an, bunu daha da şiddetlendiriyor. Onun adı, kanımızla kaplı eli yüzümü aşağı doğru eğdiğinde, inlemelerimle dudaklarımdan dökülüyor. Bana sertçe giriyor, ucuna kadar çekip çıkıyor, sonra tekrar içime giriyor ve içimdeki o derin noktaya vurarak beni bayılmak üzere hissettiriyor. Çığlık atıyorum, ama onu daha fazla içime alamayacağımı düşündüğüm anda, içim sıkışmaya başlıyor ve vücudum onun beni hayvanca sikmesini daha fazla istiyor.

Onun güçlü omuzlarına kollarımı dolayarak, "Daha sert... daha sert... lütfen..." diye yalvarıyorum. Onunla birlikte hareket ediyorum, meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve daha da sertleşiyor. Birbirimize bağlandığımız yeri görebilmek için biraz geri çekildiğimde, tüm vücudum patlamaya hazır gibi hissediyorum.

"Seni sikmemi izlemek mi istiyorsun? Bu sıkı küçük amcığın sikimi nasıl emdiğini görmek mi? Benim boşalmamı mı istiyorsun?"

"Evet!" diye bağıryorum. "Daha derine Sean, daha fazla..." Sözlerim, birlikte hareket ettiğimizi izlerken kesiliyor.

Acı, kanımızın birleştiği gibi zevkle karışıyor, ikisi arasında hiçbir sınır kalmayana kadar.

"İşte böyle. Yalvar bana Layla," diye homurdanıyor, benim onun karanlık tarafına duyduğum özlem kadar benim itaatimi de arzuladığını gösteriyor. O da benim kadar bu ana kapılmış durumda. Eli boğazımı sıkıyor ve beni bu halde, kanımızla kaplı olarak görünce gözleri çılgına dönüyor.

Sean acımasızca içime girerken, ben sadece inleyebiliyorum. Düzgün nefes almayı bile denemeyi bıraktım, ama

sınırlı oksijen her şeyi daha da yoğunlaştırıyor ve vücudum ona devam etmesi için yalvarıyor.

"Seni böyle görmek, kanlı ve çaresiz," diye mırıldanıyor. "Artık benim izim var sende..." İtiliyor.

"Bildiğin şeyler..." *İtme.*

"Onlar bizim aramızda, tıpkı kanımız gibi." *İtme.*

"Sean, lütfen," diye inliyorum, orgazmım tüm varlığımı ele geçirirken.

"Evet, adımı haykır. Bu anı hatırla."

"Sean ...!" diye bağıriyorum. Amım sıkılaşıyor ve onun sikinin üzerinde sert bir şekilde boşalıyorum. Dudaklarıma adımı fısıldarken, derin ve acımasız bir şekilde homurdanıyor. Vücudum geriliyor ve omuzlarını o kadar sıkı tutuyorum ki onu kesebileceğimi düşünüyorum, ama şu anda onun istediği şey acı çekmek. İsteddiği şey bu.

"Bunun ne olduğunu anlıyor musun?" Gözleri yoğun bir şekilde parlıyor. "Benim nasıl bir adam olduğumu anlıyor musun? Senin sahibi kim? Seni şimdi kim sikiyor?" Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, eli hala boğazımı kavıyor. "Yanılma, biz bir olabiliriz, ama bana ihanet edersen boğazını keserim."

Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama uyluklarımda bir sıcaklık hissediyorum, o benden bir orgazm daha koparmaya başladığında tekrar patlıyor. İnlerken beni öpüyor, boğazımı daha sıkı sıkıyor, sanki bu beni daha sert orgazm olmaya itecekmiş gibi, nefes alamıyorum. Görüşümde noktalar beliriyor ve orgazm olmaya başladığımda onun içimde daha da sertleştiğini hissediyorum. Sonra elini gevşetiyor ve ben orgazm oluyorum, o en derin homurtusunu çıkarırken ben onun penisini sıkıyorum, alt dudağımı o kadar sert ısıyorum ki ağızım bakır tadı ile doluyor.

"Kanım, artık bedenim." Sean kalçalarını kavrar ve kendi kalçalarını dairesel hareketlerle sallar, penisi içimde titreyip atarken hareketleri sertleşir. "Siktir!" dişlerini sıkarak dişlerini sıkar.

Onun beni sahiplenmesine izin veriyorum, çünkü artık geri dönüş yok. Ne kadar yanlıştır hissettirse de, öyle hissetmiyorum. Doğru hissediyorum.

Bu vahşi adamla ilgili her şey benim evim.

KONUŞMA

Layla

Giyinip koridora çıktığımda, Sean'ın ön kapımda bir spor çantasını açtığını gördüm ve aramızdaki hava değişti. Önce, ikimiz de gerçek vahşiler gibi hala kanla kaplıyken, yarı sıcak krepler yedik, sonra duşta temizlenmek zorunda kaldık ve sıcak su bitene kadar beni tekrar aldı. Sean'ın karnındaki yaranın bir iki dikiş atılması gerektiğinden eminim, o da bunun için beni daha sonra cezalandıracağına söz verdi. Ayrıca bunun benim hatam olmadığını ve şimdi bana bıçağı doğru kullanmayı öğretmesi gerektiğini söyledi.

Mutfak temiz ve kısa bir süre önce burada neler yaşandığını asla tahmin edemezsiniz. Merakla izliyorum, çantadan yumuşak, düz siyah bir deri ceket çıkarıyor ve bana doğru geliyor. Ceketı omuzlarıma geçirirken ona bakıyorum.

Sean avucuyla yüzünü ovuşturur. "*Siktir*, bu sana çok yakışmış. Saçların deriye bu kadar yakışır mı? Tanrım, kadın, muhteşemsin," diye fısıldayarak boynuma sarılır. "Yakında üzerinde benim adım yazacak, böylece herkes senin bana ait olduğunu bilecek, ama bu yolculuk için senin giymeni istedim. Motosikletimin arkasında oturacaksan, kendine ait bir deri ceketin olması lazım." Sean ellerini ceketin altına kaydırır ve başparmakları gömleğimin üzerinden meme uçlarımla okşar. Anında sertleşirler. Nasıl oldu bilmiyorum, ama tek bir dokunuşla ona karşı yeniden tutuşmuşum bile.

"*Şimdi* gitmeliyiz," diyor sert bir sesle. "Önümüzde uzun bir yol var. En az bir saat boyunca seni tekrar sikmeme izin vermeyecek kadar uzun bir yol." Gözleri açgözlülükle üzerimde dolaşıyor. "Ve bir saniye daha bu kadar seksi olduğunu görmek zorunda kalırsam, seçim benim için yapılmış olacak."

Çantamı alıp gülerek ayakkabılarımı giyerken, mümkün olduğunca seksi davranmamaya çalışarak heyecanla karnım kıpır kıpır oluyor. Bugün beni nereye götüreceğini bilmiyorum ama itiraf etmeliyim ki bilmek *istiyorum*. Sean hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onun gerçek karmaşıklığını o kadar çok anlıyorum. Onun katmanları çok derin. Ve her yeni katman ortaya çıktıkça, ona biraz daha aşık oluyorum.

Savannah'a doğru açık otoyolda ilerlerken güneş deri giysilerimle kaplı sırtımı yakıyor. Georgia kırsalının düz arazisi, şehre yaklaşırken sıralar halinde dizilmiş reklam panoları ve ilanlarla bölünmüş durumda. Başımı Sean'ın güçlü sırtına yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Kokusu çok güzel.

Savannah'dan geçerken, görkemli evler modern binalara dönüşüyor, sonra tekrar evlere dönüşüyor. İspanyol yosunu, sokakların üzerinde gölgelik oluşturan ağaçlara yapışıyor ve gündüz zambakları tatlı kokularıyla havayı dolduruyor. Burada yaz tam anlamıyla çiçek açmış durumda. Turistler ve yerli halk sokaklarda sıraya girmiş, alışveriş yapıyor ve öğle yemeği yiyor. Şehrin diğer tarafına neredeyse vardığımızda, bir yan yola sapıyoruz ve birkaç dakika sürüyoruz, sonra ağaçlar açılıyor ve kırmızı tuğlalı binalardan oluşan büyük bir kompleks görüş alanımı dolduruyor. Hastaneye benziyor ama görebildiğim kadarıyla acil giriş yok ve kapılardan geçerken farklı binalara yön gösteren büyük bir tabela dikkatimi çekiyor.

John R. Mackie VA Hastanesi ve Rehabilitasyon Merkezi.

Arabayı durdurup Sean motosikletini ayrılmış park yerlerinden birine park ederken ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onun için özel olarak ayrılmış bir yer var: *Çavuş Sean Hunter*.

Kendi park yeri mi var?

"Burası neresi?" diye soruyorum, kaskımı çıkarırken etrafıma bakıyorum. Önünde durduğumuz ana binanın tavandan tabana cam kapıları var ve girişin hemen dışında büyük bir çardak yapısı olan bir tür avlu var. Sağlık personeli, tekerlekli sandalyedeki hastaları bir patikada itiyor. İki adam bir masada satranç oynuyor.

Cam kapıların diğer tarafında masalar var, bir tanesi bir aileye ait gibi görünüyor: hastane kıyafeti giymiş bir kadın hasta, bir erkek ve kadının üflediği baloncukları kovalayan iki çocuk. Sean kasklarımızı tutamaçlarına asıyor ve yüzünden siyah bandanasını çıkarıyor.

"Bu benim işim, Gaziler İşleri Bakanlığı için yaptığım somut iş."

Etrafıma bakarken ağzım açık kalıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

O sırtıyor. "Bu programlar için hükümetle irtibatı olan kişiyi sürekli tetikte tutuyorum. Planlar altı yıl önce çizildiğinden beri buradayım ve en büyük özel bağışçı benim. Kağıt üzerinde, kapıdan giren her gazinin tedavisini denetliyorum. Geride kalmamaları için elimden geleni yapıyorum."

Nefesimi veriyorum. "Vay canına" diyebiliyorum sadece.

Sean elini kolumdan aşağı kaydırır ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Hadi, geç kaldık."

Nereye?

Sean'ın öncülüğünde cam kapılardan içeri giriyoruz. Resepsiyondaki yaşlı kadın, Sean içeri girerken ona kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Çavuş," diye selamlar. "Dışarıda hava çok güzel."

"Connie," diye cevaplar Sean. "Bu Layla, bugün ziyaretim için benimle birlikte olacak. Ona bir geçiş kartı alabilir miyiz?"

"Tabii ki," diye cevaplar ve bana dostça bakar. "Peki benim için kafeterya servisi var mı?" diye sorar.

Connie bana bir rozet verir ve Sean'a kahverengi bir kağıt torba uzatır. Sean hastaların durumlarını sorarken, Connie ona bazı hastalar hakkında bilgi verir. Sean'a inşaat atölyesinde uygulanan yeni bir terapi programından bahseder.

"Burası ne *kadar büyük*?" diye soruyorum, Sean rozeti boynuma takarken ve kendi rozetini cebinden çıkarırken. Rozetin üzerindeki fotoğrafa bakıyorum ve onun yeni traşlanmış yüzünü ve denizci üniformasını fark ediyorum. Kahretsin. Bu görüntüyü yağmurlu bir gün için saklayacağım.

"Çok büyük." O gülümser. Sesinde bariz bir gurur vardır. "Şu anda bulunduğumuz ana hastane var. Burası son altmış yıldır burada ama Gaziler İşleri Bakanlığı devraldığında modernize edildi. Son birkaç yılda uzun süreli konaklama ve gaziler için ayakta ve yatarak tedavi programlarını barındıran beş bina daha ekledik.

bina daha ekledik. Fiziksel ve zihinsel terapi, iş eğitimi, bağımlılık tedavisi ve iyileşme sürecinde ilgilerini çekecek hobiler sunuyoruz. Benim görevim, bu kadın ve erkeklerin eve döndükleri andan itibaren destek almalarını sağlamak. Bazıları bununla başa çıkabiliyor, bazıları ise başa çıkamıyor."

"Neden? Diğerlerinden daha fazlasını gördükleri için mi?"

Çift cam kapının önünde durduk ve Sean, kapıyı açmak için duvardaki konsolun üzerinde bir anahtarlık geçirdi. Üstündeki tabelada şöyle yazıyordu: *Uzun Süreli Bakım Kanatları A & B.*

"Hepimiz hayaletlerimiz ve şeytanlarımızla yaşıyoruz, Layla. Bir insanı etkileyen şeyin ölçüsü yoktur. Sadece yaptığı hatalar için nasıl kefaret ödeyeceğini seçer. Ben kefaretimi ödedim. Burada olmak, bu işi yapmak, bunu telafi etmenin tek yolu."

Kapıların diğer tarafında, hastanenin koşuşturmacası neredeyse tamamen yok olmuştur. Koridorlarda yumuşak bir müzik çalıyor ve aydınlatma doğal ve sıcaktır. Duvarlar soluk adaçayı renginde boyanmış ve kubbe gibi devasa bir cam tavan penceresi var. Sanki dışarıdaymışız gibi hissediyoruz. Küçük dükkanlar var, cepheleri binanın dış cephesiyle aynı kırmızı tuğladan yapılmış. İçinden geçtiğimiz bir kafe var ve geçerken çeşitli insanlar el sallıyor veya selam veriyor ve bir çift Sean'a selam veriyor. Sean birkaç kişiyle konuşmak için duruyor ve biz devam etmeden önce bana tanıştırılıyor. Kompleksin bu kısmı neredeyse bir tatil köyü gibi. Her yerde hastalar var. Bazıları personel tarafından itiliyor, bazıları arkadaşları veya aileleriyle kafede oturuyor. Havada taze pişmiş ürünlerin kokusu var.

"Burada ne yapıyoruz Sean?" diye soruyorum hayranlıkla etrafa bakarken.

Yaklaşıp beni kendine doğru çeker ve benimle birlikte etrafına bakar. "Bana adını söylediğinde, sanki görünmez bir ip bizi birbirimize bağlamış gibi oldu. Hayatımı bu şekilde yaşamama neden olan şeyi bilmeni istiyorum. Neden kulüp ile ilgili her şey için güvenliğimi feda ettiğimi. Neden kulübümün yaptığı her şeyi haklı çıkardığımı." Etrafına bakar. "Burası." Anahtarlığını başka bir kapıya okutur ve içeri girer. Onu odaya kadar takip ederim. Neredeyse küçük bir daire gibidir. Duvarlar, dışarıdaki koridorlarla aynı adaçayı rengindedir. Ortada bir hastane yatağı vardır ve doğu duvarının tamamı, dışarıya bakan pencerelerden oluşur.

ağaçlar ve bitkilerle dolu avlu. Küçük bir masa, bir kanepe ve küçük bir mutfak var. Pencerenin karşısındaki tekerlekli sandalyede bir adam oturuyor; boynundan aşağısı felçli — en azından başını sabit tutan bir destek olduğu için öyle olduğunu düşünüyorum.

Sean pencereye yaklaşıyor ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle adama selam veriyor. Adam, tek parmağını kullanarak tekerlekli sandalyeyi Sean'a dönük hale getiriyor.

"Siktir, seni her gördüğümde daha da çirkinleşiyorsun," diyor Sean. "Connie'den taze ve lezzetli patates kızartması." Eğilip adamın başını eliyle kapıyor ve tepesine öpücük konduruyor. Adamın ilk iki parmağı tablette hızla yazıyor. Hızla yazdığı harfleri görmek için başını eğip bakmıyor bile. Sean okurken bana bakıp dostça gülümsüyor.

"Siktir git, o benim," diyor Sean gülerek, sonra tekerlekli sandalyenin arkasına geçip sandalyeyi bana dönük hale getiriyor. Adam yakışıklı. Sean'la yaklaşık aynı yaşta, derin mavi gözleri var ve o da boynunda künne takıyor.

"Layla, arkadaşım ile tanışmanı istiyorum, Er Christopher Buckman. Buck."

Son bir saattir Sean'ın Buck ile oturup konuşmalarını hayranlıkla izledim. Sean konuşuyor, Buck ise cevaplarını yazıyor. Buck'ın kazada C5 omurgasının parçalandığını ve birçok ameliyat geçirdiğini öğrendim. On iki. Konuşmasını engelleyen bir felç geçirdiğini, ancak yemek yiyip içebildiğini ve sağ elinin üç parmağını kullanabildiğini öğrendim. Bu sayede küçük tabletinde yazarak iletişim kurabiliyor. Buck, Sean'ın beni böyle "çirkin bir ahmak"la takılmaya ikna etmek için ne yaptığını sorarak beni de sohbete biraz dahil etti.

Sean'ın bu yönü, çocukluğumdan beri bana öğretilen her şeyi yeniden düşünmemi sağladı. Buck'ın patates kızartmasını yemesine yardım ederken, kendi ahlak ve değerlerimi yeniden düşünmemi sağladı. Ailemin ve kilisemizin üyelerinin

Onları, hayatlarını, varlıklarını oluşturan hikayelerini veya yaptıkları şeylerin ardındaki nedenleri bilmeden yargıladılar. *Bazen çok iyi şeyler yapmak için biraz kötü şeyler yapmak gerekir.*

Etrafıma bakarken Sean'ın sözlerini hatırlıyorum. Burası güzel *bir* yer. İnanılmaz. Sean'ın buraya tüm kalbini verip burayı tutkuyla benimsemesi de öyle. Kendisi kadar şanslı olmayan gazilere yardım etmek. Buck ile gülüp şakalaşırken onun gerçek yüzünü görüyorum. Ve içimden bir ses, Sean Hunter'ın bu yönünü gören çok az insan olduğunu söylüyor.

Sean ve Buck, Buck'ın bacaklarına kan dolaşımını ve kan akışını iyileştirmenin yollarını konuşurken, "Daha fazla masaj yaptırmak size yardımcı olur mu acaba?" diye soruyorum.

"Bu, burada çalışan personel olarak daha fazla yapmak istediğimiz bir şey. Düşüncenizi beğendim," diyor Sean, bana ve Buck'a bakarak.

Omuz silkiyorum. "Eğer ayarlamak istersen, seve seve yardım ederim." Buck'a gülümsüyorum ve sonra Sean'a bakıyorum. Yüzündeki ifade saf hayranlık dolu. Onlar biraz daha sohbet ederken sabırla bekliyorum, sonra Buck uykulu görünmeye başlayınca Sean ayağa kalkıp kitaplığa doğru yürüyor. Rafta bir kitap alıyor ve geri dönüyor. Buck'ın tabletine bakıyor.

"Seninle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor," diyor Sean. "Seninle konuşmak istiyor."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Elimi onun elinin üzerine koydum. "Seninle tanışmak bir onurdu, Buck."

Buck gülümser ve "Bu herifi hizaya getir ve istediğin zaman tekrar ziyarete gel" yazar.

Gülüyorum. "Elimden geleni yapacağım. Ama onu hizada tutmak pek kolay değil." Eğilip, "Biraz inatçıdır," diyorum.

Buck gülümser ve Sean'a bakar. "Bu lanet olası gerçek değil mi?" diye yazar. "Ama o iyi bir adam. Kardeşim." Gözlerimiz anlaşarak birbirine kilitlenir ve ben başımı sallarım. Buck bana Sean'da daha fazlasını görmemi söylüyor. Diğer tarafını görmemi... ve komik olan şey, ben zaten görüyorum.

Sean sandalyenin arkasına dolanır ve Buck'ı tekrar pencereye doğru çevirir. Sonra yanına oturur ve

kitabı açar. Rosalia de Castro, *Seçilmiş Şiirler*. Eski bir kitap ama İngilizceye çevrilmiş. Onların arkasındaki kanepeye oturur ve Sean'ın güzel sözleri okumasını dinlerken gözyaşlarım akıp gider. Sean, Buck'ın gözleri kapanana kadar yıpranmış eski kitaptan ona okur, sonra ayağa kalkar, Buck'ın başına bir öpücük kondurur ve sessizce "Haftaya görüşürüz dostum" der.

Onların konuşmalarında çok tanıdık ve basit bir şey var. Sean'ın bunu suçluluk veya pişmanlık duygusundan yapmadığını söyleyebilirim, ancak eminim ki biraz hissediyor. Bunu, kabuslarımda gördüğüm o sert görünüşünün altında, Sean'ın bir kalbi olduğu için yaptığından eminim. *Harika bir kalbi*. İki hafta içinde bana aşık olacağımı söylemişti, ama burada oturup Buck'ı yün battaniyeyle örttüğünü izlerken, çoktan aşık olduğumu fark ettim.

KONUŞMA

Sean

Buraya gelip Buck'ı her gördüğümde, onu bu durumdan kurtaramadığım için suçluluk duyuyorum. Her seferinde. Humvee'nin diğer tarafında otursaydım, Buck *olurdum*. Ama ona bu zayıflığımı veya suçluluk duygumu göstermiyorum. Bunun yerine, yüzümde bir gülümsemeyle ve hayatın basit zevkleriyle ona geliyorum: ona çölde alacağına söz verdiğim çizburger ve patates kızartması. Her hafta.

"Onun için kalbim parçalanıyor. O kadar genç ki," diyor Layla, ana binaya geri dönerken.

Ben durduğumda o da durur. "Bu, yapmaman gereken tek şey, küçük güvercinim," derim ona, elini tutup gözlerine bakarak. "Yaralarının mide bulandırıcı olduğunu biliyorum, ama ona acımak, yaralı bir askere davranabileceğin en kötü şeydir. Askere yazıldığında neye bulaştığını biliyordu. Kendi de bana söyledi, bu onun için bir onurdu. Kendine acımıyor, biz de acımayalım, anladın mı?"

Layla yutkunur ve bana yumuşak bir gülümseme sunar. Dolgun, pembe dudakları, güzel elmacık kemiklerini abartacak kadar yukarı doğru kıvrılır. "Anlıyorum," diye onaylar.

Elini daha sıkı tutarım ve yürümeye devam ederiz.

"Senin dışında onu destekleyen başka insanlar var mı?" diye sorar.

Başımı sallarım. "Evet, karısı Sophie. Lise aşıklarıymışlar. Sophie her gün onu ziyarete geliyor. Savannah'da yaşıyor ve sekiz yaşında bir kızları var."

Layla içini çeker. "Buna çok sevindim, ama neden onlarla birlikte evde yaşamıyor?"

"Sophie öğretmenlik yapıyor. Kızını sık sık ziyarete getiriyor ve Vets gündüzleri dışarı çıkabiliyor, bu yüzden uzun süreli bakım evi ile aile evleri arasında gününbirlik geziler ya da bazen hafta sonu gezileri yapıyorlar. Her tatili onlarla geçiriyor, ama Buck onunla tam zamanlı yaşamak istemiyor. Bu konuda çok kararlı. Tek isteği, bakımı onların hayatını tüketmemesiydi. Sophie'nin işini bırakıp, ihtiyacı olan 24 saat bakımı sağlamak için her saniyesini ona ayırmasını istemiyordu. Aşklarının canlı kalmasını istiyor. Yaşamak için bu kadar çok mücadele etmediğini, bir yük olmak için yaşamadığını söyledi. Bunun yerine, ailesiyle geçirdiği zamanın bir zevk olmasını istiyor. Ve öyle de."

"Ve o sana sahip. Onunla burada bu kadar çok zaman geçirmen inanılmaz."

Bisikletime geri dönüyoruz ve Layla'nın kaskını takıyorum, her zamanki gibi kayışı kontrol ediyorum. "Bu olağanüstü bir şey değil, küçük güvercinim. O benim kardeşim olduğu için ona zaman ayırıyorum." Eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurduğumda gözlerindeki hayranlığı fark ediyorum, sonra bisikletime biniyorum ve kickstand'ı kaldırıyorum.

Şu anda öğleden sonra geç saatler ve onu eve götürüp her türlü şekilde sıkmeden önce onunla bir şey yapmak istiyorum. Layla'nın arkama binmesini bekliyorum ama binmiyor, dönüp omzumun üzerinden ona baktığımda sadece bana baktığını görüyorum.

"Hadi ama kadın, gün ışığı kayboluyor. Akşam yemeğine gitmeden önce kulübe uğramam lazım. Annem, Flip'in partisi için pasta konusunda fikrini alabilmek için seni görmek istiyor."

"Shelly'yi bekletmeyelim." "Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum.

Layla bana sadece başını sallayarak yaklaşır ve kollarını belime dolandır. Onu kendime doğru çekip sırtına başını yasladığında, şimdiye kadar hissettiğim en yakın şey olan aşk duygusu içimi doldurur ve o fısıldar: "Sen iyi bir adamsın Sean Hunter. Güzel bir ruhun var."

Bana söylenen onca şey arasında, iyi adam hiç yoktu. Ama Layla için, olabileceğim en iyi halim olmak istiyorum.

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyor Shorty. O, kulübümüzün dövme sanatçısı ve şu anda bana deliymişim gibi bakıyor.

Layla, annem ve Maria ile birlikte bu gece burada olan üyelere yemek hazırlıyor ve ben de gitmeden önce Kai ile konuşmak istiyorum, bu yüzden fazla vaktim olmadığını biliyorum.

"Hayır, sana soru sormak için para ödemiyorum. Çalışman için para ödüyorum." Masaya nakit para bırakıyorum. "Ve *tam olarak* istediğim miktarda olsun." Önündeki kağıdı hafifçe vuruyorum. O da kağıda bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Başını sallayarak bana gülümser, gözlerinin köşeleri kırışır. Şablon kağıdını alır ve istediğim yere, Layla ile tanıştığım ilk gece parmaklarını gezdirdiği yere yerleştirir. Elmacık kemiğimin hemen üstüne, gözümün altına. Nereye mürekkep süreceğini görebilmem için bir ayna tutar. Başımı sallarım.

"Evet."

Shorty gülümser. "Tamam dostum. Patron sensin."

Silahının uğultusu yükselir ve o elini kaldırırken ben hiç tereddüt etmem — aslında, hiç bu kadar emin olmamıştım. Küçük güvercinimin yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

KONUŞMA

Layla

"Ne yaptın?" diye haykırıyorum, ellerimi ağzıma götürüyorum, çünkü Sean, Maria ve ben sebzeleri doğradığımız sırada kulüp evinin ana odasına geri döndüğünde, sadece otuz dakikadır gözümün önünden kaybolmuştu. Shelly, arka taraftaki depodan peçete almaya gitmişti.

"Sana kendi evini verdim." Sean beni kendine çekip, etrafımızdaki insanlara hiç yakışmayacak şekilde öpüyor. Onu geri itiyorum ve öpüşmesini engellediğim için yüzünü buruşturuyor, ama ben şok içindeyim — çünkü sol gözünün altında, *benim* eğik, el yazısı ile yazılmış, taze, yeni mürekkeple yazılmış *adım* var. Gün gibi açık.

Layla

"Bu mu? ... Sen mi yaptın? ... Nasıl yaptın?" Gördüğüm şeyi anlamadan kekeliyorum.

"Beğendin mi, küçük güvercin?" diye soruyor, eğilerek, sesini benim içimi titreten düşük oktavlara indiriyor. "Artık benim baş harfim sonsuza kadar senin içinde, bu yüzden senin adının da benim üzerimde olması uygun olur diye düşündüm."

"İmzamı nasıl aldın?" Ağzımın açık kaldığından eminim, ama Sean benim tepkimin her saniyesinden keyif alıyor gibi görünüyor.

Cebine uzanıp bir kağıt parçası çıkarır. Onu ondan alırım. Bu, onunla tanıştığım gece barda ona verdiğim fiş. Onu saklamış mı? Ve *yüzüne* dövme yaptırmış mı?

"Muhtemelen sen ona verdiğin andan itibaren bunu planlamıştı," diyor Maria, sonra bana dönüyor. "Ve bir şeye karar verdiğinde fikrini değiştiremezsin," diye ekliyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Görünüşe göre hayır," diyorum, ama gerçekte, ne kadar çılgınca görünse de, onun sert hatları ve gözünün altındaki benim kız gibi el yazım, benim ona olan hakkımı utanmadan dövme yaptırması... Lanet olsun, bu çok seksi. Dokunmak istemiyorum ama daha yakından bakmak için elimi uzatıyorum. Çenesini tutup başını hafifçe çevirerek inceliyorum.

Nefesimi verip başımı sallıyorum. "Büyük bir sorunun var." "Ne?" Kaşları çatılıyor. "Aynı kopyası. Emin oldum."

"Tamamen aynı olabilir, ama bir sonraki kadını soğutucuya attığında ona ne diyeceksin?" diye şaka yapıyorum.

Sean homurdanır ve beni kışımın altından elleriyle kaldırır, sıkıca sarılır. Dudaklarımdan öper, sonra kulağıma sertçe fısıldar, "Sana söz veriyorum Layla, senden sonra başka kadın *olmayacak*. Aslında, bunu çok iyi anlasan iyi olur."

"Öyle mi?" diye soruyorum, dudakları boğazımı öperken karnımdaki kelebekler çırpınıyor.

"Tabii ki öyle. Şimdi buradan gidelim."

"Ax, sana bir bilgi var...!" Kai arkamızdan seslenir. Sean başını sallar.

"Ax!" Kai tekrar seslendi.

Sean beni öper ve Kai'yi görmezden gelir. "Siktir et, sonra konuşuruz!" diye bağırır, beni öperken gülerek.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, dudaklarına gülümseyerek. "Evime."

KONUŞMA

Layla

Harmony'den geçerken, yaz gecesinin havası yoğun ve nemli. Sean'a sarılıp kasabanın ışıklarını izlerken, Sean Hunter'ın evinden ne beklemem gerektiğini hiç bilmediğimi fark ediyorum. Hiçbir zaman yaşadığı yerden bahsetmedi ve bana hiçbir ipucu vermedi. Onu çevreleyen gizem, onun hakkında her şeyi öğrenmek istememe neden oluyor.

Şehrin neredeyse dış mahallelerine kadar devam edip, ağaçlarla çevrili asırlık bir mahallenin ana caddesi olan Hillcrest Avenue'ye döndüğümüzde şaşırdım. Ağaçlar yolun üzerinde mükemmel bir kavisli gölgelik oluşturuyor ve evler, bakımlı çimlerin üzerinde, garajlarında BMW ve Audi marka arabalarla duruyor. Mahalleye doğru ilerleyip, aynı derecede zarif sokaklara birkaç kez döndük. Ben bu bölgedeki çocuklarla birlikte büyüdüm. En iyi arkadaşım Brinley, hala bu mahallede rahmetli anne babasının evinde yaşıyor. Burası bir kanun kaçağının yaşayacağını beklediğim bir mahalle değil, ama belki de mesele budur. Son bir dönüşle Bishop Court'a girip sonuna kadar ilerliyoruz. Orada, sokağın virajında 1920'lerden kalma güzel bir Craftsman evi duruyor. Mütevazı, koyu kahverengi tuğladan yapılmış. Geniş arazisi bakımlı ve garaj yolu geniş ve betondan yapılmış, evin arkasındaki iki arabalık garaja çıkıyor. Üstünde bir pencere var ve ışık yanıyor, sanki bir daire ya da en azından bir oda varmış gibi. Evin kendisiyle aynı koyu tuğladan yapılmış bu garajın önüne park ediyoruz ve bisikletten inip etrafa bakındığımda, bu adam ve onun Jekyll ve Hyde tarzı yaşam tarzı hakkında bir kez daha kafam karışıyor. Diğer gazilere yardım eden ve üst sınıf bir mahallede yaşayan kötü çocuk motorcu.

"Beklediğın gibi değıl mi?" Sean, kaskımı çıkarıp gidonuna asarken sordu.

"Dürüst olmak gerekirse? Hiç de değıl."

"Ne bekliyordun?"

"Ya... tamamen beyaz duvarlar ve paslanmaz elik mobilyalar, ya da ıssız bir yerde erkekçe bir kulübe." Sean deri ceketimin yakasını çekip beni kendine yaklaştıtırır. "Harmony'nin en güzel mahallelerinden birinin ortasında lüks bir ev beklemiyordum, ama seninle ilgili olarak, ne bekleyeceğimi bilmediğim için her zaman biraz gergin olacağıma karar verdim, Sean Hunter."

"Güzel. Biraz gergin olmanı seviyorum, küçük güvercinim," der ve eğilip geniş avuçlarıyla yüzümü kavrar. Beni öperken, lezzetli sedir ve deri kokusu beni sarar, dili ağzıma girip benimkine dokunduğunda içim ateşle dolar.

Dizlerim titremeye başlamadan hemen önce geri çekildi ve gözlerimin derinliklerine baktı.

"Bu yüzden gerginim..." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Bu yoğun duygu, seni tanıştıktan birkaç gün sonra seni kendine ait olduğunu iddia eden ve yüzüne adını dövme yaptıran bir adam? Gerçek hayatta böyle şeyler olmaz."

Sean elimi tutar ve siyah tişörtünün ince pamuklu kumaşı üzerinden kesiklerinin altına koyar, parmaklarımin altında kalbinin hızlı attığını hissederim.

"Gerçek hayat nedir?" diye sorar. "*Bu* gerçek."

Gecenin sessizliğinde böceklerin vızıltısı dışında hiçbir ses yok. Sean, elimi aşağı kaydırarak kot pantolonunun üzerinden penisini hissetmemi sağlar. Sertleşmiş ve benim için hazır. "Bu gerçek," diye fısıldar. "Başka hiçbir şeyin önemi yok, Layla. O kafesin kapısını açıp uçman yeterli."

"İstiyorum," diyorum dürüstçe. "Ama sevdiğim insanlar beni hayaletleri ve yalanlarıyla yalnız bıraktılar. Ya sen de onlar gibiyisen?" diye ekliyorum çekinerek.

"Ben tam olarak *kendim* gibiyim. Kim olduğum konusunda sana asla yalan söylemem. Seni asla incitmem ve sana kötölük yapan her pisliği canlı canlı derisini yüzerim. Ben buyum. Başka hiçbir şey umurumda değıl — neyin

Normal ya da kabul görmüş şeyler. Bunlar illüzyon. *Bunlar* gerçek değil."

Nefesim kesilene ve ona çaresizce ihtiyaç duyana kadar beni tekrar öper.

Sonra kıkırdar ve şişmiş alt dudağımı başparmağıyla okşar.

"Garaj yolunda kıyafetlerini paramparça etmeden önce içeri girelim," diyor sert bir sesle. Elini kolumdan aşağı kaydırarak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Bu hareketini sık sık yaptığını fark ediyorum ve yürürken bu tanıdık hareketin verdiği rahatlık hissine kapılıyorum.

"Orası bir apartman mı?" diye soruyorum, o beni evin yan tarafındaki kapıya götürürken omzumun üzerinden garaja bakarak.

"Evet, annem orada yaşıyor," der kapının kilidini açarken.

Tabii ki öyle. "Annene kendi alanını verdiğin için çok tatlısın."

Sean eve girerken bana dönüp bakıyor. "Bunun tatlılıkla bir ilgisi yok. O buradaysa, onu güvende tutabilirim."

Oh.

Sean mutfığa girdiğimizde ışığı açıyor. Tabii ki evi tertemiz. Temiz ve Sean'ın kokusu var. Mutfığın tavanında ceviz kirişler var. Tavan tonozlu ve üstünde bir tavan penceresi var. Dolapların üst kısmı ceviz, alt kısmı beyaz ve tezgahlar cilalı beyaz beton gibi görünüyor. Her şey modern ama evin geleneksel tarzını koruyor. Ada mutfak en az iki buçuk metre uzunluğunda ve diğer tarafında büyük bir yemek masası ve bank koltukları bulunan bir yemek odası var. Bu alanın bir ara açılmış olduğu belli. Ada mutfaktaki tabureler demir ve deriden yapılmış, tezgahlar ise şık görünümlü bir blender ve kahve makinesi dışında temiz ve boş. Paslanmaz çelik buzdolabında hiç resim ya da mıknatıs olmamasına şaşırmalı mıyım?

Beni evin içinde gezdirirken, evin geri kalanının tamamen tertemiz olduğunu fark ediyorum. Bana, bol dolgulu deri mobilyalarla döşenmiş oturma odasını gösteriyor. Duvarlarda tek şey, kanepenin arkasındaki büyük bir ayna. Zeminler cilalı sert ahşaptan yapılmış ve ön holün yanındaki diğer duvarda uzun ve dar bir masa var, ama üzerinde hiçbir şey yok. Fotoğrafları sergilemek için mükemmel bir yer olurdu.

Bana yatak odasını gösteriyor — açık gri duvarlar ve ahşap başlıklı devasa bir kral yatak. Evin geri kalanı gibi rustik ve erkeksi. Banyosu beyaz fayanslarla kaplı ve ortasında, orijinal olamayacak kadar büyük görünen ama yine de evin tarzına bir şekilde uyan bir pençeli küvet var. Bir zamanlar başka bir yatak odası olduğunu tahmin ettiğim, son teknoloji ürünü bir ev ofisi çift cam kapının arkasında.

"Orada çalışıyorum, hem kulüp hem de işim için," diye basitçe cevap veriyor. Ben başımı sallayıp etrafa bakınıyorum.

"Kişisel eşyaların var mı?"

Sean omuz silkiyor. "Geçmiş geçmişte kaldı. Ama ben tamamen dinsiz biri değilim. Benim için anlamı olan bir kutu eşyam var."

"Belki onu görmek isterim." Ona gülümserim ve o da başını sallar.

"Seni yatağında çıplak uzanmış görmek isterim." Ceketimin düğmelerini açmaya başlar.

Ceketimin düğmelerini açmaya başlar. "Şimdi."

"Hayır, Çavuş. Önce masajınızı yaptırmanız gerekiyor. İşimi ihmal etmiyorum. Beni bir amaç için işe aldınız ve her gün masaj yapacağımızı söylemiştik. Zaten geciktik bile."

"Masaj masam yok," diyor. "Ve sırtım iyi."

"Gerek yok. Giysilerini çıkar ve yatağa uzan," diyorum olabildiğince sert bir sesle. "*Hemen.*"

"Siktir," diye dudaklarına homurdanıyor. "Neden bilmiyorum, ama bu emir verici tavır bana çok iyi geliyor."

"Güzel." Uzanıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bana, emir vermesinden hoşlanmadığını söylemeyen bir bakış atıyor. Onu test etmek için devam ediyorum. "O zaman söyleneni yap."

On beş acı verici dakika sonra, Sean masajını bitirmeye çalışırken, her fırsatta bana dokunup dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yapıyor. Ben ona eğilip, kaymış disk bölgesindeki düğümleri çözmek için yağla ıslatılmış sırtına yavaş ve dikkatli hareketlerle ellerimi gezdirirken, o da ellerini kot pantolonunun altından kalçama kaydırmakla meşgul.

O, uyluklarımın etli kısmını sıkıca sıkarken, ben gülüyorum ve geri çekiliyorum. Hatta beni baştan çıkarmak için elinden gelenin en iyisini yaparak uyluklarımı ısıtıyor. Çenesini yukarı kaldırıyorum ve o, karşı koymamın imkansız olduğunu düşünmeye başladığım yaramaz bir sırıtışla bana bakıyor.

"Bana dokunuyorsun. Benim de sana dokunmam adil olur," diyor yaramazca.

"Kendini adadığını söylemiştin. Beş dakika daha dayanabilirsin."

Sean beni kendine doğru çeker, bu sırada üst kolları lezzetli bir şekilde kasılır ve yüzünü kot pantolonumun üzerinden bacaklarımın arasına gömer, inleyerek, "Sana söyledim, ben zayıfım. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bak ne diyeceğim," derim, tekrar geri çekilirken. Onun aşk dilinin fiziksel temas ve bağ kurmak olduğunu öğreniyorum, bu yüzden bunu kendi lehime kullanarak bu masajı atlatabileceğimi düşünüyorum. "Her dakika dayanabildiğin için bir parça giysimi çıkaracağım. Sadece beş dakika kesintisiz dayanman gerekiyor, sonra kartlarını doğru oynarsan, ben bitirdiğimde beni çıplak göreceksin," derim gülümseyerek.

"Anlaştık," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Neden seni başından beri çıplak düşünmedim bilmiyorum. Bundan sonra, giysilerin yoksa istediğin kadar masaj yapmana izin vereceğim."

"Bunu asla başaramayız." Gülümsayarak başımı sallıyorum.

Sean kollarını çenesinin altında kavuşturur ve ben arka cebimden telefonumu çıkararak beş dakikalık bir zamanlayıcı kurarım. Çömelip dudaklarından öperim ve Sean'ı benim için zayıf düşürmeyi *sevdiğimi* fark ederim. Kolayca gücünden vazgeçmeyen bir erkeği kontrol altında tutmayı seviyorum.

"Şimdi uslu bir çocuk ol, sana ödül vereceğim."

"Lanet olsun, kadın. Seninle böyle konuşursan bir *saniye* bile dayanamam," Sean dudaklarıma sertçe fısıldadı. Ben doğrulduğumda o beni yakaladı. Ben parmağımı burnunun ucuna koydum.

"*Kal*," diye gülerek mırıldanırım, o da bana hırlar, sonra köpek gibi havlar, ama bu bile bir şekilde seksi gelir. Gülerek onu iterim, o da inleyerek yüzünü yere indirir.

"Bu beş dakikayı bir an önce bitirelim," diye homurdanır.

Ayağa kalkıp zamanlayıcıyı başlatıyorum, telefonu yatakta bırakıyorum ki o da izleyebilsin, sonra kesintisiz olarak masajını bitirmeye başlıyorum. Dört dakika kala tişörtümü başımdan çıkarıp

ve yere atıyorum. Üç dakika kala, sırf onunla dalga geçmek için çoraplarımı da çıkarıyorum, ama Sean itiraz etmiyor; sanırım o da benim kadar olmaları beklemeyi seviyor. İki dakika kala başka seçeneğim kalmıyor — o, ben onu durdurma fırsatı bulamadan kot pantolonumun düğmelerini açıp aşağı çekiyor. Pantolonumu kenara atıp, sadece kırmızı dantelli sütyenim ve tangamla onun önünde duruyorum.

"Kırmızı dantel mi?" diye sorar, yüzünde hiçbir ifade yok. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Hemen yüzünü bacaklarımın arasına gömer.

"Uh-uh," diye sertçe hatırlatırım ona. Kendi sözlerimle amım zonkluyor, ona karşı hakimiyet kuran tavrım, daha bana dokunmadan içimi ateşe çeviriyor.

Son dakika başlar ve onu işkence etmek için sütyenimi çıkarır, bacaklarımı açarım. O, gözlerini zamanlayıcıya dikmiş halde inler. Son birkaç saniyeyi bitirirken gözlerini bile kırpmadığını düşünüyorum. Alarm çaldığı anda Sean dizlerinin üzerine çöküyor, sertleşmiş penisi sallanırken beni belimden tutup yatağa atıyor. Sırtım yumuşak yorganına çarptığında göğüslerim zıplıyor ve o benim külotumu vücudumdan yırtıp atıyor, parçaları bir kenara atıp ağgözlülükle bana bakıyor. Nefesim kesik kesik, sabırsız ve çaresizce bekliyorum.

Onu izliyorum, sert vücudu gergin, kollardaki damarları şişkin, kalın ve sert sikini okşuyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor ve onun bende uyandırdığı her kirli, ahlaksız düşünce dudaklarıma hücum ediyor.

"Şimdi masaj zamanı mı, *patron*?" Onunla dalga geçmek için çok tatlı bir şekilde yalvarıyorum.

Sean beni ters çevirirken göğsünden derin bir homurtu çıkar ve kıcıımı o kadar sert sıkar ki inlerim.

"Hayır, küçük güvercin. Cezan zamanı."

KONUŞMA

Sean

Layla'nın içinden gelen kadın olmasını görmekten daha çok sevdiğim tek bir şey yok. Onu engelleyen her şeyden kurtulduğunu görmek, çünkü lanet olsun, bana iyi çocuk dediğinde neredeyse yatağıma boşalacaktım. Ondan bunu istiyorum: bir yandan dominant bir kraliçe, diğer yandan itaatkar küçük bir sürtük.

Asla doyamam, ama beni alay edip işkence ettiği şekilde, beni bir erkekten çok hızlı bir şekilde bir canavara dönüştürdü.

Onu tüketmeye hazır olarak kığını yukarı kaldırıyorum ve o da dört ayak üstüne çöküyor. Karanlık bir kahkaha atıyorum, elimi onun uzun ateşli saçlarına sertçe dolayarak sıkıca çekiyorum. O da buna karşılık tıslıyor ama ben saçındaki elimle üst vücudunu yatağıma doğru ittiğimde kalçalarını geriye doğru sallıyor.

"Şu anda nasıl hareket edeceğine sen karar veremezsin," diyorum karanlık bir sesle, saçlarını bırakarak. Saçları etrafına yayılıyor. Çok güzel. "Bana işkence etmek mi istediniz? Benimle alay etmek mi? Beni küçük düşürmek mi?"

Kığını sıkıca kavradığımda inliyor.

"Artık *benim* küçük oyuncağımsın, bu yüzden sana söyleneni harfiyen yerine getireceksin." Bacaklarını daha da ayırıyorum ve damlayan amını seyrediyorum. Yine geriye doğru sallanıyor, ona sert davranmamdan çok hoşlanıyor ve onu sikmeden önce daha fazla acı çekertmek için sabırsızlanıyorum.

Başparmağımı kullanarak onun uyarılmasını merkezinden sıkı, pembe kık deliğine kadar yayıyorum. Titriyor, ama oynamam için yeterince rahatlamış durumda ve bu kadının sahip olduğu her deliği ele geçirme ihtiyacım çok güçlü.

Kullandığı yağ şişesini alıp kıkına nazıkçe sıkıyorum. Daha fazla baskı uyguladıkça yağ yanaklarının arasına damlıyor

başparmağımın ucu onun içinde kayboluyor. Yatağa iniyor ve amcığı daha da parlıyor.

"Küçük oyuncağım masajımı beğendi mi?" diye soruyorum, sikimi onun amına hizalayıp dudaklarının arasından kaydırarak onu işkence ediyorum.

"Sean..." diye iniyor, ben başparmağımı çekip daha derine sokarken. Serbest elimle sikimi okşuyorum, sikişmeye hazır.

"Evet, benim pis küçük fahişem?"

Benim aşağılayıcı sözlerime iniyor ve bu benim içimde bir şeyler uyandırıyor. "Daha fazla..." diye mırıldanıyor, bana doğru sallanmaya çalışıyor. Ona izin vermiyorum. Cezası, hareketsiz kalmak ve ben bu sıkı küçük amcığı mahvetmeye hazır olana kadar beklemek. *Benim* zamanımda.

"Daha fazla mı?" diye soruyorum, sırf onunla dalga geçmek için. "Hayır, kelimelerini kullan. Bana tam olarak ne istediğini söyle, Layla."

"Sana ihtiyacım var, lütfen, beni doldur... *lütfen, lütfen,*" diye mırıldanıyor ve ben neredeyse pes ediyorum.

Neredeyse.

"Doymak mı istiyorsun? Kalın sikimi sıkı amına sokarken, sıkı küçük kıcını da doldurmamı mı istiyorsun?" Sikimi tekrar amına sürüyorum ve o artık sırlıklam, iç uyluklarından aşağıya doğru damlıyor.

"Evet!" diye iniyor, ben de başparmağımı kolaylıkla kıcına sokup çıkarıyorum. Tam üstüne tükürüyorum ve sikim zonklıyor, yerini almak için yalvarıyor. Beni biraz daha derine almak için geri itiyor.

"Lütfen beni kullan, Sean... Özür dilerim. Ben çok... iyi bir oyuncak olacağım

... sadece *sik beni...*" diye ağlar.

Siktir lan.

Kendimi kaybediyorum, sikimi amına o kadar derine sokuyorum ki, neredeyse beni boğuyor. Bu siktiğimin kadını. Onu kırmaya çalıştığım her seferinde, o beni kırıyor.

Serbest elimle kalçasını kavriyorum ve onu o kadar sert ve derinden sikiyorum ki, yatakta çığlık atıyor. Bu açıda çok fazla, çok sıkı ve kıcı başparmağımı sıkıştırıyor, daha fazlasını almak için geriye doğru sallanıyor, bu da benim testislerimi onun rahminde boşaltmak için çaresizce çabalamama neden oluyor.

"Ne sapkın bir velet. Beni boşaltmaya çalışırken çok çaresiz ve muhtaç." Onu daha sert sikiyorum, kendi ihtiyacımla savaşırken onu cezalandırıyorum. "Layla, sert sikilmek mi istiyorsun? Kullanılmak mı?"

"Evet!" diye inliyor, ben de pes etmiyorum. Bir başka derin homurtuyla ona sertçe giriyorum ve başparmağımı kıcının derinliklerine kaydırıyorum. Her yeri kaygan ve benim için hazır.

"Çok dolu..." diye inliyor, ben durduğumda, tüm gücü elinde tutarken, o benim etrafımda titriyor.

"Alabilirsin, şimdi sık *beni*," diyorum ona, hareketsiz kalarak.

Hareket etmeye başlıyor, benim sikimin üzerinde sallanıyor. Ne sıkık bir manzara.

"Teşekkür et. Beni sikmene izin verdiğim için teşekkür et." Sesim hırıltılı çıkıyor, başparmağımı kıcımdan çekip ona yardım ediyorum, vücudunu sikmek için kullanıyorum. İki elimle onu sıkıca kavırıyor ve ileri, sonra geri kaydırıyorum, acele etmiyorum. Kıcını benim sikime vururken o kadar mükemmel ki, birkaç saniye içinde içine boşalacağım. Benim kadar tükendiği halde benim altımda kıvranıyor ve ona bir çocuk, *benim* çocuğumu koyma düşüncesi birdenbire beni sarar. "Teşekkür ederim Sean," diye mırıldanıyor, o kadar itaatkar, o kadar tatlı ki *lanet olsun*, boşalıyorum, başka seçeneğim yok.

Amcığı sikimi o kadar sıkı kavırıyor ki, o boşaldığı anda ben de onun içine boşalıyorum, vücudu önce sertleşiyor, sonra ellerimin altında yumuşuyor ve benim adımı haykırıyor.

"*Layla, benim iyi kızım...*" diye mırıldanıyorum, sikim onun içinde titrerken kalçalarını sıkıca sıkıyorum ve sıcak spermlerimi boşaltıyorum. O boşalırken parmakları çarşafı sıkıp bırakıyor.

Nefesimiz yavaşlarken kafam uğulduyor. Tamamen kendimden geçmiş durumdayım. Hayatımda hiç kontrolümü kaybetmemiştim, ama onunla tanıştığım günden beri tüm kontrol onda. Ve şüphesiz, onu geri istemediğimi biliyorum.

Yatağa düşerken o kollarımın arasına sürünür, onu öperim, onu asla bırakmak istemem. Onunla bir gelecek görüyorum, bu kadının karım olacağını biliyorum. Hayatımda ilk kez, her şeyin mükemmel olduğunu hissediyorum.

KONUŞMA

Layla

CHANTEL

Siyah deri, kaltaklar.

Siyah deri elbise giymiş bir fotoğrafı.

AMBER

Sevimli, ama dans ettikten sonra eve götürmeye karar verdiğin motorcu için o elbiseyi çıkarmak zor olacak.

CHANTEL

Kahretsin.

Su içmekten boğulacak gibi olurken, kahkaha atıyorum.

"Bunları gerçekten gözden geçirmemiz ve daha iyi bir dosyalama sistemi kurmamız gerekiyor. Düzenli olmalısın, Lay." Telefonumdan başımı kaldırıp kardeşim Dell'e ve mutfak masasının üzerine dağılmış kağıt yığınınına baktım. The Palm Club'da öğle vardiyesinde çalışmaya gitmeden ve sonra parti öncesi bu akşam Chantel ve Amber ile buluşmak için hazırlanmak üzere aceleyle geri dönmeden önce, pratik teori ödevim için hala beş yüz kelime yazmam gerekiyor.

Dell, geçen yılki evin ipotek belgelerini aramak için çimleri biçmek için iki saat erken gelene kadar günüm düzenliydi. Bu yüzden şimdi burada onunla birlikte oturmuş, evrakları karıştırıyorum.

"İnternette bakamaz mısın? Gerçekten çok işim var."

"Yapabilirim, ama biliyorsun, orijinal kopyaları saklamayı seviyorum. İşten sonra vaktin varsa, akşam yemeğinden sonra uğrayabilirim," diyor omuz silkerek, kağıtlarını düzgünce istifliyor.

Dell, düzenli ve temiz giyimli biridir. Uzun boylu, iyi giyimli, kahverengi saçlı ve dostça bir gülümsemesi vardır. Üzerinde tek bir dövme bile yoktur. Sanırım hiç bira bile içmemiştir. İyi biridir. Fazla iyidir. Bir gün birdenbire patlayıp babamın izinden gideceğinden, gizlice dolaşıp karısından bir şeyler saklayacağından endişeleniyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Aslında, bu akşam bir randevum var."

Dell'in kaşları çatılır. "Motosikletli adamla değil, değil mi? O adamlar tehlikelidir, Layla."

"Adı Sean ve sen onu tanıımıyorsun bile." Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürüdüm, onunla bu konuyu tartışmak istemiyordum.

"Onu tanımama gerek yok," diye cevaplar Dell hemen. "Bayan Fielding, H.O.H. rozeti taktığını söyledi."

"Bu onu kötü bir insan mı yapar?" diye soruyorum, bir bardağı suyla doldururken. Kabul ediyorum, bardaklarımın lavabonun yanında olması, Sean onları taşımadan önce durdukları dolaptan çok daha kullanışlı.

"Eğer o bir suçluysa, evet." Dell ayağa kalkar ve pantolonunu düzeltir. Uzun bir yudum alıp ona dönerim.

"En azından kim olduğunu itiraf etmekten korkmuyor," diyorum. Şimdiye kadar ailemin ve birlikte büyüdüğüm insanların ne kadar saçma olduğunu hiç fark etmemiştim. "Babam günahlarını sakladı ama kiliseye gitti, bu onun yaptıklarını haklı mı kılıyor?" diye soruyorum, elimi belime koyarak.

"Kahretsin, yine mi bu konu. Onlar öldü, Lay. Anılarını huzur içinde yatırsak olmaz mı?"

"Sen unutabilirsin, ama ben asla unutmayacağım," diye alay ettim.

"Yani bu bir isyan mı? Bu motosikletçi mi?" Bu kelimeyi zehir gibi tükürüyor. "Babamın bazı kusurları vardı diye *bir suçluyla* mı çıkacaksın?" "*Bazı kusurları mı vardı?* O kötü bir adamdı Dell. Annemi *taciz etti!* Ve bunun annemle babamla hiçbir ilgisi yok!" diye bağırarak mutfaktan çıkıyorum. Oturma odasına gidip dizüstü bilgisayarımın bulunduğu kanepeye oturuyorum.

dizüstü bilgisayarımın olduğu yere. "Gidebilirsin."

"Hadi ama, bir şeyler oluyor olmalı, Lay. Böyle biriyle görüşüyorsun, iyi misin? Sadece senin için endişeleniyorum."

Ona bakıp hafifçe gülümsedim ve başımı salladım. "Onu seviyorum Dell, çok seviyorum. Herkesten daha çok. Ve ben iyiyim. İyiden de öteyim. Ayrıca, kiliseniz size, birinin yerine geçmeden onu yargılamamanızı öğretmiyor mu?"

"O kilise eskiden senin kilisen deydi," diyor Dell, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini ön camdan dışarıya çeviriyor. Kafasını sallayıp yutkunuyor. "Şeytandan bahsetmişken," diyor, elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirerek.

Dönüp onun baktığı yere bakıyorum ve o anda Sean'ın Harley'ini duyuyorum. Annemin Lincoln'üne benzeyen bir arabayı takip ediyor, ama bu arabada pas yok ve çalışıyor.

Beyaz Navigator'ın başka bir araba yoluna dönmesini bekliyorum, ama dönmüyor. Yaklaştıkça ve sonra benim araba yoluma girdiğinde, sürücünün Boyd olduğunu fark ediyorum. Nasıl olur? Sean garajdan arabayı almış ve ben fark etmemiş miyim? Ne zaman?

"Bu *annemin* arabası mı?" Dell, Sean ve Sean'ın Dell'in kamyonetinin arkasına yan yana park etmelerini görünce hayretle soruyor.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, Sean ön kapıya doğru yürürken, Boyd ise garaj yolunun sonuna doğru gidiyor. Sean rahat adımlarla ilerliyor, sanki Dell'in kamyoneti olduğunu zaten biliyormuş gibi arkasına bakıyor. Sonra muhtemelen bildiğini anlıyorum.

Ondan önce kapıya ulaşip kapıyı sonuna kadar açtım. Sean verandamda durmuş, omzumun üzerinden içeriye bakıyordu.

"Nasıl yaptın? ... Ne zaman yaptın?" diye patladım. "Kardeşin burada mı?"

Elimi göğsüne koyuyorum. "Evet," diye cevap veriyorum çabucak, dokunuşum onun gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Annemin arabasını nasıl aldın?"

"Garajının kilidi, evinin kilidi kadar etkili," diyor Sean ciddi bir ifadeyle. "Birkaç gün önce tamirciye çektim. Alternatörün ve akün bozulmuştu. Frenlerin de değiştirilmesi gerekiyordu, ama artık sorunsuz çalışır. Oh, ve gövdesi yeniden boyandı."

Annemin SUV'sine bakıyorum, parlak ve yeni görünüyor, gözlerim bu tatlı - ve tabii ki sınırları zorlayan - jestten dolayı yanıyor.

"Sana borcumu ödeyemem," diye fısıldıyorum. "En azından şimdilik."

Sean geniş bir gülümsemeyle elimi tutar, anahtarları avucuma bırakır ve parmaklarımı kapatır. "İyi olmuş, zaten paranı almazdım. Big Mike bana bir iyilik borçluydu. Bu da sana bir hediye. Kız arkadaşım otobüse binmez." Sean eğilip dudaklarıma öper. Dell boğazını temizler ve kapıyı daha da açarak arkamda kibirli bir tavırla durur.

Sean, Dell'in gözlerine bakar ve çenesindeki kasları gerer, Dell'in benim duygularımı hiçe saydığını ve ailelerimiz hakkındaki gerçeği ona anlattığımı bilir.

"Sean, bu benim kardeşim Dell. Dell, bu Sean," diyorum, ikisini de anlamlı bir şekilde bakarak. "İkiniz de nazik olabilir misiniz?"

KONU 47

Layla

Sean benim emrimle çenesini gevşetir ve başını sallar. "Sean Hunter," der sert bir sesle, Dell'e doğru ilerleyip elini uzatır. Dell elini sıkar ve Sean'ın gözünün altındaki dövmeyi görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Boğazını yutar ve Sean ile benim aramda bakışlarını gezdirir, ama tek kelime bile etmeye cesaret edemez. Gözleri Sean'ın boynuna kayarken elini geri çeker.

"Asker misin?" diye sorar Dell, yutkunarak. Sean'la tanıştığımda benim gibi gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Denizci," diye cevaplar Sean.

Dell'in kaşları yukarı kalkar ve biraz rahatlar. "Yurtdışında mıydın?" "Üç kez," diye cevaplar Sean. "Sen asker misin?" diye sorar. Gülmemi zorlukla bastırıyorum.

gülmekten kendimi alıkoyuyorum. Dell, acemi birliği eğitimini geçemezdi.

"Hayır, ben mimarım," diye cevaplar Dell. Gergin olduğu belli ve bu bile beni sinirlendiriyor. Sean'dan korkması için hiçbir neden yok. "Yani sen, kız kardeşimle mi çıkıyorsun?" diye sorar Dell, Sean'ın boyu ve yapısından etkilenmemiş gibi cesur davranmaya çalışarak.

Sean sırtıyor. "Öyle de denebilir," diye cevaplıyor, Dell ile benim arasına bakarak. "Buraya neden geldin, Dell?" Sean'ın sesi emredici; şu anda evin reisi o.

"Sadece kız kardeşimi kontrol etmeye geldim," diye cevaplar Dell. "Kız kardeşin gayet iyi," diye karşılık verir Sean. *Kahretsin.*

"Dell aslında sadece annemle babamın bazı evraklarını almaya geldi, az önce ofiste olabileceğini hatırladım." Dell'e bakıyorum. "Sonra da gidecek."

Onlara bir bakış atıyorum. Buradaki testosteron seviyesi çok yüksek. Dell kollarını göğsünde kavuşturuyor, bu da Sean'ı çok eğlendiriyor. Dell formda ama hayatında hiç yumruk atmadığını düşünüyorum. Sean

başparmağı ve işaret parmağıyla onu yere serer.

"Gitmiyorum, çimleri keseceğim," diye karşılık veriyor Dell. Sean gülüyor ve ben sabrımı kaybedip gözlerimi deviriyorum.

"İkiniz de oturun! Evraklarınızı getireceğim." *Lanet olası* erkekler. "Ben yirmi dört yaşındayım. İkinizin barbar gibi davranmasına ihtiyacım yok, özellikle de ben bu lanet odadayken. Dell," ona dönerek, "istediğim kişiyle çıkacak kadar büyüdüm. Sean'a özentisi baba bakışları atmana gerek yok." Sean'a döndüm. "Ve beni *sahiplenir* gibi benim adıma konuşmana gerek yok."

İki adam da oturma odasındaki kanepelere karşılıklı otururlar ve ben, beni dinlediklerine memnun olarak başımı sallar ve Dell'in evraklarını almak için koridora doğru yönelirim. Koridorun ortasına geldiğimde Dell'in Sean'a bir şey söylediğini duyarım.

"Bugün çok alıngan."

"Ne yapması gerektiğini söylemelerinden hoşlanmaz." Sean'ın kıkırdadığını duyarım. *Şimdi arkadaş mı oldular?*

Babamın çalışma masasını karıştırıp Dell'in ihtiyaç duyduğu belgeleri alıyorum ve derin bir nefes alıyorum. İkisinin eninde sonunda karşılaşacağını biliyordum. İş veya okul dışında neredeyse her dakika Sean'ın yanında olduğum için bu kaçınılmazdı, ama nedense iki dünyanın çarpışması bunu *gerçek hale* getiriyor. Sean hayatıma fırtına gibi girdi ve beni bir kasırga gibi vurdu. Aramızdaki bağ hem imkansız hem de inkar edilemez. Aramızdaki görünmez bağ, iplikten yapılmış değil. Daha çok çelik halat gibi, Sean gibi sarsılmaz... Ve çok kısa bir süre geçmesine rağmen, burada özel bir şey olduğunu kabul etmeye hazırım. Dell bunu kabul etmek zorunda kalacak.

Geri döndüğümde ikisini tam bıraktığım yerde otururken buluyorum. Dell ve Sean ayağa kalkıyor ve ben Dell'in yanına gidip kağıtları göğsüne itiyorum.

"Ne, şimdi çimleri mi keseceksin?" diye Dell'e soruyorum.

Sean gülüyor. "Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun." Cebinden güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Ben gidiyorum, sen kardeşinle takıl. Yapmam gereken işler var." Beni nazıkçe öpüyor, sonra Dell'e ciddi bir bakış atıyor.

"Bu ilişkinin ne kadar süreceğini merak ediyorsan, açıkça söyleyeyim, ben hiçbir yere gitmiyorum." Sean, Dell'in omzuna hafifçe vurur. "Yani bana alışmak zorundasın."

Güneş gözlüklerini takar ve ikimize de muhteşem gülümsemesini gösterir.

"Öğleden sonra uslu durun." Sean bana bakar. "Sen mi sürmek istersin, yoksa ben mi götüreyim?"

"Ben sürerim," diyorum ona, o özgürlüğü geri kazanmanın heyecanıyla. "Chantel ve Amber da bu akşam Flip'in partisi için beni almaya gelecekler."

Sean bana temkinli bir bakış atar. "Sorun olmaz," diyorum ona, "akşam görüşürüz."

Sean isteksizce başını sallar ve kapıdan çıkar. Harley'inin gürültüsü garaj yolunu doldurunca Dell bana bakar.

"Yüzüne senin adını mı dövme yaptırmış?" diye fısıldayarak bağırır.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ve bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemene gerek yok, Dell." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken yüzümdeki ifadeyi yumuşatıyorum. "Sürekli bu kafeste tutulmaktan hoşlanıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onların istediği kişi olmak zorunda değilsin." Gözlerine bakıyorum. "İyi bir insan olabilir ve bunu kendi şartlarına göre yapabilirsin." Yaklaşıyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Mandy'yi seviyor musun?" diye soruyorum. Ona bakışını gördüm ve bu, aşık bir erkeğin bakışı değil.

"Mandy çok tatlı bir kız. Harika bir aileden geliyor. Mantıklı."

"Ama onu *seviyor* musun?" diye tekrar soruyorum. Dell tereddüt ediyor.

"Ne, dövmeli yüzlü adamı birkaç gündür tanıdığın için uzman mı oldun?" diye sorar.

"Komik olan şu ki Dell, ben uzman olduğumu düşünmüyorum ama belki de anlıyorum gibi hissetmeye başlıyorum. Sadece bir hayatın var. Yaptığın şey senin tutkunun değilse, bir saniyesini bile boşa harcamayın. Tek söylediğim bu," diyorum.

Dell, Sean'ın az önce park ettiği yere doğru pencereden dışarı bakar.

"Annemin Lincoln'ünü senin için tamir etmesi çok nazik bir davranış," der.

Gülümser ve başımı sallarım. "Evet, öyle. Bana güven. Her şey siyah ve beyaz değildir, tamam mı? Ona bir şans ver."

Dell gülmeye başlar. "Sanırım başka seçeneğim yok, çünkü eminim ki beni kolayca pataklayabilir."

"Doğru." Gülerek omzuna hafifçe vuruyorum. "Biraz sert görünebilir, ama hiç bu kadar nemsendiğimi hissetmemiştim," diyorum ciddiyele. Dell derin bir nefes alıyor. "Tamam. Denizci olmasına gerçekten saygı duyuyorum. Ülkemize hizmet etmek harika bir şey. Sanırım ben..." "Bir kitabı kapağına bakarak yargılayamazsın." Bana umutla bakar.

"Ayrıca Duke niversitesi'nden onur derecesiyle mezun oldu," diyorum, sadece Dell'in yüzündeki şoku görmek için. Hayal kırıklığına uğratmıyor. Duke, onun gittiği okuldan daha iyi bir okul. "Ve hala hükümet için alışıyor. İyi bir adam. Birlikte savaştığı erkek ve kadınları çok önemsiyor. Bu onun tutkusu. Kulüp onun her şeyi değil."

"Hadi canım?" diye sorar Dell, sesi şaşkınlıkla yükselir.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Söylemiştim, her zaman gri bir alan vardır. *Onlar* gibi olma." Ailemi, kiliseyi kastediyorum. "Açık fikirli ol ve söylediklerimi düşün. Kendi şartlarına göre mutlu olmayı hak ediyorsun, Delly Bear."

Çocukluğumuzdan kalma takma adıyla onunla dalga geçtim ve sonra doğrulup kapıyı işaret ettim. "şimdi git buradan, okul devlerim var." şaka yaparak söyledim, ama Dell beni şaşırtıp kucakladı.

"Sana güveniyorum Lay. Sadece endişeleniyorum. Annem ve babamdan beri... tek sahip olduğum sensin. Bana güvende olacağına söz ver," diyor ve kucaklamadan çekiliyor.

"Söz veriyorum," diyorum. Sean'ın dünyasında gizlenen tehlikeye rağmen, bu sözümü tutabileceğimi umuyorum.

KONUŞMA

Sean

"Kimse söylemeyecek mi?" diye sorar Kai, şapelin masasına yaslanarak.

"İşlerin bitmesini bekliyordum ki söyleyebileyim," diyor Mason.

"Hepinizin canı cehenneme," diyorum gülerek, ne hakkında konuştuklarını çok iyi bilerek ve şaka yapıyorlarsa da, hiçbirisi benim kararımı sorgulamayacağını bilerek.

"Yüzüne bak, dostum. Bu lanet olası bir hızlı randevu," Jake gülüyor.

"Onu bir hafta, bir gün ya da bir dakika tanıdığımın önemi yok. Layla hiçbir yere gitmiyor. O benim. Aşırı mı? Hayatta olmaz."

Wolfe'a bakıyorum. Sakalını okşuyor ve beni analiz ediyor.

"Adamın sözlerini duydunuz. Layla artık bizden biri," diyor ve tokmağı vuruyor. Toplantı sona erdiğinde herkes ayağa kalkıyor ve birkaç kişi başımı okşayıp elimi sıkıyor. Hepsi biliyor. Bu yazılı olmayan bir kural. Layla'yı benim kadınımla ilan edersem, bu adamların her biri onu kendi kadınları gibi koruyacak ve saygı gösterecek.

"Ax," diyor Wolfe, iki parmağıyla bana gelmemi işaret ediyor. Hâlâ masanın başında oturuyor, sandalyesine yaslanmış. Diğerleri dışarı çıkıyor ve ben onun yanına oturuyorum. O eğiliyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor mu?" diye sorar. Başımı sallarım. "Çoğunlukla," diye dürüstçe cevap veririm.

"Tamamen anlaması gerekiyor," diyor Wolfe, tartışmaya yer bırakmadan. "Beklediğin paket, onunla mı ilgili?"

Başımı sallarım.

"O zaman dalga geçme. Ona bizim gibi olmanın ne demek olduğunu göster. Bir kadın aramıza girecekse, ona güveneceksek, gerçeği anlaması gerekir. Bundan sonra neyi bilmek istediğine ve neyi bilmek istemediğine kendisi karar versin, ama seninle olmanın ne demek olduğunu bilmesi gerekir. Bizimle olmanın ne demek olduğunu. Başka yolu yok."

Elbette bunu zaten biliyorum, ama ona yavaş yavaş alışmasını umuyordum. Ben duygusuz bir canavar değilim. Onun, yapmak zorunda olduğumuz karanlık işlerin bir parçası olmasını istemiyorum. Ama Wolfe'un haklı olduğunu biliyorum. Başka seçeneğim yok. Kulüp ve ailemiz için ne kadar ileri gittiğimizi bilmesi gerekiyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Wolfe gülümsüyor, ki bu çok sıra dışı bir şey. "O zaman senin adına sevindim. Tek kadınlı bir adam. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ben de gülümsüyorum. "Ben de öyle düşünmüyordum, ama bu kadın çocuklarımin annesi olacak," diyorum kararlı bir şekilde. Çünkü bunu tüm kalbimle biliyorum. "Bu gece birkaç arkadaşı gelecek," diye ekliyorum, yeni bir şey arıyorsa diye. Wolfe buradaki tüm tatlı kızları denediği biliniyor.

Wolfe derin bir kahkaha atar ve burbonunun son yudumunu alır. "Beni senin ev hayatındaki saçmalıklarına bulaştırmaya çalışma."

"Asla asla deme." Omuz silkiyorum. "Ben de eskiden öyle derdim." "Asla," diye ekliyor, odadan çıkmak için ayağa kalkarken.

Kai beni Jake ile konuştuğu yere çekmeden önce, şapelin kapısından bile çıkmamıştım.

"Steadman başardı. İstedğin paket mi? Onu bulduk," diyor Kai.

Jake başını sallar. "Layla nerede yaşıyor? Onu almaya ne zaman gideceksin? Bir koşuda yardıma ihtiyacım var ve Donny Gator hakkında konuşmak istiyor. Benimle gelmek ister misin?"

"Pine Lawn'da yaşıyor. Saat yedide arkadaşlarıyla gelecek, evet, seninle gelirim."

"Güzel." Jake gülümser ve omzuma vurur.

"Aday üye ve Mason Lakeside'da. Paketi onlar getirecek," diye ekliyor Kai. "Onu bu kadar kolay bulduğumuza inanamıyorum. Lanet polisler işe yaramaz."

"Her zaman rozetini rozetle takas edebilirsin," diyorum.

"Rozetle bu kadar çok kadın bulamam," diye şaka yapar Kai. "Sizinle gelmemi ister misiniz?"

"Hayır dostum, biz iyiyiz," diyor Jake.

Kai sigara yakar ve ben ona başımı sallarım. "Yardımanın için teşekkürler dostum." Sonra telefonumu alıp Steadman'ın kullan-at telefonuna hızlıca bir arama yaparım.

"Beni kurtardın," derim, o telefonu açtığında.

Telefonun diğer ucunda içini çeker. "Evet. Onunla ne yapacaksan, Ax, temiz bir iş çıkar. Yarın bu bölgede uğraşmam gereken bir şey kalmasını istemiyorum." *Bir şey* derken, ceset demek istiyor.

"Merak etme. Sadece biraz sohbet edeceğiz," diye onu temin ettim.

"Benim korktuğum da tam olarak bu, Ax."

KONUŞMA

Layla

Tanrım, tekrar kendi arabamı sürmek ne kadar güzel. Bu jesti biraz abartılı olsa da, Sean'ın beni sadece birkaç gündür tanınmasına rağmen arabamı çekiciyle tamircisine götürüp tamir ettirmesi fikri kalbimi ısıtıyor. Sean bunun farkında olmayabilir, ama bana sadece otobüse binme zorunluluğundan kurtulma özgürlüğünü geri vermedi. Bana annemin bir parçasını geri verdi. Bunun onun yapacağı bir şey olduğunu kabulleniyorum ve bu büyük iyiliklere itiraz etmenin bir faydası olmayacağını biliyorum. Bu durumu kontrol altında tutuyormuş gibi davranmaya çalışabilirim, ama öyle değil. Bu noktada, Sean ve benim aramda, ben sadece yolculuğa çıkmış durumdayım ve teslim olmak çok iyi geliyor.

Bu sabah Dell ile yaptığım konuşmadan sonra, dünyada etkilemek ya da kendimi açıklamak istediğim başka kimse olmadığını fark ettim. Bu benim hayatım ve eğer biri, tanıdığım en iyi kalpli motosikletçiye çok çabuk atladığım için beni yargılamak isterse, öyle olsun.

Sesini açıp Dolly Parton ile birlikte şarkı söylüyorum, camları açık ve sıcak yaz esintisi içeri girerken The Palm'dan eve dönüyorum. Arabamın içi bile hiç bu kadar temiz olmamıştı. Vanilya kokuyor.

Bugünkü vardiyamda tipik bir cumartesi öğleden sonrası kalabalığı vardı. Alışveriş yapanlar, turistler ve günlük randevuya çıkan çiftler. Amber ve Chantel, grup sohbetimizde bu gece ne giyeceklerini durmadan mesajlaşıyorlardı.

Garip olan şey, Sean'ın barda her zamanki gibi bulunmamasını özlememdi, ancak bugün kulüp işleriyle ilgilenmesi gerektiğini biliyordum. Geçen haftayı düşünüyorum ve Sean ile aramızdaki durumu,

olan biten her şeyi kabullenmeye çalışıyorum. Sıcak bir duş hayal ederek ve bütün gün ayrı kaldıktan sonra beni gördüğünde gözlerindeki ifadeyi hayal ederek evimin garajına giriyorum.

O anda, o bakışa özlem duymaya başladığımı fark ettim. Bana, onun için dünyadaki tek kadın olduğumu söyleyen bakış... Ve ben, bunu kaybetmek istemediğimi zaten biliyorum.

Eve girip hızlıca yemek yedikten sonra duş alıp, saçımı kurutup şekillendirmek için zaman ayırıyorum. Telefonum banyo tezgahında duruyor ve Eric Church çalarken, ben dikkatlice makyajımı yapıyorum ve sonra dantelli siyah bir tanga ve sütyen ile aynı tarzda ama kırmızı renkli başka bir set seçiyorum. Sean bunları gördüğünde çılgına döneceğini biliyorum. Yatağımın üzerinde fotoğraflarını çekip ona gönderiyorum ve hangisini tercih ettiğini soruyorum.

Cevabını beklerken kıyafetlerimi düzenlerken evim bile artık yalnız gelmiyor, çünkü çok yakında benimle olacağını, hayaletleri yeni bir hayat ve neşeye değiştireceğini biliyorum.

PATRONUN

Her zaman kırmızı.

Tanrım, şimdi çalışırken yarı sertleşmiş durumdayım.

Kırmızı kıyafeti giyip ona öpücük göndererek bir fotoğraf daha çekip gönderirken telefonuma gülümsüyorum. Hafif kot şortum, insanlarla dolu sıcak kulüpte bu gece rahat ve serin olacak, ve bana tam uyan ve göğüslerimi harika gösteren siyah bir tişört giyiyorum.

PATRONUN

Kızlara zahmet etmemelerini söyle, seni almaya geliyorum.

Kulüp binasının dışında somurtkan bir ifadeyle çekilmiş bir fotoğrafı.

Ne demek istediğini anlayınca gülüyorum: önce beni görmek için buraya geliyor ve benim Chantel ve Amber ile kulübe gelmemi beklemiyor.

Telefonumu komodinin üzerine bırakıp aynada saçlarımı düzeltiyorum, sonra ustaca rujumu sürüyorum. Dudaklarıma ruj sürerken, arka kapının tanıdık gıcirtısını duydum. Sean'ın henüz burada olamayacağını ve Dell'in bu gece Mandy ile dışarıda olduğunu bildiğim için donakaldım. Ne yapacağımı bilmeden odamda etrafa bakarak bekledim. İçeri girerken kapıyı kilitlemiş miydim? Hatırlayamıyorum.

Sonra ayak sesleri duyarım. Yatak odamda kendimi koruyacak hiçbir şeyim olmadığını ve kaçacak yerim olmadığını fark edince kalbim deli gibi çarpmaya başlar. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum ve Sean'ın numarasını arıyorum, hoparlörü açıp yastığın altına koyuyorum. Ayak sesleri yaklaşırken dönüp, kalbim göğsümde çarparak ağır yatak odası kapısının arkasına atlıyorum. Kapıyı açmaya çalışan herkese kapıyı çarpmaya karar veriyorum, ama yeterince hızlı değilim. Kapının arkasına geçmeden, kapıda duran bir adamla karşı karşıya kalıyorum.

Uzun boylu, iri yapılı. Saçları siyah, gözleri keskin ve koyu. Gözlerim boynundaki joker kartı dövmesine kayıyor. O gerçek bir insan, ama aynı zamanda neredeyse iki yıldır ezberlediğim eskiz ve bu yüzü her yerde tanırım.

BÖLÜM ELLİ

Sean

Layla, yatağın üzerine serpiştirilmiş iç çamaşırlarının fotoğraflarıyla beni öldürecek. Bu gece onu her şekilde becereceğim. Jake ve ben, bugün Gator hakkında bulduğumuz bilgileri Kai'ye aktardık, ki bu bilgiler aslında hiçbir şeydi. Jake'in ipucu bir çıkmaza girdi ve Gator'ı bulabileceğimizi düşündüğümüz güvenli evde Disciples üyeleri vardı, ama hiçbiri o değildi. Oradakileri sorgulamak için içeri dalma riskini bile göze alamadık, çünkü onları izlediğimizi bilmelerini istemedik.

"Bu uzun bir oyun," diyor Kai, adresi not alıp telefonundaki listeye eklerken, çoğumuz şapeldeki masanın etrafında oturuyoruz.

"Orayı dönüşümlü olarak izleyeceğiz ve gözlemlemeye devam edeceğiz," diye ekliyor Wolfe masanın başından. "Bugünlük bu kadar. Bu gece herkesin eğlenmesini ve biraz rahatlamasını istiyorum." Dönüp bana bakıyor. "Teslimat ne zaman gelecek?"

Kai'ye yönlendirme için bakıyorum.

"Mason onu almak için Barracuda'ya gidiyor." Kai, Lakeside'daki bir eskort evinden bahsediyor; Wretched Souls'un takıldığı ve Alexander Ramos'un bu gece orada olacağından emin olduğumuz bir yer. Jake pisliğin teki olabilir ama diğer motosiklet kulüpleri ve sokak çeteleriyle iyi bağlantıları var ve nadiren yanılır. Şerif yardımcısı ve Kai bütün hafta bu işle uğraştıktan sonra Ramos'u bulduk ve şimdi Layla bu konuyu kapatacak.

Jake sandalyesine yaslanıyor. "Flip zaten sarhoş ve biz de onu dövüp geçeceğiz? Bu gece iyi gidiyor." Geniş bir gülümsemeyle. Masa gülüyor.

"Frankie'ye yarın endişelenecek bir ceset vermeyeceğiz," diyorum onlara. "Bana ilk bilgiyi kulüp adına değil, kişisel bir iyilik olarak verdi."

"Peki ya ceset parçaları?" Kai sırtıyor.

Omuz silkiyorum. "Göreceğiz."

"Kızın yolda mı?" Jake içkisini yudumlarken sorar. "Evet, iki arkadaşıyla birlikte geliyor."

"Siktir, içlerinden biri bardaki sarışın mı?" diye sorar Kai, hevesli bir köpek gibi.

"Sanırım öyle."

Paketinden bir sigara çıkarır. "Evet, bugün güzel bir gün, çocuklar."

"Tamam, gidip Flip ile bir şeyler içelim." Wolfe tokmağı

ve Layla'dan bir fotoğraf daha geldiğinde hepimiz ayağa kalkarız. Bu sefer benim seçtiğim kırmızı iç çamaşırını giyiyor ve sikim anında seğirir. Üstünden taşan mükemmel göğüsleri, parlak bakır rengi dalgalı saçları ve güzel pembe dudakları, planımı tamamen değiştirmeme yeter. Kulüp binasının kapısından içeri giriyorum, kararımı çoktan vermiş durumdayım. En iyi yüz ifademle bir fotoğraf çekip ona gönderiyorum ve kızlarını geri çağırmasını söylüyorum. Gece başlamadan onu sikmem gerekecek.

Bisikletime bile ulaşmadan telefonum çaldı. Telefonu aldım, konuşmak için bir saniye bekledim ve kulağımla omzum arasına sıkıştırdım, ama boğuk bir çığlık ve bir erkek sesi duyduğumda donakaldım.

"Onlar bana ulaşmadan önce sana ulaşmam gerekiyordu..." dediğini duydum.

O bir kez adımı haykırıyor ve ben de aramayı sessize alıyorum, böylece orada kim varsa beni duyamıyor ama ben onları duyabiliyorum ve beynim düşünmeye bile vakit bulamadan kendimi motosikletimin arkasında buluyorum.

Ramos. Ona önce ulaşmış ve ben nasıl ve neden olduğunu anlamaya çalışırken beynimi zorluyorum. Aklım hızla çalışıyor ve ellerim sürerken kasılıyor, onun sokağına vardığımda, ortaya çıkıp onu tehdit edebileceğini ve bunun kesin ölümle sonuçlanmayacağını düşündüğü için onu parçalamaya hazırım.

BÖLÜM ELLİ BİR

Layla

Ben harekete geçmeden önce bir an sessizce bekledik, kapının arkasına geçmeye ve kapıyı kapatmaya çalıştım, ama bu adam daha hızlıydı ve elini uzatarak beni durdurdu. Çılgınca yumruk attım, bazı yumruklarım isabet etti ve o inledi, ama sonra beni omuzlarımdan yakaladı ve beni koridordan geçerek oturma odasına doğru çekmeye başladı.

"Layla!" diyor. Adımı bilmesi beni şok ediyor ve dehşetle ona bakıyorum. Adımı nereden biliyor? "Konuşmamız lazım, sen ve ben." Kolonya kokuyor ve kokuyu tam olarak tanımlayamıyorum ama daha önce koklamıştım. Tırnaklarımla ona saldırıyorum ve tekmeliyorum, kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, o ise beni tutarken durmam için yalvarıyor. Duvarda asılı olan, annemle benim küçükken çekilmiş bir fotoğrafı kapıyorum ve ağlayarak onun kafasına vuruyorum. Cam parçalanıyor, yere düşüyor ve o da bağırıyor. "Lanet olsun!"

Kaçmaya çalışıyorum ama çok uzağa gidemeden beni oturma odasında köşeye sıkıştırıyor, elleriyle omuzlarımı sıkıca tutuyor. Güçlü olduğu için kaçamıyorum. Güneş batarken evim giderek kararıyor ve mülkümün o kadar büyük olduğunu biliyorum ki kimse çılgınlıklarımı duyamaz.

"Beni dinlemelisin lan! *Onsuz* sana ulaşabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum." Beni duvara dayadı ve bir an durup beni yavaşça süzdü. Aklım, beni yalnız yakalamak istemesinin tüm nedenleriyle dolup taşıyor. "Siktir, onun gözleri var sende," diyor yüzümü incelerken ve ben onun neden burada olduğunu anlayamıyorum. "Sanki... onun lanet hayaleti görüyormuşum gibi."

Ona baktığımda gördüğüm şeyden nefret ediyorum. Bu öfke değil. Beni *tanıyormuş* gibi bakıyor.

"Seni dinlemiyorum! Bırak beni lanet olası!" diye bağıriyorum, gözlerimi kapatıp mücadele ediyorum, gelmeyen bir yumruk ya da saldırı bekliyorum.

Bunun yerine, tutuşunu gevşetir. Kaçmaya çalışırım ama beni duvara çarparak açıkça konuşur. "Eğer işbirliği yaparsan sana zarar vermek zorunda kalmam! Cevapları arıyorsun ve ben sana onları vereceğim... ama kaçamazsın!"

"Senden hiçbir şey istemiyorum!" diye bağırırım ve bacağımı kaldırıp ona diz atmaya çalışırım. Sonra bir gölge gözüme çarpar ve bu iğrenç herifin omzunun üzerinden Sean'ı görünce derin bir nefes alırım. Eve girdiğini duymamıştım bile ama burada, saldırganın kafasını bulanık bir hareketle geri çekiyor.

Sean'ın gözlerindeki bakış korkunçtu, sanki bir canavar zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Sanki beni görmüyordu bile, yumruğu havayı yırttı ve mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Sesinden saldırganın burnunun kırıldığını anladım, sonra Sean kolunu adamın kalın boynuna doladı ve onu arka kapıya doğru sürükledi. Sean'la dövüşme şansı bile olmadı.

Sean arka kapıdan içeri girer ve ben de onu takip ederek, bu adamı açık alanda öldürmesini engellemeye çalışırım, ancak bahçeye vardığımızda Sean onu kalın sedir ağaçlarının arkasına, gözlerden ve görüş alanından uzak bir yere çeker.

Sean tereddüt etmez, adam ağzı kanla dolu halde mırıldanırken onu çalılardan arkasındaki çimlere atar.

Sean ona tekrar vururken, "Orospu çocuğu..." diye mırıldandığını duyarım.

"Alex Ramos," Sean ona homurdanır. "Senin için geliyordum. Ama işte buradasın, kendini bana sunuyorsun." Adam konuşmadan ona tekrar vurur ve çenesinin kırılma sesi Sean'ı daha da gaza getirir. Sean'ın ona tekrar tekrar vurmasını izlerim. Onu durdurmam gerekir ama durdurmam. Sean'ın onu ne kadar süre dövdüğünü bilmiyorum, ama biliyorum ki, yaşadığım sürece, Sean'ın yumruğunun onun yüzüne çarptığı sesi asla unutmayacağım. Ramos gevşer ve savaşmayı bırakır ve biliyorum ki, bir şey söylemezsem Sean onu öldürecek. Onu durdurmak istiyorum. Bu adamın ölmesini istemediğim için değil, önce ona sormak istediğim bazı sorular olduğu için.

"Sean." Sesim onun arkasından sabit ve sakin çıkıyor. Sean, sanki trans halinden çıkmış gibi durur, Ramos'a bakar,

kanlı tişörtünün yakasını bırakıp bana dönüyor. "Yeter," diyorum yumuşak bir sesle. Sean bana bakıyor ve ayağa kalkıyor, yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle bana doğru geliyor. Bana ulaşmadan hemen önce dizlerinin üzerine çöküyor, yere ağır bir gürültüyle vuruyor ve kollarını belime dolayarak yüzünü karnıma gömüyor.

"Çok üzgünüm bebeğim, sana zarar mı verdi?" Boğazından gelen bir sesle, "Onu öldüreceğim" diye tekrar tekrar bağılıyor, ta ki sessizleşene kadar. Ne kadar süre birbirimize sarıldığımızı bilmiyorum. Kolları belimi kavrar, gömleğimi tutar ve ben onun başının üstüne öpücük kondururken, o dizlerinin üstünde bana bakar. Elimi başının üstüne koyar ve eğilip dudaklarına öpücük kondururum.

"Ben iyiyim," diye fısıldarım, gözleri tamamen başka bir yerden bana geri döner. Sanki benim anlayamadığım bir şeyi yeniden yaşıyormuş gibi.

Sean ayağa kalkar ve sessizce evimin yanına gider, hortumu açar. Yaralı ve kanlı ellerini yıkar, sonra tişörtünün altından bir parça kumaş koparır. Kumaşı dikkatlice su altında yıkar ve bana geri döner, yüzümden akan ve benim farkında bile olmadığım gözyaşlarını ve Sean'ın ilk yumruğuyla Ramos'un kanı olduğunu düşündüğüm şeyi siler. Zamanını ayırıyor, vücudumun her yerinin temiz olduğundan emin oluyor, bir zamanlar kendi kanıyla boyadığı yerleri yıkıyor.

"Neden buraya geldi?" diye soruyorum, Sean kumaşı yere atıp çıplak omuzlarımı elleriyle okşarken titriyorum. Dışarısı soğuk değil ama sanırım şok durumundayım ve onun sıcak elleri beni rahatlatıyor.

"Adı Alex Ramos. Wretched Souls çetesinin üyesi. Henüz babanla nasıl bir bağlantısı olduğunu ya da neden böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Kai ve ben onu birkaç gün önce bulduk. Ama seni nasıl bulduğunu öğreneceğim." Alnımdaki dağınık saçlarımı eliyle düzelterip beni öptü, sonra beni göğsüne çekip kollarına aldı. Onun iri cüssesi beni tamamen sardı ve o geldiğinden beri ilk kez derin bir nefes alabildim.

"Böyle daha iyi," diye fısıldadı, kokumu içine çekerek. "Cevapları olduğunu söylüyor... olabilir mi?"

"Bunu öğreneceğim."

"Şimdi ne yapacağız?" diye göğsüne doğru soruyorum.

"Ben işimi yaparım, sen de benim dünyama ne kadar girmek istediğine karar verirsin."

Onu anlamadan yukarıya doğru bakıyorum.

"O haklıydı. Onu avlıyordum. Onu öldürmeyi planlamıyordum, ama şimdi..." Kanayan elini esnetir. "Sen benim kim olduğumu çok iyi biliyorsun..." Başparmağıyla yanağımı nazikçe okşar.

"Evet." Onu hissetmeye ihtiyaç duyarak elimi çenesine koyuyorum.

"Ama bunu bilmekle *görmek* tamamen farklı şeyler, anlıyor musun?"

Ramos'a bakarım.

"Elbette."

Sean başını eğerek gözlerimi kendine çevirir. "Ona bakma. Orada öyle yatıyor çünkü senden bir şey aldı ve ben bunu asla tolere edemem. Kimse bir daha senin saçının tek bir teline ya da sevdiğin birine zarar veremeyecek."

Bu adamın beni tehdit ettiği için Sean'ın elinde öldüğünü düşünüyorum ve onun için daha iyi bir kader düşünemiyorum. Annemi benden aldı ve onun yüzünden sonsuza kadar annesiz kalacağım.

Sean'a bakıyorum. Fırtınanın ortasında bir anlık berraklık. O benim merkezim. Onu pek tanımıyorum, ama onun benim istediğim ve ihtiyacım olan tek şey olduğunu kesin olarak biliyorum.

"Sevdiğim çok fazla insan yok," diye fısıldıyorum. "Ama... sence onun var mı?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum.

"Bunu yapma." Çenemi yukarı kaldırır. "Bana bak. O, bir gram pişmanlık bile etmeyi hak etmiyor. Hayatta kendi seçimlerini yaptı, yanlış seçimleri. Bu onun kaderi."

Komik olan şey, eğer bunun hiçbir sonucu olmayacağını bilseydim, onu şu anda kendi ellerimle öldürürdüm. Belki bende bir sorun var, ama çimlerimde kanlar içinde yatan Ramos'a bakarken kendimi suçlu hissetmiyorum.

Sean'ın yüzümden sabit ellerini çekip doğruluyorum. Ramos'un benden bir şey daha almasına ya da hayatımın bir anını daha çalmasına izin vermeyeceğim. Bu geceden sonra onu bir daha asla düşünmeyeceğim.

Sean'ı itip saldırganımın baygın bedeninin yanına gidiyorum. Düzenli nefes alıyorum. Annemin görüntüleri gözümün önüne geliyor.

Aklımdan geçenler: Korktuğumda beni kucaklaması, hastalandığımda yanımda oturup hafifçe mırıldanması, bahçemizde fıskiye'nin altında koşarken gülmesi. Kilisede şarkı söylediğimde gururla parlayan yüzü. Yaramaz bir şey söylediğinde attığı şımarık gülümsemesi. Butterscotch ripple dondurmasını ne kadar sevdiğini ve Dell ile benim yemememiz için onu dondurucuda sakladığını. Bana baktığı her an gözleri. Sevgiyle dolu gözleri.

"Senin sandığından daha güçlüyüm, Sean," diyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Karnımda bir ateş yükseliyor ve açıklayamadığım bir öfke elimi kaldırıyor. Ramos'un göğsüne vururken çığlık atıyorum. Bu his beni heyecanlandırıyor.

"Göze göz." Bahçeden ağır bir taş alıp kolumu kaldırarak ona tekrar vurmak için hazırlanırken, hıçkırıklarımı bastırıyorum, ama Sean daha hızlı. Nasıl bu kadar çabuk yanıma geldiğini bile bilmiyorum, ama elimi sıkıca tutup beni geri çekiyor, başını sallayarak saçlarımı yüzümden çekiyor.

"Hayır, küçük güvercin. Henüz değil. Eğer istersen, ihtiyacın olan cevapları aldıktan ve sen net bir şekilde düşünecek zaman bulduktan *sonra* onu parçalara ayıracağım. Bir can almak seni değiştirecek, ama neden bunu istediğini anlıyorum." Beni öper. "Ona ne olacağına sen karar ver, çünkü o *senden bir şey* aldı. Benim tek amacım sana huzur getirmektir, ama bunu yaparken seni tehlikeye attım." Eğilip beni tekrar öper, gözleri pişmanlıkla dolu, bana odaklanmış.

"Bana öyle bakma. Senin suçun değil. Beni nasıl bulduğunu önemli değil. Hepsi bizim gerçeğimizin bir parçası, hatırladın mı? Ona ne yapman gerektiği umurumda değil. *Neden* ailemi öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"O zaman öğreneceksin," diyor Sean kararlı bir sesle. Uzaklardan gelen Harley sesleri onu başımın üstüne bakmaya zorluyor. "Kai ve Jake geldi. Kızlara seni almamalarını söyledin mi?"

Hızla başımı sallarım. "Vaktim olmadı."

Sean başını sallar. "Onları hemen ara ve bir saat sonra kulüpte buluşmak için onlara haber ver. Tehlike geçtiğinden emin olana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım." Dudaklarıma hafifçe öper. "Ya da belki de hiç."

Ben de onu öperim. "Şu anda bununla yaşayabilirim." Kalbim hala çarpıyor ama Sean'ı mutfağımda gördüğüm anda, güvende olduğumu anladım.

güvende olduğumu anladım.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Layla

"Burası kötü adamların rüyası gibi," diyor Chantel, Amber ve bana kulüp binasının kapısından girip etrafta coşkuyla devam eden partiye bakarken. Alex Ramos'un evimde olması beni hala sarsıyor ve Sean'ın onu Kai ile birlikte binanın arkasında tuttuğunu biliyorum. Orada ona ne yaptığını da bilmiyorum, ama aradığım cevapları bulduğunda gelip beni alacağını biliyorum. Neden ailemi öldürdüğünü. Son iki yıldır tek bilmek istediğim şey bu. Kulüp evi, Flip'in ellinci yaş günü için gelen iyi dileklerle dolu. Shelly, herkesin içkilerinin olduğunu ve yemeğin zamanında hazır olacağını kontrol etmek için koşturuyor. Arkada, şiş üzerinde tam bir domuz kızartan bir şirket var. Tüm malzemeleri sağlayan yerel catering hizmeti, kulübün bir arkadaşı. Arka duvarda salatalar, meyveler ve sebzeler dizili, kızarmış patatesler olacak ve pasta yerel bir fırın tarafından yapıldı ve Shelly, pastanın üstüne onun motosikletinin bir kopyasını koydurttu. Ortam şenlikli, mutlu ve ailevi. Kimse arkada bir katilin işkence gördüğünü tahmin edemez.

"Yat kulübü dergisinde yer alması gereken gibi görünen adamı ben seçiyorum," diyor Chantel, arka koridordan büyük odaya yeni giren Kai'ye bakarak.

Gülüyorum. "O Kai."

Bana gülümsüyor. "Kai, benim bacaklarımın arasında kendine bir yuva kurabilir."

Amber başını geriye atıp gülüyor. "Git onu yakala, kaplan."

Remi, Chantel ve Amber'a içkilerini verirken, Kai bize yaklaşır, sanki Chantel'in ilgisini hissedebiliyormuş gibi, onun onu süzdüğü gibi onu süzer.

"Bana gelip oturmak ister misin, güzelim?" diye sorar ve birkaç metre ötedeki masayı işaret eder. O masada, geçen hafta burada gördüğüm kadınlarla oturan birkaç üye vardır. Onlardan biri Trina'dır. Sean'la beni yakaladıktan sonra kulüpte başka birine yöneldiği açıktır.

Chantel başını sallar ve bana bakar. "Beni bekleme anne," der ve göz kırparak fısıldar.

Amber onlarla birlikte oturdu ve uygun erkekleri gözleriyle taradı.

Masaya otururuz ve Kai ile Chantel'in çok uzun süren flörtleşmelerini dinlerim. Sean bir süredir ortalarda yok ve bu süre boyunca midemde rahatsız edici bir his var. Bir şeyin içimi kemiriyor. Duymak istemediğim bir şeyin geleceği hissi. Bu yüzden içki içmiyorum. Dans ediyorum ve gülümsüyorum çünkü Chantel ve Amber hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor ve kulüp evi canlanıyor. Dışarıda canlı bir grup çalışıyor ve insanlar dans pistinde. Müzik kulüp evinin içine de giriyor, bu yüzden burada birkaç yüz kişi olmasına rağmen gerçekten kalabalık hissettirmiyor. Telefonuma bakıyorum ve buraya geleli bir saatten fazla olduğunu görüyorum.

Çok sarhoş olan Chantel ve Amber ile yarım saat daha geçiriyorum. Chantel'in odanın diğer ucundaki Kai'ye bakışlarından, onunla eve gideceğinden ya da en azından bir yere gideceğinden eminim. Bara doğru ilerlerken, Sean'ın Ramos'a saldırırken gözlerindeki bakışı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Onu milyonlarca kilometre uzakta gibi gösteren vahşi bakış. Buna ek olarak, Sean gittiğinden beri Wolfe'u ya da diğer iri adam Mason'ı görmediğim için, nerede olurlarsa olsunlar işlerin planlandığı gibi gitmediğini düşünmeye başlıyorum.

"Kapiya bakarak onun daha çabuk geri gelmesini sağlayamazsın, tatlım," diyor Remi, barın arkasından gelen müziğin sesini bastırarak. Aklımı okuduğu için ona hafifçe gülümsüyorum.

"Bir içkiye ihtiyacın var." O sırtıyor. Derin bir nefes veriyorum.

"Haklısın. Çift Hellbender alabilir miyim?" diye soruyorum ona. O da başını sallayıp bir bardak çıkarıyor ve gülümseyerek içine kehribar rengi sıvıyı döküyor. "Bana güven, tatlım. Burada çok şey gördüm. Eğlen, rahatla, o da ne yapıyorsa onu bitirince geri dönecektir."

Remi'den içkiyi alıp başımı geriye eğerek, çift shot'ı tek seferde yudumladım. Ben içkiyi bitirmeden Remi başka birine içki hazırlamaya gitti. Dönüp bara yaslanıyorum ve odayı izliyorum. İnsanlar mutlu. Dans ediyorlar, yemek yiyorlar, içiyorlar ve gülüyorlar. Ama ben odaklanamıyorum. Annemi benden alan adamın ne dediğini, varsa nedenlerini bilmem gerekiyor.

Her şeyi görebileceğimi bilerek Sean'ı aramaya gitmeye karar vermişken, onu gizemli arka koridora açılan kapıdan içeri girerken görüyorum.

Hâlâ kıyafetini giyiyor, ama kalbim ağzıma geliyor. Kendinden emin, rahat adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatırken ben olduğum yerde donup kalıyorum ve gömleğinin kanla kaplı olduğunu fark ediyorum. O bana doğru gelirken kimse başını bile kaldırmıyor. Sanki bir adamı döverek kanla kaplı bir adam normal, sıradan bir olaymış gibi.

Kanla ıslanmış gömleğine bakıyorum, sonra barı tıklattığı sırada yüzüne bakıyorum. Remi yanına gidip, o istemeden bile az önce benim içtiğimle aynı içkiyi ona dolduruyor. Gözlerini bulmaya çalışıyorum, daha önce bana baktığı o yumuşaklığı bulmaya çalışıyorum, ama bulamıyorum. Bu gözler başka birine ait. Sert, duygusuz ve son derece korkutucu.

İçkisini alır ve bir dikişte içer, bardağı bara koyar, sonra geldiği kapıya doğru başını sallar.

"Hadi benimle gel." Bu bir soru değil, bir emirdir. Tereddüt etmiyorum, kalabalığın arasından geçerek odanın arkasına doğru ilerliyorum ve kapıya vardığımızda, o kapıyı iterek açıyor. Kapı arkamızdan kapandığında, ortam çok daha sessiz hale geliyor. "Koridorun sonundaki soldaki son kapı," diyor kararlı bir sesle.

Yavaşça ilerlerim. Koridorda çeşitli kapılar vardır ve ışıklar loştur.

Sean bana zarar vermez, bunu çok iyi biliyorum. Beni incitebilecek her şeyden, Ramos'un sözlerinden bile korumaya çalışacağını biliyorum. Ama içimden bir ses, bana bir şeyleri sakladığını söylüyor. Sadece hissetmiyorum, *biliorum*.

"Buraya gel," diyor, kolumu hafifçe tutup ağır ahşap bir kapının önünde duruyor. Odanın içinden hiçbir ses gelmiyor.

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye titrek bir sesle soruyorum.

"Sadece seni hazırlamak istiyorum." Omuzlarımı hafifçe sıkıyor.

"O zaman hazırla beni. Ben halledebilirim Sean," diyorum, gözlerim kapıya kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

"Senin incinmeni asla istemem." Ben konuşmadığımda, o devam ediyor. "Bu" — kapının ötesindeki doğru başını sallıyor — "senin düşündüğün hikayeye hiç benzemiyor, küçük güvercinim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu, sana kolay bir çıkış yolu sunduğum anlamına geliyor," diyor kararlı bir şekilde. "Ama şunu unutma, seçim senin, çünkü sana her zaman dürüst olacağıma söz verdim ve senin ne kadar güçlü olduğuna hiç şüphem yok." Konuşurken başparmaklarıyla kollarımı okşuyor. "Ya sahip olduğun anılarla yaşayabilirsin ya da buraya gelip kendin öğrenebilirsin. Eğer gelersen, gerçeği öğreneceksin."

Onun sözleri boğazımı düğümler. Ramos'tan gerçeği öğrenmek için ne yapmak zorunda kaldığını hayal ediyorum ve titriyorum.

"Bu sana bir son verecek ve sorularına cevap verecek. Ama aynı zamanda bakış açını da kalıcı olarak değiştirecek. Benimle birlikte bununla yüzleşmeyi seçebilirsin ya da hayır diyebilirsin."

Yumruğunu sıkarken onu izliyorum.

"Onu iyice mahvettik, ama bunu yapmak zorundaydık. Önce seninle konuşmak istediğini söyleyip duruyordu ve sen de onun sana ne söyleyeceğini bilmeden bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi anlamalısın. Önce bize söylemesi için onu ikna etmek biraz zaman aldı. Bu sadece onun sırları değil, kulübünün işleri de var." Elini uzatıp nasırlı başparmağıyla yanağımı okşadı.

Sean dudaklarıma nazikçe öpücük kondurur. "Girmek isteyip istemediğine karar vermek için istediğin kadar zaman al." Odanın dışında dururken kararı tartarım, sanki bıçağın ucunda duruyormuşum ve artık dengemi sağlayamıyormuşum gibi. Bir yöne ya da diğer yöne gitmek zorundayım. Onunla bu kadar kısa bir süre geçirdikten sonra nasıl hissettiğimi ona anlatmak için kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Bu duyulmamış ve alışılmadık bir şey ama öyle işte...

"Mesele de bu, Sean. Beni gördüğünde hiç seçeneğin olmadığını mı söylüyorsun? Benim de yoktu." Söylenecek başka bir şey yok. Bir elimle parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum ve kapının kolunu tutuyorum.

diğeriyle birlikte, kolu çevirip odaya giriyorum. Gözlerim, odanın ortasında duran Wolfe'a takılıyor. Wolfe'un önündeki adamın çok hırpalanmış vücudu kanıyor. Artık kesin olarak bildiğim, ailemi vuran adam bu. Wolfe'un ayaklarının dibindeki brandanın üzerine kanını akıtan adamı izlerken, garip bir güç ve kuvvet hissi beni sarıyor.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Layla

"Anladın mı?" Wolfe, odaya girip arkamızdan kapıyı kapatırken Sean'a sorar. Koridor karanlıkken, bu oda parlak bir şekilde aydınlatılmıştır. Burası bir tür hizmet odasıdır — zeminden tavana kadar sağlam betondan yapılmış, köşede bir lavabo, bir masa ve birkaç sandalye vardır. Masada çeşitli bıçaklar, aletler, sırlıslık bir bez ve su sürahileri var. Sürahilerin bazıları boş, bazıları dolu ve masaya yaslanmış bir beyzbol sopası var. Olduğum yerde donup kalıyorum. Onu evimde gördükten sonra, şimdi bu daha parlak ışıktaki, polisin çizdiği robot resminin tüm küçük detaylara, hatta gözlerinin şekline ve boynunun sol tarafına dövme yapılmış joker kartına kadar ne kadar doğru olduğuna inanamıyorum. Polis bu kadar ayrıntıyı bilirken onu nasıl bulamadığını anlayamıyorum. Belki de onu bulmak istememişlerdir, belki de kulübünün maaş bordrosunda biri vardır, diye düşünüyorum.

Sean başını sallıyor ve Wolfe bana bakıyor; bakışları sıcak, sanki biraz daha uzun bakarsa beni öldürebilirmiş gibi.

"Aileye hoş geldin," diyor ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Alexander Ramos, dövülerek kanlar içinde önümüzde oturuyor. Sol gözü neredeyse yuvasından çıkmış, yanağı ve bazı parmakları açıkça kırılmış. Sean'ın kulüp başkanı beni aileye hoş geldin derken, önümdeki manzarayı izlerken tuhaf bir an yaşıyorum. Ama bir şekilde bu durum içimi rahatlatıyor ve huzur veriyor. Annemi kaybettikten sonra, ilk kez birine veya bir şeye ait olduğumu hissediyorum — belki de Sean ve kulübünün, kim olmayı seçersem seçeyim benim ailem olduğunu bildiğim için daha da fazla. Yargılamalar yok, şartlar yok. Beni sadece ben olduğum için istiyorlar.

Wolfe kapıya doğru ilerler ve Sean ile beni Ramos ile yalnız bırakır. Ona bakarım. Onu birçok gece bir canavar olarak hayal etmişim. Bu gece, canavarı üzerimde dururken gördüm. Onun kabuslarımdaki biri olduğunu düşündüm — annemi ve özgürlüğünü çalan adam. Ama şimdi korkmuş, zayıf görünüyor. Kanlı kot pantolonunu ve yerde duran bıçağını fark ederim. *Sefil Ruhlar*.

Odadaki sessizlik kulakları sağır ediyor.

"Acelelerimiz var mı?" diye soruyorum. Sean bana dönüp bakıyor. Garip bir soru gibi gelmiş olmalı.

"Sen gitmek istediğini söyleyene kadar buradayız," diye cevaplar.

Beni izlediğini, çıldıracak mıyım diye karar verdiğini hissedebiliyorum. Garip olan şey, hiç bu kadar sakin hissetmemişim.

"Bu kötü bir fikirdi," diyor Sean, bana dönüp gözlerime bakarak. "Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Senin burada olmaktan hoşlanmıyorum..."

"Sean," diyorum, elimi göğsüne koyarak. "Ben iyiyim." Sean Ramos'a bakar, sonra tekrar bana.

"Bana söylediğin şeyi ona da söyle," diyor Sean ona, yenilmiş gibi. Annem öldüğünden beri derimin altında yanan ateş daha da şiddetleniyor. Onun annemden ve benden çaldığı hayatı *hissediyorum*. Masumiyetimi. Anneme olan sevgimi, onun bana olan sevgisini. Hepsini aldı. Ve tek sorabildiğim şey, "Neden?"

Dudaklarımdan çıkan kelime o kadar sessiz ki, neredeyse bir fısıltı gibi. Gözlerim yaşlarla doluyor. Bilinci gelip gidiyor, gözleri geriye doğru dönüyor.

Cevap vermediğinde biraz güven kazanıyorum. "Neden ailemi öldürdün?" diye daha yüksek sesle soruyorum, yaklaşarak. "Neden onu?"

Annemin adını duyunca gözleri birden açılır. "Sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Sesi boğuktur. "Orada olmaması gerekiyordu." Ağlamaya başlar. "Siktir... ona çok benziyorsun."

Sean tereddüt etmeden, onu karnına sertçe vurur. Sean yüzünü kavrayınca, kan ve salya ile boğulmaya başlar. "Ona böyle konuşma. Senin *buna hakkın yok*." Sean'ın sesi beton odada yankılanır.

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, anlamadan.

Sean onu bırakır ve beni kendine çeker. "Öldükleri neden. Senin baban yüzünden değildi, küçük güvercin. Annen yüzündendi."

Oda dönüyor ve ben geriye doğru sendeliyorum. Sean benimle birlikte geliyor ve ben iki elimle onun kollarını tutuyorum. "Ne demek istiyorsun?" Sean'dan Ramos'a bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. Katilinin gözleri merhamet dileniyor.

"Ona söyle," diyor Sean, gözlerini benden ayırmadan.

"O onu terk ediyordu... bunu biliyorsun, sana söylemişti. Onu çok seviyordum." Ramos'un sözleri neredeyse bir fısıltı gibidir ve ben bunların anlamını kavradıkça kendimi bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Bu adam annemle babamı nasıl biliyor?

Sean'a bakıyorum ve gözleri yumuşak, her şey bir araya geldiğinde acı dolu. Bana ne söylediğini anladığımda midem bulanıyor. *Bir ilişkileri mi vardı?*

"Hayır," diyorum, başımı sallayarak, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Hayır, annem babamı aldatmazdı."

"Baban ona vuruyordu. Bunu biliyor muydun?" Ramos, dudaklarından kan damlarken sorar. "O babamdan nefret ediyordu. Ben onu mutlu ediyordum... biz mutluyduk." Gözyaşları yanaklarından süzülür ve ben ona bakarak, onun gördüklerini görürüm. Babamın dünyasından çok farklı bir dünyadan gelen, onu yargılamayan bir adam. Sean'ın bana verdiği şeyi ona verebilecek bir adam. Onun için orada olan bir adam. Onu *olduğu gibi* isteyen bir adam.

"Gamblers Anonymous'ta tanıştık. O, *onun* için oradaydı. Ve baban, lanet olsun, yıllarca kumar oynayıp onu aldatıyordu. O çok mutsuzdu."

Tüm bunların doğru olduğunu bildiğim için bir kez daha hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Sean benim sallandığımı fark etmiş olmalı ki arkama bir sandalye koyup oturmam için yardım ediyor, Alex ise konuşmaya devam ediyor.

"Kahve içmek için buluşmaya başladık. Aramızda bir şey vardı, bunu açıklayamıyorum. Durduramadık."

Sandalyenin altını o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim uyuşmaya başlıyor. "Onu bu kadar çok seviyorsan neden onu *öldürdün* lan?" Dişlerimi sıkarak ona saldırırken dişlerimi sıkıyorum. Güçlü kollar beni sarıyor.

"Sakin ol, güzel kız," diyor Kai, Sean beni tutup geri çekilirken sigara içerek kapıdan içeri giriyor.

"Eğer duymak istiyorsan, sana anlatmadan onu öldürme," diye fısıldıyor Sean. Beni sandalyeye geri oturduğunu zar zor hissediyorum.

"Siktir..." Ramos mırıldanır. "O gece babanın icabına baktım, böylece ona bir daha zarar veremeyecekti. Morluklar... sen görmedin. O asla onun yüzüne vurmazdı." Sean, ağlarken beni kucaklayarak yanımda diz çökerken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür.

Onun haklı olduğunu biliyorum. Onları gördüm. Her zaman bir mazereti vardı. Bir an için, Ramos'a içim acıdı, en azından bir şekilde onun yanında olduğunu bilerek.

"Orada olmaması gerekiyordu, ayrılacağını söylemişti. Ben sadece düşündüm ki... eğer o gitmişse, gerçekten gitmişse, o özgür olacaktı." Sözleri göğsüme bir ton tuğla çarpmış gibi geldi. *Özgür.*

"Onu vurduktan sonra deliye döndü. Bana vuruyor ve ağlıyordu." "Yani onu da vurdun mu?!" Sean beni daha sıkı tutarken bağıriyorum.

"Söyle, onu öldüreyim."

"Hayır..." diye ağladım. "Anlamam lazım."

Ramos başını kaldırır. "Anneni çok sevmiştim. Onu tüm kalbimle sevmiştim. İki yıldır bununla yaşıyorum, ama başka seçeneğim yoktu. Polisi aramaya çalıştı. Ben... " diye hıçkırır. "Ona silah doğrulttuğumda, bana saldırdı ve silah ateş aldı."

"O yerde kanlar içinde yatarken onu öylece bıraktın mı?" diye soruyorum, birini sevip onu öylece ölüme terk etmenin nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum.

"Başka seçeneğim yoktu... Kulübü bu işe karıştıramazdım. 911'i aradım."

"Onu terk ettin ve kulübü seçtin." Sesim kırılır ve gözlerimi kapatırım, yeni gözyaşları yanaklarımdan süzülür. "*Her zaman* bir seçeneğin vardır."

"Onu seviyordum, mutluyduk. O silahı defalarca ağızıma dayadım," diye yalvarır Ramos ve en kötüsü, onun doğruyu söylediğini bilmemdir.

Ateşli, beyaz bir sis bedenimi kaplıyor. Yanaklarım kızarıyor ve yutkunamıyorum sanki. Ağızım kumla dolu gibi. Titriyorum galiba. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama hareket ediyorum. "Ama

tetiği çekmedin, çünkü sen lanet olası bir korkaksın!" diyorum ve sonra biri bağırmağa başlıyor ve tek gördüğüm beyazlık.

Onu benden aldın.

Kendini vurmalıydın. Yalnız değildim.

O da benim gibiydi.

Onu çaldın...

Çığlıklarımı bastırmaya çalışırken kollarım ağrıyor. Tekrar nefes alabilmek için mücadele ediyorum ve ağlarken sert bir şeye vuruyormuşum gibi geliyor. Sert ya da acımasız değil, sünger gibi. Kırılacak ama vurmaya devam etmek istiyorum.

Ciğerlerimde nefesimin yandığını hissederken, güçlü bir şey beni yakalıyor. Artık hareket edemiyorum. Gözlerimi bir kez, belki iki kez kırpiyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Sean beni tutuyor, bileklerimi sıkıca kavlıyor ve ellerimden bir şey çekiyor — beyzbol sopası mı?

"Hayır, Layla. Sen bunu bitirmek için çok iyisin, bebeğim," diyor ve sonra beni öpüyor. "Onu seviyordu, cesurdu, küçük güvercin. Tıpkı senin gibi." Kulağıma fısıldarken alnımı öpüyor. Son haftalarda yüzünü, parıltısını, yeniden başlamak için ne kadar hazır olduğunu düşünüyorum. Mutlu görünüyordu.

"Ama onu benden aldı!" diye ağlıyorum, sonra aşağıya bakıyorum ve Ramos'un şimdi daha da kanla kaplı olduğunu görüyorum. Nefesi zayıf, bilinci kapalı ve titrek ellerim kanla kaplı.

Her şey acı verici bir şekilde netleşiyor. İçimde biriken öfkeye kendimi kaptırdım. Onu öldürebilirdim.

"Sen beni durdurdun," diye fısıldıyorum, Sean'a bakarak. Hâlâ beni kollarında tutuyor.

"Ben buradayım, bebeğim," diye fısıldıyor, ben ise hıçkırarak ağlıyorum. Pes ediyorum ve daha da şiddetli ağlıyorum.

"Duymak istediğin sözler olmadığı için çok üzgünüm, ama gerçek bu ve artık biliyorsun," diyor. Kai, Ramos'un bağlarını çözüyor ve Ramos yere yığılıyor, sonra Kai onu köşeye sürüklüyor. Sean, alnımdaki saçlarımı nazikçe çekip kaldırırken ona bakıyorum. Ter ve başka bir adamın kanıyla kaplıyım.

"Belki de bunu öğrenmek için onu aramak yanlıştı. Belki de seni buna maruz bırakmamalıydım, ve bu bir şey...

Uzun süre bununla yaşayacağım. Ama bunu senden saklayamazdım. Sana seçim hakkı vermek istedim."

"Hayır, yanlış yapmadın. Bilmek istedim. İki yıldır bu beni rahatsız ediyordu. Benim için ona bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Sean konuşurken saçlarımı okşuyor. "Benim olmak demek bu demek, Layla. Kontrol her zaman sende. Ne dersen o olur. Beni demir yumrukla boğazlayan sensin. Ben senin hizmetindeyim. Ne istersen senin."

Sean beni kucaklayıp yüzümü okşarken vücudum titriyor, bana her zaman kucaklayacağını söylüyor. "Sana huzur verebilmek için, hiç düşünmeden yirmi tane daha bu pisliği sıraya dizip, çıplak ellerimle tek tek öldürürüm," diyor. Eğilip dudaklarımı, yanaklarımı, boğazımı öpüyor. Sesi kulağımda hırıltılı çıkıyor. "Artık sadece kulübümün askeri değilim, küçük güvercinim. Her şeyden önce, ben *seninim*."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Sean

Layla'yı ne kadar süre yerde tuttuğumu bilmiyorum. Ama ağlaması durana ve titremesi geçene kadar onu tutuyorum. Köşedeki Ramos'a bakıyor. Kai bu odadaki katliamdan habersiz — bu herif bu tür şeyleri seviyor. Muhtemelen onu vurmak için sabırsızlanıyordur. Köşede oturmuş sigara içip telefonunda gezinir. Ona bilmesine gerek olmayan şeyleri söylemeyeceğim, bu yüzden Ramos'un su işkencesi sırasında bana söylediği şeylerden birini kendime saklıyorum: Layla'yı, birinin bisikletine onun adresini yazan bir not bırakması ve benim onu almaya geldiğimi söylemesi sayesinde bulunduğunu söylemişti. Bizi ve onu izlediklerini bilmek kafamı karıştırıyor. Ya öyle ya da çevremizden biri onlara bilgi verdi, ki bu imkansız görünüyor. Tek emin olduğum şey, Ramos'un ona ulaşmasını sağlayan herkesi çıplak ellerimle parçalamayı hayatımın misyonu haline getireceğim. Ama önce, bu olaydan kurtulana kadar ona bakacağım.

"Ona ne olacak?" diye fısıldadı bir süre sonra.

"Ne istersen," derim, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü okşayarak.

O, önce ona, sonra bana bakar. "Onun bir daha kimseye zarar vermesini istemiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Ama o, onun hayatını almamı istemezdi. Bunu biliyorum." Onun kaderini belirlerken, kızarmış gözlerini izliyorum. "Onun yaşamasını ve her gün onu hatırlamasını istiyorum. Ölene kadar her gün onu öldürme kararından pişman olmasını istiyorum. *Bunu* yapabilir misin?" diye soruyor.

Başımı sallayıp yüzünü öperim. Layla bugün yeterince travma yaşadı ve ben onun bir daha asla silah kullanmayacağından ve araba sürmeyeceğinden emin olabilirim. Onu toprağa gömmek içimdeki her şeye aykırı ama eğer Layla bunu istemiyorsa, ona istediğini vereceğim.

Bu adamın vicdanında yer almasına gerek yok. Kızım bir adamı ölüme mahkum edecek kadar iyi biri değil.

Onu öpüp ayağa kalkarken ona da yardım ediyorum. Sonra Kai'nin yanına gidip, lavabonun üstünden bir parça kağıt havlu koparıp burnunu silerken, Layla'nın duyamayacağı kadar sessizce ona planımı anlatıyorum.

Kai durur ve Layla bize katılırken kolunu sıkar. "Artık biz sizinleyiz," der ve Layla ona başını sallar. "Bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden emin olacağız."

"Geri gelip kulübünü gönderip size zarar verecek mi?" diye sorarken güzel yüzünde endişe çizgileri belirir.

"Hayır, küçük güvercin. Cesaret edemezler."

"Deneyebilirler." Kai sıırıttı. "Bu, yapacakları son şey olur." Layla başını salladı, ama Kai masaya geri dönerken gözleri sertleşti.

"Sean. Bilmeni isterim ki, kulüp hayatın ve benimle kalman. Ne yapman gerekiyorsa yap." Aramıza uzanıp elimi tuttu, oradaki dövmeyle parmağıyla izledi, bileğimi çevirip pusulayı izledi. "Bunu asla kimseye söylemeyeceğim, ama senin... olacaksam bazı şartlarım var." Yüzü buruştu. "Eski karın."

Gülerek alnını öperim. "Nedir onlar?"

Derin bir nefes alır ve kendini sakinleştirir, elini yüzüme uzatır. "Bana gerçeği bulduğun için teşekkür ederim. Ama bunun ayrıntıları, annemle onun arasında olanlar..." Etrafına bakar, gözleri Ramos'a takılır. "O anılar da burada kalacak. Konuşmak istersem konuşurum, ama onun neden öldüğüne asla odaklanmak istemiyorum, sadece olumlu yanlarına."

"Olumlu yönleri mi?" diye soruyorum, her zaman onun güzel zihninin işleyişinden bir adım önde olmaya çalışarak.

"O yaşadı, sevdi ve o onu benden alsa da, son aylarında ona mutluluk verdi. Ben bunu hatırlamak istiyorum ve onun gizli ilişkisini mezara götüreceğim. Senden de aynısını bekliyorum."

Başımı sallıyorum. "Elbette."

"Kulüp hayatıyla ilgili olarak... bu tür şeyler." Elini yerdeki kana doğru salladı. "Özellikle istemediğim sürece, benimle birlikteyken sadece *seni* istiyorum. Bu adam olmak için yapman gereken şeyler..."

olmak için yapman gereken şeyler?" Gözleri Ramos'un hırpalanmış vücuduna odaklanır. "O şeyleri burada, kulüpte bırak, anladın mı?"

Sözleri emir dolu. Değişen bir kadın, kendine gelen bir kadın.

Siktir, nefes kesici bir kadın. "Anladım," diyorum.

Kai kapıdan geri dönerken, Mason da onun arkasında, Kai'ye bakar. Ona döner. "Ailemi önemseydiğin için teşekkür ederim. Onları hiç tanımadın bile."

Kai, ona, ona fuckboy ünvanını kazandıran sırtışıyla bakar. "Artık bizimlesin, güzel kız. Buradaki erkek arkadaşın sana kendi adının yazılı olduğu resmi bir rozet almak zorunda kalacak."

Tabii ki yapacağım. Bu düşünce, yıkım ve katliamın ortasında bile sikimin şişmeye başlamasına neden oluyor.

"Ve hey," Kai, ona sorgulayan bir bakışla ekler. "Sen elinde beyzbol sopası varken sana karşı gelmemem gerektiğini hatırlat bana." O, alaycı bir şekilde sopayı sallayarak ve dilini şaklatarak güler. "Lanet olası canavar modu."

Layla gülüyor, o zorlu deneyimin ardından şok hali biraz azalmış görünüyor.

Kai yaklaşır ve elimi sıkar. "Ben hallederim. Siz gidin buradan."

"Hayatta olmaz," diye karşılık veriyorum.

Kai bana sırtıyor. "Her zaman eğlencemi mahvediyorsun."

Kafamı sallarım. Onun eğlencesini bozmakla alakası yok; bunun doğru şekilde yapılmasını sağlamam gerekiyor.

Layla bana yön gösterip bakıyor. "Odama git, koridorun sonunda." Cebimden anahtarlarımı çıkarıp ona veriyorum, kulüpteki odamın anahtarını da elimde tutuyorum. Orada pek bir şey yok, sadece bir yatak, bir şifonyer ve küçük bir banyo. "Temizlenip dışarı çıkıp birini bulabilirsin. Hepsi ayık olacaklar. Onlara arkadaşlarını eve götürmelerini söylediğimi söyle," diyorum Layla'ya.

"Hayır, ben hallederim," diye bağırıyor Kai odanın diğer tarafından.

Sırtıyorum. "Bu gece çok yardımcı oldun."

Kai sırtarak bıçağını biliyor. "Ben buyum, Bay Yardımsever. Arkadaşına yakında görüşeceğimizi söyle, Layla." Ona göz kırptıyor.

"Ona ne yapacaksın?" diye merakla sorar.

"Senin emrettiğin şeyi. Onun yaşayacağına söz veriyorum ve sen Chantel ile Amber'ı eve götürmesi için birine ricada bulunduğunda, ben de seninle birlikte dışarıda olacağım."

Bana bakar, güvenle ama yine de meraklı bir şekilde. "Bilmem gerek, küçük güvercinim."

Başını sallar ve dudaklarımı öper, o kadar yumuşak ve tatlıdır ki, onu daha derin öpmek için kendimi zor tutarım. "Teşekkürler, Sean," diye mırıldanır ve elini yanağıma koyar. Bu gece, dünyası ikinci kez başına yıkıldı ve eğer elimden gelirse, bu son olacak. Ama bugün bir can almamış olsa da, pusulası da sonsuza dek değişti.

Onun başını öperim, hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp onu dışarı çıkarırım. Kapıyı kapatıp Kai'ye döndüğüm anda, o on inçlik tanto bıçağını elinde tutuyor ve yüzünde öncekinden daha da büyük bir gülümseme var.

"Bu pisliğin ellerini mi tutayım?" diye soruyor.

"Aklımdan geçenleri okudun." Başımı sallıyorum. "O zaman Mason'ı al ve onu St Vincent'in dışına bırak." Bir sonraki kasabadaki hastaneyi söylüyorum.

Kai bıçağı bana uzatır ama ben uzanınca geri çeker. "Sen birini al, ben birini alayım."

Kıkırdayarak gülerim. *Kahrolası Kai.*

Elinden bıçağı alıyorum. Ramos o kadar kendinden geçmiş ki, bu istediğim kadar tatmin edici olmayacak, ama yine de konuşuyorum ve onu brandanın üzerine kaydırarak yere yatırıyorum.

"Kızıma elini sürdür, bu yüzden seni bağırsaklarından ağzına kadar kesmem gerek."

O, bozuk bir ses çıkarır. Layla, beyzbol sopasıyla ona gerçekten çok kötü bir şey yapmış. Elini vücudundan çekip, yanına düz bir şekilde yatırırım. O kadar zayıf ki, ben bıçağı hayranlıkla incelerken, direnmeye bile çalışmaz. Bu lanet şey çok keskin. Daha önce bu bıçağı hiç kullanmadığım için, ne kadar sert vurmam gerektiğini hesaplamak için ağırlığını ölçüyorum. Kai, Ramos'un bileğindeki küçük kemikleri keserken kendine bir şarkı mırıldanarak zamanını alabilir, ama ben Layla'nın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden bunu olabildiğince hızlı ve temiz bir şekilde yapacağım.

"Bundan sonra her gün, her sabah uyandığında sikini tutamayıp işeyemediğinde, yüzümü ve sana yaşamana izin veren kadını hatırlamanı istiyorum."

saldırımı hazırladım. "Ve eğer burada bir daha yüzünü görürsem, bir sonraki kurbanın kafan olacak." Onun beni duyabileceği şekilde eğildim. "Onu oyup, lanet duvarıma asacağım."

Bıçağı kaldırıp sıkıca kavradım ve Ramos'un elini kesip kopardım. İçimdeki canavar başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Öldürmeden bile tatmin olmuşum, çünkü her şeyden önce *onu* mutlu ettiğimi biliyordum.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Layla

"Sana bir bakayım," diyor Sean, bana havlu sarmalarken. Banyo aynasının önünde arkamda duruyor, ıslak saçlarımı yana doğru tarıyor ve omzuma öpücük konduruyor. Onun evine uğrayıp kıyafetlerini ve bazı eşyalarını aldıktan sonra, temizlenmiş olarak benim evime döndük. Ailemin evinde yalnız kalmak istemiyorum, ama Ramos'tan geriye hiçbir iz kalmadı bile. Sean, Boyd'u temizlik için çağırdı ve bu işi halletti.

Son iki saatte öğrendiklerim hakkında çok düşündüm. Annemi ve onun gibi olduğumu fark ettiğimden daha fazla olduğunu düşünüyorum.

—O güçlüydü, neredeyse başaracaktı. Belki de babamdan ayrıldıktan sonra, fırsatı olsaydı mutlu olabilirdi. Ramos delinin tekidir, ama gözlerindeki bakıştan, onu öldürdüğü için sonsuza kadar pişmanlık duyacağını biliyorum. Sean'ın Kai'ye ellerini kesmesini söylediğini duydum. Sean'ın sözlerini hatırlıyorum: Biri bizden bir şey çalarsa, ellerini keseriz. Bu çok uygun görünüyor.

Sean'ın parmakları cildimi nazikçe okşuyor. "Çok güzelsin," diyor, dudakları boynuma, kulak mememe doğru ilerlerken, nazikçe ısıyor. Onun dokunuşuyla inliyorum.

"Gerçek mi?" diye soruyor, muhtemelen bu gece olanların beni üzdüğünü düşünüyor.

"Gerçek... onu orada gördüğümde... dövülmüş, zayıf..." Ramos'un bana "*Onu çok sevmiştim*" derkenki bakışını hayal ederken gözlerim yanıyor. Sean aynada gözlerime bakarken, o da nazikçe tenimi okşuyor. "Ben... mutluydum. Sanki annemin sırlarını ve benden sakladığı hayatı ilk kez anlamış gibiydim ve neredeyse iki yıldır beni rahatsız eden bir hayalete veda ediyordum. Bunu nasıl bölümlere ayırdığını anlıyorum, sanırım."

Sean'ın çene kasları gerildi. "Bölmömlere ayırmak zorundasın. Olan her şeyin yolumuzun bir parçası olduğuna inanmak zorundasın."

"O kendi seçimlerini yaptı ve onunla —onunla kesişmekti."

"Aynen öyle," diyor. "Ve *bizim* yollarımızın kesişmesi her zaman kaderimizde vardı," diye ekliyor ve omzumu öpüyor.

"Kaderin varlığına inanmadığını sanıyordum?"

Bana bakıyor, bu anda tamamen bana aitmiş gibi. "Eskiden inanmazdım, ama şimdi açıklanamayan, ölçülemeyen, ama tüm varlığımla hissedebildiğim bir şeyin varlığı... Annen ve babanın ölümüyle kulüpte çalışmaya başlaman, seni orada bulmamı sağlayan fırtına..."

"Her şey açıklanabilir olmak zorunda değil, Sean," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Beni kendine doğru çevirip bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor.

"Yolumu gördüğümü biliyorum, ama nereye çıktığını bilmiyorum. Nereye gittiğimi bilmemek, o yolda ilerlemem için bana ilham veriyor."

"Kanun kaçağı motosikletçinin felsefesi," diyorum, yüzüme hafif bir gülümseme yayılıyor. "Sean Hunter'ın özgün bir eseri mi?" diye soruyorum.

"Rosalia de Castro." O sırtıyor. "Kader de, seçim de, ama ben yolumu biliyorum ve bu boktan yolda karşılaştığım her engel beni sana, bu ana getirdi." Kolumdan aşağıya doğru öpmeye devam ediyor. "Ve artık sen de benimle bu yoldasın, birlikte gideceğiz." O odadaki kanı ve yıkımı düşünüyorum. Kai'nin Ramos'a ne yapacağını düşünüyorum.

Sean, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi çenemi ona doğru kaldırır.

"Ve anlaman gereken bir şey var ki, acı ile mücadele edip onun ötesine geçtikten sonra hissetmenin doğru ya da yanlış bir yolu yoktur." Omzumu öper. "Tıpkı intikam aldıktan sonra hissetmenin doğru ya da yanlış bir yolu olmadığı gibi. Duyguların hakkında bildiğini sandığın her şey, birisinin sana nasıl hissetmen gerektiğini söylemiş olmasıdır."

"Sadece... bittiği için minnettarım." Parmak eklemleri kolumdan aşağı kayarken içimden bir nefes veriyorum. "Güçlü hissediyorum. *Onun* da güçlü olduğunu hissediyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

Sean başparmağı ve işaret parmağıyla göğüslerimin arasından yumuşak havluyu çıkarır. Havlu yere düşer ve serin hava meme uçlarımı sertleştirir. Onun önünde çıplak dururken, içimde küçük ateş parçaları tutuşur. Elini kullanarak boğazımı nazikçe kavrar ve çenemi kaldırır.

"Bu güçlü bir kadının yüzü," diyor yumuşak bir sesle, parmağıyla kaniyle işaretlediği yerleri okşayarak, sanki hafızasına kazınmış gibi. Yüzümü ona doğru çevirip beni yeni bir tutku, bağ ve duygu dolu derin bir öpücüğe çekince cildim kıvranıyor. O geri çekilip yüzümü tekrar aynaya çevirince dudaklarına inliyorum.

"Onun dünyası parçalandı, ama o burada, kendi ayakları üzerinde duruyor. O cesur." Elini göğüslerimin arasında gezdirir, cildim onun izinden tüylerim diken diken olur.

"O çok vahşi." Göğüs ucumu çimdikleyip dudaklarını boynuma bastırıyor, orada nabzımın hızlıca attığını hissedince yüzünde küçük bir sırıtiş beliriyor.

"O çok güzel." Yumuşak bir sesle mırıldanır.

Onun gördüğü kadına bakıyorum. Gözleri cam gibi ve şehvetle dolu, onun hayran bakışları altında duruşu kendinden emin. Onu tanıdığım kısa sürede kendimdeki değişimi görüyorum. İkinci kez bir kayıp yaşadım ve bunun üstesinden geldim. Annemin asla tam olarak olamadığı kadın benim. Her zaman onun gibi olmak istiyorum.

"O bu hayat için yaratılmış. Benim için yaratılmış. O *benim*," diyor Sean, eli kalçamın kıvrımına kayarken. "Ve biz sonsuzuz." Çıplak vücudu benimkine bastırıyor ve kendimi hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum. Önümdeki bu kadından gurur duyuyorum. Her şekilde Sean Hunter'a ait olmak isteyen bu kadından.

Çekmecemden bir fırça alır ve dikkatlice saçlarımı tarar, hayatımı değiştiren bir gecenin ardından bana özen gösterir. Onu izlerken hayretler içinde kalırım, bunun nasıl olduğunu anlayamam, ama onun yol gösterdiği gibi bizim gerçeğimizin de bana yol göstermesine izin vereceğim.

Hayatıma bir fırtına gibi girdi ve kalbimi çoktan ele geçirmiş olsa da, parmaklıklar ardındaki kadın, onun verdiği kanatlarla özgür. Gördüklerim ve bildiklerimden sonra travma yaşamam gerekirdi, ama yaşamıyorum. Sadece onun olmak istiyorum. Yeni bir başlangıç, kafesler yok, sınırlar yok, sadece ben ve o.

Saçımı taradıktan sonra Sean saçlarımı omuzlarımın üzerine atıyor, sonra çekmecedan gazlı bez ve bant çıkarıp karnımdaki baş harfini kapatıyor. Duştan sonra açıkta kalan yarası hala kanıyor, ama ben biliyorum ki, ben hayatta olduğum sürece o önce beni koruyacak, çünkü o böyle biridir. Bu da bana, bir gün sadece ben değil, çocuklarımız da öncelikli olacağımızı söylüyor.

"Yarın vücudum ağrıyacak gibi hissediyorum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Vücudun yorgun düşüyor," diyor. Başımı sallıyorum. Ramos'la dövüştükten sonra, vücudumdaki travma ve gerginlik zaten ortaya çıkmaya başlamış. Adrenalin patlamasından sonra kaslarım yorgunluk dalgalarıyla ağrıyor.

"Şimdi seni temizlemeliyiz." Aynada onun kesiklerine bakıyorum. "Hala dikiş atılması gerektiğini düşünüyorum."

"Ben iyiyim." Beni iki koluyla sarar, omzumu öper. "Mmmm... Kal burada Layla," diye saçlarıma fısıldar. "Sadece bir dakika."

"O seksi, erkeksi sesinle dikkatimi dağıtmaya çalışma. Seni temizleme zamanı geldi. Sonra da yoga zamanı."

Derin bir inilti çıkar.

"Uh-uh," diye azarlayarak yüzünü okşarım. "*Sonsuz olduğumuz* için sırtını iyileştirmekten vazgeçeceğim anlamına gelmez."

O gülerek elini uzatıp yüzümü kendine doğru çevirir ve dudaklarımı öper. "Sırtımı iyileştirmek için her şeyi yaparım. Ve daha fazla *çıplak* masaj da kesinlikle gerekli, ama lanet olsun, sana söylemeliyim ki... Seninle tanıştığım gün okul ücretini ödedim. Sen zaten benimsin Layla, sadece seni ikna etmem gerekiyordu."

Gülüyorum. Tabii ki ödemiştir. Onu öpüyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım." Gözlerimi kapatıp çenesini öpüyorum. "Beni bulduğun için teşekkür ederim Sean," diye fısıldıyorum ve imkansız gibi görünse de bu adamı çoktan sevdiğimi biliyorum.

"İlk görüşte aşk hakkında ne derler biliyor musun?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi gözlerim ona odaklanırken. Ona gülümserken yanağıma bir damla gözyaşı düşüyor.

"Hayır, ama eminim sen biliyorsundur."

"Bu, bir anda verilen, bozulmaz bir söz. İşte bu. Biz buyuz. Beni o soğutucu duvarına ittiğin anda sana geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık oldum." Gülümser, boynumu öper ve ben de onunla birlikte gülerim. Sonra yüzü ciddileşir. "O anda, her açıdan bana uygun kişi olduğunun farkına vardım, Layla."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Öyle." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ve başka bir sözüm daha var. Burada nefes aldığım kadar eminim ki" — yanağımı okşadı — "söz veriyorum, gelecek yıl bu zamanlar karım olacaksın."

BÖLÜM ELLİ ALTI

Layla

İki Ay Sonra (çünkü Sean ve Layla yavaş hareket etmezler)

"İşte böyle, küçük güvercin, rahatla, bana açıl."

İki gündür seks yapmadık, bu da tanıştığımızdan beri geçen iki ay içinde en uzun süre, ama Sean sabırlı olmanın bize en iyi ödülü vereceğini söylüyor.

Sean en büyük boy plug'ı kıcıma sokarken nefes alıyorum ve içime yerleşince iç çekiyorum.

"*Siktir*, şu anda taş gibi sertim." O, kıcıma bakarak başını sallayıp sırtıyor. Onun için hazır olmaya son adım. "Sence ben nasıl hissediyorum?" Biraz sinirlenerek diyorum. Çok doluyum ve hareket etmek istiyorum ama o beni durduruyor, kıcıma şaplak atıyor ve bu bile amımı zonklatıyor.

"Bu görüntüyü hafızama kazıyorum." Geniş bir sırtıyla şakağını işaret ediyor ve ben ona gülerek dönüp pamuklu külotumu alıp kalçalarımın üzerine geçiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, çünkü bütün gün çok kaçamak cevaplar verdi.

"Sadece bir durağımız var, sonra buraya dönmeden önce Wolfe'u görmem gerekiyor." Beni öpüyor, sonra bana verdiği deri ceketini uzatıyor, ama şimdi ceketin arkasında Hells Hounds amblemiyle birlikte "*Property of Ax*" yazan bir yama var ve ön tarafında *Sean'ın* adı kalbimin üzerine işlenmiş.

"Birkaç saat sürer ve işimiz bittiğinde, bu sıkı küçük kıcıma kalın sikimi almaya hazır olacaksın."

Elbisemi yukarı çekip kollarımı askıların içinden geçiriyorum. "Ne kadar kalın olduğunu hatırlatma, yoksa fikrimi değiştirebilirim." Ona sırtarak

omzunun üzerinden sırtarak gülümsedim.

"Bu noktada başka seçeneğin yok," diyor, sesini alçaltarak dudaklarını boynuma indiriyor.

Adımın sonsuza kadar kazındığı yanağına bir öpücük konduruyorum. Tanrım, ne kadar yakışıklı. Onun alametifarikası olan siyah tişörtü, güçlü kollarını sıkıca sarıyor ve aynada beni izlerken kalın boynu nabız gibi atıyor. Her gün onun daha da güzelleştiğini düşünüyorum, sadece inanılmaz görünüşü nedeniyle değil, aynı zamanda *kişiliği* nedeniyle de.

Sömestrin sonu yaklaşırken, Buck ile birlikte haftalık ziyaretlerine gitmeye başladım ve Sean, daha iyi kan dolaşımı sağlamak için bacaklarına daha fazla masaj terapisi uygulayabilmem için beni kadroya aldı. Orada olduğumda, Sean'ın ona ne kadar değer verdiğini görüyorum. Merkezdeki tüm gazilere ne kadar değer verdiğini görüyorum. Sean ve Wolfe'un askeri kardeşlerine olan sevgileri nedeniyle kulübün yerel iyileşme kliniklerine fon sağladığını öğrendim. Birçoğu eve döndüklerinde uyuşturucuya başlıyor ya da kayboluyor, ama Sean ve Wolfe yaptıklarıyla bunlardan birine bile yardım edebilecekleri varsa, bunu yapıyorlar. Programlara fon sağlamanın yolu yasaların yanlış tarafında olsa bile. Ve kariyerime başlarken yardım edebiliysem, ben de edeceğim.

Sean, sonbaharda kendi masaj terapisi kliniğini kurabilceğim bir yer kir alıyor. Haftada iki kez onunla çalışmaya devam ettim ve sonuç olarak ağrısında ve bel gücünde büyük bir iyileşme gördük. Yeni mekanımda, ekstra bakım masraflarını karşılayamayacak durumda olan yaralı gazilere hizmet sunmayı planlıyorum. Terapileriyle birlikte, bu hizmet onların kaygı ve travma sonrası stres bozukluklarına da yardımcı olacak. Sean, onu ilk tanıdığım da hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde bana ilham veriyor.

Merkeze her gittiğimde veya geleceğimizi düşündüğümde onun sözlerini hatırlıyorum: *Bazen çok iyi şeyler yapmak için biraz kötü şeyler yapmak gerekir.*

Buna tüm kalbimle inanıyorum.

"Bu da *ne*?" diye nefes veriyorum. "Neredeyiz?" diye ekliyorum, etrafıma bakınırken. Tybee Adası'ndaki kayalıkların üzerinde bulunan tarihi bir otele varmışız. Lighthouse Landing. Otel zarif ve şirin, ama asıl güzellik manzarada. Rustik beyaz binanın ötesinde, göz alabildiğince uzanan okyanus ve suya doğru uzanan bir iskele var. Ve üzerinde gerçekten bir deniz feneri var. Dalgalar etrafını sarıyor ve güneş batmaya başlıyor.

Sean'ın motosikletinden inerken müzik sesi duyuyorum, motosikleti dairesel yolun ortasına park etmişiz. Arkada bir otopark var, sadece silüetini görebiliyorum ama Sean buraya park etmemizde ısrar etti. Geniş, düz bir çim alana doğru yürürken ve su daha fazla görünür hale gelirken, keman ya da belki akustik gitar sesi geliyor. Uzakta, uçurumun kenarında sıralanmış insanlar olduğunu fark edince duruyorum. Hepsi bir tür üniforma giyiyor, ama ne için giydiklerini anlayamıyorum. En az bir düzine kadar kişi bize dönük duruyor ve hepsi büyük kafeslerin arkasında duruyor.

Güvercinlerle dolu kafesler.

Ne olup bittiğini anlamadan şok ve şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Biraz daha yaklaşp kafamın daha fazla karışamayacağını düşündüğüm anda, kafeslere sırtını dönerek önümde diz çöküyor.

"Burası çok yakında evleneceğimiz yer," diyor sert bir sesle. "Seni gördüğüm andan itibaren yaklaşık yüz bin dört yüz seksen sekiz dakikadır nefes alıyorum, ama sensiz *bir* saniye yaşamak bile ciğerlerimin son nefesini almasına yeter. Bizim sonsuz olduğumuzu söylüyorum, çünkü seni ve beni ölçmek mümkün değil. Binlerce hayat yaşasam ve her birinde seni sevseydim, yine de yetmezdi. Bu sadece aşk değil. Bu *sonsuz* aşk."

Sean bir kutu çıkarıp bana doğru uzattığında ellerim ağzıma uçtu. Her şey çok hızlı gelişti, ama şaşırdım mı? Hayır. Tereddüt ettim mi? Kesinlikle hayır. Bu adamın sonsuza kadar isteyeceğim her şey olduğunu biliyorum.

"Ve umarım evet demek için bir saniyeden daha az sürer." Kutuyu açıyor ve gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en güzel elmasla karşılaşılıyor. "Benimle evlenir misin, küçük güvercinim?"

Gözlerim yukarı doğru kayıyor, çünkü hafif bir baş hareketiyle tüm kafesler açılmış ve güvercinler gökyüzüne yükseliyor, kanatlarının altında özgürlüğü hissediyorlar. Sean'la birlikteyken benim kanatlarımın altında hissettiğim özgürlüğün aynısı. Ve şu andan itibaren, hayatımın geri kalanında yaşayacağım tek kafes onun kolları olacak. Benim memnuniyetle kabul edeceğim bir kafes.

"Evet, seninle evlenirim!" diye bağıryorum, o ayağa kalkıp beni öperken.

"Siktir, seni seviyorum Layla," diye dudaklarıma fısıldayarak parmağıma yüzüğü takıyor. Tabii ki tam uyuyor.

"Ben de seni seviyorum, Sean Hunter."

"Artık dışarı çıkabilir miyiz?" Köşeden Shelly'nin sesini duyuyorum ve nefesim kesiliyor.

"Bizimle kutlamak istediler." Sean gülümser, sonra beni tekrar öper ve beni hanın arkasına çeker. Sean "Evet dedi!" diye bağırdığında, yüzün üzerinde insan ve onların tezahüratları ile karşılaşırım.

Parıldayan ışıklar ve yeşillikler ortamı süslüyor, alevsiz mumlar ve fenerler mekanı aydınlatıyor. Yuvarlak beyaz demir masalar ve bol miktarda yiyecek ve içecek var, akustik gitarlı bir adam hafifçe çalarken biz aile ve arkadaşlarımızla çevriliyiz. Mekanın diğer tarafına bakıyorum ve Dell'in gözlerine bakışlarım takılıyor. Çok gergin görünüyor ama burada ve bu beni etkiliyor. O kadar çok kişi aynı anda bize sarılıyor ki, neyin ne olduğunu anlamak zor.

Dell yanıma geldiğinde ona sıkıca sarılıyorum ve o da beni tebrik ediyor.

"Mutlu olduğuna sevindim, Lay."

Onun burada olması, hayatın aslında o kadar da siyah beyaz olmadığını kabul etmeye başladığını gösteren bir jest. Sean onu kucaklayıp yerden kaldırdığında ve ona "kardeşim" diyerek bir bardak burbon ikram ettiğinde bile gülüyor. Bu, kardeşimi geri kazanabileceğime dair umut veriyor.

"Benim tatlı ve ekşi kızım. Senin o kişi olduğunu biliyordum," diyor Shelly, yüzümün iki yanını tutarak. Sean arkasında Robby J'yi kucaklarken, onun yanaklarından gözyaşları akıyor.

"Ve ben hep bir kızım olsun istemişimdir," diye ekliyor. "Artık bir tane var."

Gözümden bir damla yaş silerim. "Onu çok seviyorum, Shel."

"Biliyorum, bebeğim. O da seni seviyor," diyor bana gülümseyerek. "O çocukla gurur duyuyorum, ama aynı zamanda suçluluk da duyuyorum."

Eğilip elimi sıkıyor.

"Sean ilk kez birinin canını aldığında, bunu benim için yaptı." Bana bakar ve gözlerinde pişmanlık görürüm. Eminim ki bu pişmanlık her gün onunla birlikte yaşıyor. "Kaçınılmazdı, ama o gençti ve beni korumak içindi. Ondan sonra hiç geriye bakmadı ve bu onun hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor. Seni asla yüzüstü bırakmayacak. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacak. Onu olduğu gibi sevdiğin sürece, o da seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevecek."

"Her zaman seveceğim," diyerek onu tekrar kucaklıyorum. Sean, annesini kucakladığımı görürken, sanki onu izlediğimi hissediyor gibi, ayak parmaklarımdan ucundan başımın tepesine kadar bunu biliyorum. Bilge gözleri parıldarken, "*Seni seviyorum*" diyor.

Benim gladyatörüm, benim koruyucum. Onu seviyorum, bu da hayallerimdeki evlilik teklifinden çok daha fazlasıydı, ama yine de tanıdığımız herkesin önünde, kışıma kalp şeklinde bir fiş takılıyken bana evlenme teklif ettiği için ona fikrimi söyleyeceğim.

"Kutlama yapıyoruz, küçük güvercin." Sean, üç saat sonra Lighthouse Landing'deki odamıza girer. Tüm kulüp geceyi burada geçiriyor.

"Kızma. Seni yine de becereceğim, ama kızmazsan çok daha eğlenceli olur."

Onun beni öpmesine izin verdim. Üç saat boyunca kışımda bu tıkaç varken ve o bütün gece bana bakarken, kızgın olmaktan çok uzaktım. O gece, tüm ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte, mum ışığında, yakışıklı ve sert bir şekilde evlenme teklif etti. Bütün bunlar bir araya gelince işkence gibiydi.

"Kızgın değilim, Sean. Rahatsızım, patlamak üzereyim ve senin için ölmek üzereyim." Geri çekilip elbisenin askılarını omuzlarımdan indiriyorum, kalçamı yana kaydırıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Aslında, beni hemen burada, şu anda almazsan, evet cevabımı geri alabilirim."

Sean beni o kadar hızlı kaldırıyor ki düşünmeye bile vaktim olmuyor. Beni omzuna atıp kıcıma şaplak attığında çığlık atıyorum. Plug içimde titriyor ve beni yatağı yatırıp, elbisenin kalanını vücudumdan çekip çıkararak yüzünü ıslak amıma gömdüğünde inliyorum.

"Tanrım, benim için bu kadar ıslak ve ben sana henüz dokunmadım bile."

"Dokunmadın," diye mırıldanıyorum, o benim yarık boyunca bir iz bırakarak yalarken ve bana karşı inerken.

Eli plug'a gider ve onu biraz daha içeri iter. İnlerim. Onun dokunuşunu isteyen bir hayvan gibi hissediyorum ve o bir pislik çünkü bunu biliyor ve her saniyesinden zevk alıyor.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Sean

"Bu hindistancevizi yağı." Layla bana ilk masajını yaparken söylediği sözleri tekrar ederken, küçük bir şişe şeffaf yağı sallayarak sırtıyıyorum. "Alerjin var mı?" Executive süitin ortasında dört ayak üstünde duran Layla'ya gülümsüyorum. Layla'nın karşımda, istekli ve hazır beklediği için odanın görünüşüne bile dikkat etmiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor yağ kışına değip hala içindeki tıkaçtan aşağı kayarken. Siktir, ne manzara ama. Beklemeden, onun heyecanını tüm yarıklarına sürüyorum ve iki elimle kışını daha da genişletiyorum, onu içime alırken ne kadar güzel görüldüğüne hayran kalıyorum — derinden, çaresizce, çünkü iki gün onu sikmemek beni neredeyse öldürüyordu.

"Kahretsin!" diye bağılıyor, hem ben hem de tıkaçla doldurulurken. Onun içinde sabit kalıyorum, sikim onunla oynarken zonkluyor, tıkaç hafifçe çekip tekrar içeri itiyorum.

"Sean..." O zaten bitkin, çaresiz ve ellerimin altında kemiksiz kalmış durumda.

"Layla..." diye taklit ediyorum, onu yavaşça sikiyorum, onun sıkı amcığı beni sıkarken boşalmamamı sağlayacak kadar yavaş.

"Lütfen... boşalmama izin ver."

Plug ile oynamaya devam ediyorum, onu sikerken içeri itiyorum, çekilirken dışarı çıkarıyorum ve her içeri ittiğimde o bana doğru sallanıyor. O çok hazır.

"Gelirsin, küçük güvercin, merak etme." Eğilip omzunu öperken, kışından fişi çekip yatağa atıyorum. Sonra bacaklarını iyice açıp, beni almaya hazır, kaygan ve yakında benim olacak mükemmel kışına bakıyorum. "Ve bunu hissetmek için sabırsızlanıyorum"

Bu kıcı sahiplenirken hissetmek için sabırsızlanıyorum." Onun amından çıkarken kalçalarını sıkıca kavrarım ve ben kendimi hizalarken o kaybın acısıyla inler. Ben onunla kaplıyım, o da yağla kaplı.

"Sen çok daha büyüksün," diye mırıldanır, yarı inleyerek.

"Bu sıkı bakire kıcını almanın hissini seveceksin, Layla June. Benim pis kızım, sahip olduğu her deliğin doldurulmasını istiyor," diye onu ikna ediyorum. Parmaklarımla amını okşuyorum, klitorisini sıkıştırmak için yukarı kaydırırken, sikimi yavaşça kıcına ilk santimi sokuyorum. Klitorisiyle oynarken, onu rahatlatıp benim için açarken, o sığ nefeslerle nefes nefese kalıyor. "İşte böyle... hazırsın."

"Evet... hazır ve istekli..." diye mırıldanıyor, ben de bir santim daha içeri giriyorum.

Gerçek olamaz.

"Evet... benim kirli kızım, bunu arzulamaya başladın, değil mi? Ben senin amını doldururken bu kıcın da doldurulmasını mı istiyorsun?"

"Evet... *lütfe*," diye inliyor ve geriye doğru sallanıyor.

Daha da içeri giriyorum ve gözlerim geriye dönüyor. Yavaş ama emin adımlarla kıcı benim uzunluğumu alıyor, ben de ilk iki parmağımı amına sokuyorum.

"Yakında benim pis karım olacaksın ve seninle gurur duyuyorum. Kıcını böyle eğitmeme izin veren çok iyi bir kızsın. Beni ne kadar iyi aldığını görmelisin. Sikimi ne kadar iyi yutuyorsun."

Layla hareket etmeye başlar, parmaklarıma karşı iterek beni daha derine alır. Rahatlamış, açılmış, yalvarıyor ve benim.

Sırtını kavisler ve ben tam derinliğe ulaştığımda çığlık atar, ben de bir saniye nefes almaya çalışırım çünkü lanet olsun, o inanılmaz hissettiriyor. Elim omurgasını, kalçalarını okşarken, parmaklarım klitorisini okşamaya devam eder, o da bizim için işi yapar, *beni* siker. Ve acaba beni şaşırtmayı hiç bırakacak mı diye merak ederim.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, tamamen dışarı çıkıp tekrar içeri girerken, kıcı beni son santimime kadar alıyor.

Artık onun hiçbir parçası bana ait değil ve onu asla bırakmayacağım. Onu gördüğüm andan itibaren ona aşık oldum. Orgazmı onu sararken onu nazikçe öpüyorum ve o kıvranırken, çarşafları kavrayarak, tüm vücudu titreyerek benim adımı haykırıyor.

Ben o kadar çok tahrik olmuşum ki, benimki de onunki kadar hızlı bir şekilde boşalmaya hazırlanıyor.

"Bu kış... çok... lanet... benim," her kelimeyi sert bir itmeyle vurguluyorum. "Tıpkı senin gibi, Layla, tıpkı senin gibi."

Layla June Monroe benim karım olmak için doğmuş. Ve hiçbir bilim ya da mantık beni aksine ikna edemez.

şimdi kadere inanıyor muyum?

Tabii ki inanıyorum.

Epilog Sean

On Dokuz Yıl Sonra

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Dönüp, on yedi yaşındaki oğlumuz Rhys'in kafasının arkasına, böyle küfür ettiği için bir tokat atıyorum.

"Kız kardeşinin bunu duymasına gerek yok," diyorum ona sert bir sesle. On beş yaşındaki kızımız Calli, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yan kapıdan içeri giriyor ve koyu renk saçları, kardeşini kovalarken arkasında uçuşuyor.

"Üzgünüm, Cal," diye seslenir, ona bakarak. "Ama lanet olsun!" diye bağırır, garaj yolundan aşağı doğru koşarken. Takım elbise giymiş ama bu onu yavaşlatmıyor. Layla, oğlumuzun tamamen yenilenmiş ve yeniden yapılmış 1993 model Dodge Ram'ının kapısını açmasını izlerken, muhteşem bir gülümsemeyle koluma sokulur. Aylardır üzerinde çalıştığım, onun hayalindeki kamyonet. Amcaları Kai ve Wolfe tarafından boyanan düz gri boyası ve siyah jantlarıyla tam bir canavar.

"İşte bu, artık nereye ve ne zaman gideceğine ben karar veremem," diyor Layla yumuşak bir sesle, yüzünde duygu dolu bir ifadeyle. "Daha dün beş yaşındaydı, sen garajda bisikletini tamir ederken o da bahçe sandalyesinde oturuyordu."

Bakır rengi saçları rüzgarda dalgalanıyor ve Rhys'in mezuniyeti için giydiği siyah elbisesiyle, gitmeden önce onu tuvalete sokup eteğini kışına kadar kaldırmamam bir mucize. Bugün gitmeden önce yapmamız gereken çok şey olduğunu düşünüyorum ve kendime zaman ayırmaya söz veriyorum. Neredeyse yirmi yıl geçmesine rağmen, ona hala doyamıyorum.

Eğilip kafasına bir öpücük kondurdum. "Onun büyümesine izin vermelisin, küçük güvercinim. En azından sonbaharda Duke'a gittiğinde güvenli bir araba kullanacak." Oğlumun benim mezun olduğum üniversiteye kabul edildiği an, en gurur duyduğumuz andı. Babası gibi zeki bir beyni vardı, ama benim yaptığımdan daha iyi bir şekilde kullanıp doktor olacaktı.

"Onu daha önce kardeşi için bu kadar mutlu görmemiştim... hiçbir şey için," diye yorum yapıyorum, şu anda yolcu koltuğunda oturmuş Rhys'in yeni arabasını inceleyen kızımız hakkında.

Layla, her şeyi bilen annesinin kahkahasını atmaya başlar ve hayatım boyunca sevdiğim güzel kahverengi gözleriyle bana bakar. Hiç yaşlanmaz; kırklı yaşlarının başında olmasına rağmen yüzünde hala kırışıklık yoktur ve cildi parlaktır. Hala sevdiğim uzun, kalın dalgalı saçları vardır, sadece artık daha koyu bakır rengindedirler ve nasıl oluyor bilmiyorum ama lanet olası vücudu yaşlandıkça daha da güzelleşiyor, yemin ederim.

Ben onun tatlı narenciye kokusunu içime çekerken, o göğsümü okşuyor. "O onun için mutlu değil Sean, *kendisi* için mutlu," diye kıkırdarak fısıldıyor. "İki yıl sonra mezun olacak ve bunun, muhtemelen garaj yolunda böyle bir hediye olacağı anlamına geldiğini biliyor."

Ben alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sadece hayalindeki arabayı VW Bug'dan onu gerçekten koruyacak bir şeye değiştirirse."

Calli'nin benim bebeğim olduğu sır değil. On beş yaşında, on sekizinci doğum gününden önce, ona yanlış bakan en az bir erkeğin canını almamı sağlayacaktır. Annesi gibi içten ve dıştan güzel bir ruha sahip ve Layla'nın tıpatıp aynısı, sadece benim koyu kahverengi saçlarım ve yeşil gözlerim var.

"Micah'ın kamyonetiyle Rhys'in mezuniyetine gidecek, yani orada güvende olacağını biliyorsun," diyor Layla, Calli'den bir yaş büyük olan en iyi arkadaşının oğlundan bahsederek, yanağıma bir öpücük kondurup geri çekiliyor.

"Hadi oradan. Onunla birlikte gideceğini bana böyle mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Micah'ın iyi bir çocuk olduğunu biliyorum, ama kimse benim bebeğim için yeterince iyi değil - ve onu ve ailesini ne kadar sevdiğim hiçbir önemi yok. Ona dokunursa yine de ellerini kırarım ve babası bunu anlayacaktır.

"Onun büyümesine izin vermelisin, *bebeğim*." Layla sırtarak geri dönüp dört yaşındaki oğlumuz Max'i bahçeden kucaklayarak onu kardeşinin yeni kamyonetini görmeye götürdü.

Mükemmel bir Mayıs sabahının güneşinde durmuş, ailemi izliyorum. Son yirmi yılın ne kadar hızlı geçtiğini ve ona ulaşmak için attığım her adım olmasaydı bunların hiçbirinin mümkün olmayacağını biliyorum. Layla, onu tanıdığım her gün daha da muhteşem hale geldi ve onu tanıdığım ilk günden beri içgüdülerimden bir an bile şüphe etmedim. Ailemizde herkesin ve her şeyin yolunda gitmesi için dünyalar arasında denge kurma şekli inanılmaz. Onun iki çocuğunu neredeyse yetişkinliğe kadar büyütmesini izledim ve sonra otuzlu yaşlarının sonunda Max'e hamile kaldığı sürprizini yaşadım. Ve o da bunu benim kulübümü, benim işimi ve kendi işini kucakladığı gibi kucakladı. On yıldır şehirde kendi sağlık kliniğini işletiyor ve bir naturopatik doktor, iki masaj terapisti ve bir osteopat çalıştırıyor. Ona her baktığımda ona daha çok aşık oluyorum ve sözümü tuttum. Bir yıldan *kısa* bir sürede evlendik.

Rhys, The Black Keys'in çaldığı özel ses sisteminin sesini açar ve Max bahçede dans eder. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onlara doğru yürüyerek garaj yolundaki partiye katılmak için gülümserim. Yıllar geçtikçe, beynimin hiçbir şeyi unutmaması hoşuma gitmeye başladı, çünkü Layla ve çocuklarımızla geçirdiğim yıllar arttıkça, kafam daha fazla anıyla doluyor ve ondan önceki anıları silip atıyor.

Bana sadece huzur bırakıyor ve gerçeğimi unutmak istediğim bir şeyden, her gün hatırlamaya çalıştığım bir şeye dönüştürüyor.

Layla

"O köşeyi çok hızlı dönüyor," diyor Sean, verandada arkamdan yaklaşarak. İçeride, evimiz çoktan dolmuş durumda ve Rhys'in mezuniyetinden döneli sadece otuz dakika oldu. Evimiz küçük değil, ama içinde ve dışında altmıştan fazla insan olduğu için biraz klostrofobik hissettiriyor. Bu yüzden geniş, üstü kapalı terasa çıktım.

bir kadeh şarapla verandaya çıktım ve tabii ki Sean da peşimden geldi. Onunla tanıştığım günden beri her an peşimdeydi ve hayat her zaman kolay ya da mükemmel olmasa da, hâlâ buradayız, hâlâ birbirimizi seviyoruz ve biliyorum ki her zaman öyle olacağız.

"O iyi." Şarabımı korkuluğa koyup Sean'ın boynuna dokunmak için uzandım, o da güçlü kollarıyla belimi sardı. Micah'ın Calli'yi ön koltuğa oturtup tamamen kabul edilebilir bir hızda caddeden aşağı doğru ilerlemesini izledik.

"Hmmpf," Sean boynumu öpmek için eğilirken homurdanır. "Güzel bir gündü, küçük güvercinim."

"Öyleydi," diyorum, dolup taşan gözyaşlarımı yutarak. Ailemiz her zaman çok yakındı ve Rhys Ağustos'ta okula gideceği için, onun evimizden ayrılmasının acısını nasıl atlatacağımı merak ediyorum. O Sean'a çok benziyor ve on yedi yaşında neredeyse onun kadar uzun ve her geçen gün daha da büyüyor. Ama Sean'ın aksine, hayatı boyunca sadece neşe ve sevgiyi tanıdı. Babasının kim olduğunu biliyor ve motosiklet sürmek için öğrenim iznini çoktan aldı, ama kulüp hayatı dışında başka hayalleri de var. Şu anda, o hafta onu takip eden kızlar gibi. Bunun için amcası Kai'nin etkisini suçluyorum.

"Altı haftada bir eve gelecek ve bu sadece bahara kadar sürecek," diyor Sean, tam olarak ne düşündüğümü bilerek.

Calli ve Micah babasının kamyonetinden inerken o benim kalçamı okşuyor ve Calli ona gülümsüyor. O kendi iyiliği için fazla güzel ve ben onun, bir saniye içinde içeri gireceğini söyleyip kimse duymadan bizimle konuşmak için verandanın kenarına doğru yönelirken onun için eridiğini izliyorum.

"Arkadaşlarımı buraya getirdiğimde ön verandada öpüşmez misiniz?" diye fısıldıyor bize, sonra gözlerini devirip Micah'ın peşinden koşuyor.

Sean'a bakıyorum ve ikimiz de gülüyoruz. Onu bir kez, sonra iki kez öpüyorum. Neredeyse yirmi yıldır ona karşı hissettiğim aynı tanıdık ateş içimi kaplıyor. Elli yaşını biraz geçmiş olan Sean'ın sakalında karabiberden çok tuz var, ama çoğu yirmi beş yaşındaki gençten daha formda. Yıllarca süren masaj, akupresür ve osteopatik tedavinin ardından, kaymış diskinden dolayı hiç olmadığı kadar iyi durumda. Neredeyse her gün yoğun antrenmanlarına devam ettiğini de unutmamak lazım.

Hala veteriner hastanesinde çalışıyor ve on yıl önce, hayatını değiştiren bir ameliyatın ardından st vücudunu ve sırtını daha iyi kullanabilir hale gelen Buck'ın karısıyla birlikte eve taşınmasına bile yardım etti.

Bunca yıl sonra çoğunlukla aynı ekip ve Wolfe hala başkan olarak, Hounds of Hell bir barış dönemine girmiş ve bir zamanlar çatıştıkları kulüplerle ateşkes imzalamıştır. Sean, ilk günlerimize göre kesinlikle biraz sakinleşmiştir. İçinde hala aynı ateş var, ama artık ailemize ve babalık rolüne gerçekten alışmıştır. Kulüp adına yapması gereken şeyler olduğunu biliyorum, ama ben her zaman sadece bilmem gerekenleri öğrendim ve bu, kulüp hayatı ile aile hayatımızı dengelemek için iyi sonuç verdi.

"Tamam, aşkım." Uzanıp onu öptüm. "Rhys'in pastasını getireceğim." Verandanın altındaki, soğuk mahzenimize giden merdivenlere doğru başımı salladım. "Max'i kontrol eder misin?" diye sordum. "Annenle birlikte."

Sean inleyerek eğildi ve beni biraz daha öptü. "Sonra... sen benimsin," dedi boğuk bir sesle.

"Anlaştık," diyorum.

"Siktir, seni seviyorum," Sean kıçımı tokatlar ve sıkıca sıkar.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldayarak ona öpücük verip, o içeri girerken ben de topuklarımı dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum. Onunla tanıştığımdan beri, sevildiğimi ve güvende olduğumu hissetmediğim tek bir gün bile geçmedi. Sean Hunter, annemin ölümünden sonra kalbimdeki boşluğu doldurdu. Bana istikrar ve kendi ailemi verdi, ve her gün onun yanında uyanabildiğim için ona minnettarım.

Arabamdan Rhys'in mezuniyet kepini almak için duruyorum. Kek yerken ona kesinlikle takacağım, her ne kadar bundan nefret etse de. Yürürken, hayatımızı ve nasıl göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğini düşünüyorum. Ailemin kralı, tatlı sözler söyleyen ve tertemiz bir görünüme sahip, parlak zırhlı bir şövalye değil. Benim kralım, Hounds of Hell motosiklet kulübünün başkan yardımcısı. Bir kanun kaçağı. Her zaman siyah ve deri giysiler giyer. Dağınık, ahlaksız ve beni tüm varlığıyla seviyor, ve ben başka türlü olmasını istemezdim. Yaşadığım bu hayat, Sean'ın beni gördüğü anda kaderimizde olduğumuzu bildiği için mümkün. Ben emin olmasam bile, Sean hiç tereddüt etmedi ve ikimiz için de yeterince biliyordu.

Onun gözünün altına dövmeyle yazdığım adım ve omzumdaki güvercinin altına yazdığım onun adı kadar kalıcıyız. Durdurulamazız. Sarsılmazız. Sonsuzuz. Onunla geçirdiğim ilk haftadan beri bundan hiç şüphe duymadım.

Kiler kapısını araladığımda cırcır böceklerinin sesleri yüksek ve bolca duyuluyor. Eşiği geçip ışığı açıyorum, temiz ve kuru alanı geçip ekstra buzdolabımızın ve derin dondurucumuzun bulunduğu yere doğru ilerliyorum. Buzdolabının kapısını açarken doğum günü mumlarının nerede olduğunu düşünüyorum, ama kapıyı açtığım anda odadaki ışık söner. Güçlü kolların beni sardığını hissettiğimde irkilirim ve nefesim kesilir. Ay ışığı, verandanın altındaki küçük pencereden içeri girer.

Onun kollarında dönüp, hiç karşı koyamadığım yeşil gözlerine bakıyorum.

"Öyleyse, pastayı hazırlamama yardım etmek ister misin?" diye soruyorum, bir kaşımı kaldırarak.

Sean yavaşça başını sallar ve elleri belimden aşağı kayar. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırım, ne istediğini anlar ve düzenli nefes alıp vererek yavaşça geri çekilmeye başlarım.

"Hmmmm." Düşünceli bir şekilde tavana bakıyorum. "Misafirlerimiz üst katta beklerken, sen beni bodrumda becermek mi istiyorsun?"

"Tabii ki öyle, küçük güvercinim," diye homurdanıyor tam da ben topuklarımı dönüp kapıya doğru koşmaya başladığım anda, onun ne istediğini çok iyi bilerek. Benim direnmemi istiyor.

Kapı kolunu tuttuğum anda Sean uzanıp beni durdurur, kalçalarımı geri çekerek kışımı onun kaya gibi sert sikine çarptırır. Eli kalçamdan kayarak arkadan amımı avuçladığında inler.

"Hayır, Layla. *Kal.*"

Onun benimle istediği her şeyi yapmasına izin verirken inlerim. Sean Hunter asla endişelenmek zorunda kalmaz, çünkü ben hiçbir yere gitmem.

Teşekkürler

Sean ve Layla'nın hikayesini anlatırken inanılmaz zaman geçirdim! Ailemizin belkemiği olan muhteşem kocama. Verandamızda benimle hikayenin ana hatlarını ve özetini konuşarak geçirdiğimiz sayısız anlar için, ayrıca her kitapta en az bir kez, birkaç çarpıcı cümle bulduğum için. Yazdığım her MMC'de arka planda kaldığın ve sadece kendin olduğun için teşekkür ederim.

Jess Muscio ve Evermore'daki tüm ekibe, Deb Werksman ve Sourcebooks Casablanca'daki tüm ekibe, yazdıklarıma ve bu seriye inandıkları için teşekkür ederim. Teşvikleriniz, rehberliğiniz ve nezaketiniz her zaman eşsizdir.

Birçok ülkede birçok kişi benim hikayelerim üzerinde çalışıyor, bu yüzden küçük bir alanda herkesi listelemek zor, ama bunun en iyi yol olduğunu düşünüyorum. Kuzey Amerika ve Birleşik Krallık'taki sarsılmaz geliştirici ve metin editörleri ekibime, bu kitapların en iyi hale gelmesini sağlayan *inanılmaz* Alfa ve Beta okuyucularıma, içerik yaratıcılarıma, sanatçılara, gerçekten harika TikTok yöneticime, muhteşem sokak ekibime, ARC okuyucularıma ve tüm okuyucularıma teşekkür ederim.

Ve son olarak, yazma odamda ortadan kaybolduğumda her zaman beni kontrol eden benim küçük güvercinime küçük bir teşekkür. Teşekkür ederim. Bunu başkalarından daha iyi yapamıyor olabilirim, ama bu hikayelere tüm kalbimi ve ruhumu koyuyorum ve her birinizin yorum yaptığı, beğendiği, paylaştığı, düzenlediği veya benden bahsettiği her seferinde, bunu fark ediyor ve çok seviyorum.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

[TWITTER / X](#)

twitter.com/penguinukbooks

[FACEBOOK](#)

facebook.com/penguinbooks

[INSTAGRAM](#)

instagram.com/penguinukbooks

[YOUTUBE](#)

youtube.com/penguinbooks

[PINTEREST](#)

pinterest.com/penguinukbooks

[LINKEDIN](#)

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

[TIKTOK](#)

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

[Penguin Haber Bültenine kaydolun](#)

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve

Penguin.co.uk'da bir sonraki okuma listenizi

keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adresleri global.penguinrandomhouse.com adresinde bulunan Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

Penguin Books 2026'da yayınlanmıştır.

Telif hakkı © Paisley Hope, 2026

Yazarın manevi hakkı saklıdır.

Kapak illüstrasyonu: Loni/The Whiskey Ginger

Motosiklet: Shutterstock

ISBN: 978-1-911-74723-9

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir şekilde kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak fikri mülkiyet haklarını saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

İzin almadan. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmek. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. DSM Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, Penguin Random House bu eseri metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

EEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Tüm yazışmalar için adres:

Penguin Books

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İçindekiler

[YAZAR HAKKINDA](#)

[AYNI YAZARIN ESERLERİ](#)

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[EPİGRAF](#)

[KLÜP TERİMLERİ SÖZLÜĞÜ](#)

[DOVE ÇALMA LİSTESİ](#)

[İÇERİK UYARILARI ÖNSÖZ:](#)

[Sean](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM: Layla İKİNCİ](#)

[BÖLÜM: Layla](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Layla](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Sean](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM: Layla](#)

[ALTINCI BÖLÜM: Layla](#)

[YEDİNCİ BÖLÜM: Sean](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM: Layla](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜM: Sean](#)

[ONUNCU BÖLÜM: Layla](#)

[ONBİRİNCİ BÖLÜM: Layla](#)

[ONİKİNCİ BÖLÜM: Layla](#)

[ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Sean ON](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Layla ON](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM: Layla](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM: Layla](#)

[ON YEDİNCİ BÖLÜM: Sean ON](#)

[SEKİZİNCİ BÖLÜM: Layla ON](#)

[DOKUZUNCU BÖLÜM: Layla](#)

[YİRMİNCİ BÖLÜM: Sean](#)

[YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Layla YİRMİ](#)

[İKİNCİ BÖLÜM: Layla](#)

[YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Layla YİRMİ](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Sean YİRMİ](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM: Sean](#)

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: Layla
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: Layla YİRMİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Sean YİRMİ
DOKUZUNCU BÖLÜM: Layla
OTUZUNCU BÖLÜM: Layla
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: Sean OTUZ
İKİNCİ BÖLÜM: Sean
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Layla OTUZ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Layla OTUZ
BEŞİNCİ BÖLÜM: Sean
OTUZ ALTI. BÖLÜM: Sean
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM: Sean
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Sean
OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM:
Layla KIRKINCI BÖLÜM: Layla
KONU 41: Layla KONU 42: Sean
KONU 43: Layla KONU 44: Layla
KONU 45: Sean
KONU 46: Layla
KONU 47: Layla KONU 48: Sean KONU
49: Layla KONU 50: Sean
BÖLÜM ELLİ BİR: Layla BÖLÜM
ELLİ İKİ: Layla
BÖLÜM ELLİ ÜÇ: Layla BÖLÜM ELLİ
DÖRT: Sean BÖLÜM ELLİ BEŞ: Layla
BÖLÜM ELLİ ALTI: Layla
ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM: Sean EPILOG:
Sean
TEŞEKKÜRLER TELİF HAKKI

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM